

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONSUZ LUĞUN SINI RINDA

MELISSA E. HURST

YABANCI

Sonsuzluğun Sınırında
Özgün Adı | *The Edge of Forever*
Melissa E. Hurst

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Berke Kılıç
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-92-0

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Melissa E. Hurst, 2015

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center. Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

SONSUZ LUĞUN SINI RINDA

MELISSA E. HURST

Çeviren
Yaprak Onur

BRIDGER

11 MART 2146

Etrafımdaki askeri öğrenciler delirmiş gibi davranıyorlardı. Çoğu, servis aracının camlarından aşağıda uzanan Eski Denver'ı izliyordu. Heyecanlı sesleri kafamın içinde yankılanıyordu. Keşke sessiz olsalardı ama onları suçlayamazdım. Bu, sınıfımın kendi yüzyılımız dışına ilk yolculuğuydu. Eski başkanlardan birine yapılmış bir suikastı kaydedecektik.

Ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Birkaç aydır olduğu gibi.

Kız arkadaşım Vika yanımda oturuyordu. Endişeyle kaplı, masmavi gözleriyle bana dönerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, niye olmayayım ki?" Ona yalan söylüyor olmanın getirdiği suçluluk duygusu içimi parçaladı.

"Akademiden ayrıldığımızdan beri tek kelime dahi etmedin."

Haklıydı. Servis aracına biner binmez DataLink'imden görev şemalarını açıp yol boyunca onların üzerinde çalışıyormuş gibi yapmıştım. Bir şeylerin yolunda olmadığını

fark edeceğini bilmeliydim. Sadece altı aydır çıkıyor olmamıza rağmen sanki duygularımı bir Jumbotron'dan yayınlıyormuşum gibi beni çözebiliyordu.

Yanaklarına değen bir tutam sarı saç geriye doğru aldım. Kendimi gülümsemeye zorlayarak, "İyiym," dedim.

"Emin misin?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan yüksek bir ses, "Dikkat!" dedi. Tüm konuşmalar kesildi. Profesör Cayhill koridorun ortasında duruyordu. Hepimizle bir örnek siyah-gri üniformayı giymişti. Yemin ederim onun sesini duymak beni her seferinde ürkütüyordu. Cayhill çelimsiz görünüşlü bir adamdı fakat çok kalın bir sesi vardı. "Lütfen artık sakinleşin. Tam iki dakika sonra Eski Başkent Binası'nın yıkıntılarına varacağız."

Cayhill yerine oturduktan sonra birkaç öğrenci tekrar fısıldaşmaya başladı. Servis aracının içi artık daha sessiz olmasına rağmen hâlâ heyecanla doluydu.

"Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum." Vika, gözleri kocaman açılmış bir şekilde yanımdaki pencereden aşağıyı izliyordu. "Gerçekten bunu yapacağız."

Aniden hissettiğim suçluluk duygusu altında ezildim. Sabahtan beri ona ters davranmıştım. Keşke kollarımı ona dolayabilseydim. Başımı boynuna gömmek, onun kiraz kokusunu içime çekmek istiyordum. Kederden boğuluyor gibi hissettiğim zamanlarda sırtımı dayayabileceğim tek insan oydu. Bana yaşadığımı hissettiren tek insan oydu.

Ama şu anda yapamazdım. Zaman yolculuğu esnasında olmazdı.

O yüzden parmaklarımı onunkilere kenetleyip elini sık-tım. "İyi ki bu sefer bizi eşleştirdiler. Sen yanımda olma-saydın bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu sabah kendimi yataktan çıkarmakta çok zorlanmış-tım. Giyinmek ve zaman yolcuğu hazırlıklarını yapmak

benim için çok zordu. Vika, sabah ilk iş olarak beni görmeye gelmiş ve zaman yolculuğundan kaçmayacağımdan emin olmak istemişti. Onu terslemiştim. Ama o haklıydı. Halihazırda geçtiğimiz haftalarda yapılan iki zaman yolculuğunu kaçırmıştım. Eğer Akademi’de bir sonraki seviyeye geçmek istiyorsam daha fazlasını kaçıramazdım.

Vika bana gülümsedi. Yüzü, burnunun üstüne yayılmış olan çilleri ortaya çıkarır biçimde kızarmıştı. “Sanırım seni öldüğüm güne kadar seveceğim. Belki öldükten sonra da.”

Neden içimin ürperdiğini bilmiyorum. Muhtemelen beni sevdiğini söylediği için. Daha önce hiç söylememişti ve nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. “Ne demek istediğini biliyorum.”

Bu boktan bir karşılıktı.

Servis aracı alçalmaya başladı. Pencereden Eski Başkent Binası’nın yıkıntılarına baktım. Yıkılmadan önceki beyaz mermerden ve altın kubbeli halinin hologramlarını görmüştüm. İkinci İç Savaş’ın neden olduğu kayıplardan biri daha.

Dış kapı bir tıslamayla açıldı ama Profesör Cayhill daha kimse hareket etmeden elini kaldırdı. “Düzenli bir şekilde aracı terk edin ve derhal takım kaptanlarınıza rapor verin.”

Takım kaptanları çıktıktan sonra öğrenciler de tek sıra halinde araçtan inmeye başladı. Vika elimden çekiştirdi ve aralarına katıldık. Araçtan inerken soğuk bir rüzgâr Eski Denver’a kanser gibi yayılmış olan otları ve ağaçları kamçılıyordu. Yaklaşan sıçrama ânının üzerimde yaratacağını düşündüğüm heyecan parıltısını beklerken acı soğuğa karşı gözlerimi kırıştırdım.

Ama o heyecan gelmedi.

Profesör March, “Benim takımımdakiler buraya,” diye seslendi. Aracın arkasındaki siyah *Zaman Yolculuğu ve Araştırması Akademisi* yazısının yanına yaslanmıştı.

Hali hazırda araçtan inmiş olan öğrenciler takım kap-
tanlarının yanına dağılmıştı. Çok kalabalık değildik; üç
gruba ayrılmış toplam on sekiz kişiydik.

Profesör March boğazını temizleyip kolundaki demode
saati işaret etti. Altın kayışı kahverengi teninde parlıyordu.
“Zaman geçiyor ve tamamlamamız gereken bir görev
var.” Aceleyle çevresinde toplanmış olan küçük gruba yak-
laştık. Gruba katıldığımızda profesör, “Evet, hepiniz top-
landığınıza göre, sorusu olan var mı?” diye sordu. Kimse
cevap vermedi. “O zaman iletişim setleriniz burada, ne ya-
pılması gerektiğini biliyorsunuz.”

Yanında duran siyah kutuyu alıp kapağını açtı. İçin-
de yolculuklarımızda kullandığımız iletişim setleri vardı.
Birini alıp kafama geçirdim. Vizörümü gözlerimin önüne
indirmeden önce kulaklıkların ve ağızlığın düzgün otur-
duğuna emin oldum. İletişim setiyle senkronlanması için
DataLink’ime şifre girmek birkaç saniyemi daha aldı. Ha-
zırlıkları yapmak dahi beni sakinleştirmiyor, yaklaşan sıç-
ramaya hazırlamıyordu.

Artık Akademi resmi olarak benim görüp duyduğum
her şeye şahit olacaktı. Daha doğrusu sıçrayıştan sonra
bağlantıyı çalıştırdığımızda şahit olabilecekti.

Akademideki Zamansal İşler Departmanı’ndan bir he-
yet bugün kaydettiğimiz her şeyi değerlendirecekti. En iyi
kayıtlara sahip öğrenciler hemen Akademideki eğitimin
bir sonraki seviyesine yükseltilecekti. Dışlerimi gıcırdata-
rak dikkatimi toplamaya çalıştım. Eğer ZİD’nin beni eği-
timin askeri ayağına yönlendirmesini istiyorsam bugün
işleri batıramazdım.

Herkes hazır olduğunda Profesör March, “Hadi, gide-
lim,” dedi. Sonra bana baktı. “Bridger, sen bekle. Seninle
yalnız konuşmak istiyorum.”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Böyle bir şey yapmayacağını umuyordum. Ama yapacağını tahmin etmem gerekirdi.

Takım arkadaşlarım meraklı gözlerle bana doğru baktı. Vika elimi tutup hafifçe sıktı. Profesör March, herkes ilerdeki tepeye doğru yürümeye başlayana kadar sert bir şekilde onlara baktı. Eski Başkent Binası'nın yıkıntıları tepenin üzerindeydi. Herkes duyuş mesafesinden çıktığında, "Ne durumdasın?" diye sordu.

"İyiym komutanım."

"Emin misin? Aklın başında değil gibi."

"Dün gece yeterince uyuyamadım." Bu gerçeğin tamamı değildi ama belki beni rahat bırakmasına yeterdi.

Ofladı. "Seninle ne yapacağım ben, Bridger?"

Sessiz kaldım. Babam, hep bazen en doğru cevabın çeneni kapalı tutmak olduğunu söylerdi. Bunun profesör karşısında ne kadar işe yarayacağından emin değildim. Beni doğduğum günden beri tanıyordu. Akademi günlerinden beri babamın en yakın arkadaşıydı.

"İşlerin senin için yolunda gitmediğini biliyorum ama sana güvenebilmem gerekiyor. Zaman yolculuğunda yanlış yapma şansımız yok."

"İyiym. Gerçekten." Ellerimin titrememesi için uğraşırken kendimi profesörün gözlerinin içine bakmaya zorladım.

"Hazır değilsen lütfen bana söyle. Akademideki kimse seni bu yüzden suçlamaz."

Devam etmesine fırsat tanımadan, "Buna ihtiyacım var," dedim. "Lütfen. Babam hiçbir şey yapmadan boş boş oturmamı istemezdi." Boğazım düğümlendi.

Tüm korkularımın, zaman yolculuğundan kaçışlarımın, dikkati dağınık davranışlarımın tek bir sebebi vardı. Bu, babam geçen ay öldüğünden beri, ilk zaman yolculuğumdu.

Profesör March sanki sonsuza kadar sürecekmışçesine gözlerimin içine baktı. Sonra elini üç numara saçlarında dolaştırdı. “Buna saygı duyarım. Ama eğer görevi tamamlayamayacak gibi hissedersen bana söyle. Anlaştık mı?”

“Anlaşıldı komutanım. Teşekkür ederim.”

Daha fazla konuşmak zorunda olmadığımız için minnettar bir şekilde, profesörle birlikte tepeyi tırmanıp Eski Başkanlık Binası’nın dış duvar kalıntılarının arasından içeri girdim. Tüm öğrencilerle birlikte diğer iki profesör de içerideydi. Kimseden ses çıkmıyordu; sadece kırık mermerler üzerindeki ayak sesleri ve çatlaklardan geçen rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Takımımızın olduğu yere doğru gittik; hemen Vika’nın yanına geçtim. Bana soran gözlerle baktı. Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Profesör Cayhill boğazını temizledi. “Dikkat. Gitmeden önce birkaç şey söylemek istiyorum.”

İnlememi güçlkle bastırdım. Yine başlıyorduk. Cayhill şatafatlı konuşmalar yapmayı çok severdi. Her görevden önce mutlaka yapardı. Nedense departman başkanı olmasıyla öğrencilere hava atma ihtiyacı duyardı. İçimden beni Profesör March’ın takımına koyan kişi her kimse, ona teşekkür ettim.

“Bu yüzyıl dışına ilk yolculuğunuza çıkacaksınız, bu mühim bir olay. Böylesi önemli bir olaya gereken ciddiyeti göstereceğinizi umuyorum. Başkan Foster’a yapılmış olan suikast, İkinci İç Savaş’ın başlamasına sebep olan olaylardan birisidir. Bugünkü görevinizi tamamlarken atalarımız tarafından yapılmış olan fedakârlıkları, dökülen kanları ve ülkeyi tekrar inşa etmek için harcanan emekleri düşünün. Unutmayın ki siz sadece izleyicisiniz, başka bir şey değil. Tarih kutsaldır.”

Sanki bunları milyon kere duymamışız gibi.

Profesör March bana doğru bakıp kaşlarını çatı. Bir an beynimi okuyabildiğini düşündüm, sonra kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi kaçırdım. O bir Zaman Bükücü'ydü. Kimse birden fazla yeteneğe sahip olamazdı.

Konuşmanın sonlarına yaklaşılrken Profesör March'ın iç çekerek saatine baktığını gördüm. Bu hareket gülümsememe neden oldu. Demek ki Cayhill'ın konuşmalarından bıkmış olan tek kişi ben değildim.

Ayrılıp sıçrama yapacağımız koordinatlara doğru takım liderlerimizi takip ettik. Profesör March bizi bulduğumuz yere yakın, yarı yıkılmış bir duvarın yanına götürdü. "Tamam millet, ayarlarınızı kontrol edin. 4 Temmuz 2076'ya sıçırıyoruz. Saat tam dokuz olacak."

Sağ kolumu kaldırarak gümüş Kronokayışımın arayüzünü çalıştırdım. Tarih ve saatin doğru girildiğine emin olmak için süzülen holo-ekranındaki bilgileri hızlıca kontrol ettim. Tarih ve saati Akademideki teknisyenler giriyordu ama biz her seferinde kontrol ediyorduk. Hedef zaman harici bir yere gidersek işler baya sarpa sarardı.

Hepimiz kontrollerimizi tamamladığımızda Profesör March, "Unutmayın, bu şimdiye kadar sıçradığınız en kalabalık ortam olacak," dedi. "Hiç kuşkusuz kalabalıkta itilip kakılacaksınız; bu yüzden belirlenmiş eşlerinizden ayrılmamanız çok önemli. Eğer yabancı Zaman Bükücüleri'nin varlığına işaret edecek bir duruma şahit olursanız bana hemen haber verin. Anlaşıldı mı?"

Başımızı salladık.

"Tamam o zaman, hadi başlayalım. Pelerinlerinizi çalıştırın."

Yakamdaki minik altın düğmeye bastım; diğerleri de aynı şeyi yaptı. Vücutlarımızı hafif bir parıltı kapladı. Dışarıdan görenler bir anda yok olduğumuzu düşünürdü,

bulunduğumuz yerde sadece ateşin üzerindeki ışık kırılmasına benzer bir parıltı vardı. İletişim setlerimiz pelerinli diğer kişileri görebilmemizi sağlıyordu.

“Sıçrayacağımız tarih ve saate odaklanın.”

Sayıları bir takvim gibi gözümün önüne getirdim.

“İşaretimle birlikte Kronokayışlarınızı devreye sokacaksınız.”

Parmaklarım çalıştırma düğmesinin üzerinde hafifçe seğirdi. Olacakları bildiğim için kendimi derin derin nefes almaya zorladım. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Profesör March’ın sesi net ve güçlü bir şekilde yankılandı. “Üç, iki, bir. Şimdi.”

Düğmeye bastım.

Anında Boşluk tarafından yutulmuştum. Sanki kapkaranlık, sesten yalıtılmış bir odada duruyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak nefesimi tuttum. Göğsüm üzerinde bir baskı hissettim ve ciğerlerim sıkıştı. Nefes almayı çok istiyordum ama etrafımda içime çekebileceğim hava yoktu. Bir şeye, herhangi bir şeye, dokunmayı istiyordum ama dokunamazdım. İki zaman arasındayken hiçbir şey hissedemezsiniz. Sanki yalnızdım. Sanki bu evrendeki tek canlı bendim.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissetmeye başladığımda 2076’ya vardım. Gözlerimi kırparak zamanın sabitlenmesini bekledim. Geçmiş parlak ve canlıydı. Duyularım seslerle dolup taşıyordu. Renkler bir girdap gibi çevremde dönüp duruyordu. Ve kokular... Az önceki toz ve çürük kokularının yerini misk kokuları almıştı. Bu koku, bana daha önce Akademi’nin Müzesi’nde gördüğüm eski kitapları hatırlatıyordu. Hareketsiz durarak kendimi yavaş nefes almaya zorladım.

Takım arkadaşlarım da her zamanki gibi hareketsizdi. Neden sıçramalardan sonra bu kadar sessiz olduğumuzu

bilmiyordum. Geçmişteki insanlar bizi duyamazdı. Pelerinlerimiz bizi görünmez kılmanın yanı sıra çıkaracağımızı her türlü sesi de maskeliyordu. Aslında sadece öksürme ve konuşma gibi sesleri maskeliyordu. Pelerinlerimizin adımlarımızın çıkaracağı sesleri ya da bir şeylere çarpmamızı engellemesi mümkün değildi. Bir önceki zaman yolculuğunda dikkatsizce yürürken cam bir kapıya çarpmak, bu gerçeği hızlıca öğrenmemi sağlamıştı. Yakınlarda duran bir kadını korkutmuştum.

Profesör March, "Bir sorunuz varsa bu sormak için son şansınız," dedi. Durup hepimize teker teker baktı. Kimseden ses çıkmayınca devam etti "Güzel. Hazırlıklı bir takım..."

"İşleri batırmaz," diye tamamladık.

Profesör March güldü. "Kesinlikle. Tamam o zaman, sorunuz olmadığına göre hadi yola çıkalım."

Parlak mermer zemin üzerinde artık yıkık olmayan duvardan uzaklaşırken çevreme bakınmaktan kendimi alamıyordum. Bizim zamanımızdan ne kadar da farklıydı. Duvarda gösterişli tablolar asılıydı. Üzerimizdeki kubbenin tepesini görebilmek için başımı yukarı kaldırmam gerekti. Göreve hazırlanırken çalıştığımız şemaların arasında mekânın hologram haritaları da vardı fakat gerçekten içinde bulunmanın yerini tutmuyorlardı. İnanılmazdı. Çevremizde heyecanlı bir şekilde konuşan birkaç kişi vardı. İçeride insanların olmasına şaşırdım, herkesin dışarıda olacağını düşünüyordum.

İki kadının yanından geçerken takım arkadaşlarımdan biri, Zed, alçak sesli bir ısıklık çaldı. "Off! Ben bir süre bunları gözlemlemek istiyorum."

Vika ona soğuk bir bakış attı. "Gerçekten mi Zed? Onlara böyle davranmamalısın."

"Neden ki? Beni duyamazlar. Hem duysalardı bile eminim bunu bir iltifat olarak alırlardı."

Vika gözlerini devirerek, "Senin salak yorumlarını duyup duymamaları önemli değil," dedi. "Bu davranışın çok kaba. Ayrıca her kadın seni dayanılmaz bulmuyor."

Zed, sesinde alaycı bir üzüntü ifadesiyle, "Bulmuyor mu?" diye sordu. Soluk renkli ellerini siyah saçlarının arasında dolaştırdı. "Galiba daha çok çaba sarf etmeliyim."

Diğer bir takım arkadaşım, Elijah, aşağılayan bir kahkaha attı. "Senin bu çelimsiz tipini görseler gülmekten yerlere yatarlar dostum. Ama beni görseler durum değişir." Söylediğini desteklemek için kaslarını göstererek sırttı. Beyaz dişleri, siyah teninde parlıyordu. Zed ve Elijah ile birlikte gülüyordum ama şaşırtıcı bir şekilde durumdan rahatsız olmuştum. Zed hep böyle yorumlarda bulunurdu. Burada gördüğümüz insanların ve birazdan görecektik olduklarımızın hepsi ölüydü. Hayaletlerdi. Hayaletlere ısıklık çalmak akli başında bir insanın yapacağı bir şey değildi.

Ama ne diyebilirdim ki? Onlar benim en yakın arkadaşlarımdı.

Profesör March azarlayan bir ses tonuyla, "Kendinize gelin ve göreve odaklanın," dedi.

Dışarıdaki manzara tamamen değişmişti. Yıkıntılar, zarar görmemiş binalara dönüşmüştü. Tüm binalar kırmızı, beyaz, mavi flama ve bayraklarla süslenmişti. Her yer insanla doluydu. Hoparlörlerden eski ulusal marşı söyleyen bir adamın sesi yükseliyordu. Ağzım açık kalmıştı, fark eder etmez hemen kapattım. Kaydetmemize izin verdikleri en büyük olayda şaşkın bir çaylak gibi davranmamalıydım. Bu zamana ait haber kayıtlarını izlemiştim. Ama hiçbirini beni bunun için, gerçekten burada olmak için hazırlamamıştı.

Kalabalığın içine girdiğimizde öğürmemeye çalıştım. Eski insanların nesi vardı bilmiyorum ama hep üzerlerine yapışmış ilginç bayat bir koku oluyordu. Eski Hükümet

Binası'nın önündeki sahneye yaklaştıkça daha fazla hayaleti itekleyerek kendimize yol açmamız gerekti.

Profesör March, "Neredeyse geldik," diye seslendi.

İleride, sahneye çıkan merdivenleri tırmanan, Cayhill ve takımını seçebiliyordum. Başkan Foster'ın ölümünü yakından kaydedeceklerdi. Cayhill'in takımı hep en iyi görevleri alırdı.

Bize olayı seyircilerin arasından kaydetmek düşmüştü.

ZİD kalabalık arasından yapılan çekimlerin önemli olduğunu söylerdi. Zamanımızdaki müşterilere daha gerçekçi bir geçmişte olma deneyimi sağlıyorlardı. ZİD'deki teknisyenler, Kanal Yaşayan Tarih katılımcıları için daha etkileyici bir deneyim sunmak amacıyla, bugün kaydettiğimiz görüntülerden güzel olanları bir araya getireceklerdi. Ya da simülasyon oyunu katılımcıları için. Katılımcıların tek yapmaları gereken popoları üzerine oturup Sanal Vizörlerini takmaktı. Böylece oradaymış gibi davranabiliyorlardı. Hem de hiç yerlerinden kalkmadan.

Ayrılma noktasına geldiğimizde Profesör March, "Eşlerinizi bulup yerlerinizi almanızın zamanı geldi," dedi. "Yerinizi aldıktan sonra iletişim setlerinizi çalıştırmayı unutmayın."

Zed, yanımdan geçerken Vika'ya bir bakış atıp pis pis sırtıttı. "Siz kumrular rahat dursanız iyi edersiniz."

Sonra eşinin yanına gidip kalabalığa karıştı. Elijah da kendi eşiyle birlikte onu izledi.

Profesör March, "Bir problem mi var?" diye sordu.

"Hayır komutanım," diye yanıt verdim.

Vika ise ona gergince gülümsedi.

"Mükemmel. Sanırım önce siz ikinizi gözlemleyeceğim, içimden bir ses çok sürmeden başka bir yerde bana ihtiyaç olacak diyor." Zed'in olduğu yöne doğru bıkkın bir bakış attı.

Vika parmaklarını benimkilere kenetleyip beni yönlendirdi. Profesör March'tan yeterinde uzaklaştığımızda, "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye fısıldadı.

Hafifçe başımı salladım. "Daha önce de dediğim gibi her şey yolunda."

"Peki ama unutma ben yanıdayım. Her zaman." Elimi güven verir bir şekilde sıktı.

Ayrılıp iletişim setlerimizi çalıştırmadan önce ben de onun elini sıktım. Diğer Zaman Bükücüleri'ni arayarak alanı taramaya başladım. Başta bir şey göremedim ama sonra vizörümün kenarında küçük bir ışık yandı. Bir insan silueti, beyaz bir şekilde parlıyordu. Bu, uzakta pelerlinli bir zaman bükücüsü olduğunun göstergesiydi. Birkaç ayda bir frekans değiştiğinden, iletişim setlerimiz pelerinin içini göremezdi. Vizörümün alt kısmında yanıp sönen bilgiyi okuyarak, "Sol tarafımda, yaklaşık 20 metre uzakta bir Yabancı var," dedim.

Vika, "Bu tarafta yok," dedi.

Yabancı hakkında düşünerek alanı taramaya devam ettim. Acaba hangi yıldan geliyor, diye düşündüm. Zaman yolculuklarında bazen Yabancılarla karşılaşıyorduk. ZİD genelde aynı zamana denk gelecek yolculuklar düzenlemiyordu ama bu, bizim geleceğimizden birilerinin de burada olamayacağı anlamına gelmiyordu. Yabancıyla konuşabilmeyi istedim ama bu yasaktı. Bu, zamanın o kişinin geldiği noktasını bozabilirdi.

Birkaç dakika sonra Vika, "İkinci aşamaya başlayalım," dedi.

Bir adam bana çarparken, "Dikkatli ol," diye cevap verdim. Burada olmak biraz sinir bozucuydu. Çevremizde çok fazla insan vardı.

Ayrılıp iletişim setlerimiz her şeyi kaydederken izleyicileri gözlemledik. Etrafımızdaki heyecan bulaşıcıydı.

İçimdeki boşluğu eskisi kadar hissetmiyordum.

Şarkıcı marşı tamamladı ve siyah takım elbiseli bir adam hızlı adımlarla sahnenin önüne geldi. Ana olayı bekleyen kalabalığa sessizlik hâkim oldu.

"Bayanlar baylar, lütfen dikkat. Sizlere Başkan Kathleen Foster'ı takdim etmekten onur duyarım."

Minyon, kızıl saçlı, lacivert elbiseli bir kadın Hükümet Binası'ndan çıkıp sahneye çıkan basamakları tırmanırken coşkulu bir alkış koptu. Başkan, bembeyaz gülümsemesiyle iki elini de salladı. Ülkenin onu neden sevdiğini anlamak kolaydı. Bir an, bugün ölmese ülke nasıl olurdu, diye düşündüm. Bu bizim zamanımızı nasıl etkilerdi acaba.

Kulağımda Vika'nın sesi belirdi. "Sahneye biraz daha yaklaşacağım."

"Çok uzaklaşma," diye cevapladım. Belirlenmiş alanlarımızın dışına çıkmak notumuzun kırılmasına sebep oluyordu.

"Sadece daha iyi görüntü elde etmeye çalışıyorum. Biliyorsunuz sınırlarda yaşamayı severim," dedi.

Profesör March araya girdi. "Diğerlerini kontrole gidiyorum. Olduğunuz yerde kalın ve birbirinizi kollayın. Şu âna kadar çok iyi gidiyorsunuz."

Zed'in olduğu bölgeye doğru kalabalığın arasından ilerledi.

Dikkatimi sahneye çevirdim. Konuşurken Başkan Foster'ın sesi neredeyse hipnotize ediciydi. Evet, eğer bu zamanda yaşaydım kesinlikle ben de ona güvenirdim. DataLink'indeki bilgi ekranına baktım.

Saat 9:17'ydi.

Beş dakika içinde ölmüş olacaktı.

Midem kasıldı. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. O bir hayaletti. O çoktan ölmüştü. Buradaki insanların hepsi ölmüştü.

Babam gibi.

Boğazıma tanıdık bir yumru oturdu. Yutkunarak ondan kurtulmaya çalıştım.

Vika, "Arkamızdaki kalabalığın kaydını aldın mı?" diye sordu.

Almamıştım. Ölmek üzere olan kadını izlemekle meşguldüm. Kendi etrafımda dönerek başkanın teşvik edici sözlerini büyük bir zevkle dinleyen, hevesli insan selinin yüzlerini kaydettim. Sonra tekrar sahneye döndüm.

Yaklaşık 10 metre ileride bir Yabancı daha dikkatimi çekti. Acaba daha önce gördüğüm kişi mi diye düşündüm. Ama sonra pelerin titreşerek orta boylu ve yapılı bir adam ortaya çıkardı, bana benzeyen bir adam. Kahverengi saçları benimkilerden daha açıktı. Gri bir üniforma giyiyordu.

Kalbim durmuş gibi hissetim.

"Baba," diye fısıldadım. Hayır, bu adam babam olamazdı. Gözlerimi kırıştırdım, tekrar baktığımda sadece ölü insanları görmeyi bekliyordum. Ama hâlâ oradaydı; bana bakıyordu. Sonra döndü ve kalabalığın arasında bir açıklık bulup uzaklaştı.

Arkasından giderek, "Hayır!" diye bağırdım. "Baba, bekle!"

Vika, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Buradan ayrılmanın gerekiyor!"

Onu duymazdan geldim. Babama ulaşmalıydım. Onu tekrar kaybetmeden önce ona ulaşmalıydım.

Küçük bir yanımla notumu sabote ettiğimin farkındaydım ama not umurumda değildi. Gözlerimi babamın başının arkasına dikip kalabalığı yararak ona doğru ilerledim. Birdenbire durup bana döndü.

Bana bir şeyler söylerken aramızda bir buçuk metre kadar vardı.

"Ne?" diye seslendim.

“Alora’yı kurtar oğlum.”

Ve sonra yok oldu.

Gözlerim çevrede dolaştı. Nereye gitmişti? Hangi zamandan geldiyse oraya mı dönmüştü? Niye buradaydı ki? Ve Alora da kimdi?

Kesik kesik nefes alıyordum. Çevremde dönerek babamı aradım. Buralarda bir yerde olmak zorundaydı.

Zorundaydı.

Bir silah sesi duyuldu, sonra bir tane daha. Başkan Foster’ın konuşması kesildi. O yere düşerken sahneye doğru döndüm. Çılgınlıkla gelen sessizliği delip geçti.

İnsanlar, mümkün olmadığı halde, kaçışmaya çalışırken hengâme yaşandı.

Vika’nın yalnız olduğunu hatırladım.

Kalabalıkta onu ararken içim ürperdi. Onu göremiyordum. “Vika, neredesin?” diye bağırdım.

Cevap gelmedi.

Sahnenin önünden kaçmaya çalışan insanları aşabilmem sanki sonsuza kadar sürdü. Sahneye göz attım. Hayaletler Başkan Foster’ın çevresini kaplamıştı. Cayhill’in takımından birkaç öğrenci de onların arasına sıkışmış başkanın yakından görüntüsünü almaya çalışıyordu.

Ama sahnenin önünde de bir olay vardı. Midem bulaşarak oraya doğru gittim. Bir kadın önümden çekildi ve sonunda ne olduğunu görebildim.

Vika yerde yatıyordu; hareketsizdi.

“Hayır. *Hayır.*” Ona doğru ilerlerken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Niye sahneye yaklaşmasına izin verdim? Onu durdurmalıydım. Başkana yakın olan herkes silah seslerinden sonra olay yerinden kaçabilmek için deliye dönmüş olacaktı.

Sonra başka bir şey fark ettim. Hayaletler ona bakıyordu. Pelerini kapanmıştı.

İlerlemeye devam ettim ama ona ulaşmadan önce Vika'nın üzerinde duran bir parıltı fark ettim.

Bir Yabancı.

İçimi buz gibi bir korku kapladı.

Vika'ya ulaştığımda pelerinli Zaman Bükücüsü gitmişti. Yanına diz çökerek büzüşmüş vücudunu kendime doğru çektim. Ona aval aval bakmakta olan birkaç hayaleti umursamadım bile. "Vika! Beni duyabiliyor musun? Uyan!"

Profersör March yanıma geldi. "Ne oldu Bridger?"

Babamın belirmesi aklıma geldi. Bana ilettiği mesaj. Gerçek miydi? Yoksa hepsini ben mi hayal etmişim?

Tekrar Vika'ya dönerek, "Bilmiyorum," dedim.

Profersör March, Vika'nın nabzını kontrol ederken bana dik dik baktı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlı atıyordu. Lütfen Vika iyi olsun.

Lütfen.

Profersör March'ın gözleri kocaman açıldı. İletişim setinin genel arama düğmesine basarak, "Acil durum sığrayışı! Tekrarlıyorum, acil durum sığrayışı!" diye bağırırdı.

ALORA

8 NİSAN 2013

Zihnimde bir görüntü, elleri kanlı bir adam ve iki kadının görüntüsü belirirken yemekhanede her zamanki sesler duyulmamaya başladı. Kadınlardan birinin saçları benimkinden birkaç ton açık, diğerininki ise gece kadar koyuydu. Göğsüm sıkıştı. Onları dün gece rüyamda görmüştüm, birkaç yıldır sürekli gördüğüm gibi. Adam babamdı, bunu sadece Grace Halamın sakladığı fotoğraflardan biliyordum. Acaba kadınlardan biri annem miydi, diye düşündüm. Hiçbir fikrim yoktu. Grace Halamda annemin hiç fotoğrafı yoktu.

Evet, tuhaf olduğunu biliyorum ama küçüklüğümden beri Grace Halamla yaşıyordum. Öncesine dair fazla bir şey hatırlamıyordum, sadece birkaç bulanık anı. Ağaçlık bir alanda koştuğuma dair görüntüler. Geceleri annem üzerimi örterken aldığım lavanta kokusu. Bana hiçbir bilgi vermeyen küçük parçalar.

Eskiden büyük bir şehirde yaşadığıma neredeyse eminim. Bazen gözümün önüne göğsü değecek kadar yüksek binaların görüntüleri geliyordu; sanki binaların arasından

yukarı bakıyormuşum gibi hissediyordum. Şimdi ise evim, içinde dar görüşlü insanlar yaşayan bu taşra kasabasıydı. Onların normal kavramı dışında kalan herkese, Arkadaşlık Kurulamayacak Kadar Garip diye bakan insanlarla dolu bu kasaba.

Ne kadar da şanslıyım.

“Dünyadan Alora’ya. Beni duyuyor musun?”

Yüzümün önünde bir el sallanıyordu. En yakın arkadaşım Sela’ya dönmeden önce birkaç kez gözlerimi kırdım. “Özür dilerim. Ne demiştin?”

Karşımızda oturan iki kız, Sela’nın yeni arkadaşları o kadar tiz bir şekilde kıkırdadılar ki kulaklarıma bıçak saplamak istedim. Ya da onlara.

Sela, “İyi misin? Tuhaf davranıyorsun,” dedi.

Bir an için ona rüyamı anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Anlatmamın bir anlamı yoktu, çünkü ayrıntılarını hatırlamıyordum. “İyiyim. Dün gece yeterince uyuyamadım.”

Bu doğru sayılırdı. Rüyamda babamı ve gizemli kadınları gördüğüm gecelerde, dehşete düşmüş şekilde uyanıyordum. Ve tabii ki tekrar uyumam mümkün olmuyordu.

Sela manalı manalı, “Anladım,” dedi. Devam etmeden önce salatısından bir çatal aldı. “Neyse, bu akşamüstü bizimle idman yapmak ister misin diye sormuştum. Hep birlikte tezahüratlara çalışabiliriz diye düşündüm; Jess ve Miranda da takım için seçmelere katılmaya karar verdiler.”

Solda oturan kız, Miranda, “Hadi Laura, eğlenmeli olacak,” dedi.

Dişlerimin arasından, “Adım Alora,” diye cevap verdim.

“Doğru ya. Özür dilerim.” Ses tonundan özrün içten olmadığını anlayabiliyordum.

Sela’nın, Jess ve Miranda’da ne bulduğunu anlayamıyordum. Bir çamur birikintisinden daha derin değillerdi.

Tek yaptıkları millet hakkında atıp tutmak, hoşlandıkları çocuklardan bahsetmek ve giysiler hakkında konuşmaktı. Mesela şu an ikisi de daracık kapriler ve tek omzu düşük tişörtler giymişlerdi; geçen hafta ise saçlarının bir tutamını maviye boyamışlardı. Şaka gibi. Ama birkaç ay önce Sela'nın annesi yerel kadınlar kulübünün içine sızmayı başardı ve bir de baktım ki Sela'nın iki yeni kankası oldu.

Derin bir nefes alarak Sela'ya yaklaştım. "Bilmiyorum. Ders çalışmam lazım. Bir sınavdan daha kalırsam Grace Halam beni öldürür. Ayrıca okuldan sonra pansiyondaki işlere de yardım etmem gerekebilir." Kendimi suçlu hissederek kucağımda duran, bir süredir ihmal ettiğim tarih kitabına baktım. Grace Halam bu akşamüstü yardıma ihtiyacı olmadığını söylemişti. Bugün pansiyona misafir gelmesini beklemiyorduk.

Sela'nın yüzüne gizli bir bakış attım; yüzünde bana sinir bozucu çocuğuyla ilgilenen sabırsız anneleri hatırlatan bir ifade vardı. "Ama geleceğini söylemiştin."

"Biliyorum. Ama bu tarz şeylerde iyi değilim."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Hiç denemedin."

Jess abartılı bir biçimde gözlerini devirip iç çekti. "Hadi ama Sela. Annesiymişsin gibi davranıyorsun."

Dudağımı ısırdım. Annemin böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini bilmediğimden bu sözleri beni yaralamıştı.

"Alora niye öyle davrandığımı biliyor. Hem halan seçmelere katılmana izin vermemiş miydi?"

"Evet ama notlarımı yüksek tutmamı da istiyor." Bu gerçektir. Halam seçmelere katılmam konusunda kararsızdı ama Sela o kadar ısrar etmişti ki sonunda halam katılmanın benim için iyi olabileceğini söylemişti. Belki Grace Halamı Sela'ya fikrini değiştirdiğini söylemeye ikna edebilirdim. Ya da başka bir şeye. Mesela tarihten kalmak üzere olduğum gerçeğine.

Son iki tarih sınavından geçer not alamamıştım ve Grace Halam eğer bu sınavdan en az C almazsam beni cezalandıracağını söylemişti. Tam olarak doğru olmasa da, evde öğrenim görürken hiç bu kadar kötü olmadığımı söylemişti. Diğer bütün derslerden güzel notlar alıyordum ama tarihe ne kadar çalışırsam çalışayım aklımda çok az şey kalıyordu.

Sela, ellerini koyu kestane saçlarının arasında dolaştırıp saçlarını kulağının arkasına itti. "Yine de, bence bize katılmalısın. Sen de istiyorsun."

Ona istemediğimi söylemek istedim ama sessiz kaldım. Sela haftalardır onunla takım seçmelerine katılmam için bana baskı yapıyordu. Annesi takıma alınırsa ne kadar çok arkadaş edineceğini anlatıp duruyordu, aynen Bayan Perkins'in lisedeyken yaptığı gibi. Kasımda, buraya ilk taşındıklarında, Sela'ya yakınlık gösteren tek kişi olmam önemli değildi.

Jess, "Neyse, iyi eğlendik ama bizim gitmemiz gerekiyor," dedi. Miranda'yla göz göze geldi ve ikisi birden ayağa kalktılar.

Miranda dümdüz saçlarını okşayarak, "Evet, eğer burada bir dakika daha kalırsam kusacağım. Burası iğrenç kokuyor," dedi. "Geliyor musun Sela?"

Sela arada kalmış görünüyordu. Sonunda, "Siz gidin. Biz birkaç dakika sonra geliriz," dedi.

Onlar gittikten sonra, "Beni beklemek zorunda değildin," dedim.

"Biliyorum ama beklemek istedim. Hiç iyi görünmüyorsun."

"Vay be, teşekkürler ama arkadaşlarıyla gitmek istiyorduysan gidebilirdin." Daha fazla yemek istemediğim salatamla oynayıp duruyordum. Çizburger ve patates kızartması için ölüyordum ama Sela dokuz kilo fazlasından kurtulmaya çalıştığı için son birkaç aydır aşırı sağlıklı bes-

lenmeye takmış ve son zamanlarda kendimi çok kötü hissettiğim için kendisi gibi beslenmem gerektiği konusunda beni de ikna etmişti.

“Eğer onlara şans verirsen senin de arkadaşın olabilirler.”

“Verdim. Benden hoşlanmıyorlar.”

“Bu doğru değil.”

“Gerçekten mi? Hiç benimle takılmak istediklerini söylediler mi? Hiç bana mesaj attılar mı? Hayır.” Mızımızlanıyormuş konumunda kalmaktan nefret ediyordum ama gerçek buydu. Sela’nın bu gerçeği göremeyişini aklım almıyordu.

Devam etmek için ağzını açtı ama konuşmak yerine kafasını kaldırıp arkamdaki bir şeye baktı. Sırtarak dirseklerini masaya dayayıp ellerini kenetledi ve başını ellerinin üzerine koydu. Sonra gözlerini bana dikti.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra, “Eee,” dedi. “Trevor’la neler çeviriyorsunuz?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Az önce seni kesiyordu.”

Kafamı salladım. Bu mümkün değildi. Trevor Monroe asla beni kesmezdi. Anneleri Grace Halamdan nefret ettiği için, o ve kötü kalpli kız kardeşi de benden nefret ederdi. Sene başında onun ve Kate’in hakkımda yaydığı yalanları düşündüm. Grace Halamın yıllar önce evine aldığı zavallı bir kenar mahalle kızı olduğum ve halamın aslında gerçek halam olmadığı benzeri yalanları. “Hayır. Dünyanın sonunun gelmiş olması gerek.”

Sela sırtarak geriye doğru yaslandı. “Hayır tatlım, kesinlikle sana bakıyordu.”

Rengi solmuş kotuma ve sade pembe tişörtüme bakarak, “Mümkün değil,” diye cevap verdim. “Ayrıca bakmış olsa dahi, görecektir seksi bir şey yok.”

“Dalga mı geçiyorsun? Ben asıl buradaki tüm erkekler nasıl senin için kavga etmiyorlar ona şaşıyorum.”

Grace Halamın bir hanıma yakıştırmayacağı türden bir kakhaha attım. “Benim için kavga etmek? İyiymiş.”

Oflayarak kollarını kavuşturdu. “Etmeliler. Bana bakacak değiller ya.”

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Sela’nın kendini aşılması beni çok rahatsız ediyordu. Buraya taşındığından beri kilo vermek için çok çaba sarf ediyordu ama kendini Jess ve Miranda gibi sopalarla karşılaştırdığı için değişimi görmekte zorlanıyordu.

“Neyse, Trevor bana bakıyor olsa bile büyük ihtimalle hakkımda atıp tutacak yeni konu aradığı içindir.”

“Yaa, hadi ama.” Duraksadı; ne söyleyeceğini bilmediği zamanlarda yaptığı gibi dudağını ısırıldı. “Sen harika bir insansın. Bence gidip onunla konuşmalısın.”

“Yok, hayır. Kesinlikle işim olmaz. Ayrıca Naomi, Trevor’la ilgilendiğimi düşünürse ortalığı birbirine katar.”

“Yine ayrıldıklarını duydum.” Kaşlarını kaldırarak benden olumlu bir cevap bekledi.

“Bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?”

“Biraz hayatın tadını çıkarman gerekiyor. Sürekli endişelenmeyi bırak.”

Bunu çok isterdim fakat Sela her şeyi bilmiyordu. Tabii ki bu kasabadan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Ama diğer şeyler konusunda hiç fikri yoktu. Üniversiteye gidebilmek için bursa ne kadar muhtaç olduğumu bilmiyordu. Grace Halamın faturaları ödeyemediği için yaşadığı endişeleri de. Anne ve babamın neye benzediğini dahi hatırlamıyor oluşumu da. Bunlar hiç kimsenin bilmediği şeylerdi ve ben artık bunları içime atmaktan yorulmuştum. Birden yemekhane üzerime gelmeye başladı ve nefesim kesildi.

“Hım... şey, dolabımda bir şey unuttum,” demeyi ba-

şarabildim. Sırt çantamı ve tepsimi alıp o kadar hızlı ayağa fırladım ki az kalsın sandalyemi deviriyordum.

“İyi misin? Hasta görünüyorsun.” Sela endişe içinde yüzünü ekşitti.

“İyiyim. Derste görüşürüz.”

Trevor’ın masasının yanından geçerken bir kahkaha duydum. Gizli bir bakış atmaya cesaret ettiğimde bana bakmakta olan Trevor’ın da aralarında olduğu birkaç çocukla göz göze gelip hemen başımı öne eğdim. Ne zaman utansam öyle kızarıyorum ki iğrenç bir pembe tona bürünüyorum.

Tam bu esnada Naomi Burton’a çarptım, Trevor’ın kız arkadaşına. Tepsisi elinden uçup gürültüyle yere düşerek yemekhanedeki herkesin bize bakmasına neden oldu.

Yer yarılısaydı da içine girseydim.

Naomi döndü ve tıslarcasına, “Seni geri zekâlı moron!” dedi.

Biri, “Alora, anaokuluna dönüp tepsinin nasıl taşınacağını mı öğrenmen gerekiyor?” diye sordu. Başımı kaldırdım; sorunun sahibi tabii ki az ileride arkadaşlarıyla oturan Kate’ti.

Daha önce kızarmış durumdaysam şu anda herhalde morarmaya başlamıştım. Kahkahalar kulaklarımda çınlıyordu. Bir özür mırıldanarak toparlanması için ona yardım etmeye çalıştım. Salatasından arta kalanlar etrafa saçılmış, bir parçası da tişörtüme yapışmıştı. Yapışan parçayı alınca dehşet içinde sosun bıraktığı lekeyi fark ettim.

Naomi etrafa saçılmış marul parçalarını tepsisine atarken sadece, “Defol,” dedi.

Tekrar özür dilemek için yüzüne baktım ve kalakaldım. Gözleri şiş ve nemliydi, sanki ağlamış gibiydi. Oradan uzaklaşmanın iyi bir fikir olacağına karar vererek çabucak çöpümü attım ve koşarak yemekhaneden çıktım.

Dışarıya ulaşana kadar durmadım. Hava ağır ve sıcaktı ama umurumda değildi. Derin bir nefes aldım. Yeni kesilmiş çimen kokusu burnumu kaşındırdığı için birkaç kez hapşırdım. Yine de içeride olmaktan daha iyiydi. Naomi'ye çarptığıma inanamıyordum. Derse girdiğimde herkesin ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Bana Sakar Alora ya da en az onun kadar salak bir isim takacaklardı. Sene başındaki halime geri dönecektim. Aralarına karışabilmek için gösterdiğim çabaların hepsi saniyeler içinde boşa gitmişti.

Telefonuma baktım. Dersin başlamasına on dakika vardı. Lanet olsun, keşke dışarıda geçirebileceğim daha fazla zamanım olsaydı. Ya da daha iyisi çekip gidebilseydim.

Birkaç öğrencinin yanından geçerek ön bahçedeki en sevdiğim oturma yeri olan ağacın yanına gittim ve sokağa bakan tarafa oturdum. Böyle oturmayı seviyordum; bana görünmez olduğumu hissettiriyordu. Ağacın gövdesi sırtımı kaşındırdığı için öne eğilip dirseklerimi bacaklarıma dayadım.

Her şeyi unutmaya çalıştım ama sınav kafamdan çıkmıyordu. Daha çalışmam gerekiyordu ama çalışmak hiç içimden gelmiyordu. O yüzden sırt çantamdan mor resim defterimi çıkarıp son resmi açtım. Babamın henüz bitmemiş bir resmiydi. Şu âna kadar gidişatından memnundum ama hâlâ üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Sekiz-dokuz yaşlarındayken resme başlamıştım. O zamanki resimlerim fena değildi. Sonra Grace Halam beni resim derslerine yazdırdı, o aralar bu tarz şeylere para ayırabiliyordu ve resim yeteneğim epey ilerledi. Boğucu sıcak, son kalan enerjimi de emmeden önce sadece birkaç dakika resim üzerinde çalışabildim. Sonra resim defterimi kaldırarak esnedim.

Aptal okul. Okuldan çıkmama daha üç saat vardı. Keşke şimdi eve gidip biraz kestirebilseydim. Bu mükemmel olurdu.

Kafamı ağaca yaslayarak gözlerimi kapattım ve kuşların uzaktan gelen şakırtıları ile hafif rüzgârın taşıdığı seslere odaklandım. Yatağımı hayal ettim, beni çağırıyordu. Keşke orada olabilseydim. Keşke bugün bitmiş olsaydı.

Bu çok iyi olurdu.

“Alora! Hangi cehennemdeydin?”

Gözlerim açıldı; doğrulduğumda Grace Halamı başımda beklerken buldum. Gözlerimi halamın endişeli yüzünden yatak odama çevirdim.

Benim yatak odam!

Pehcereden giren akşamüstü güneşi soluk mor duvarlarda gölgeler oluşturunuyordu. Grace Halamın koyduğu oda parfümünün lavanta kokusunu içime çektim. Parmaklarım yatağımın üzerindeki yumuşak yorganı kavradı. Gerçekti. Gerçekten odamdaydım.

Ama buraya nasıl gelmiştim?

BRIDGER

11 MART 2146

Sıçrayış tamamlanır tamamlanmaz vizörümü geriye ittim. Güneş çok parlaktı. Profesör March iletişim setine, “Derhal bir sağlık ekibine ihtiyacım var,” diye bağırdı.

Elimi Vika’nın yüzünde gezdirdim. “Hadi Vik,” diye fısıldadım. “Lütfen uyan.”

Vücudundaki çizikler ve burnundan akan kanı saymazsam uyuyor gibi görünüyordu. İçten içe gerçeğin farkındaydım. Hareket etmiyordu. Nefes de almıyordu.

Profesör Cayhill ve diğer öğrencilerden bazıları etrafımıza toplandı. Sesleri dev dalgalar gibi bana çarpıyordu. Onları yok saydım. Tek görebildiğim hâlâ hareketsiz olan Vika’ydı.

Ölüyorum sandım.

Biri beni uzaklaştırmaya çalıştı ama kollarımla iterek ondan kurtuldum. Beni Vika’dan ayıramayacaklardı.

Profesör March, “Kendine gel Bridger,” diye bağırdı. Yüzüme gözlerindeki korkuyu görebileceğim kadar yaklaştı. “Buradan ayrılman gerekiyor. Doktorlar geldi.”

Üç acil durum doktoru yanımızda belirdi. Mekân Bükücüler. Yalpalayarak ayağa kalktım ve oradan uzaklaştım. Doktorlar yerimi alarak Vika'nın yanına diz çöküp acil durum sağlık aracı gelene kadar onu stabilize etmek için uğraşmaya başladılar. Aracın gelmesi çok sürmemeliydi. Acil durum sağlık araçları diğer araçlardan çok daha hızlı gidebilecek şekilde tasarlanmışlardı. Keşke biri burada hazır olsaydı.

Elijah ve Zed, Vika'nın diğer tarafında duran öğrencilerin arasındaydılar. Elijah gruptan ayrılmaya çalıştı. Ama iki adım bile atamadan Profesör Diaz onu durdurdu. İyi de oldu. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum. Tek isteğim Vika'nın uyanmasıydı. Vika'nın uyanması gerekiyordu.

Profesör Cayhill öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle yanıma geldi. "Orada ne döndü Creed?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce hiçbir görevi batırmamıştım. Hiç. Hep profesörlerimin bana söylediklerini yapmıştım. *Her defasında.*

Bugün hariç. Ve Vika bunun bedelini ödüyordu.

Profesör Cayhill parmağıyla beni işaret ederek, "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu. "Şimdi senin yüzünden geri dönüp bütün o hayaletlerin anılarını değiştirmem gerekiyor!"

Sözleri bıçak gibi ruhumu delip geçiyordu. Bakışlarımı yere çevirdim. Cayhill haklıydı. Her şey benim suçumdu.

Profesör March, Cayhill'e, "Sakinleş. Öğrenciler seni bu halde görmemeli," dedi.

"Nasıl sakinleşebilirim? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Hem sen neredeydin Telfair? Nasıl böyle bir şey olmasına izin verdin?"

Profesör March kısık sesle pislik herife cevap verirken içimde çok tanıdık duygular kabarmaya başladı. Ağırlık hissi. Nefes alamama hissi.

Profesörlerden uzaklaştım; iletişim setimi çıkararak ellerimi saçlarımın arasında dolaştırdım. Gözlerim tekrar Vika'yı bulduğunda donakaldım. Doktorlar hâlâ onu hayata döndürmeye çalışıyorlardı. Doktorların arasında uzanan bacaklarının görüntüsü benim için son damlaydı. Bacaklarından biri tuhaf bir açıda kıvrılmıştı.

Bununla başa çıkamazdım. Buradan ayrılmam gerekiyordu.

Hem de hemen.

Ayaklarım sanki onları bir başkası kontrol ediyormuşçasına hareket ediyordu. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Profesör March, "Bridger, çabuk buraya geri dön," diye bağırdı.

Aldırış etmeden koşmaya devam ettim.

Arkamdan ayak sesleri yankılanıyordu. Beynimin hâlâ mantıklı düşünebilen kısmı durmam için bana yalvarıyordu. Dikkate almadım. Burada kalamazdım. Herkes bana bakarak bütün görevi nasıl batırmayı başardığımı anlamaya çalışırken kalamazdım.

İlk kez babam öldüğü için şükrettim; neden olduğum şeylere şahit olmamıştı.

Babamı düşünmek durmamı sağladı. Görev yerimi onun yüzünden terk etmiştim. Az kalsın unutuyordum. Birilerine olanları anlatmam gerekiyordu.

Arkamı döndüğümde Profesör March bana yetişmiş ters ters bakıyordu. "Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama orada olanları bana tek tek anlatacaksın."

Arkasında Profesör Diaz öğrencilerin hepsini Akademi aracına doğru yönlendiriyordu. Bir saniyeliğine bu karmaşanın içinde olmamayı, onlarla birlikte olmayı diledim.

"Hadi Bridger, neler oldu? Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme." Olumsuz cevabı kabul etmeyeceği zamanlarda yaptığı gibi kollarını kavuşturdu.

Sözleri içime oturdu. Daha önce hiç ona ya da herhangi bir profesöre yalan söylememiştim. Eğer sınıfımın en iyisi olmak istiyorsam yalan söyleyemezdim. Bunu biliyordu.

Ama ya bana inanmazsa? Kendime engel olamadan her şeyi ona anlattım. Ben anlatırken yüzünün aldığı şekiller başka bir durumda komik sayılırdı. Anlatmayı bitirdiğim-
de kafasını sallıyordu.

Yüzüme ateş bastığını hissederek, "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Yemin ederim gerçeği söylüyorum. Babam oradaydı. Bana Alora isimli bir kızı kurtarmamı söyledi. Bana inanmıyorsanız video kaydını izleyin. Ya da daha iyisi o zamana dönüp kendiniz görün."

Niye o zamana dönmesini söylediğimi bilmiyorum. Olay yeri incelemesi için yapılacak bütün acil durum sışramaları ZİD'nin onayını gerektiriyordu. Profesör March oraya kendi isteğiyle, öylece gidemezdi. Bu yasalara aykırıydı. Tıpkı Zaman Bükücülerin herhangi küçük bir olaya şahit olmak için zamanda geriye sışramasının yasalara aykırı olması gibi.

Profesör March ellerini kafasmda dolaştırdı. "Babanı gördüğünü *düşündüğüne* inanıyorum."

"Gördüm. Benimle konuştu." Yumruklarım birbirlerine sürtmekten acımişti. Zorla ellerimi birbirlerinden ayırdım.

Babam pelerinli olmasına rağmen iletişim setleri onun ısı izini algılayabilirdi. Kanıtım vardı.

"Bu o kadar basit değil Bridger." Bir nefes aldı ve sonra, "Şimdilik kimseye Leithan'ı gördüğün hakkında bir şey söylemeni istemiyorum," dedi. Aklıma ilk gelen şey bunun delilik olduğu yönündeydi ama profesör tek elini kaldırdı. "Hayır, beni dinle. Babanın işi hakkında sana anlatamayaçağım şeyler var, bu konuda bana güvenmen lazım."

"Ama..."

“Ciddiyim Bridger. Henüz hiçbir şey söyleme. Baban da bunu isterdi. Anlaşıldı mı?”

Babamın isteğinin bu olduğundan emin olmasam da babam bana her zaman Profesör March’a güvenmemi söylerdi. Her zaman. O yüzden başımla onayladım.

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. “Güzel. Şimdi, bir şey daha var.”

“Ne var profesör?”

“Bundan hoşlanmayacaksın.” Omzuma doğru uzandı ama eli hızlıca boynuma döndü. Bir batma hissettim. “Sana yatıştırıcı vermem emredildi.”

Tekrar koşmak istedim ama yatıştırıcı etkisini göstermeye başlamıştı. Bacaklarım hissizleşti. Göğsüne doğru düşerken Profesör March beni yakaladı.

Etrafım kararmaya başlarken, “Güven bana,” diye fısıldadı. “Leithan’a sana göz kulak olacağıma söz verdim. Her şey yoluna girecek.”

“Bay Creed, beni duyabiliyor musunuz?”

Gözlerimi birkaç kez kırparak yanımda duran adama odaklanmaya çalıştım. Koyu saçları, fazlasıyla pürüzsüz cildi, mükemmel dişleri ve bembeyaz kıyafetiyle bu adam kesinlikle bir doktor olmalıydı.

“Hareketsiz kalmanız gerekiyor, tamam mı?” Dostane bir ses tonu vardı fakat bakışları kendimi aşağılık bir yaratık gibi hissetmememe neden olacak kadar soğuktu. Ağzım konuşmayacak kadar kuruydu, o yüzden başımla onaylayarak doğrulmaya çalıştım. Doktor elini göğsüme koyarak beni durdurdu. “Henüz değil. Son bir test daha yapıyorum.”

Gözlerim vücuduma kaydı, üzerimde siyah iç çamaşırından başka hiçbir şey yoktu. Kollarıma, bacaklarıma ve göğsüme gümüş rengi tıbbi bantlar yapıştırılmıştı. Oda

geri kalanını inceledim. Her şey çok parlaktı. Duvarlar ve yerler parlak beyazdı. Oda parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Her zaman yolculuğundan sonra kontrole alındığımızdan her şey çok tanıdıktı.

Akademi'ye dönmüştüm.

Peki bu adam kimdi? Onu daha önce görmemiştim.

Bir simülasyon oyununa girmişim gibi son zaman yolcuğumun anıları beynimde canlandı. Ama bu bir oyun değil, gerçeğin ta kendisiydi. İnledim. Bu bir kâbusun gerçekleşmesiydi. Kız arkadaşım ciddi bir şekilde yaralanmıştı ve şu anda nasıl olduğunu bilmiyordum. Yetmezmiş gibi ölü babamla karşılaşmıştım. Ve Profesör March bunu herhangi birine anlatmamı istemiyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Hem de şimdi.

Doktora neler olduğunu soramadan doktor tıbbi bantları çıkarmaya başladı. Her biri çekilirken canımı yaktı.

Boğazımı temizledim. "Vika Fairbanks'in nasıl olduğuyla ilgili bilginiz var mı?"

Son bandı özellikle daha sert çekti. "Herhangi bir konuda sizi bilgilendirme yetkim yok."

Neler oluyordu? Buradaki doktorlar genellikle bizi soru yağmuruna tutarlardı. Zaman yolculuklarımızla ilgili tüm ayrıntıları öğrenmek isterlerdi. Hatta bir kadın doktor bizim gibi zaman yolculuğu yapamadığı için bizi kıskandığını bile itiraf etmişti. Yetenek Genleri'nden birine sahip olacak kadar şanslı olmadığını söylemişti. Bazı insanların istedikleri zamana ya da istedikleri mekâna sadece düşünce yoluyla gidebilmesini ve bazı insanların beyin okuyabilmesini sağlayan Yetenek Genleri'ne.

Oturup ayaklarımı muayene masasından aşağıya sarkıttım. Hızlı hareket ettiğimden başım döndü. Kendime gelmek için gözlerimi kapattım.

Doktor, "Dikkatli olun," dedi. "Bayginken size bir doz Sakinleştirici verdim."

Sanırım bunun için teşekkür etmeliydim. Bugün bütün olanlardan sonra Sakinleştirici olmasa delirmiş gibi davranabilirdim. "Teşekkürler. Artık gidebilir miyim?"

"Hayır. Bakan Tyson sizi görmeye geliyor."

Ağzım açık kalmıştı. "Neden?"

Bakan Doran Tyson, Akademi'nin başkanı olmasına rağmen kampüse pek gelmezdi. Akademi'yi tanıtma göreviyle hep kamusal toplantılarda olurdu. Yeni çıkan Simülasyon Oyunları'nın ya da Kanal Yaşayan Tarih'e yeni yüklenen Şanal Gezinti'lerin tanıtımı için ayda bir kalabalık yemekler düzenlerdi. Babam, Bakan Tyson'ın zaman yolculuğunun olumlu ekonomik etkileri hakkında Gelenekselcilere hava atarak onları kızdırmayı sevdiğini söylerdi. Ama günlük işlerle uğraşmayı genelde yardımcılarına ve profesörlere bırakırdı.

Tabii kötü bir şey gerçekleşmek üzere değılse.

Doktorun bakışları daha da sertleşmişti. "Söylediğim gibi, sizi bilgilendirme yetkim yok."

"Peki," diye tersledim. Ne kadar da aşağılık bir adamdı. Bana cevap verse ölmezdi ya.

Birden aklıma Vika'nın durumunun iyi olmayabileceğı geldi. Onu son gördüğümde nefes almıyordu. Hayır, öyle olamazdı.

Olamazdı.

Doktor DataPad'inde bir şeylere bastı; sonra kafasıyla duvarın kenarındaki küçük masayı işaret etti. "Giyinebilirsiniz."

Bana tekrar bakmadan odadan çıktı. Masadan atlayıp üniformamı aldım. Üzerinde ter ve Vika'nın en sevdiği parfüm karışımı hafif bir koku vardı. Kiraz kokusunu içime çekerken kendimi kötü hissettim. Kırık kaldırımda

yatarkenki görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Onu gülümserken ve kahkahalarla gülerken görmek istiyordum. Canlı. Ölmüş olamazdı. Belki durumu hâlâ kritikti ve Bakan Tyson geçen ay babam öldüğü için bunu bana kişisel olarak söylemek istemişti. En kötü ihtimalin bu olmasını umuyordum.

Giyindikten sonra kapıya gittim ama sensöre yaklaşıncaya kapı otomatik olarak açılmadı. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Buraya kapatılmışımdım. DataLink'im yanımda olmadığından herhangi biriyle konuşamaz ya da DataFeed'den yolculukla ilgili bilgi alamazdım. Gerçi bilgiler orada olmazdı zaten. Bakan Tyson bunu engellerdi. Akademi'yle ilgili kötü herhangi bir haberin çıkmasına izin vermezdi.

Bakan Tyson gelene kadar herhalde odada yüz tur atmıştım. Her zamanki siyah Akademi üniformasını giyiyordu. Yanında Profesör March vardı. Kırgınlık ve rahatlama karışımı tuhaf bir duygu hissettim. Profesör March'a bana o şekilde yatıştırıcı verdiği için kızgındım ama Bakan Tyson'ın söyleyecekleri ile aramda bir tampon vazifesi göreceği için burada olmasından memnundum.

Bakan'la en son babam için düzenlenen anma töreninde konuşmuştum. Elimi güçlü bir şekilde sıkarak herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunda çekinmeden istememi söylemişti.

Şu anda çekiniyordum.

İçindeki öfke ve keder fırtınası yüzünden okunuyordu. Elleri belinde önümde durdu ve bakışlarını bana dikti. Kendimi tekrar aşağılık bir yaratık gibi hissettim.

"Size bazı sorularımız var Bay Creed."

Kapı tekrar açıldı ve içeriye gri saçlı, lacivert askeri üniformalı bir adam girdi. Gözlerimi kırptım ve şaşırmış görünmemeye çalışarak Profesör March'a baktım. Adam,

Zamansal İşler Departmanı'nın askeri kanadının başı olan General Thomas Anderson'dı. Babamın amirliğini yapmıştı. Ayrıca son görevinin detayları gizli olduğu için babamın nasıl öldüğünü bize anlatmayı reddeden yavşağın da ta kendisiydi.

General Anderson, Bakan Tyson ve Profesör March'ın ellerini sıktı. Elini bana da uzattığında görmezden gelmeyi istedim. Ama babamın biraz erkek ol değişti kulaklarımda çınladı.

"Bridger, seni görmeyeli çok uzun zaman oldu evlat."

Bana evlat dediğinde dişlerimi sıktım.

"Seni fazla tutmayacağım. Sadece cevaplamanı istediğim birkaç soru var, sonra gidebilirsin."

Gerçekten mi? Ben, Akademi'den Bakan Tyson'ın sorumlu olduğunu sanıyordum.

General Anderson sözlerine başlamadan önce hafifçe öksürdü. "Zaman yolculuğun sırasında Leithan'la karşılaştığın bilgisini aldım. Doğru mu?"

Bakışlarım Profesör March'a kaydı. Yüzü ifadesizdi. Ondan yardım gelmeyecekti. Gerçeği mi, yoksa Profesör March'ın yapmamı istediği gibi yalan mı söylemeliydim? Ayrıca neden bunu bana sorduklarını merak ediyordum. Olayları incelemek için oraya bir ekip göndermiş olduklarına emindim. Babamın orada olduğunu zaten öğrenmiş olmalıydılar.

Bakan Tyson, "Bridger," diyerek lafa karıştı. "Video kaydında söylediklerini duyduk. Gerçekten babanı mı gördün, yoksa onu gördüğünü mü sandın?"

"Niye bunu bana soruyorsunuz ki? Zaten olayı incelemediniz mi?" diye sordum.

Bakan Tyson ve General Anderson tuhaf bir şekilde birbirine baktılar. Neler döndüğünü merak ederek sinir oldum.

General Anderson, "Bir ekip gönderdik ama babanın orada olduğuna dair kanıt bulamadılar."

Ağzımın açık kaldığını fark ederek hemen kapattım. Bu doğru olamazdı. Ne gördüğümü biliyordum. Babam oradaydı. *Oradaydı.*

Yoksa değil miydi? Hepsini ben hayal etmiş olabilir miydim? Ne gördüğümü *sandığımı* bilmek istiyorlardı. Delirip delirmediğimi kontrol ediyorlardı. O yüzden Profesör March babamı gördüğümü reddetmemi söylemişti. Kariyerimi korumaya çalışıyordu. Üşütük bir Zaman Bükücü'yü Akademi'de tutmazlardı. Yine de yalan söylemekten nefret ediyordum.

General Anderson yumuşak ve güven verici bir tonda, "Babanı gördüğünü sanman anlaşılabilir. Ne de olsa onu yeni kaybettin," dedi. Babam öldükten sonra bana cevap vermeyi reddederken de bu ses tonunu kullanıyordu.

Neden burada olduğunu merak ettim. Zaman yolculuğunda babamı görmem onu neden ilgilendiriyordu? Olanların babamın gizli göreviyle alakası var mıydı? Öğrenmem gerekiyordu. "Babamın son görev yeri Foster suikastı mıydı?"

General Anderson'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. General, Bakan Tyson'la bakıştı. "Leithan'ın son görevi hakkında herhangi bir bilgi paylaşamam fakat seni temin ederim ki Leithan ne eğitim hayatında ne de kariyerinde hiç Foster suikastına sığmadı."

Neler döndüğünden emin değildim ama sözlerine inanmıyordum. Yine de deli olduğumu düşünmelerini istemi-yordum. "Belki de haklısınızdır. Belki de sadece onu gördüğümü sandım. Çok fazla insan vardı."

General Anderson gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki, bize ne olduğunu sandığınızı anlatır mısınız?"

Orada yaşanan her şeye şahit olmuş olan inceleme ekibini niye sorgulamadığını sormak istedim ama sormadım. Onun yerine hızlıca görev yerimden ayrılışımı ve Vika'yı yaralı buluşumu anlattım.

Bakan Tyson, "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır komutanım."

General Anderson, "Bilmek istediklerim bu kadar," dedi. Bakan Tyson ve Profesör March'la tekrar el sıkıştı. "İkinizi de gördüğüme çok memnun oldum ama keşke bu sebeple olmasaydı."

General odadan çıktıktan sonra Bakan Tyson bana sert bir şekilde uzun süre baktı. "Gitmeden önce konuşmamız gereken bir şey daha var."

Yumruğumu ovmaya başladım. Kesin kötü bir haberdirdi. Kafamı sallayarak bir adım geriledim. "Vika hakkında, değil mi?"

"Korkarım öyle. Seni Bayan Fairbank'in durumunun ciddiyeti hakkında şahsen bilgilendirmek istedim. Doktorlar onun için ellerinden gelen her şey yapıyorlar fakat şu an komada ve uyanma şansı çok düşük."

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Hep çok mutlu olan, hep gülümseyen, her zaman yanımda olan Vika'nın başına böyle bir şey gelemezdi. Uyanmak zorundaydı. *Zorundaydı*. "Anlamıyorum. Böyle bir şey nasıl olabilir? Yapabileceğiniz başka hiçbir şey yok mu?"

Bakan Tyson başını sallayarak "Brigder, Vika yüzlerce hayalet tarafından ezildi. Çok ağır yaralandı," diye cevap verdi.

Boğazım düğümlenerek, "Hepsi... Hepsi benim suçum," dedim.

Profesör March hemen yanıma geldi. "Bridger, bu senin suçun değil. Vika kendi isteğiyle görev bölgesini terk etti;

seni takip etmeye çalışmıyordu. Görebildiğimiz kadarıyla Başkan'ın daha güzel bir görüntüsünü kaydedebilmeye çalışıyordu."

Söylediklerini anlıyordum ama sözleri beni rahatlatmıyordu. Eğer babamı takip etmemiş olsaydım, tabii eğer takip ettiğim kişi gerçekten babamsa Vika'nın sahneye o kadar yaklaşmasına izin vermezdim. Ve böyle bir şey olmazdı.

Keşke olanları değiştirebilseydim. Kendimi durduramadan, "Geri dönelim. Bunların hepsini yaşanmadan durduralım. Daha üzerinden çok fazla zaman geçmedi," deyiverdim.

Bakan Tyson, "Hayır!" diye gürledi. "Böyle bir şey olmayacağını herkesten iyi bilmen gerekir."

Titreyen ellerimi durdurmak için yumruk yaptım. Haklıydı. Bu zaman yolculuğunun ilk kuralıydı. Tarih kutsaldı. Olan hiçbir şey değiştirilemezdi. Babamın ölümünden sonra geri dönüp onu kurtarmayı da istemiştim. Tıpkı geri dönüp sevdikleri insanları kurtarmak isteyen birçok kişi gibi. Yeni yüzyıla girilirken halk genetik manipölasyon sonucu zaman yolculuğu yapabilen insanlar ortaya çıktığını öğrendiğinde bu sebepten dolayı birçok çatışma yaşanmıştı.

Sonra Zamansal İşler Departmanı kuruldu. Kurallar yaratıldı ve düzen dayatıldı. Yakın geçmişe yapılan bütün acil durum yolculukları ZİD'nin sadece gözlemlemekle görevli özel bir ekibi tarafından yapılmaktaydı. Geçmiş aynı kalmazsa içinde yaşadığımız zaman yıkılırdı.

Yine de bu gerçek, acımı hafifletmiyordu. Göğsüme birbiri ardına ağırlar bıçak gibi saplanıyordu. Profesör March benim suçum olmadığını söylemişti ama ben öyle hissetmiyordum. Yaralanmayı hak eden bendim.

"Onu görebilir miyim?" diye sorarken sesim duygusuzdu.

Bakan Tyson, "Üzgünüm, sadece birinci derece akrabalarının görmesine izin veriliyor," diye cevapladı ve sonra boğazını temizledi. "Bir şey daha var."

Profesör March, "Ona şu anda ceza vermek zorunda mısınız?" diye Bakan Tyson'u azarladı.

Ceza mı? Ne cezası? İkisine de baktım. Sanki bir kâbusun içindeydim ve bu yaşananlar gerçek değildi.

Bakan Tyson, "Zorundayım," dedi. "Üzgünüm Bridger ama emirlere karşı geldiğin, görev bölgenin dışına çıktığın ve eşinin ciddi bir şekilde yaralanmasına izin verdiğin için seni soruşturma tamamlanana kadar Akademi'den uzaklaştırmak zorundayım."

ALORA

8 NİSAN 2013

Grace Halam, “Bana cevap verecek misin, yoksa oda-ya bakmaya devam mı edeceksin?” diye sordu. Elleri belindeydi ve yüz ifadesi başımın belada olduğunu açıkça gösteriyordu.

Gözlerimi kapattım. Son hatırladığım şey okuldaki ağacın altında oturduğumdu. Ne öğleden sonraki derslere girdiğimi ne de tarih sınavının nasıl geçtiğini hatırlıyordum. Hatta okuldan sonra Sela’nın beni eve bırakmasına dair de hiç anım yoktu. Midem bulanmaya başladı.

“Yalan söylemeyi aklından bile geçirme küçük hanım. Aklından bahanelerin geçtiğini görebiliyorum.”

Ne diyebilirdim ki? *Şey, Grace Hala, komik gelecek ama bu-
raya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.* Eminim çok inandırıcı olacaktı. Başucumdaki komodinin üzerinde duran saate baktım. Neon yeşili sayılar dört, on yediyi gösteriyordu. Aman Tanrım, neredeyse son dört saati hatırlamıyordum.

Grace Halam ellerini açık kahverengi saçlarında dolaştırarak uçuşan saçlarını yumuşak buklelerinin arasına yedirmeye çalıştı. “Sela beni arayıp nasıl olduğunu sorduğunda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.”

Cevabını almak istediğimden emin olmayarak, “Ne? Niye öyle bir şey yaptı ki?” diye sordum. Eminim bu soru tam bir aptal gibi görünmeme neden olmuştu.

“Aptal numarası yapmayı bırak. Okuldan kaçmayı herkesten beklerdim de senden beklemezdim.”

Ne, dersleri mi asmıştım? Durum sandığımdan da kötüydü. Yüzümü ellerimin arasına aldım.

“Son bir saattir neler yaşadığımı biliyor musun? Ben söyleyeyim. Kâbus. Önce Sela telefon edip öğle yemeğinde tuhaf davrandığını söyledi. Hasta olduğun için gelip seni okuldan aldığımı düşünmüş. Sonra okuldan aradılar ve öğleden sonraki derslere girme lütfunda bulunmadığını söylediler. Ha, yeri gelmişken, yarın okuldan sonra cezaya kalacaksın.”

Harika, bakıyorum da durum an be an iyiye gidiyor!

Ellerini kollarını sallayarak, “Seni bulacağım diye kafayı yiyecektim. Her yere baktım!” diye haykırdı. “Neredeyse polisi arayıp kaybolduğunu bildirecektim.”

Evet, bitmiştim. Grace Halam her şeyi daha da dramatize etmeye başlamıştı.

“Eee, bütün bunlara bahanen ne?” diye sorduktan sonra kollarını kavuşturup ayağını yere vurmaya başladı.

Odaya çöken sessizlik, bağrıışlarından daha ürkütücüydü. Böyle bir şey yaptığımı inanamıyordum. Ders asmak benim yapacağım bir şey değildi. Grace Halamın bu sene beni okula yazdırmasını sağlamak için bile uğraşmam gerekmişti.

Cırtlak bir korna sesi beni cevap vermekten kurtardı. Grace Halam camdan bakarak, “Siktir,” dedi.

Bu iyiye işaret olamazdı. Grace Halam çok üzgün olmadığı sürece küfretmezdi. Hemen yanına gittim. Evin girişinde park etmiş parlak beyaz bir Cadillac vardı. Ben de küfretmek istedim.

Arabanın sahibi Trevor ve Kate Monroe'nun annesi Celeste'ti. Kendisi aynı zamanda da Grace Halamın görümcesiydi. Celeste, kocası kasabadaki bankalardan birinin yöneticisi olduğu için kendini herkesten üstün görürdü; özellikle de bizden. Grace Halamın kocası, Celeste'nin ağabeyi Darrel on bir sene önce öldüğünden beri Celeste, Grace Halamı evi satmaya zorluyordu. Halamların, Evanların aile yadigârı evi bir pansiyona çevirmiş olmalarını bir rezalet olarak görüyor ve evi geri istiyordu. Hem de çok. Grace Halamsa evi Celeste'e vermektense ölmeyi yeğleyeceğini söylüyordu.

Grace Halam dönüp buz mavisi gözlerini bana dikti. "Bu konu henüz kapanmadı."

Odamdan çıkarken onu takip ettim. Halam bu ruh halindeyken çevresinde olmaktan hoşlanmıyordum ama Celeste'le tek başına yüzleşmesini de istemiyordum. Celeste, Grace Halama kendini kötü hissettirmek konusunda çok başarılıydı. Bunu çok iyi anlıyordum. Kate de okuldayken ne zaman fırsatını bulsa bana aynı şeyi yapıyordu. Kate'in bugün yemekhanede yaptığı gıcık yorumunu hatırlayınca gözlerimi kapattım.

Merdivenleri yarılamışken kapı çaldı. Grace Halamın sırtı sanki amansız bir savaşa hazırlanuyormuşçasına dikleşti. Belki bu sefer çok da kötü geçmezdi. Kim bilebilirdi ki? Belki Celeste bu sefer barışmak için gelmişti. Belki bu sefer dul görümcesine iyi davranmaya karar vermişti.

Ya da balık kavağa çıkardı.

Merdivenleri indiğimizde halam, girişteki antika masanın üzerindeki çiçeklerle uğraştı, arkasında asılı olan aynayı düzeltilti ve sonra saçlarına çekidüzen verdi. "Düzgün görünüyor muyum?"

Ona güven verecek şekilde gülümsedim. "Evet, her zamanki gibi."

Grace Halam başıyla onaylayıp kapıyı açtı. Gereğinden yüksek bir sesle, "Merhaba Celeste," dedi. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Celeste aşağılayan bir ifadeyle halama gülümsedi. "Eee Grace, bugün defalarca seni aramayı demedim ama telefonu açmadın." Sanki kendi mekânıymış gibi Grace Halamın yanından geçip içeriye girerken çiçek kokulu parfümü odayı doldurdu. Onu Kate takip etti. Birden Grace Halamın arkasından aşağıya inmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını farkına vardım. Tişörtümü düzeltirken keşke bu kadar buruşuk olmasaydı diye düşünüyordum. Hem Celeste hem de Kate moda dergisinden fırlamış gibi görünüyorlardı. Celeste şaheser bir kırmızı elbise giymişti ve koyu saçları karizmatik bir şekilde toplanmıştı. Kate ise tüm hatlarını ortaya çıkaran kot bir kapri ve başkasında korkunç duracak altın rengi bir bluz giyiyordu. Tabii ki ona çok yakışmıştı.

Celeste etrafına bakınarak yavaşça girişin yanındaki yemek odasına doğru yürüdü. Halıyı geçip parkede yürümeye başlayınca topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses odada yankılandı. "Neyse, Kate'le birlikte dışarıdaki işlerimizi hallediyorduk, size de uğrayalım dedik. Birkaç haftadır görüşmemiştik, değil mi?"

Grace Halam, "Hayır, görüştüğümüzü sanmıyorum," diye cevapladı. *Genelde sadece gerçekten rahatsız edici müşterilere karşı kullandığı yapay gülümsemesini takınıyordu.* "Herkes nasıl?"

"Ah, her zamanki gibi yoğun. Rob'la Bahamalar'dan geçen hafta döndük. Doğum günüm için beni oraya götürmüştü. Kate ve Trevor da çok iyiler."

Kate adını duyunca kafasını telefonundan kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. Ne kadar da yapay. Sonra benimle göz

göze geldi. Bakışlarından benim odada olduğumu yeni fark ettiğini anlayabiliyordum. Gülümsemesinin yerini şeytani bir sırıtış aldı.

“Öğleden sonra nerelerdeydin Alora? Seni tarih dersinde göremedim.”

Yüzüme ateş bastı. “Şey... Kendimi iyi hissetmiyordum.”

Sesim ne kadar da ezik çıkmıştı.

Kate, “Öyle mi?” diye sordu. “Dersi astığını duymuştum.”

Celeste nefesini tuttu. “Aman Tanrım! Bu doğru mu?”

Mükemmel. Önce tüm yemekhanenin önünde Naomi’nin tepsisini devirmiştim şimdi de Kate annesinin önünde beni rezil ediyordu. Büyük ihtimalle Grace Halamın haberi olmadığından başımın belaya gireceğini umuyordu. Ona verecek mükemmel bir cevap aradım, ne kadar çocukça davrandığını belli edecek bir cevap, fakat beynim işbirliği yapmayı reddediyordu.

Grace Halam, gözleri Celeste’te, buz gibi bir ses tonuyla, “Alora kendini iyi hissetmiyordu,” dedi. Halama baka kaldım; hem mutlu olmuş hem de utanmıştım. Bana destek olduğu için ona sarılabıldım ama onu buna *mecbur* bıraktığım için kendimden nefret ediyordum. Kate’in ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. *Alora’ya bak, halası onun için bahane üretmek zorunda kalıyor. Ne kadar da ezik.*

Celeste omuzlarını silkerek, “Kendini iyi hissetmiyordu,” diye tekrarladı. “Tabii eğer okuldan kaçtıysa umarım onu cezalandırırsın. Bu çok yakışsız bir davranış olur, haksız mıyım? Elbette Kate asla öyle bir şey yapmaz.”

Grace Halam bir heykel kadar hareketsizdi. Sakince birkaç nefes alıp, “Elbette. Kate böyle bir şeyi *aklından* bile geçirmez,” dedi.

İki kadın düşmanca birbirlerine bakarken ikisinin de yüzlerindeki gülümseme sabit kaldı. Sanki karşısındakini yapay samimiyetle öldürme yarışında gibilerdi.

Sonunda Celeste zarif gümüş saatine bakarak yapay bir üzüntüyle bir iç çekti. "Of, zaman ne çabuk akıp gitmiş. Saat altıda Kate'i jimnastik çalışmasına götürmem gerekiyor. Artık arabası tamirden dönse de şoförlüğünü yapmaktan kurtulsam." Celeste'in bakışları halamdan bana doğru döndü. "Sen Alora'ya araba almış mıydın?"

"Hayır. Henüz değil."

Yer yarılısaydı da içine girseydim. Celeste iki ay önce on altı yaşına bastığını biliyordu. Eminim halamın bana araba alacak parası olmadığını da farkındaydı.

"Aa, ne kötü. Belki yakında alırsın. Neyse, Kate hazır mısın?"

Kate gözlerini devirdi. "Evet, anneciğim. Ben zaten hazırdım."

Celeste uzun adımlarla kapıya doğru ilerledi; kapıya vardığında eli kapı kolunda durdu. Grace Halama dönüp, "Ha, unutmadan," dedi. "Evi satmak konusundaki kararını tekrar değerlendirdin mi? Rob işten büyük bir ikramiye aldı, o yüzden son teklifimi bin dolar daha yükseltebilirim."

İşte, sözde ziyaretinin asıl sebebi ortaya çıkmıştı. Biri beni boğazlasın.

"Hayır Celeste. Daha önce de söylediğim gibi Darrel ve ben bu pansiyonu ayağa kaldırmak için çok uğraştık ve benim bütün uğraşlarımızı çöpe atmaya niyetim yok." Grace Halam artık kibar davranmaya çalışmıyordu. Ses tonu buz gibiydi.

"Emin misin? Bir süredir işlerinin iyi gitmediğini duydum."

Küstahlığını aklım almıyordu. Sözlerinin Grace Halamın gururunu incittiğini görebiliyordum. Bu bende

Celeste'i tokatlama isteği yarattı ama Grace Halamın böyle bir davranışa asla izin vermeyeceğini biliyordum.

"İşler yolunda Celeste. Senin parana ihtiyacım yok."

"Aa, ben tam tersini düşünüyorum. Eninde sonunda yola geleceksin." Kapıyı açıp Kate'in çıkması için tuttu. "Yakında görüşürüz."

Grace Halam, "Mümkünse almayayım," diye homurdandı. Kapı kapanır kapanmaz halam merdivenlere çöktü. "Her seferinde aynı şeyi söylediğimi biliyorum ama hâlâ Darrel ve Celeste'in aynı genleri taşıdığına inanamıyorum."

Yanına oturup sırtını ovdum. En azından bu, bir önceki ziyaretinden daha iyi geçmişti. O gelişinde Celeste'in evin onun olması gerektiği konusunda nasıl atıp tuttuğunu hatırladım. Grace Halam Celeste'in bipolar ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Hastalığı var mı yok mu bilemem ama Celeste evi alma konusunda kararlıydı. Grace Halam, evin son sahibinin Celeste ve Darrel'in büyükannesi olduğunu, onun da tüm mirasını Darrel'a bıraktığını söylemişti. Celeste büyükannesi kendisine bir şey bırakmadığı için çok öfkelenmişti ama halam bir şeye ihtiyacı olmadığı sürece büyükannesine uğramadığı için onun Celeste'e bir şey bırakmadığını söylemişti. Darrel kanserden öldüğünde Celeste, Grace Halamın nesillerdir ailesinde olan evi ona vermesini beklemişti. Ama halam reddetmişti.

Ya Celeste haklıysa? Son birkaç senedir maddi olarak sıkıştık ama halam hiç evi satmasını gerektirecek kadar sıkışık olduğunu söylememişti.

Cevabından korkuyordum ama bilmek zorundaydım. "İşler Celeste'in söylediği kadar kötü durumda mı?"

Grace Halam bana bakmadı. Bakışlarını karşıya dike rek birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra başıyla onayladı. "Evet, işler hiç de yolunda değil."

Midem düğüm düğüm olmuştu. “Pansiyonu satacak mısın?”

“Bilmiyorum. İstemiyorum ama işler kısa süre içinde yoluna girmezse bir şeyler yapmam gerekecek. Müşteri gelip gelmemesi bankanın umurunda değil. Eğer borçları ödemezsem banka eve el koyacak.”

Tüm miras Darrel’a kalmış olsa da mirasta evden başka fazla bir şey yoktu. Evi pansiyona çevirecek tadilatı yapabilmek için kredi çekmeleri gerekmişti; halam hâlâ o krediyi ödüyordu.

Aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmediğinden “Bu gerçekten çok gıcık bir durum,” demekle yetindim.

Grace Halam alnını ovuşturarak, “Evet, gıcık bir durum,” dedi.

Ayağa kalkmaya yelteniyordum ki halam elini bacağıma koydu. “Dur bakalım küçük hanım. Öğleden sonraki numaranı unutmadım.”

Mükemmel. Unuttuğunu umuyordum. Uzatarak, “Peki,” dedim. “Cezam nedir?”

Kaşlarını çattı. “Mantıklı olmayan bir şeyler var. Neden dersten kaçtığını anlayamıyorum. Daha önce iyi hissetmediğinde beni arardın. Niye bugün dersten kaçasın ki?”

Gerçek dilimin ucunda, ağızımdan çıkmaya çalışıyordu ama onu yuttum. Eğer ona gerçekten olanları anlatırsam, yani eve nasıl döndüğümü hatırlamadığımı, beni kolumdan tuttuğu gibi doktora götürürdü. Bu da ödemeye gücünün yetmeyeceği bir sürü test ve muayene ücreti anlamına geliyordu. Ona bunu yapamazdım. Zaten büyük ihtimalle önemli bir şey de değildi. Son zamanlarda yeterince uyuyamamıştım.

Dolayısıyla yalan söyledim. “Bilmiyorum. Kendimi iyi hissetmiyordum, o yüzden okuldan çıktım.”

BRIDGER

11 MART 2146

Benim suçumdu. Hem de hepsi. Attığım her adımda kafamın içinde bu yankılanıyordu. Muayene odasından asansöre giden koridoru hızla geçiyordum. Başımı yerde tutarak yanından geçtiğim birkaç kişiyi umursamadım. Ama fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Fısıldaşmalarında Vika'nın adı geçiyordu.

Asansöre ulaştığımda saçımı başımı yolmak istiyordum. En azından yalnızdım. Üçüncü kattan giriş katına, toplamda birkaç saniyelik bir yolculuk için dahi olsa, asansörde birinin olmasına tahammül edebilir miydim bilmiyordum.

Metal kapılar bir tıslama ile kapandı. Sonra bir kadın sesi, "Hangi kat?" diye sordu.

Azarlarcasına, "Bir," dedim. DataLink'imden saate baktım. Saat akşamüstü beşe geliyordu. Bakan Tyson bana uzaklaştırma verdikten sonra DataLink'imi geri vererek kampüsten ayrılmak için bir saatim olduğunu söylemişti. O kadar sürmesini planlamıyordum. Öğrencilerin çoğu ya derste ya da hangi zamana yolculuk etmişlerse

onun dönüşündelerdi. Onlarla yüzleşecek kadar bekleme-ye niyetim yoktu.

Akademi'nin cam ve çelikten ana binasıyla benim yurt odamın olduğu Anka Binası arasındaki çimenlik alanı geçerken kafamda bugün olan olayları tekrar yaşıyordum. Babamın peşinden gitmem. Vika'yı yerde yatarken görmem. Birden nefes alamadığımı hissettim. Serin bir rüzgâr esmesine rağmen bana ateşler basmıştı. Doktor bana daha yüksek bir dozda Sakinleştirici vermeliydi.

Binanın girişinde durup geniş tuğla duvara yaslandım. Nefes al, nefes ver. Al, ver. Odaklan. Yalnızca nefesine odaklan.

Hayatım darmadağın olmuşken etrafımdaki her şeyin normal olması tuhaf geliyordu. Sol tarafımda, kampüsün doğusunda hâlâ kızlar yurdu ve derslik binası vardı. Sağımda ise Rocky Dağları her zamanki gibi uzanıyordu.

Birkaç Etkisiz, binaların arasında bulunan çiçek bahçelerindeki otları yoluyordu. Ahenkli çalışma ritimleri kalp atışımın hızlanmasına neden oldu. Baştan aşağı griye bürünmüşlerdi. Yüzleri tanınmasınlar diye bir maskeyle kaplanmıştı. Etkisizler suçlulardı. Davranışları Kuzey Amerika Federasyonu tarafından affedilemez bulunanlardı. Bilinçleri tamamen silinmişti. Şimdi sadece beyinsiz asalaklar gibiydiler. Devletin kölesinden çok da farkları yoktu.

Ya Akademi'nin soruşturmaları sonucu benim de bu şekilde cezalandırılmam uygun görülürse?

Tekrar DataLink'ime baktım. On beş dakikam kalmıştı. Omuzlarımı dikleştirip hızlıca içeri girdim.

Giriş katındaki odama ulaşmam uzun sürmedi. Kapının önünde duraksayıp Zed ve Elijah'ın içeride olmamasını diledim. Şu anda onlarla yüzleşmek benim için çok zor olacaktı.

Ama o kadar şanslı değildim. İkisi de rahatsız edici bir sessizlikte ortak alanda oturuyordu. DataLink'inden biriyle konuşan lacivert takım giymiş bir kadını izliyorlardı. İzledikleri kadın annemdi.

Gözlerimi kapatıp içimden küfrettim. Olabilecek o kadar insan varken neden annem burada olmak zorundaydı? Burada böylece dikilip kalamazdım. Eşyalarımı toplamam gerekiyordu.

Beni ilk Elijah gördü ve ayağa fırladı. "Nerelerdeydin dostum? Vika'yı gördün mü?"

Zed de yanımıza gelerek, "Ee, Creed orada neler oldu?" diye sordu.

Tam onlar cevap vermek üzereydim ki annem beni fark etti. "Geldi. Gitmem gerek," derken yüz ifadesi sertleşti.

Kafamı sallayarak aralarından geçtim. Yatak odama gittiğimde Sakinleştirici zulamın içinde bulunduğu kahverengi kutuyu bulana kadar şifoniyerimin en üst çekmece-sini kurcaladım. İlacı alıp altın rengi sıvıyı boynumun sağ tarafına enjekte ettim. Kaslarım anında gevşedi. Göğsümdeki baskı ortadan kalktı.

Dışarıdan annemin burada yaşamalarına rağmen Elijah ve Zed'i odadan kovan sesini duyabiliyordum. Bu küstahlığını aklım almıyordu. Burada herhangi bir yetkisi yoktu. Ama gel de bunu ona anlat. Annem, Zamansal İşler Departmanı'nda üst düzey bir eser kurtarma uzmanıydı. Dolayısıyla işlerin istediği gibi gitmesine alıştı.

Bu, aylardır ev iznine çıkmama sebeplerimden biriydi. Onunla aynı odada durmaya dahi tahammülüm yokken aynı evi paylaşamazdım. Ve şu anda tam olarak bunu yapmak zorundaydım. Buna katlanabileceğimden emin değildim.

Annem ortak alanını geçerken topuklu ayakkabılarının sesi gök gürültüsü gibi odada yankılandı. Daha önce

sadece birkaç kez yaptığım bir şeyi yapıp mekânı bükemeyi diledim.

Kapının girişinde durarak odamı inceledi. Yüzü tiksinmişçesine ekşimişti. Sabah yatağımı yapmamış, kirli üniformalarımı toplamamıştım. Sonunda, "Bu," diye sözlerine başladı ve bakışlarını hızla bana çevirip, "Kabul edilemez," dedi.

"Ne kabul edilemez?" diye sordum. Az önce aldığım Sakinleştirici'ye rağmen yüzüme ateş basmaya başlamıştı. Annem üzerimde hep bu etkiyi yaratıyordu.

"Tüm bunlar." Kapıdan girerek etraftaki dağınıklığı işaret etti. "Ben seni böyle yetiştirmedim. Odanın hali içler acısı. Üstüne üstlük çok önemli bir bilgilendirme toplantısından oğlum zaman yolculuğunda delice hareket ettiği için çıkmak zorunda kaldım. Bunun benim konumumu nasıl etkileyeceğini biliyor musun? Ya da kardeşinin? Bu sebepten Telfair gibi daha kalitesiz bir profesöre atanabilir!"

Sözlerini kulak tırmalayacak kadar tiz bir sesle tamamladığında başım zonklamaya başlamıştı. Bir Morgan Creed klasiği olan abartılı konuşmalarına başlıyordu. Bunu çekemezdim. Özellikle şimdi.

Dırdırına devam ederken onu duymazdan gelerek giysilerimi topladım. Ama söylediği bir şey dikkatimi çekmişti. Elimdeki tişörtü bırakarak ona döndüm. Titremelerini durdurmak için ellerimi yanımda yumruk yaptım. "Baban hakkında ne dedin?"

Gözleri kısıldı. "Dedim ki, hâlâ işe yaramaz babana kafayı takmış olmana inanamıyorum. O öldü Bridger, geri gelmeyecek. Yani küçük yolculuğun sırasında seni ziyaret ettiğini düşünmen tam bir saçmalık. Ayrıca baban senin sadakatini hak etmiyor bile. Eğer unuttuysan hatırlatayım, o bizi başka bir kadın için terk etti."

Yatağa çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. İnanmıyordum. Bugün tüm olanlardan sonra hâlâ babamın onu terk edişinden bahsediyordu. Bunun için babamı suçlayamıyordum. Seneler boyunca tek yaptıkları şey kavga etmektir. Kavgalarının temel sebebi de annemin her şeyi kontrol etmeye çalışmasıydı. Ama tek sebebi bu değildi. Annem babamın onu aldattığına inanıyor ve bunu sürekli babamın başına kakıyordu. Ama babam aldattığını asla kabul etmemişti.

Altı ay önce babam daha fazla katlanamayacağına karar vermişti. Evlilik sözleşmelerini iptal edip evden taşınmıştı. Annem nedenini anlamadığını iddia ediyordu. "Aklını başına getirmemiz" için erkek kardeşim Shan ile beni, babamın evine sürüklemişti. Babamı evin önünde bir kadına sarılırken yakalamıştık. Kadın annem gibi koyu saçlıydı ama annemden daha kısaydı. Daha narin bir görüntüsü vardı. Sonuçta, annem ikisine de öfke kusmuştu.

Annem, babam ve kadının yanına paldır küldür giderken, "Biliyordum. Beni aldattığını biliyordum seni orospu çocuğu!" diye cırlamıştı.

Babam kadını arkasına alıp elini kaldırarak annemi durdurmuştu. "Morgan, sakınleş. Seni hiç aldatmadım, bunu biliyorsun."

Annem elini kaldırarak, "Sen onu benim külahıma anlat," diye onu terslemişti.

Babam annemin elini yakalamıştı. "Sakın yine başlama. Şu an olmaz."

"Öyle mi? Eminim siz ikiniz sadece arkadaşsınızdır, değil mi? Bırak şimdi bu ayakları!" Bir sürü küfürle bağırmaya devam edip babamın arkasındaki kadına ulaşmaya çabalamıştı.

Annemi durdurmaya çalışırken babam bana, "Shan'ı buradan uzaklaştır. Hemen!" diye bağırmayı başarmıştı.

Babam bağırana kadar Shan'ın arkamda durduğunu unuttuğum. Şoka girmiştin. Shan'ın yüzü bembeyazdı, kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Babamın apartmanından ayrıldığımızı hatırlamıyordum ama kendimizi Yeşil Bölge'nin yakınında bulduğumuzu hatırlıyordum. Shan'ın ağlamayı bırakmasını sağlamak çok uzun sürmüştü. Ve çok zor olmuştu. Shan on üç yaşındaydı. Yıllardır böyle ağlamamıştı.

"Hiç babamın senin yüzünden gittiğini düşündün mü? Seninle birlikte yaşamak imkânsız." Zor olsa da sesimin yükselmemesini sağlamıştım. Annem gibi davranmayı reddediyordum.

Annem bir anda odayı geçerek yüzüme bir tokat yaptırdı. Canım yanmıştı ama herhangi bir duygusal tepki göstermedim. Onun yerine, "Ben de tam bundan bahsediyordum," dedim.

Toplanmayı bitirmemiştin ama buradan çıkman gerekiyordu. Hem de hemen. Çantamı kaptığım gibi odadan fırladım. Kalan eşyalarımı Zed ve Elijah sonra gönderirdi.

Annem beni takip etti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Arkama bakmadan, "Senden uzağa," diye fırladım.

Dışarı çıktığımda güneşe, nakliye alanına doğru yürümeye başladım. Annemden uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyordum.

Yeni Denver'a giden saat altı aracını yakalamak istiyorsam acele etmeliydim. Artık etrafta daha fazla öğrenci vardı. Onlarla göz göze gelmedim. İlerlemeye devam ettim. Henüz kimsenin neler olduğu duymamış olmasını diliyordum.

Araca bindiğimde derin bir nefes aldım. Başka yolcu yoktu. Belki başka yolcu gelmezdi. Annemin gelmesinden endişe etmeme gerek yoktu; onun dönmek için araca ihtiyacı olmayacaktı çünkü özel aracı vardı. Yine de havaalanına kadar kendimi güvende hissedemeyecektim.

Rahat koltuğa gömölüp pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. Akademi gitgide küçülerek şehrin batı yakası manzarasının bir parçası halini aldı. İleride kararmakta olan gökyüzünde Yeni Denver'ın ışıkları parıldıyordu. Oraya ulaştığımda nereye gideceğimden emin değildim. Ama bu geceyi annemin evinde geçiremeyeceğimi biliyordum.

DataLink'im çaldığında arayüze baktım. Profesör March arıyordu. Açmayı düşündüm fakat sonra vazgeçtim. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum.

Aklım Vika'ya kaydığında midem kasıldı. Komada ve büyük ihtimalle iyileşmeyecek durumda olması gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sabah ne kadar da heyecanlı olduğumu hatırladım. Heyecandan neredeyse yerinde durmakta zorlandığını. Son sözleri beynimde yankılandı.

Ne yapıyorsun? Buradan ayrılmaman gerekiyor!

Profesör March'ın daha iyi görüntü almak için yerinden ayrıldığını söylemesi umurunda değildi. Eğer ben orada olsaydım asla yerinden ayrılmazdı. Yaralanması benim suçumdu. Ellerimi yüzümde dolaştırdım ama hâlâ sakince nefes alabiliyordum. Sakinleştirici etkisini göstermişti, yoksa altüst durumda olurdu. Özellikle de annemle uğraşmak zorunda kaldıktan sonra.

Annemi anlayamıyordum. Hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamamıştım. En azından babamla aralarında geçenleri algılayabilecek yaşa geldiğimden beri onu anlayamamıştım. Annem hep Shan ve benim onun tarafını tutmamız gerektiğini düşünmüştü ama ben salak değildim. Babamın gitmesi tamamen onun suçuydu. Kim onun gibi bir cadıyla birlikte olmak isterdi ki?

Annemi daha fazla düşünmemeye çalıştım fakat babam hakkında söylediği şey kafama takılmıştı. Geri gelmeyecek oluşu hakkında söylediği şey. Profesör March zaman yolculuğunda babamı görmek istediğim için onu gördüğümü

düşünüyordu. Ve General Anderson inceleme ekibinin orada babamın varlığına dair bir ize rastlamadıklarını söylemişti. Babamın onlardan nasıl saklanmayı başardığını bilmiyordum ama ben gördüğüm şeyden emindim. Onu duymuştum. O gerçekten *oradaydı*.

Deli değildim.

Ama niye bana Alora'yı kurtarmamı söylemişti?

Alora'nın kim olduğunu nasıl bulabilirdim?

Cevap sanki biri beynime yüklemişçesine bir anda netleşti. Babam herkesin sırları olduğunu söylerdi. Ve bir keresinde bana bir şeyler saklamak için ideal yeri göstermişti.

ALORA

9 NİSAN 2013

Tarih notlarına çalışmaya uğraşırken parmaklarım sırada durmadan ritim tutuyordu; bir türlü konsantre olamıyordum. Milyonuncu kez saate baktım. Saat dört kırk üçtü. Son baktığımdan beri iki dakika geçmişti. Okul sonrası cezamın bitmesine on yedi dakika daha vardı.

Sınıfa, diğer bir deyişle Kodes'e girdiğimden beri kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bu hissin sebebi sadece buranın kirli çorap gibi kokması değildi; burada olmayı kendime yediremiyordum. Ben yaramaz kızlardan değildim. Burası geleceğin suçluları ve aylaklarla dolu bir yerdi. Bu yetmezmiş gibi Trevor ve iki arkadaşı da ceza almıştı. Ve tabii ki tam arkamda oturuyorlardı.

Bu resmen ölümdü.

Öğretmen, "Bir problem mi var Bayan Walker?" diye sordu. Gözlüklerinin üzerinden yüzüme bakıp bakışlarını parmaklarıma kaydırды.

Kafamı sıradan kaldırırken yüzüme ateş bastı. "Hayır, efendim."

"O zaman lütfen gereksiz sesler çıkarmayı bırakın."

“Peki efendim.”

Birkaç öğrenci kıs kıs gülerken yüzümdeki ateş tüm vücudumu sardı. Alev almış gibi hissediyordum. Saat nasıl hâlâ beş olamamıştı? Sela beni alır almaz ilk işim, bir donut alabilmek adına beni Gingerbread House’a götürmesi için ona yalvarmak olacaktı. Şekere ihtiyacım vardı.

Tarih sınavına çalışmam gerekiyordu. Neyse ki tarih öğretmenini ailevi bir probleminden ötürü şehir dışına çıkmak zorunda kaldığından haftanın geri kalanında derse geçici öğretmen gelecekti. Böylece mazeret sınavına pazartesiye kadar girmeyecektim.

Trevor, “Seni kızdırmasına izin verme,” diye fısıldadı; sıcak nefesi enseme gıdıklıyordu. “Kontrolle ilgili ciddi problemleri var.”

Yüzümün kırmızı tişörtümle aynı renge gelmiş olduğuna emindim.

Gözlerimi öğretmenden ayırmadan fısıldayarak, “Vermiyorum zaten,” dedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiğine emindim.

Cezanın son dakikalarına geldiğimizde Trevor’un benimle niye konuştuğunu merak ettim. Geçmişte hakkımda yalan söylemek dışında varlığımın farkında olduğunu gösteren herhangi bir davranış sergilememişti. Niye şimdi bana iyi davranıyordu ki?

Zil çalar çalmaz öğretmen, “Çıkabilirsiniz,” diye seslendi. Çantamı omzuma asıp kitaplarımı toplar toplamaz kapıdan fırladım.

Arkamdan biri, “Hey Alora, bir dakika bekle,” diye seslendiğinde yan sınıfın kapısına ulaşmıştım bile.

Trevor’un sesini duyunca donakaldım. Yavaşça arkamı dönüp bana yetişmesini bekledim. Arkasında arkadaşları Kodes’in kapısında suratlarında sanki büyük bir sırta ortaklarmış gibi bir sırtışla dikiliyorlardı. Bu iyiye işaret değildi.

Midemdeki kasılmayı umursamamaya çalışarak Trevor'ın yüzünde planladığı hakaretlere dair bir işaret aradım ama bulamadım. Tam tersi, yüzünde baktığı her kızı eritecek bir gülümseme vardı. Beni eritmiyordu tabii ki. Gökyüzü kadar mavi gözleri bana dikilmişti.

Gülümsemesinin parlaklık dozunu arttırarak, "İyi misin?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir adım geriye atarak, "Şey... Evet," dedim. Aferin Alora, ne kadar da akıllıca bir cevap verdin. "Neden ki?"

Omuzlarını silkti. "Sadece emin olmak istedim. İçeride biraz üzgün görünüyordun." Başıyla Kodes'i işaret etti.

"İyiyim."

"Emin misin? Genelde insanları okumakta iyiyimdir ve bir şey canını sıkıyormuş gibi duruyordun. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ona niye umurunda olduğunu sormak istedim ama vazgeçtim. Grace Halam hep kibarlık cadılıktan iyidir dedi. "Dedim ya, iyiyim."

Ağır ağır, "Peki," dedi. Rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Ee, dün öğleden sonra okulu astığını duydum. Senin böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmezdim," diye devam etti.

"Bana dikkat ettiğini zannetmiyordum," diye cevap verdim. Benden ne istediğini, bu konuşmanın nereye gittiğini çözebilmeyi diledim.

"Emin ol ediyorum."

Bu gururumu mu okşamalı yoksa beni korkutmalı mı karar verememiştim. "Şey, gitmem lazım. Arkadaşım bekliyor." En azında yalan söylemiyordum. Sela beni eve bırakacaktı.

Uzaklaşmak için arkamı döndüm ama kolumdan tutup, "Bekle," dedi.

Parmakları koluma batıyordu ama kendimi kolumu çekmemeye ikna ettim. Tahminen kolumu ne kadar sıkıldığının farkında değildi. Şaşırmış gibi görünmemeye çalışarak, “Ne var?” diye sordum.

Aramızdaki kısacık mesafeyi de kapatarak bana doğru eğilip beni parfümünün baharatımsı kokusuyla sarmaladı. “Bir süredir aklımı senden alamıyorum. Senin de benimle bir ara çıkmak isteyeceğini düşündüm.”

İlk başta gülmek istedim. Trevor benimle mi çıkmak istiyordu? Mümkün. Değil. Bunun altında bir şey olduğuna emindim. Bana senelerdir gıcık davranmasını saymazsak bile Trevor’la ilgilenmezdim. Trevor oyuncuydu. Bütün sene resmi olarak Naomi’yle çıkmasına rağmen diğer kızların peşinde koşmuştu. İsteddiği şeyleri ona vermek için deli olan kızların peşinde. O kızlardan biri olmaya niyetim yoktu.

“Senin Naomi’yle birlikte olduğunu sanıyordum.”

Yüz ifadesi sadece bir anlığına sertleşti, sonra tekrar gülmüsedti. “Merak etme, ondan dün ayrıldım.”

Demek ki Sela haklıydı ama yine de Trevor’ın benimle ilgilendiğini yememiştim. “Peki ama neden benimle çıkmak istiyorsun?”

İki elini de kollarıma koydu. “Ne diyebilirim ki? Numaracı kızlardan çok sıkıldım ve senin öyle olmadığını düşünüyorum.”

Ne hoş, klişelere başlamıştı. Gözlerimi devirip, “Ah lütfen, o numaraları benim üzerimde deneme. Almayayım,” dedim.

Ellerinden kurtulup çıkışa doğru giderken rol yapmaktan vazgeçip beni rahat bırakmasını umuyordum ama bana yetişip hemen arkamdan yürümeye başladı. Koridordaki öğrencilerin birkaçının şaşkın bakışlarını fark ettim. Ne

düşündüklerini tahmin edebiliyordum. Bana tuttuğu kapıdan serin akşamüstüne çıktım. Gökyüzü yağmur habercisi alçak bulutlarla kaplıydı.

“Tamam, kabul ediyorum çok kötüydü. Özür dilerim. Peki, şuna ne dersin? Yarın okul çıkışı birlikte Java Jive’da takılalım.”

Dalga geçiyor olmalıydı. Senelerce evde eğitim gördükten sonra bu okuldaki ilk günümü hatırladım. Trevor ve Kate beni çocukluğumdan beri tanıyorlardı; bana yardımcı olabilir, beni arkadaşlarıyla tanıştırebilirlerdi. Ama yapmamışlardı. Hatta onun yerine herkesin beni dışlamasını sağlamak için çaba sarf etmişlerdi.

Dolayısıyla, “Sanmıyorum,” diye cevap verdim.

Trevor kafasını yana eğdi ve çenesini kaşıdı. “Peki, tek-lifimi daha çekici hale getireyim. Tarih konusunda başının belada olduğunu biliyorum, değil mi?”

Söylenmemek için kendimi zor tuttum. Tarih öğretmenimiz herkesin notlarını tüm sınıfa açıklamaktan zevk alıyordu.

“Tarih benim en iyi olduğum derslerden biri. Çünkü sınavı kaçırdığına göre çalışmana yardımcı olabilirim. Sınavda ne sorduğunu biliyorum.”

Normalde kahkahalarla gülerdim. Bir sporcunun ders konusunda birine yardım etmeyi teklif etmesi nerede görülmüştü? Ama boşboğaz tarih öğretmenimiz sayesinde Trevor’ın dalga geçmediğini biliyordum. Tarihten hoşlanıyordu. Ve benim dersten kalmamak için alabileceğim her yardıma ihtiyacım vardı.

İç çektim. “Peki, kabul ediyorum. Ama orada buluşuruz ve sadece otuz dakikalığına.”

Gülümsemesi baş döndürücüydü. “Anlaştık. O zaman saat üç buçuk diyelim mi?”

“Bana uyar.”

“Süper!” Solundaki öğrenci park yerine doğru baktı. “Seni bir yere bırakmamı ister misin?”

Okulun önünde Sela’nın kırmızı Vosvos’unu park ettiği yere bakarak, “Teşekkürler, gerek yok,” dedim. “Arkadaşım beni bırakacak.”

“Aa, doğru ya, söylemiştin. Yemin ederim bazen hafızam korkunç oluyor. Neyse, yarın görüşürüz o zaman.”

Uzaklaşmasını izlerken içimi soğuk bir bilinmezlik hissi sardı. Ne düşünüyordum ki? Trevor’ın bunu sadece bana iyilik olsun diye yapıyor olması mümkün değildi. Belki de iptal etmeliydim. Son ihtiyacım olan şey birinin şakasına malzeme olmaktı.

Sela kornaya bastı. Çimlerden arabanın olduğu yere doğru giderken birden izlendiğime dair garip bir hisse kapıldım. Çevreme baktım. Trevor kamyonetine binmiş park yerinden çıkıyordu. Sahada kızlar tenis takımı antrenman yapıyorlardı. Yolun karşısında uzun boylu, gözlüklü bir adam gri arabasına benzin koyuyordu. Trevor’la yaptığım konuşmadan dolayı gerildiğimi düşünüp silkelendim. Sela’nın onunla konuştuğumu görmemiş olmasını diledim, yoksa milyonlarca soru ve birkaç *sana demiştim* ile başa çıkmak zorunda kalacaktım.

Ama tabii ki görmüştü.

Daha arabaya ulaşmadan camını açıp bangır bangır heavy metal müziğin sesini kısarak, “Konuştuğunu sandığım kişiyle mi konuşuyordun?” diye sordu.

Yalan söylemeyi düşündüm ama anlamsızdı. Yolcu koltuğuna kurulup, “Evet,” diye cevapladım. Başka soru sormasına fırsat tanımadan, “Çok bekledin mi?” diye ekledim. Üzerindeki nemli askılı tişörte baktım. Her gün okuldan sonra yerel spor salonuna gidiyordu.

Su şişesini kafasına dikip, "Yo, hayır. Annemin halletmemi istediği birkaç iş vardı," diye cevap verdi. Okuldan çıktıktan sonra işkencesine devam etti. "Ee, ne istiyormuş? Yoksa bir buluşma mı?" Şeker ihtiyacım katlanılmaz boyutlara gelmişti. Bu akşamüstünden sonra hak etmiştim de. Bu Sela'nın hoşuna gitmeyecekti, o yüzden pazarlık yapmaya karar verdim. "Önce Gingerbread House'a uğrarsak her şeyi anlatırım."

Burnunu kırıştırdı. "Herhangi bir yere gitmenin yasak olduğunu sanıyordum."

Haklıydı. Grace Halam "dünkü numaramdan" sonra bana bir hafta evden çıkmama cezası vermiş ve okuldan sonra hemen pansiyona dönmemi söylemişti. Beni Sela ve Akılsız İkizler'le tezahürat antrenmanından kurtardığı için ceza çok da umurumda değildi. Yine de yolu biraz uzatmanın zararı olmazdı. "Sadece birkaç dakikamızı alır."

Sela karnıma bakarak, "Iyk. Nasıl o iğrenç şeyleri yemek isteyebiliyorsun?" diye beni azarladı. "Bu hiç adil değil. Ne istersen yiyip bir gram dahi almıyorsun. Senden nefret etmem gerek."

"Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey yok."

"Peki, bu seferlik bağımlılığına yardımcı olacağım. Şimdi ayrıntıları dökül bakalım."

Trevor'la konuşmamızı ona anlatırken Sela'nın ağzı gitgide daha da açıldı. Bir süre sonra neredeyse yumruğunu sokabileceği kadar açılmıştı.

"Aman Tanrım! Dün seni kestiğini biliyordum." Yüzü *sana söylemiştim* sırtışıyla aydınlandı.

"Mümkün değil. Büyük ihtimalle arkadaşlarından biriyle benimle takılabileceği konusunda iddiaya girdi. Kabul ettim, çünkü tarih sınavından geçmek için her türlü yardıma muhtacım ve Trevor tarih konusunda bir dahi."

“Alora, hiç senden geçekten hoşlanıyor olabileceğini düşündün mü?”

“Yoo.”

“Belki bu düşüncen tamamen değişmek üzeredir. Senin mükemmel bir insan olduğunu biliyorum ve eğer fırsat tanırsan Trevor da bunu görecektir. Hem siz ikiniz çıkmaya başlarsanız, bana da onun arkadaşlarından birini ayarlayabilirsin,” deyip göz kırptı.

Asla gerçekleşmeyeceğini düşünerek, “Tabii,” dedim. Trevor’ın bir numara çevirdiği fikrini kafamdan atamıyordum.

Sela Gingerbread House’un önüne park ettiğinde hemen içeri girdim. Burası çikolata rengine boyanmış, çeşit çeşit şekerleme resimleriyle kaplı, beyaz işlemeli küçük ve eski bir evdi. İçeride dükkânın sahibi Bayan Randolph’dan başka kimse yok gibi görünüyordu. Tatlımı seçeceğim birkaç dakikalık huzurlu sessizliği iple çekiyordum.

Birkaç donut alıp biraz Bayan Randolph’la sohbet ettim ama çıkışa yöneldiğimde yine aynı garip hisse kapıldım. Kapıyı açarken tüylerim diken diken olmuştu. Birinin beni izlediğinden emindim. Küçük dükkânı incelemek için döndüm ama içeride Bayan Randolph’tan başka kimse yoktu. O da çoktan arkasını dönmüş küçük televizyonunda pembe dizisini izliyordu; deli biri gibi etrafa bakındığımdan haberi yoktu. Yine de izlendiğim hissiyatı geçmedi; sanki biri yanımda duruyordu.

Sonra koluma dokunan bir el hissettim.

Çığlık attım.

Bayan Randolph hemen tezgâhın oraya gelerek, “Ne oldu tatlım?” diye sordu.

Kapıdan geriye doğru tökezledim. “Bir şey yok. İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun. Hayalet görmüş gibisin.”

Ya da bir hayalete dokunmuştum.

BRIDGER

11 MART 2146

Servis aracı indirme alanına yanaştığında, Yeni Denver şehir merkezindeki kalabalığın arasına daldım. Babamın evine ulaşmam on beş dakikamı aldı. Kapının yanındaki retina tarayıcıya yaklaştım. Tarayıcının beni tanımaya çalıştığını belli eden kırmızı ışık gözüme parladı. Eskiden bu ışık hiç dikkatimi çekmezdi. Şimdi ise bana kanı hatırlatıyordu. Babamın öldükten sonra zamarımıza döndüğünde kanla kaplı olup olmadığını merak ettim. Ama bunu asla bilemeyecektim. General Anderson babamın cesedini anma törenine kadar görmemize izin vermemişti.

Kapı kayarak açıldı ve içeri girdim. Babamın burada olmadığını bilmek acı vericiydi. çantamı yakındaki sandalyenin üzerine koyarak odayı incelemeye başladım. Bu, anma töreninden beri buraya ilk gelişimdi. Annem, Shan ve bana burayı satmamız için baskı yapıyordu. Shan'ın umurunda değildi ama ben evden vazgeçmek istemiyordum. Babamın asla geri dönmeyecek olduğunun farkında olsam da eşyalarının burada olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Daire kocamandı; Zaman Bükücü olmanın bir avantajı,

ama gösterişli değildi. Yeni dairelerin çoğu gibi standart beyaz bir evdi. Ama babamın varlığı her yüzeyde iz bırakmıştı. Kabarık siyah kanepeler, babamın en sevdiği renk olan üç yeşil yastıkla süslenmişti. Zaman yolculuklarından topladığı antikalar raflara yayılmıştı. Eski filmlerden en sevdiği sahneleri oynatan geniş dijiğraflar, şehre bakan geniş pencerenin karşısındaki duvardaydı. Babam, Shan ve benim olduğum küçük dijiğraflar ise kanepenin önündeki siyah sehpanın üzerinde duruyordu.

O dijiğraflar bir mıknaş gibi beni kendilerine çekti. Üçümüzün olduğu; ben on, Shan ise altı yaşındayken çekilmiş olan aralarında en sevdiğimdi. Washington, DC yıkıntılarına gezi yaptığımız tatildeydik. Ellerimi cam çerçevenin kenarlarında gezdirerek babamın Shan'ı omzundan tutup serbest kolunu bana dolmasını izledim. Sonra Shan ve ben bizi kaydeden anneme el salladık.

Vika'yla birlikte bir dijiğrafımız bile vardı. Geçen aralıkta düzenlediği Noel partisinde babam kaydetmişti. Vika hediyemi açıp bir çığlık atarak herkesin içinde beni öpüyordu. Babamın arkadaşlarının kahkahalarını duyduğumda ne kadar utandığımı hatırladım.

Gözlemi kırıştırtıp gözyaşlarımı sildim; bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Hiç babama çekmemiştim. Onu asla öyle durup bebek gibi ağlarken göremezdiniz. Biraz erkek olmanın zamanı geldi.

Babamın yatak odasına yöneldim ama kapıya geldiğimde durdum. Burası onun gibi kokuyordu. Ormansı kokusu hafif de olsa odayı kaplıyordu. Derin bir nefes alıp kendimi odaya girmeye zorladım. Gözlerimi hedefim olan antika masaya diktim.

Bu masa her yerde bulabileceğiniz ucuz bir kopya değildi. Akçağaçtan yapılmış gerçek bir antikaydı. Zaman-sal İşler Departmanı bir mülkün tam olarak ne zaman yok

edildiğini öğrenince değerli eserler için bir kurtarma ekibi gönderirdi. Bu masa o eserlerden biriydi. 1850’de yapılmış, yanan bir evden kurtarılmıştı. Kurtarma görevinin ana amacı bu masa olmadığından babam masayı almayı istemişti. Babam en iyi çalışanlarından biri olduğundan General Anderson da buna izin vermişti.

Masayı ilk gördüğümde hiç beğenmemiştim. Ahşabı çatlamış ve yangından zarar görmüştü. Ama babam masayı tamir ederken ona yardım etmem konusunda ısrar etmişti. Bu epey heyecanlı bir süreç olmuştu, çünkü masada gizli bölmeler bulmuştuk. Tam olarak altı tane. Babam bir şey saklamak istediye bu bölmelerden birini kullandığına emindim.

Birkaç dakika içinde ilk beş bölmeye baktım. Bunlar, tüm çekmecelerin içine eklenmiş ikinci tabanlar oldukları için, bulunması en kolay olanlardı. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Her boş bulduğum bölmede midem biraz daha kasılıyordu. Sonuncuda bir şeyler olmak zorundaydı.

Orta çekmeceyi açmadan dairenin içinde zil sesi yankılandı.

İnledim. Gelen kim olabilirdi? Babamın odasından hızlıca çıkarken kapı açıldı. İçeri Profesör March girdi. Bir güç bariyerine çarpmışçasına olduğum yerde kaldım. “Komutanım, burada ne yapıyorsunuz?”

Kanepeye otururken, “DataLink’inden seni takip ettim,” dedi. “Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin, seninle konuşmak istiyorum.”

Aramalarını duymazdan gelmişim. “Şey... Şu an hiç konuşacak havada değilim.”

“Tahmin ederim.”

Kanepenin karşısındaki yerlerden birine oturarak bakışlarımı Profesör March’a diktim.

Öne doğru eğilerek, “Ee...” dedi. “Nasılsın?”

“Nasıl olmamı bekliyorsunuz komutanım.”

“Bridger, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bu raya bu yüzden geldim. Biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

Bunun son ihtiyacım olan şey olduğunu söylemek istediysen de bunu kendime sakladım. Kalbim güm güm atarken, “Konuşacak ne var ki?” diye sordum. “Herkes deli olduğumu düşünüyor, kız arkadaşım benim yüzümden komada. Kısaca işler pek yolunda gitmiyor.”

Profesör March başıyla onayladı. “Gelmeden önce senin yurt odana uğradım, Zed ve Elijah annenin bir süre önce orada olduğunu söylediler. Sana ne dedi?”

“Her zamanki şeyler işte. Daha çok bunun kendisini ve Shan’ı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Her şey için babamı suçladı.”

“Yani Morgan yine cadılık yaptı, öyle mi?”

“Her zamanki gibi.”

Profesör March’ın yüzünden hüznü bir ifade geçti. Tam olarak ne düşündüğünü merak etsem de bunu tahmin edebiliyordum. O da babamı özlüyordu. Akademi günlerinde oda arkadaşlarıydılar; her şeyi beraber yaparlardı. Babam askeri, Profesör March sivil kariyer seçmesine rağmen birbirlerine zaman ayırmaktan vazgeçmediler. Bu, annemi fazlasıyla çileden çıkarıyordu.

Çatlak bir sesle, “Leithan’ın öldüğünü duyduğumda yıkıldım,” diye fısıldadı. “Kardeşim gibiydi. Hatta bana öz kardeşimden daha yakındı. Yani ne hissettiğini anlayabiliyorum.”

Boğazımın düğümlendiğini hissederek, “Evet,” dedim. Birkaç kere güçlü bir şekilde yutkundum. “Zaman yolculuğu kurallarının neden var olduklarını anlayabiliyorum ama hemen hareket etsek neden kötü sonuçlara neden olacağını anlayamıyorum. Birinin ölmesi gereken zamanın

hemen öncesine gidip onu kurtarsak. Bu, tarihi ne kadar değiştirebilir ki?"

"Bunu hiç kimse tam olarak bilmiyor Bridger. Ama yine de böyle bir riski göze alabilir misin?"

Haklıydı. Sadece bunu kabul etmek istemiyordum. Çok canım yanıyordu. Tek yapabildiğim gözlerimi yere dikip profesörün yanında kendimi kaybetmemeyi ummaktı.

Bir süre sonra, "Bazen keşke klonlama teknolojisi işe yarasaydı diye düşünüyorum. Hiç yoktan iyi olurdu," dedi.

Yavaşça başımla onayladım. Babamın burada olmasını her şeyden çok istiyordum, ama onun klonunun olması fikrinden hoşlandığıma emin değildim. Yeni yüzyıla girerken bilim adamları insan vücudunu hızlandırılmış bir gelişim süreciyle kopyalamayı başarmışlardı. Parayı veren, genlerini saklayabiliyordu. Böylece öldüğünde o kişinin bilinci klona yükleniyor, böylece kişi birkaç gün içinde hayatına kaldığı yerden devam edebiliyordu. Ama bir problem vardı, tüm klonlar bir süre sonra deliriyordu. Klonların yarattığı problemlerle birkaç sene uğraştıktan sonra, devlet klonlamayı yasakladı.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Sonunda Profesör March, "Bu gece nerede kalacaksın?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Belki burada kalırım. Şu an annemle uğraşamayacağım."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Bu ev şu an Shan ve bana ait." Bunu söylemenin içimde yarattığı üzüntü beni şaşırttı. Babamın gittiğine dair bir hatırlatma daha.

Profesör March yere bakarak derin birkaç nefes aldı; sonra bakışlarını bana çevirdi. "Burada kalmaya hazır olduğunu düşünmüyorum. En azından yalnız olarak. Leithan'ı kaybedeli çok olmadı. Bu sana ağır gelebilir."

"Başka nereye gidebilirim ki?"

“Bir süre bende kalabilirsin. Bekçilik Görevi’ne gitme-
me daha iki hafta var.”

Akademi’deki profesörler, bizim “düzgün öğrenciler
gibi davrandığımızdan” emin olmak için dönüşümlü
olarak yurtlarda kalırlardı. Çoğu salakça bir şey yapmaya
kalkışmadığımız sürece bize dokunmazdı. Ama bazıları
kurallara harfiyen uymamızı beklerdi. Mesela Profesör
Cayhill.

“Peki,” diye cevap verdim. “Bu hoşuma gider.”

Profesör March ayağa kalkıp ellerini birbirlerine vurdu.
“İyi. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Gitmeye ha-
zır mısın?”

Profesöre babamın masasındaki arayışıma devam et-
mek istediğimi söyleyecektim ama kendimi tuttum. Foster
suikastında babamı gördüğümü söylediğimde bana inan-
mamıştı. Bunu söylesem kesin delirdiğime karar verirdi.

Ama son bölmeye bakmadan gidemezdim.

“Gitmeden önce tuvalete girmem lazım,” diye yalan
söyledim. Çok yaratıcı bir bahane değildi ama işe yaradı.

“Tabii, ben bekliyorum.”

Tekrar babamın odasına girdiğimde hemen masaya gi-
dip orta çekmeceyi çıkardım. Babamın eşyalarını çıkarıp
masanın üstüne koydum ve parmaklarımı çekmecenin sağ
tarafında gömülü mürekkep şişesinin arkasında dolaştırdım.
Birkaç denemede ahşaptaki oyuğu bulup ona bastım.
Mürekkep şişesi hafif bir tıkla yerinden oynayıp gizli iki
çekmeceyi ortaya çıkardı. İlk çekmeceye bakarken ellerim
titriyordu. Çekmece boştu.

İkincisinde de bir şey çıkmasa delirebilirdim. İkinci çek-
meceyi açıp içine bakarken kalp atışlarımı yavaşlatmaya
çalıştım. Önce hiçbir şey bulamadım fakat sonra arka kö-
şedeki bir şeyi hissettim. Rahatlayarak hemen onu çekip çı-
kardım. Eski model bir zarftı. Zarfı yırtıp açtım; içindekileri

gördüğümde düşüp bayılacaktım. Zarf ağzına kadar yüz dolarlık banknotla doluydu. Yıllar önce, Kuzey Amerika Federasyonu kurulup da yeni para birimi kredi olarak belirlendiğinde kullanımdan kalkmışlardı. Parayı gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki zarfın içindeki DataDisk'i neredeyse gözden geçiriyordum. İçindekilere hemen bakmak için ölüyordum. Ama Profesör March'ı daha fazla bekletemezdim.

Zarfı üniformamın bacağındaki cebe yerleştirdim ve Profesör March'ın yanına gitmeden önce çekmecedekileri yerlerine koydum. DataLink'im çaldığında daireden çıkıyorduk. Kimin aradığını gördüğümde inledim. "Keşke varlığını unutsa."

"Morgan mı?"

"Evet, onu bugün daha fazla dinlemek istemiyorum."

Profesör March kaşlarını çatı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama o senin annen. Ayrıca reşit olmadığı ve senin tek yasal koruyucun o olduğu için onunla konuşmak zorundasın. Senin için işleri çekilmez bir hale getirebilir."

Annem hakkındaki hislerimi ona söylemek istedim ama her zamanki gibi yine o haklıydı. Onunla şimdi yüzleşip ne istediğini öğrenmek daha mantıklıydı ki sonra beni rahat bıraksın. Aramayı kabul ettim ve DataLink'in üzerinde onun görüntüsü çıkarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Babanın dairesinde ne arıyorsun? Benim evime gelmen gerektiğini sana açıkça söylemiştim."

Yine başlıyorduk. "Ben öyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Ben söyledığıme eminim. Hemen buraya gelmeni istiyorum."

"Gelemem anne. Ben bir Zaman Bükücü'yüm, Mekân Bükücü değil."

"Ukalalık yapma."

"Aptallık yapmamı mı tercih edersin?"

Annemin ağızından hiç kendisine yakışmayan sözcükler dökülmeye başladı. Gülümsedim ama Profesör March'ın yüzündeki ifade yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Böyle davranmasından memnun olmayarak, "Ne var?" diye sordum.

"O senin annen Bridger. Ona daha saygılı davranman gerek."

"Ciddi misiniz?"

"Evet, ciddiylim."

Annem, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Profesör March yanımda," diye cevap verdim. Yüzündeki iğrenme ifadesini gördüğümde içimi kısa süreli bir memnuniyet kapladı.

"Telfair mi? Ne istiyormuş?"

"O nasıl olduğumla gerçekten ilgileniyor ve bir süre evinde kalabileceğimi söyledi."

Annem kafasını salladı. "Kesinlikle hayır, buraya geliyorsun."

Damarlarımdan akan öfkeye rağmen sakın bir sesle devam ettim. "Birkaç günlüğüne onda kalmak istiyorum an neciğim. Böylece olanlar hakkında düşünebilirim."

"Hayır dedim."

"Bir kerecik de benim ne istediğimi düşünsen olmaz mı? Babam haklıymış, sen bencilsin." Kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökülmüştü. Belki bunu söylememem gerekiyordu ama söylediğim için mutluydum.

Annem benden bir tokat yemiş gibi geri çekilirken Profesör March, "Bu kadar yeter Bridger!" diye bağırdı.

"Hiç benim için neyin iyi olduğunu düşünmüyor. Hep Shan ve kendisi için iyi olan şeyi düşünüyor," diye isyan

ettim. Anlamıyordum. Niye annemin tarafını tutuyordu ki? Benim tarafımda olduğunu sanmıştım.

Profesör March, "Biliyorum," dedi. "Ama Akademi'den bir aylığına uzaklaştırıldın, hakkında inceleme yapılacak. Bence annenin sözünü dinlemelisin. Sicilinin daha fazla lekelenmeye ihtiyacı yok ve eğer onun isteklerini yerine getirmezsən, Morgan buna neden olabilir."

Bunun ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu haykırmak istedim. Ben onun umurunda değilken hayatımın kontrolü niye onun elindeydi? Ama içten içe Profesör March'ın haklı olduğunu biliyordum.

Annem, "Bridger, sana tam bir saat veriyorum; bir saat içinde burada olmazsan seni kaçak olarak bildireceğim," dedi.

"Niye böyle yapıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü senin düşündüğünün aksine sen benim öğlumsun ve ben seni seviyorum." Sesi çocukluğumda, daha ailemiz bir aradayken kullandığını hatırladığım yumuşak tondaydı.

Bu tamamen roldü. Boşanmadan beri bana karşı hiçbir duygusal yakınlık göstermemişti. Babam ayrılmaya karar verdiğinden onun tarafını tuttuğumdan beri.

Profesör March, "Aptalca bir şey yapma Bridger," diye uyardı.

"Peki," diye tersledim. "Oraya gideceğim."

ALORA

9 NİSAN 2013

Sela beni eve bıraktıktan sonra kitaplarımı ve donut torbasını verandaya atarak sallanan beyaz koltuklardan birine kuruldum. Ginger Breadhouse'da koluma dokunulduğunu hissettiğim yeri, sanki o ânı hafızamdan silebilirmişim gibi, ovuşturdum. Neden birinin bana gerçekten dokunmuş olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. İçeride Bayan Randolph'tan başka kimse yoktu ve o sırada o, benden çok uzaktaydı.

Kafayı mı yiyordum? Önce okulu asıp eve nasıl geldiğimi ve ne yaptığımı hatırlayamamıştım, şimdi ise görünmez insanların bana dokunduklarını hissediyordum. Tımarhaneye kapatılmam an meselesiydi.

Keşke Grace Halama neler olup bittiğini anlatabilseydim ama kesin çıldırır ve beni acile sürüklerdi. Ayrıca neler oluyor olabileceğine dair bir *fikrim* vardı. Willow Creek'te yaşamaya başladığımdan beri, senelerdir, babam ve iki kadının olduğu rüyayı aralıklarla görüyordum. Genelde ayda bir ya da iki kere o rüyayı görürdüm.

Ama son iki haftadır her gece aynı rüyayı görüyordum.

Bu, ortaya çıkmaya çalışan anılarımın bir yan etkisi olabilir miydi?

Neden altı yaşındayken halamla yaşamaya başladığımı hatırlayamıyordum. Halam babamın beni ona bıraktığını ve ne olduğu hakkında herhangi bir bilgi vermediğini söylemişti. Buna bir an için dahi inanmamıştım. Babamın hiçbir neden göstermeden beni ona bırakması tuhaftı ama bir sebepten ötürü Grace Halam olanları bana anlatmak istemiyordu.

İçeri girdiğimde, "Ben geldim," diye bağırdım.

Grace Halam, "Arka taraftayım," diye cevap verdi.

Yanına gittiğimde Grace Halam mutfak musluğunun yanında durmuş patates soyuyordu.

Solumdaki masaya kitaplarımı koyarken, "Yemekte ne var?" diye sordum. Pastane torbasından çıkardığım donuttan bir ısırık aldım.

Grace Halam bana onaylamaz gözlerle baktı. "Fazla yeme. Yemek yarım saate hazır olacak. Karides, patates kızartması, lahana salatası, hush puppies* ve tatlı olarak da çikolatalı pasta var."

"Oo kulağa hoş geliyor ama neden bu kadar fazla yapıyorsun?" Grace Halam ve benim yiyebileceğimizden çok daha fazla patates soyulmuştu.

Bana gülümseyerek, "Çünkü tatlım, bir misafirimiz var," dedi. "Karideslerle ilgilenebilir misin? Yoksa yancaklar."

"Ve onu yemeğe mi davet ettin?"

"Evet. Düşündüm ki bu gece biraz fazladan misafirperver olmak bize bir şey kaybettirmez."

Kızarmış karidesleri alıp kâğıt havlu örtülü tabağa koydum. "Ee, bu gizemli misafir ne kadar kalacak? Umarım bolca para bırakacağı kadar uzun süre kalır."

* Mısır unundan yapılan ve genelde garnitür olarak servis edilen bir yiyecek. -çn

“Pazar gününe kadar kalmayı planlıyor ama eğer buralarda yeni bir iş alırsa daha fazla kalabileceğini söyledi. Atlanta’daki bir dergide fotoğrafçı, o yüzden normalden de iyi davran. Belki ücretsiz reklamımızı yapabilir.”

Gülümsemek için kendime izin verdim. En azından bu iyi bir haberdi.

Donutımı bitirdikten sonra, “Başka yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

“Evet. Pastayı süsle.”

Ortadaki tezgâhta, Grace Halamın hazırladığı pastanın keki ve bir kâse dolusu ev yapımı pasta kreması duruyordu. Elime bir ıspatula alıp en alt katmana çikolatalı kremayı yaymaya başladım. Bir süre ikimiz de sessizce çalıştık. Halamı izlerken ne kadar rahat göründüğünü fark ettim. Belki de bu iyi ruh halinden yararlanıp sorularımı şimdi sormalıyım.

Elimdeki ıspatulayı kâseye bırakıp, “Sana bir şey sormam gerek Grace Hala,” dedim.

“Hm, ciddi bir şey galiba.”

“Seninle yaşamaya başlayalı uzun zaman oldu ve bana baktığın için sana minnettarım ama merak ediyorum da...”

Grace Halam başını salladı. “Bunun nereye gittiğini görebiliyorum ve cevabım hâlâ hayır.”

“Ama daha sorumu duymadın bile.”

“Eminim ki her zamanki ‘Neden annemle babam beni terk etti?’ sorusudur. Yanılıyor muyum?” Patatesleri hınçla kalın kalın dilimlemeye başladığında yüz ifadesi de sertleşmişti.

“Evet ama artık bir yetişkin olduğum için bana olanları anlatabilirsin diye düşündüm.”

“Milyon defa söyledim, ne olduğunu bilmiyorum. Baban seni bıraktığında baygındın. Bir kaza olduğunu ve o

işlerini halledene kadar sana bakmamı söyledi. Sorularımı cevaplayacak vakti yoktu. Ve bu onu son görüşümdü.”

“Ama bu sence de tuhaf değil mi? Bir anda ortaya çıkıp beni bırakıp hiçbir açıklama yapmaksızın gitmesi?”

Grace Halam elindeki bıçağı sertçe tezgâha koyarak bana döndü. “Bunu niye şimdi sorduğunu anlayamıyorum. Uzun süredir bu konuları açmamıştın.”

“Gerçeği bilmem lazım.”

“Neden boş vermiyorsun? Her ne olduysa hatırlayamadığına göre kötü bir şeydi.”

Mideme bir bulantı girdi. Konuşmadan önce kendimi sakın birkaç nefes almaya zorladım. “Neden hatırlamama yardımcı olmaya çalışmadığını anlayamıyorum. Bu anıların kafamın içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum,” dedim parmağımı kafama vurarak. “Lütfen.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Bu o kadar kolay değil tatlım. Kardeşim eğer geçerli bir sebebi olmasa seni öyle bırakıp gitmezdi. Başınıza her ne gelmişse çok kötü bir şey olmalı. Ve bu yüzden ben *hatırlamamanı* tercih ederim. Ayrıca çocuklar birçok şeyi unuttur. Bırak gençliğimi, ben geçen hafta yaptığım şeylerin yarısını bile hatırlamıyorum.”

“Ama bu normal değil. Öz annemin nasıl göründüğünü bile hatırlamıyorum.”

“Yeter, Alora. Bu konu kapanmıştır.”

“Haksızlık yapıyorsun,” diye bağırdım. “Ben porselen bir süs bebeği değilim. Kırılmam. Cevaplara ihtiyacım var.”

“Üzgünüm, sana istediğin cevapları veremem,” diye fısıldadı.

Sesimin titremesinden nefret ederek, “Hayır,” dedim. “Vermezsin.”

Beynim milyonlarca düşünceden patlayacak gibiydi. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce oradan uzaklaş-

malıydım. Grace Halamın bana seslenmesini duymazdan gelerek kendimi mutfaktan dışarı attım. Arkamdan gelmeyeceğini biliyordum. Değerli misafiri için yemeklerin hazırlığını tamamlaması gerekiyordu.

Büyük ihtimalle kızgın bir çocuk gibi görünüyordum ama umursamadan sertçe basamakları tırmanmaya başladım. Grace Halamla ilgili kötü şeyler düşünmekle o kadar meşguldüm ki merdivenlerin sonundaki misafiri neredeyse ona çarpına kadar görmedim. "Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedim.

Yüzüne bakabilmek için başımı iyice kaldırmam gerekmişti. Uzun boyluydu, gri saçları ve atletik bir vücudu vardı; büyük ihtimalle otuzlarının sonu ya da kırklarının başındaydı. O yaşta biri için oldukça hoş görünüyordu. Bir sebepten ötürü şaşkın bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Bir problem mi var?" diye sordum.

Yüzündeki tuhaf ifade gülümsemeye dönüştü. "Hayır. Sadece bana birini hatırlattın."

"Özür dilerim; az kalsın size çarpıyordum."

"Önemli değil. Bana bir şey olmadı," dedi.

Yanından geçerken, "İyi, peki o zaman," diye mırıldandım.

Bana doğru uzandı ve elini koluma, neredeyse tam olarak dokunuşu hissettiğim yere koydu. Kolumu çekmemeye çalıştım.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Grace Halamla tartışmamı duyup duymadığını merak ettim. Seslerin evin içinde ne kadar çok yayıldığı düşünülürse büyük ihtimalle duymuştu. "İyiyim. Sadece başım ağrıyor, biraz uzanmam gerek."

"Ne kötü. Bayan Evans akşam yemeğinin saat altı civarı hazır olacağını söylemişti, o yüzden biraz erken aşağıya

iniyorum. Daha etrafa göz atma fırsatı bulamadım. Bu arada ben Dave. Dave Palmer.” Bana elini uzattı; isteksizce elini sıktım. Eli çok sıcak ve nemliydi; bırakır bırakmaz elimi üzerime silmek istedim.

“Ben Alora. Tanıştığımıza memnun oldum,” diye mırıldandım. “Gitsem iyi olur, başım çok ağrıyor.”

Yana çekilerek eliyle bana yol gösterdi. “Özür dilerim. Seni tutmak istememiştim.”

Hızlıca misafir odalarını geçerek koridorun sonunda, sol tarafta bulunan odama gittim. İçeri girer girmez kendimi yatağa attım. Sakinleşmeye çalışırken göğsüm güçlkle inip kalkıyordu. Keşke bugün çabuk geçseydi. Grace Halamın geçmişimle ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia etmesi beni delirtiyordu. Hiç mantıklı değildi; hayatımın detaylarını benden saklaması benim kendimi bir ucube gibi hissetmeme neden oluyordu ve bundan nefret ediyordum.

Düşündükçe daha da sinirleniyordum. Eğer Grace Halam bana yalan söylemeye devam edecekse cevapları kendim bulmalıydım. Gerçekten kötü bir kaza olduysa bu haberlerde çıkmış olmalıydı ya da Grace Halam bir şeyleri benden saklıyordu. Eğer bir şey bulabilirsem bu hafızamı geri getirebilirdi.

Parmaklarımla şakaklarıma masaj yaptım. Başım çok ağrıyordu, daha önce hiç bu kadar ağrıamıştı. Eğer biraz enerjim olsaydı nehir kenarına koşuya giderdim; bu beni hep rahatlatır sanki her şey benim kontrolümdeymiş ve tüm dertlerimi geride bırakabilirmişim gibi hissettirirdi. Ama göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Uyandığımda duyduğum sesler cırcır böceklerinin ötüşü ve kurbağaların vıraklamasıydı. Gerindim ve kaşlarımı

çattım. Sert, tahta bir zeminde yatıyordum. Panikle anında dikildim. Gece olmuştu, gökyüzü dolunayı çevreleyen yıldızlarla kaplıydı. Pansiyonun arka tarafında, nehrin kenarındaki iskeledeydim. İçimi bir korku kapladı.

Bana neler oluyordu?

BRIDGER

11 MART 2146

Annemin evine girer girmez ilk fark ettiğim şey yanık kokusuydu. Shan mutfağın girişinde duruyordu. Babamınki gibi açık kahverengi saçları darmadağındı. On üç yaşında olmasına rağmen boyu benimki kadar uzundu ama sanki sadece kol, bacak ve dirsekten ibaretmiş gibi görünüyordu.

Burumu kırıstırarak, "Bu koku ne?" diye sordum.

"Yine protein turtamı yaktım."

Bir kahkaha attım. "Sanırım bir simülasyon oyunundaydın?"

"Evet. 2056 California depreminde hayatta kalmaya çalışıyordum. Çok eğlenceliydi." Sandviçinden bir ısırık aldı, büyük ihtimalle en sevdiği sebzeli sandviçlerdendi, "Annemden uzak dursan iyi edersin. Heyheyleri tepesinde," dedi.

"Sahi mi, ne zaman değil ki?"

Shan omuzlarını silkti. "Sadece uyarayım dedim."

"Peki. Teşekkürler." Gülümsedim ama Shan çoktan arkasını dönmüş mutfağa doğru gidiyordu. Shan kendinin

iki katı birinden beklenecek kadar iştahlıydı. Bu çok normaldi. Çocuklarda yetenekler on üç, on dört yaşlarında ortaya çıkardı. Belirtilerinden biri de sürekli aç olmaktı.

Koridorda ilerlerken iç bayacak kadar tatlı bir koku etrafımı sardı. Annemin, Shan'ın yanık yemeğinin kokusunu başarısızca örtme çabasıydı bu.

Tüm ev babamınkinden çok faklıydı. Annem Retro Klasik dediği bir stilden hoşlanıyordu, her ne demekse. Mobilyalar tuhaf görünüşlüydü. Tüm eşyalar siyah ve beyazdı, duvarlar ise iğrenç bir kırmızı tonuna boyanmıştı. En azından annem Shan ve benim odalarımızı rahat bırakmıştı.

Annem beni görünce, "Sonunda gelebildin," dedi. Salondaki beyaz divana uzanmış TeleNet ekranından haberleri izliyordu.

Yürümeye devam ettim.

"Seninle konuşuyorum Bridger," dedi. Ayaklarını divandan indirip elleri belinde dikildi.

Aramıza mesafe koymaya odaklanmıştım. Tek istediğim şey onunla kavga etmeden huzur içinde DataDisk'e bakmaktı.

Ama o buna izin vermeyecekti. Odama girdiğimde kitleme komutunu etkinleştirmeye çalıştım. Ama annem komutu geçersiz kıldı ve hışımınla içeri daldı.

Parmağını bana doğru sallayarak, "Hayır," dedi. "Ben burada yokmuşum gibi davranamayacaksın."

Ona duymak istediklerini söylemeye karar verdim. "Peki, tamam. Üzgünüm. Seninle o şekilde konuşmamalıydım. Mutlu musun?"

Annem kollarını kavuşturup ters ters bana baktı. "Ne yani, şimdi üzgünsün öyle mi? En azından bunu itiraf ediyorsun ama bu bir şey değiştirmez. Başın belada ve bu umurunda değilmiş gibi görünüyor."

Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyordum. "Umu-
rumda. Bana birazcık anlayış gösteremez misin? Başımın
belada olmasından daha önemli şeyler var. Vika komada!
Tabii bu senin umurunda mı?"

"Tabii ki! Problem de orada zaten. Bakan Tyson bana
her şeyi anlattı ama ya seni sorumlu tutarlarsa? Kariye-
rin sona erer ve bunun Shan ile beni nasıl etkileyeceğini
öngörmek mümkün değil. Etkileyeceği çok şey var ve sen
bunlardan bihabermiş gibi davranıyorsun."

Onu sarsmak istiyordum. Buradan çıkması gerekiyor-
du. Hem de hemen.

"Biraz yalnız kalabilir miyim anne? Lütfen."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki. Ve Vika için üz-
günüm," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Onun en ufak bir
duygusallık göstermesini beklemiyordum.

Kapıya doğru bir adım attı; sonra tekrar bana döndü.
"DataLink'ini istiyorum."

Kafamı kaldırıp ona ters ters baktım. "Efendim?"

"DataLink'ini bana ver dedim. Bana saygısızlık etmeye-
ceksin. Baban bunlara göz yummuş olabilir ama ben yum-
mayacağım."

Dalga geçiyor olmalıydı. Daha kendimi durduramadan,
"Bu delilik," diye patladım.

Yüzü kızardı ama sözlerine onu hiç kesmemişim gibi
devam etti. "Cezalısın. Bir hafta sonra davranışlarına göre
cezanın ne kadar sürmesi gerektiğini değerlendireceğim.
Arkadaşlarınla iletişim kurman ve Akademi ile ilgili işler
harici evden çıkman yasak. Anlaşıldı mı?"

Bildiğim bütün küfürler aklımdan geçiyordu ama hiç-
bir şey söylemedim. Onun yerine aptal cezası hakkında ne
düşündüğümü gösterir şekilde ona baktım.

"Anlaşıldı mı dedim!"

Ondan her zamankinden de çok nefret ederek başımla yavaşça onayladım. Yıllardır babam hakkında atıp tutmasına katlanmıştım. Ama bu davranışı mantıksızdan da öteydi. Eğer Akademi’de inceleme altında olmasaydım bir saniye düşünmeden buradan çıkardım.

“Şimdi DataLink’ini ver.”

DataLink’imi çözüp ona verirken ellerim titriyordu.

İç çekti. “Bunun haksızlık olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bir gün kendi çocukların olduğunda anlayacaksın.”

Annem odadan çıktıktan sonra ellerimin titremesini azaltabilmek için onları yumruk yaptım. Bir şeyler yumruklamak istiyordum. Onun yerine yatağa gömülüp başımı ellerimin üzerine koydum. Annemi anlamıyordum. Hayatımı mahvetmek için elinden geleni yapıyormuş gibi geliyordu. Ona karşı çıkamayacağımı bildiğinden üzerimdeki yetkisini sonuna kadar kullanıyordu.

Tek yapmak istediğim babamın DataDisk’ine bakmaktı. Tek isteğim buydu ama annem bunu yapacağım aleti elimden almıştı.

Tam vazgeçmek üzereydim ki aklıma Shan geldi. Daha doğrusu onun DataLink’i.

Kendimi odadan dışarı atıp mutfığa gittim. Shan hâlâ orada tıkınıyordu. Annemin yiyecek masrafını ciddi bir şekilde artırıyor olmalıydı. Oh, canıma değsin.

Annemin etrafta olup olmadığını kontrol ettikten sonra masaya, yanına oturdum. Sanki Mekân Bükücü’ymüşüm de bir anda ortaya çıkmışım gibi bana şaşkın şaşkın baktı. “Naber Bridger?”

Bir süre onu inceledim. Çok hızlı büyüyordu. Onun küçükken çok yakın olduğum çocuk olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Son zamanlarda kopmuştuk. Bunun tek nedeni onun tam bir ana kuzusu olmasıydı. Kısa bir teredütten sonra, “Senden bir iyilik isteyebilir miyim?” dedim.

Tek kaşını kaldırdı. “Ne olduğunu bağı.”

“DataLink’ini ödünç almam gerek.”

“Ne için?”

Ne kadar meraklı olduğunu unutmuştum. Son zamanlarda onunla çok vakit geçirmemiştım. Bu yönüyle kesinlikle anneme çekmişti. “Çok uzun süre değil. Elijah’tan bir şey istemem lazım ve annem ceza olarak benimkini aldı.”

“Of, yerinde olmak istemezdim.”

“Biliyorum. Neyse, ödünç alabilir miyim?”

“Benim için de kazançlı olursa DataLink’imden bir sürelğine ayrılmaya razı olabilirim.”

Sandalyeme yaslandım; pazarlık yapmayı öğrenmiş olmasından biraz etkilenmişim. “Tam olarak ne istiyorsun?”

“Krediye ihtiyacım var. Annem bu ay çok harcadığını söylüyor ve indirmek istediğim yeni bir simülasyon var. 2011 Japonya tsunamisi.”

O simülasyon çikalı çok olmamıştı. Bana istediğimden çok daha fazla krediye mal olacaktı. Ama değerdı. “Peki ama gelecek hafta ne zaman ihtiyacım olursa DataLink’ini ödünç almama izin verirsen.”

“Sadece akşamüstleri olursa anlaştık,” dedi.

DataLink’ini bana uzattı; hemen kapıp odama döndüm. Kilidi etkinleştirdim ve masama oturdum. Alnımda damla damla ter birikmişti. Alnımı hızlıca silerek Shan’ın DataLink’ini koluma taktım; sonra DataDisk’i içine koydum. Kolumdaki bandın üzerinde holografik bir menü açıldı. Menüde üç dosya vardı. İlkini seçtim.

Bu, *The Willow Creek Tribune* adındaki, eski tarz bir gazetede yayımlanmış bir makalenin kopyasıydı. 8 Temmuz 2013 tarihine aitti. İlk paragrafı okurken vücudum adrenalınle dolmuştu. Alora Walker adında on altı yaşındaki hayalet hakkında bir hikâyeydi.

Bu babamın bana söylediğı isimdi.

Sırıttım. Yani delirmemiştim.

Hızlıca makalenin geri kalanını okudum. Alora, halasının arazisindeki yanan bir binada ölü bulunmuştu. Ayrıca başından vurulmuştu. Ölüm sebebi cinayet olarak açıklanmıştı.

Dosyayı kapatıp bir sonrakini açtım. Dosya açıldığında irkildim. Bu Alora'nın ölüm ilanıydı ama benim gözlerimi alamadığım nokta Alora'nın fotoğrafıydı, Vika'ya ikizi olabilecek kadar çok benziyordu. Ya da en azından kardeşi olacak kadar. Alora'nın saçları, Vika'nunkilerden birkaç ton koyu bir sarıydı ve yüzü biraz daha yuvarlaklı.

İnsanların birbirlerine benzeyebileceğinin farkındaydım ama aralarındaki benzerlik tesadüf olamayacak kadar fazlaydı.

Umarım son dosyada daha fazla cevap bulabilirdim. Dosyayı açtığımda kısa bir mesaj belirdi.

Bana yardım etmeyi kabul ettiğin için çok teşekkürler Leithan. Alora hakkında bulabildiğim tek bilgi bunlar. Lütfen onu kurtar.

Mesajı birkaç kere okudum. Gözlerime inanamıyordum.

Eğer bu doğruysa bu mesajı gönderen kişi babamdan yasal olmayan bir şey yapmasını istemişti. Babam asla böyle bir şey yapmazdı.

Ama yapmıştı.

Zil sesi düşüncelerimi böldü. Annem içeri girerken kolumu indirdim. İçeri yine izinsiz daldığı için ona bağırarak istiyordum ama yüzüne bir kere bakmak sessiz kalmama yetti. Yüzünde düşmanca hiçbir ifade yoktu, sadece üzüntü vardı.

"Ne oldu?"

"Üzgünüm Bridger ama az önce Bakan Tyson aradı. Vika ölmüş."

ALORA

9 NİSAN 2013

A yaklarımı kendime doğru çekerek iskelenin kenarına oturup öne arkaya sallanırken nehri izledim. Gece, alışılmadık şekilde, etrafıma sarılı bir battaniye gibi sıcacıktı ama ben yine de titriyordum. Bir kâbusun içinde kapana kısılmış gibiydim, kendini tekrarlamaya başlamış bir kâbusun. Neden baygınlıklar yaşıyordum? *Neden?*

Ayağa kalkarken elimle çevremde dolaşan sinekleri kovaladım. Ne kadar zaman kaybettiğimi ya da Grace Halamın beni arayıp aramadığını bilme şansım yoktu. Eve dönmem gerekiyordu.

Ormana girdiğimde vücudum karıncalandı. Genelde ormanda olmayı severdim ama geceleri değil. Gölgelelerde neyin saklandığını asla bilemezsiniz. Bir geyik. Bir çakal. Bir seri katil.

Eve ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Grace Halam evin arka tarafındaki verandada, sallanan koltuklardan birinde oturuyordu. Bana ters ters baktı.

“Neredeydin ve telefonuna niye cevap vermedin?”

Büyük ihtimalle öfke nöbetiyle evden kaçtığımı ya da tuhaf şiirlerden alıntı yapan ve sürekli hayatın ne kadar adaltsiz olduğundan söz eden emo çocuklara dönüştüğümü düşünüyordu. Ama ona gerçeği söyleyemezdim. Ona evi Celeste'e satmayı düşündürecek bir neden veremezdim.

"Telefonumu odamda bıraktım," dedim. "Bir süre koşuya çıkmaya karar vermiştim. Özür dilerim."

Grace Halam kollarını kavuşturdu. "O kadar mı? Sana misafirimizin akşam yemeğinde bize katılacağını söylemiştim. Evin her yerinde seni ararken onu bekletmem sonra da seni niye bulamadığıma dair bir bahane uydurmam gerekti. Beni ne kadar utandırdığının farkında mısın?"

Yüzüme ateş bastı. Misafir varken ortadan kaybolmanın nasıl görüneceğini düşünmemiştim bile. "Çok özür dilerim Grace Hala. Ben sadece... Çok başım ağrıyordu, okulda da kötü bir gün geçirdim, bir de üzerine seninle tartışınca biraz uzaklaşmam gerekti. Gerçekten çok özür dilerim."

Grace Halam bunu bir süre düşündü. Beynindeki dişli-lerin hareketini görür gibiydim. "Son birkaç gündür kendin gibi davranmıyorsun. Okulda bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır halacığım, hiçbir şey yok. Sadece yorgunum." Midem kasıldı. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Grace Halam derin bir nefes vererek, "Umarım sadece o kadardır," dedi. "Senin için endişeleniyorum tatlım."

Artık kendimi daha da kötü hissediyordum. Gözlerine bakmak istemediğimden verandaya odaklandım. "Çok üzgünüm Grace Hala. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

"Biliyor musun, tam da Nate'in senin yaşındayken davranmaya başladığı gibi davranıyorsun."

Kafamı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri dalıp gitmişti. "Derslerden kaçıp saatlerce ortadan kaybolduğu bir dönem geçirmişti. Annemi deli ediyordu."

İlk defa babamın gençliği hakkında bir şey söylemişti. Belki kartlarımı doğru oynarsam babam hakkında başka şeyler de anlatabilirdi. Hatta annem hakkında da. "Hiç nedenini söyledi mi?"

"Hayır, bir süre öyle davrandı sonra büyüüp sorumluluk sahibi olması gerektiğine karar verdi." Duraksadı ve bana ters bir bakış attı.

Peki, babam hakkında konuşma ânı bitmişti. Yüzüme ikna edici olduğunu umduğum bir gülümseme yapıştırdım. "Anladım halacığım. Dersimi aldım."

"Güzel. Hadi, artık içeri girelim. Saatlerdir burada seni bekliyorum ve sivrisinekler beni yiyip bitirdi."

"Saat kaç oldu?"

Cebinden telefonunu çıkardı. "Sekizi yirmi geçiyor."

Mideme bir bulantı girdi. Yani üç saatim kayıptı.

İçeri girer girmez Grace Halam eliyle alnını silip burnunu kırıştırdı. "Banyoya girmem lazım. Yemekten artanlar dolapta, kendine bir tabak hazırla." Koridorda birkaç adım attıktan sonra tekrar bana döndü. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Evet halacığım. Eminim."

Kalbim pır pır etti. Banyoya girecekse bir süre orada kalacaktı. Bu da odasına girip bir şeyler arayabileceğim anlamına geliyordu. Bana aradığım cevapları verebilecek şeyler.

Akşamüstü tanıştığım adam, Bay Palmer, ön taraftaki salonda oturmuş televizyon izliyordu. Çenesi düşük misafirlerden olup olmadığını bilmediğim için kapının önünden parmak ucunda geçtim.

Şu an biri beni görse çok komik göründüğümü düşündürdü. Kendi evimde sinsice dolaşmak zorunda olmama-lıydım.

Odama girdiğimde Grace Halamın odasını görebilmek için kapımı hafif aralık bıraktım. Kalbim beklenti içinde küt küt atıyordu. Halamın odasına çok ender girerdim. Evin geri kalanını misafirlerle paylaşmak zorunda kaldığımızdan beri halam kişisel alana ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. Alt dudağımı ısırdım. Belki de bunu yapmamalıydım. Belki de boş vermeliydim.

Hayır, halamın benden ne sakladığını öğrenmeliydim.

Birkaç dakika sonra Grace Halam geceliği ve koluna astığı bornozuyla odasından çıkarak odanın yanındaki ortak kullandığımız banyoya gitti.

Akan suyun sesini duyar duymaz koridoru geçip halamın odasına girdim. Kapıyı kapatırken hafif bir tık duyuldu. Terlemiş ellerimi şortuma silerek odayı incelemeye başladım. Oda gül goncalarıyla dolu çirkin bir duvar kâğıdıyla kaplıydı; mobilyalar koyu renkli ve eskiydi. Grace Halam antika olduklarını söylerdi. Bense korkunç gördüklerini.

Hâlâ tam olarak ne aradığımı bilmeden, önce dolaba bakmaya karar verdim. Solumdaki iki rafta düzenli bir şekilde yerleştirilmiş ayakkabılar duruyordu. Giysileri dolapta asılıydı; sağ tarafımda ise iki büyük plastik kutu duruyordu. İçimi kemiren suçluluk duygusunu yok sayarak kutulara saldırdım. Kutular eski fiş ve faturalarla doluydu. İç bayıcı iş evrakları. Plastik kutulardan birini çekip kapağın beni taşımasına dua ederek üzerine çıktım.

Raftaki tozla kaplı yarım düzine kutu birilerinin içlerindeki sırları keşfetmesini bekliyordu. Bu kutular, bir şeyler saklamak için iyi bir yere benziyorlardı. İlk kutuya uzanıp kutuyu kendime doğru çekerken nefesimi tuttum.

Ayakkabı.

İkinci kutuda da sadece ayakkabı vardı; üçüncüde de.

İçlerinde başka bir şey olmadığına emin olmak için hepsini tek tek kontrol ettim. Aman ne güzel.

Dişlerimi gıcırdatarak her şeyi yerine koyup ışığı kapattım ve dolaptan uzaklaştım.

Sıra şifoniyere gelmişti. Yüksekti, neredeyse belime geliyordu; üzeri dantel bir örtü ve fotoğraflarla kaplıydı. Grace Halam ve kocasının iki fotoğrafı vardı. Diğer fotoğrafların çoğu bana aitti. Okulda çekilen en son fotoğrafım ve halamın bahçede çektiği fotoğraflarımın yanı sıra birkaç çocukluk fotoğrafım da vardı. En eski fotoğraf ben Willow Creek'e geldikten birkaç ay sonra çekilmişti. Fotoğrafta Grace Halam bana sarılmış, hiç olmadığı kadar mutluymuş gibi gülümsüyordu.

Duvarın diğer tarafından bir gümbürtü ve ayak sesleri geldi. Grace Halam küvetten çıkıyordu.

Hızlıca çekmeceleri açıp içindekilere bakmaya başladım. İç çamaşırları, çoraplar, eski tişörtler, şortlar. Ve bir tabanca. Şaşkınlıkla elimi çektim. Grace Halam bir tabancası olduğundan hiç bahsetmemişti. Yine de bana yardımcı olacak hiçbir şey bulamamıştım.

Lütfen bir şeyler bulayım.

En alt çekmeceyi açarken ellerim titriyordu. Bu çekmece, diğerleri gibi özenle katlanmış eşyalar yerine, açık zarflar ve kâğıt parçalarıyla doluydu. Birini alıp açtım. İçinden bir fotoğraf kayıp yere düştü. Fotoğrafı hızlıca yerden kap-tım. İki adam çöle benzeyen bir yerde bir tankın önünde poz vermişti. Biri babamın gençliğine benziyordu; belki yirmili yaşlarının başındaki haliydi. Adam, askeri bir üniforma giymiş ve yanındaki askere kolunu dolamıştı.

Hızlıca mektubu ve fotoğrafı cebime tıktım ve çekmeceyi kapatıp ayağa kalktım. Grace Halam geri dönmeden önce gitme vakti gelmişti.

Daha birkaç adım atabilmişim ki Grace Halam kapıda belirdi. Yüzü kızardı. "Burada ne arıyorsun Alora?"

Eğer zamanı geri alabiliyor olsaydım hiç düşünmeden alırdım.

"Sana bir soru sordum küçük hanım," diye azarladı. "Odamda ne işin var? Etrafı mı kurcalıyorsun?" Gözleri şifoniyerin en alt çekmecesine kaydı.

Kafamda bahaneler uçuşup duruyordu. Ona gerçeği söyleyebilirdim ama daha fazla kavga etmek istemiyorum. Ya da odada bir ses duyduğumu söyleyebilirdim. Buna inanabilirdi.

"Cevap bekliyorum." Grace Halam ağır adımlarla odaya girdi.

Alt dudağımı ısırdım. "Ödev için bir aile fotoğrafına ihtiyacım var. Sana söylemeyi unuttum ve banyoda ne kadar kalacaksın bilemedim, o yüzden girip bunlardan birini almamın problem olmayacağını düşündüm." Başımın şifoniyerin üzerindeki fotoğrafları işaret ettim.

Grace Halamın gözleri kısıldı. Tam karşıma geçip durdu; parmakları belinde ritim tutuyordu. "Ben çıkana kadar beklemeliydin."

Bakışlarımı yere indirerek, "Biliyorum ve çok özür dilerim," dedim.

"Odaya gireli çok oldu mu?"

"Hayır halacığım. Az önce girdim."

"Hı hı." Bana dik dik baktı. Bana çok uzun gelen bir süreden sonra şifoniyere doğru gitti. "Sanırım bunu kullanabilirsin." İkimizin bahçede çekilmiş bir fotoğrafını aldı. "Sakın kaybetme."

"Teşekkürler Grace Hala." Fotoğrafı alıp ona sarıldım. Kaskatı kesilmiş gibiydi. Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkunmam gerekti. Son birkaç günde ne kadar çok yalan söylediğime inanamıyordum.

Odama girdiğimde kapıyı kilitledim; sonra halamla olan fotoğrafımızı masama yüzüstü koydum. Babamın mektubunu cebimden el yordamıyla bulup çıkardım. Hızlıca göz gezdirdim ama içinde aradığım cevaplar yoktu. Grace Halama çölde konuşlandırılmış olmaktan ne kadar nefret ettiğini, onu ve ailenin geri kalanını ne kadar özlediğini anlatan kısa bir nottu. Ama önemli değildi; benim asıl ilgimi çeken şey fotoğraftı. Babamla aramda bir benzerlik arayarak fotoğrafı inceledim. Saç rengimiz kesinlikle aynıydı. Fotoğraftan göz rengi anlaşılmıyordu ama Grace Halam daha önce onun gözlerinin de bizimkiler gibi mavi olduğundan bahsetmişti.

Grace Halamdaki babamın fotoğraflarının hepsinin, bu fotoğraf gibi o gençken, yani yirmili yaşlardayken çekilmiş olması tuhaftı; hiç son dönemlerine ait fotoğraf yoktu. Halam annem ile babamın ona hiç fotoğraf vermediğini söylemişti.

Babamın fotoğraftaki yüzüne odaklanarak rüyamda gördüğüm daha yaşlı ve çelimsiz haliyle kıyaslamaya çalıştım. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım hatırlayamıyordum.

“Lanet olsun.” Fotoğrafı sertçe masaya koydum. Bu haksızlıktı. Sadece anne ve babamı hatırlamak istiyordum. Kendimi bir ucube, yaşayan bir hayalet gibi hissetmekten çok sıkılmıştım.

Fotoğrafı tekrar elime aldım. Bu kadarı yeterli değildi; daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Grace Halam benden bir şeyler saklıyordu. Yoksa niye odasına girdiğim için öyle tuhaf davransın ki? Gözlerinin nasıl en alt çekmeceye kaydığını hatırladım.

Ne sakladığını bilmiyordum ama onu bulacaktım.

BRIDGER

16 MART 2146

Bakliye alanından Akademi'nin ana binasına doğru annem ve Shan'ı takip ettim. Büyük bir grup Gele-
nekselci kaldırımında toplanmış ellerinde pankartlarla Zaman Bükücüleri'ne karşı sloganlar atıyorlardı. Onlardan tiksiniyordum. Bir ölümü kendi çıkarlarına alet ediyorlardı.

Bize ettikleri hakaretleri umursamadan hızlıca içeri girdik. Annem rahatlamış gibi bir iç çekti. Varmak istediğimiz yer tam karşımızdaki balo salonuydu. Burası genelde Bakan Tyson'ın halkla ilişkiler amaçlı düzenlediği davetlerde kullanılırdı. Ama bugün Vika'nın anma törenine ev sahipliği yapıyordu.

Sanki biri ruhumun kalan son kırıntılarını da benden almış gibi duygusuzdum. Babamın anma töreninde burada olmak yeterince zordu. En azından o zaman yanımda bana destek olan Vika, Elijah ve Zed vardı. Şimdi ise Vika yoktu ve bunun sorumlusu bendim.

Annem, "İyi misin?" diye sordu. Tuhaf bir şekilde Vika öldüğünden beri bana biraz daha iyi davranıyordu. Babam

öldüğünde davrandığından çok daha iyiydi. Hatta dün DataLink'imi bile geri vermişti.

"İyiyim," diye mırıldandım.

Shan, "İyi görünmüyorsun. Zombi gibi görünüyorsun," dedi.

Büyük ihtimalle haklıydı. Evden çıkmadan önce normalin iki katı Sakinleştirici almıştım.

Annem, "Onu rahat bırak Shan," dedi. Bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet. Artık içeri girebilir miyiz? Bir an önce olsun bit-sin istiyorum."

Annem ve Shan içeri girer girmez kalabalığa karıştılar. Ben kapıda donakalmıştım. Bütün gözler benim üzerimde odaklanmış gibiydi. Balo salonunu incelerken üzerimdeki gözleri umursamamaya çalıştım. Herkes, Vika'nın en sevdiği renk olan mavi tonlarında giyinmişti. Tüm salon boyunca ayaklıkların üzerine Vika'nın dijiğrafları konmuştu. Bakışlarımı yere indirdim. Dijiğraflara bakamıyordum.

Yalnız kalabileceğim bir yer bulmalıydım. Kalabalığın arasında yürürken fısıldaşmalar etrafımı kapladı. Ne söylediklerini biliyordum. Ve haklıydılar.

Kendimi balo salonunun boş bir köşesinde buldum ve duvar kenarına dizili sandalyelerden birine çöktüm. Babamın DataDisk'indeki dosyaları hayal ederek parmaklarımı DataLink'immin üzerinde gezdirdim. Dosyalarda bahsi geçen hayaletle ilgili daha fazla bilgi bulmak için saatlerce araştırma yapmıştım. Onun niye bu kadar özel olduğunu bana açıklayacak bir bilgi aramıştım. Ama hiçbir şey bulamamıştım. Onun döneminden kalma, ünlü ya da önemli kişilere ait olanlar hariç, çok az kişisel kayıt vardı. Görünüşe göre Alora önemli biri değildi. O zaman, babam neden onu kurtarmaya çalışmıştı? Bu hiç mantıklı değildi.

"Nerelerdeydin dostum?"

Kafamı kaldırıp gülümsedim. Elijah ve Zed karşımda duruyorlardı. Bu onları cuma gününden beri ilk görüşümdü. O âna kadar onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

“Yeni geldim. Annemin hazırlanması saatler aldı.” Gelmek konusunda çekincede olduğunu eklemedim. Son dakikada Vika’nın annesi yüksek rütbeli bir ZİD yetkilisi olduğu için gelmememizin kötü görüneceğine karar vermişti.

İki yanıma oturdular. Anında kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Çok değildi ama razıyım.

Zed, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Gidiyor.”

Elijah, “Hı hı,” diye homurdandı. “Sakinleştirici’den kafa güzel.”

“Alternatifinden daha iyi,” diye cevap verdim.

İkisi de buna karşı gelemedi. Babam öldüğünde üç kere hiç uğruna delirdikten sonra annem doktorların bana Sakinleştirici reçetesi vermelerini kabul etmişti.

“Sizi bilmem ama ben ailemin evinden bir süreliğine çıkabildiğim için çok mutluyum.” Zed gözlerini devirip iç çekti. “Doğrusu derslerin tekrar başlamasını iple çekiyorum.”

Bakan Tyson, herkese Vika için yas tutma şansı tanımak için bir haftalığına dersleri iptal etmişti. Ailesi Yeni Denver dışındaki ZİD tesislerinde konuşlandırılmış olanlar dışındaki tüm öğrenciler evlerine gönderilmişti.

Elijah, “Bir de bana sor,” dedi. “Benimkiler beni gözlerinin önünden ayırmıyorlar. Biz çocukken bir kız kaçırılmıştı ya... Ondan beri böyle davranmamışlardı.”

Zed, “Aa evet, ben o olayı unutmuştum,” dedi. “O kız bulunmuş muydu?”

Omuzlarımı silktilim. “Sanmıyorum.”

Ben yedi yaşlarındayken bu çok önemli bir olaydı. Biri bir Zaman Bükücü’nün evine girip kadını öldürüp kızım

kaçırmıştı. Kimse kimin ve neden yaptığını bilmiyordu. Ama annemin o olaydan sonra beni ve Shan'ı nasıl gözünün önünden ayırmadığını hatırlıyordum. Babam annemin çok tepki verdiğini ve saçmaladığını söylemişti. Bu, annemin bana karşı korumacı davrandığı birkaç olaydan biriydi.

"Lütfen dikkat!"

Vika'nın annesi Albay Halla Fairbanks, salonun sonundaki sahnede elinde mikrofonla duruyordu. Açık mavi iki parçalı bir elbise giymişti ve platin sarısı saçları geriye doğru taranmıştı. Soğuk bir güzelliği vardı. Ve üzgün görünmüyordu.

"Hepinize Vika'yı anmak amacıyla bugün burada topladığınız için teşekkür ederim. Hepinizi burada görmek onu çok mutlu ederdi." Durdu ve gülümseyerek gözleriyle salonu süzdü. "Görevliler size simülasyon gözlükleri dağıtacak. Lütfen bir tane alıp kızımın hayatını size sunmama izin verin."

"Bunu yapamam." Burada olmak benim için yeterince zordu Vika'nın hayatının simülasyonuna dayanamazdım. Babamın törenindeki beni neredeyse perişan etmişti.

Zed, "Dışarı çıkabiliriz," dedi.

"İyi fikir. Benim de biraz hava almam lazım zaten. Burada çok fazla insan var." Elijah beni dirseğimden yakalayıp kendine çekti. "Hadi, hareketlen dostum."

Vika'nın annesi simülasyonun başlangıcını duyurmadan önce salondan kaçıp binadan çıktık. Kampüse geldiğimizden beri ilk defa göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissetmeden nefes alabildim.

Ana binanın arkasındaki çimenlik alanda ilerleyerek en yakın banka oturduk. Gözlerimi karşıımızdaki çiçek bahçesine diktim. Pembe, sarı ve mor çiçeklerle doluydu. Her ne tür iseler Vika onları hep çok beğenirdi.

Zed, "Ee, sen neler yapıyorsun?" diye sordu. "Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin."

Elijah, "Evet, benimkilere de," dedi.

Hızlıca annemin tepkisini ve DataLink'imi elimden alışını anlattım. Shan'ın onunkini ödünç almama izin vermesi kısmını atladım. Hiç kimseyle konuşacak durumda değildim.

Elijah, "Sana ne kadar acıdığımı daha önce de söylemiştim," dedi. "Gerçekten acıyorum. Annenle başa çıkmak imkânsız."

Zed, "Doğru söylüyorsun," dedi. Sırtımı sıvazladı. "Ama en azından biz varız. Bu kendini daha iyi hissettirmiyor mu?"

Elijah ve ona bakarak, "Biraz," diye cevapladım. Yüzlerinden endişe okunuyordu. Gülümsemeleri gergin, gözleri kaygılıydı.

Güneş ışığı DataLink'ime yansıyor dikkatimi ona çekti. Onlara bulduklarımı göstermek istiyordum. Onlara güvenebilirdim. Yine de kendimi tuttum. Neden olduğunu bilmiyordum. Büyük ihtimalle babam yasal olmayan bir şey yapmamı istediği içindi. Ya da hayaleti kurtarmasını babamdan kimin istediğini bilmediğimdendi. Ya da babamın 2013'e gidip gitmediğini dahi bilmediğimdendi. Bununla uğraşarak sadece vakit kaybediyor olabilirdim.

Bu beni rahatsız eden bir diğer soruyu ortaya çıkarıyordu. Eğer babam 2013'e yasal olmayan bir sızma yapıyorsa orada mı ölmüştü? General Anderson, babamın son görevinin gizli olduğunu söylemişti. Ya bu olanları örtbas etmek için uydurulduysa? Gerçeği ZİD bile bilmiyor olabildi. Bu generalin muayene odasında beni niye şahsen sorguladığını açıkladı.

Gerçeği öğrenebilmek için tek yolum vardı.

2013'e sızayarak her şeyi kendi gözlerimle görmeliydim.

Mantıklı tarafım bu fikre isyan çığlıkları atıyordu. Eğer yakalanırsam zaman bükücölük kariyerim sona ererdi. Kesinlikle etkisizleştirilme cezası alırdım.

Zed, "Sen iyi misin Bridger?" diye sorduğunda yerimden zıpladım.

"Sanırım," dedim ve fikrimi değiştirmeden önce DataDisk'i etkinleştirip gerçeği itiraf ettim. Eğer bunu yapacaksam yardıma ihtiyacım vardı. Onlara hayalet kızın nereli olduğunu ve tam olarak hangi yılda yaşadığını söylemedim. Eğer ZİD öğrenirse babamın planladığı her ne ise suya düşerdi.

İkisinin de dili tutulmuştu.

Elijah, "Dostum, bilmiyorum. Geçmişte o kadar geriye tek başına gitmenin doğru olacağından emin misin? Hem Kronokayış'ı nereden bulacaksın?" demeyi başardı.

"Serbest sıçrama yapabilirim."

Zed kafasını sallayarak, "Hayatta olmaz," dedi. "Neler olabileceğini biliyorsun."

Haklıydı ama yine de bu riski göze almak zorundaydım. Kronokayışlar icat edilmeden önce Zaman Bükücölər sadece serbest sıçrama yapabiliyordu. Bu bizi belirlenmiş tarih ve saate götüreceğ bir alet yardımı olmaksızın yetenek genini kullanarak sıçrama yapmak anlamına geliyordu. Zaman Bükücölər kendilerini gitmek istedikleri zamanın saatler hatta günler öncesi ya da sonrasında bulabiliyorlardı. Babam yeterince çalışırsak doğru zamana sıçrayabileceğimizi söylerdi ama Zamansal İşler Departmanı buna izin vermiyordu. Onların teknolojilerine bağımlı olmamızı tercih ediyorlardı.

Elijah, "Hakkındaki soruşturma ne olacak? Okuldan kalıcı olarak mı atılmak istiyorsun?" diye sordu.

Kendimi savunmak istiyordum ama söylediklerinin hepsinde haklıydılar. Yakalanırsam kaybedeceğim çok şey

vardı. Ama babam benden bunu yapmamı istemişken nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edebilirdim?

Ana bina tarafından gelen sesler yeşil alana yayıldı. Anma törenindeki kalabalık dışarıya çıkıyordu. Albay Fairbanks ve Vika'nın ailesinin diğer üyeleri en öndeydi. Eğer Vika'nın bir babası olsaydı annesiyle birlikte alayın başında olurdu. Ama Vika babasının kimliğini hiç öğrenememişti. Albay Fairbanks, kimliği gizli bir Zaman Bükücü'den aldığı sperm bağışısıyla hamile kalmıştı. Bunun Vika'yı ne kadar rahatsız ettiğini hatırlayarak iç çektim. Bir keresinde biyolojik babasının kimliğini öğrenmek için araştırma yapmaya çalışmıştı ama annesi bunu öğrenip kayıtları açılmamak üzere mühürletmişti. Bu, Vika'yı çok sinirlendirmişti.

Kalabalık, kampüsün farklı binalarına giden yolların kesiştiği yeşil alanın ortasına doğru ilerledi. Elijah ve Zed ayağa kalktı; kalabalığa doğru ilerlerlerken isteksizce onları takip ettim. Hemen hemen herkesin gözleri kızarmıştı ve yüzlerinde gözyaşlarının oluşturduğu izler vardı. Evet, Vika'nın sanal tarihini izlemediğime memnundum. İzleseydim fazladan Sakinleştirici'ye rağmen, şu anda perişan halde olurdu.

Kalabalığın arka tarafına gidip Albay Fairbanks'in konuşmasını bekledik. Bastırılmış fısıltılar hafif bir uğultu gibi etrafı sardı. Ben sessiz kaldım. Bu törenin en önemli kısmıydı; Vika'nın ailesinin, onun küllerini toprağa geri verecekleri bölümdü. Kalbim ağırlaşmıştı. Onu bir daha asla göremeyecektim. Vücudu gitmiş, ateş tarafından yok edilmişti; ondan geriye bir toz yığınından başka bir şey kalmamıştı. Birkaç derin nefes aldım. Buna katlanabileceğimden emin değildim.

Albay Fairbanks konuşmasına başladı; elinde içinde Vika'nın küllerinin bulunduğu kabı tutuyordu. Herkes gelip Vika'nın yaşamını kutladıkları için teşekkür etti. Elijah

yanımda birkaç kez burnunu çekti. Benim gözlerim de lanet olası yaşlarla dolmaya başlamıştı. Bakışlarımı yere çevirip gözlerimi sertçe sildikten sonra diğerlerine baktım. Tek duygusallaşan ben değildim ama yine de duygusallaşmaktan hoşlanmıyordum. Herkesin içinde olmazdı. Bir anlığına arkamı dönerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Tam o anda onu gördüm.

Ana binanın orada duran Vika'yı. Bana bir öpücük attı ve ben geriledim. *Bu mümkün değildi.* Bu o değildi. Olmazdı. Gözlerimi kırıp tekrar baktım.

Orada kimse yoktu.

ALORA

10 NİSAN 2013

Sela, Java Jive'in otoparkına girdiğinde bütün vücudum gerilmişti ama Trevor'ın kamyonetinin orada olmadığını gördüğümde bu gerginliğim yok oldu. Müziğin sesini bastırmak için bağırarak, "Tamam, Trevor burada değil. Hadi gidelim," dedim.

Sela radyoyu kapattı. "Yo, hayır. Onu ekmeyeceksin. Hem zaten biz erken geldik. Saat üç buçukta demişti, değil mi?"

Sela çok coşkuluydu. Gören, Trevor'la buluşacak olanın o olduğunu zannederdi.

"Evet." Trevor bugün tarih dersinden sonra bana hatırlatmıştı. Sanki unutabilirdim. "Bundan emin değilim. Ya bu sadece bir eşek şakasıysa?"

Gözlerini devirdi. "Yemin ediyorum, beni çileden çıkarmanın da ötesine geçtin. Sana çalışmada yardımcı olacağını söyledi. Bu nasıl bir eşek şakası olabilir?"

"Bilmiyorum." Tarih sınavı için alabileceğim her yardıma ihtiyacım vardı ama aklım burada değildi. Bir an önce gitmek istiyordum. Grace Halam yemek hazırlarken yine gizlice odasına girmeyi planlıyordum.

"Aynen öyle, bilmiyorsun. Bunu seninle takılmak için bir bahane olarak kullanıyor olabilir. Ya da belki sana çıkma teklif etmek için." Sela kaşlarını oynattı.

"Tanrım, hayır öyle bir şey yapmaz. Ben onun tipi değilim."

"Ne kadar dikkat ettiğin belli. Her dişi onun tipidir." Arabayı binanın yakınına park etti. "Onun ayaklarını yerden kesmeye hazır mısın?"

"Sela, gerçekten, bu kötü bir fikir. Lütfen beni eve götür."

"Hayır. Sınavdan geçmen gerek, unuttun mu? Cezalı olmaktan şimdiden çok sıkıldım, hem amigo takımı için seçmelere katılacağını söylemiştin."

Suratımı astım. Ne garip ki söyledikleri bende sınavdan kalma arzusu uyandırıyor.

Bir kahkaha atıp kapısını açtı. "Aa, neşelen hadi. Söz veriyorum, eğleneceksin. Şimdi iniyor musun, yoksa seni sürükleyeyim mi?"

Ona sürükle de görelim demeyi düşündüm ama Trevor'la buluşmayı kabul etmişim. Öfleyerek, "Peki," dedim. "Ama eğlenmemi bekleme."

"Seni anlamıyorum. Okuldaki kızların yarısı Trevor onları fark etsin diye ölüyor."

Tarih kitabımı alıp kapıyı açarken, "Evet, Naomi'ye çaktırmadan sulanmadığı yarısı," diye mırıldandım. "Düzgün görünüyor muyum?"

Sela dar kotumu ve yeşil tişörtümü süzdü. "Aman be kızım! Sen bir dilenci gibi giyinsen bile güzel görünürsün."

"Şey... Hayır, görünmem ama yine de teşekkürler." Sela'ya, bana kendimi biraz da olsa iyi hissettirmesi için her daim güvenebilirdim. "Neyse, sanırım gitsem iyi olacak."

Yüzünü ekşiterek, "Sana gökkuşaklarıyla ve peri tozlarıyla dolu dileklerimi gönderiyorum. İşe yaramazsa ayıcık şekerlemelere ve çikolataya geçeceğim," dedi.

“O da işe yaramazsa herhalde hiçbir şey yaramaz.” Gülmsemeye çalıştım ama yüzüm donmuş gibiydi.

“Çok güzel geçecek. Eminim sana olan ölümsüz aşkını itiraf edip yanından bir daha asla ayrılmamaya söz verecek.” İki elini de kalbinin üzerine koyarak iç çekti.

“Saçmalıyorsun.”

“Ama sen saçmalamamı tercih edersin, değil mi?”

Evet, ederdim. Bu benim özlediğim, esprili ve o iki salağı peşimize takmadan benimle takılmayı seven Sela’ydı. Böyle düşünmem bencilceydi ama kendime engel olamıyordum. Jess ve Miranda işin içine dahil olmadan önce her şey çok daha güzeldi.

Java Jive’a girdiğimizde kapıdaki zil hafifçe çaldı. Etrafımız kahve ve taze hamur işi kokularıyla kuşatıldı. Kendimi biraz sakinleştirmeyi başardım. Okuldan birkaç çocuk halihazırda buradaydı. Siparişimizi verirken bizi fark etmediler bile. Fark etmemeye devam edeceklerini umuyordum. Neden Trevor’a benimle kütüphanede buluşmasını söylememiştim ki?

Siparişimi teslim alıp arka köşedeki masaya geçtim. Arka tarafta kimsenin Trevor’ın yanıma geldiğini fark etmemesini umuyordum.

Mocha frappemi yudumlarken Sela durmadan konuştu. İçeceğin tadını bile alamıyordum. Kapıdaki zil tekrar tekrar çaldı. Arkama baktığımda mideme bir taş oturmuş gibi hissettim. Mekân okuldan insanlarla doluyordu. Park yerinde de okuldan daha fazla insan vardı.

Sela sırtıttı ve arkamdaki birine el salladı. “Hey, buradayız.”

Aman Tanrım, gelmişti. Trevor’ı görmeyi bekleyerek tekrar arkama baktım ama onun yerine bize yaklaşmakta olan Jess ve Miranda’yı gördüm. Mükemmel.

Miranda, “Selam şekerim,” dedi. Yalpalayarak Sela’nın yanına oturdu.

Jess benim yanıma otururken bana hafifçe gülümsedi. "Trevor nerede?"

Gözlerim Sela'ya kayarken fincanı daha sıkı kavradım. "Onlara söyledin mi?"

Sela omuzlarını silkti. "Nasılsa yakında herkes öğrenecek."

"Ama bu sadece ders çalışmak için. Bana çıkma teklifi falan etmedi."

"Henüz etmedi."

Ona çıkışmamak için içeceğimden büyük bir yudum aldım.

Miranda beni izlerken burnunu kırıştırdı. "O şeyin içindeki kalorileri düşünmek bile istemiyorum."

Jess başıyla onayladı. "Hı hı. O şeyler fena kilo yapıyor."

Akılsız İkizler'in o kendini beğenmiş ifadelerle bana bakmalarından nefret ediyordum; bir süreliğine kilo yapan frappemi yüzlerine fırlatmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ettim. O kendini beğenmiş ifadeleri silini-verirdi. Ama kilo yapan çikolatalı kurabiyemden koca bir ısırık almak dışında bir şey yapmadım.

Sela tiz bir çığlık attığında kurabiye neredeyse boğazıma kaçıyordu. "Ooo, geldi."

Çekinerek camdan dışarıya baktım. Gelen tabii ki Trevor'dı. Park edip kamyonetinden çıktı; yan aynadaki yansımaya bakıp saçlarını düzeltmek için duraksadı.

Sela, "Aa, baksana. Senin için kendine çekidüzen veriyor," dedi. Akılsız İkizler kıkırdadı.

Sela'ya ters bir bakış attım. "Yeter artık."

"Peki, daha fazla şaka yok." İçeceğini aldı. "Hadi kızlar, burayı boşaltalım ki Alora aşk böceği üzerinde hünerlerini sergileyebilsin."

Miranda kafasını sallarken Jess bir kahkaha patlattı. Miranda'nın ne düşündüğünü biliyordum ve ona katılıyordum; benim sergileyebileceğim herhangi bir hüner

yoktu. Willow Creek'in en aptal insanı gibi görünmeden buradan çıkabilmeyi umuyordum.

Kızlar çıkışın yanındaki boş bir masaya geçtiler. Jess ve Miranda'dan nefret etmeme rağmen şu an onların yanında olmak için her şeyimi verirdim.

Tarih kitabımı alıp çalışmam gereken bölümü açtım. İlk paragrafı okumaya çalıştım. Hiçbir şey aklımda kalmıyordu. Tek isteğim kapıyı izlemektir ama Trevor'ın onu dört gözle beklediğini düşünmesini istemiyordum. Bu çok acınasıydı.

Çalışıyor gibi yapmaya öyle dalmıştım ki Trevor yanıma gelip, "Buradaymışsın," dediğinde yerimden zıpladım. Elini omzuma koydu. "Sakin ol. İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Söyleyecek akıllıca bir şey aradım ama dilim ağırlaşmış gibiydi.

Tarih kitabını masaya, karşıma gelecek şekilde koydu. "İçecek bir şeyler alacağım. Sen başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok."

Trevor uzaklaştığında sakın görünmeye çalıştım. Bacak bacak üzerine attım sonra bacağımı tekrar indirdim ve avuçlarımı kotuma sildim. Ses seviyesi buraya geldiğimden beri yükselmişti. Mekân ağzına kadar doluydu. Daha da kötüsü, okuldan bazı çocuklar Trevor'ın benimle konuştuğunu fark etmişti. Sanki doğaüstü bir olaya tanıklık etmişler gibi bana doğru kaçamak bakışlar atıp duruyorlardı. Sela dikkatimi çekip iki başparmağını da kaldırdı.

Lütfen biri beni öldürsün.

Trevor karşıma otururken, "Ben hazırım," dedi. Sonra küçük bir torbayı masada bana doğru itti. "Bunlardan bir tane daha istersin diye düşündüm. Bunları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Torbayı açıp fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiye kokusunu içime çektim. Trevor'a baktım. Yüzüme ateş bastığını hissederek, "Şey... Teşekkürler. Ama hiç gerek yoktu," dedim.

Trevor gülümsedi. "Önemli değil. Sadece sana iyi davranmaya çalışıyorum."

"Şey, tekrar teşekkürler." Frapemden bir yudum daha aldım ama zar zor yutabildim. Bardağı kenara koydum. "Başlamadan önce yardım teklifin için çok teşekkür ederim. Bu sınavdan geçmek zorundayım."

"Önemli değil." Etrafına bir göz atıp bana doğru eğildi. "Uzun zamandır sana çıkma teklif etmeyi planlıyordum."

Doğrudan konuya girmek diye buna denirdi. Bu duymayı düşündüğüm en son şeydi. "Bu hiç inandırıcı değil. Uzun zamandır Naomi ile birliktesin." Ve annen halamdan nefret ediyor.

Geriye yaslanıp kaşlarını çatı. "Evet, hayatımın iki yılını boşa harcadım. Keşke geri alabilsem."

"Gerçekten mi? Siz ikiniz çok yakındınız."

"Naomi'yleyken her şey görünüşten ibaret. Bir süre sonra çok sıkıcı oluyor."

"Ben de o izlenime kapıldım." Özellikle Kate'le kanka olduklarını hesaba katınca.

Donutmdan bir ısırık alıp kahveyle birlikte yuttu. "Artık önüme bakmanın zamanı geldi. Gelecekte daha güzel şeyler olmasını bekliyorum."

Bir süre gözlerimin içine baktı. Gülümseyişi öldürücü boyutlara gelmişti ve bütün dikkati benim üzerimdeydi; kızların neden ona âşık olduğunu anlamak zor değildi. Bir dakika, bir dakika; neler düşünüyordum ben? Parmağımla kitabıma vurdum. "Ee, çalışmaya hazır mısınız?"

Kendi tarih kitabını çıkararak, "Kesinlikle," dedi. Kitabını açıp içinden notlarla dolu birkaç kâğıt çıkardı ve kâğıtları bana uzattı. "Ve hazırlıklı geldim."

Hazırladığı, düzgün el yazısıyla yazılmış, bölümün detaylı özetini içeren notlara göz attım. Sayfaların arasından dikkatlice ona baktığımda kendimi suçlu hissetmeye baş-

ladım. Çok emek harcamıştı. Belki de ona karşı bu kadar sert olmakla hata yapıyordum.

Tekrar konuşmaya başladı ama gözleri benim arkamda bir şeye kaydığına yüzü karardı. Neye baktığı görmek için dönerken içimde kötü bir his vardı.

Naomi, Kate'le birlikte kapının yanında duruyordu. İkisi de tenis etekleri ve askılı bluzlar giymişlerdi ama bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyorlardı. Naomi'nin açık kumral saçları omuzlarından birinin üzerine gelecek şekilde örülmüştü, Kate'inkiler ise atkuyruğu yapılmıştı. İkisi de bakışlarını Trevor ve bana dikmişlerdi.

Odayı kat ederek bizim masamızın yanında durdular. Kate'in dudakları küçükseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onunla ne yapıyorsun?"

Daha önce yüzüme ateş bastıysa şu an alev almış olması gerektiğini düşündüm ama hiçbir şey söylemedim. Naomi bana, sanki başına bir şey gelmeyeceğini bilse beni oracıkta boğazlayabilirmiş gibi bakıyordu.

Trevor, "Seni buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi.

Naomi dikkatini Trevor'a vererek, "Senden izin almam gerektiğini düşünmemiştim. Burası okuldan sonra gelmeyi en sevdiğimiz yerdin," dedi. "Yeni orospularından birini gözümüne sokmaya çalışacağını tahmin etmişim de pisliklerle başlayacağını düşünmemiştim."

"Ne?" dedim sesimin bu kadar tiz çıkmasından nefret ederek.

Naomi kolunu Kate'inkine doladı. "Aa, pardon. Siz hepiniz akrabaydınız, değil mi?"

Kate, "Kesinlikle hayır," dedi. "Alora, Grace'in akrabası; çok şükür ki aramızda kan bağı yok."

Trevor dışlerinin arasından Naomi'ye, "Dışarı. Hemen," dedi. Sonra bana, "Bunu halledeceğim. Bir yere gitme," dedi.

Naomi'yi kolundan tutup dışarı çıkardı. Naomi karşı koymaya çalıştı ama direnişi zayıftı. Kate sırtarak onları takip etti. Tam dışarı çıkarlarken Naomi omzunun üzerinden bana zafer kazanmış gibi bir gülücük attı.

Gözlerimi kapatıp kaybolmayı diledim ama bu hiçbir şeyi çözmezdi. Bu karmaşayla başa çıkmam gerekiyordu.

"Neler oluyor?"

Sela tepemde dikiliyordu. En azından Akılsız İkizler onunla birlikte gelmemişlerdi.

"Görünen o ki Naomi, Trevor'ın bugün bana yardım edeceğini bilmiyormuş ve bu konuda çok mutlu değil."

"Yani seninle uğraşmaya mı çalıştı?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Sanırım onu suçlayamam. Trevor ayrılımlarını kendisinin istediğini söylemişti. Sanırım Naomi ayrılığı henüz sindirememiş."

"O kaltağın davranışlarını haklı çıkarmaya çalışmayı bırak tatlım. Onun ciddi bir dayaağı ihtiyacı var."

Gözlerimi kırptırdım. "Gerçekten mi? Kim dövecekmiş?"

"Sen dövmelisin. Annem der ki birinin seni aşığlamasına izin verersen o kişi senin patronun olduğunu düşünür."

Sela'ya saçmaladığını söylemek istedim ama haklı olduğunu biliyordum.

"Gidip dışarıda neler olduğunu bakacağım." Eşyalarımı toplayıp yerimden kalktım.

Sela, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Panikle başımı salladım. "Hayır. Bunu tek başıma yapmam gerekiyor, tamam mı?"

"Anladım. Ama sana saldırmaya kalkarlarsa ben de onlara saldırırım."

Masasına dönüp Jess ve Miranda'ya katıldı, kesin onlara benim istenmeyen dramımı anlatıyordu. Dışarıya doğru ilerlerken herkesin bakışlarını üzerimde hissettim. Sanki bir faciaya gittiğimi biliyormuşçasına ayaklarım geri geri gidiyordu.

Parlak güneş yüzünden gözlerimi kırpttırıp Naomi ve Trevor'ı aradım. Kate dışarıdaki masalardan birinde iki kızla sohbet ediyordu. Dalga geçen bir sesle, "Nereye Alora?" diye seslendi. Yanındaki kızlar da onunla birlikte güldü.

Onları görmezden gelerek Naomi ve Trevor'ı aramaya devam ettim. Trevor'ın kamyonetinin yanında duruyorlardı. Onları tartışırken bulmayı bekliyordum ama birbirlerine yakın durmuş kısık sesle konuşuyorlardı. Bu iyiye işaret olamazdı.

Park yerinin yarısını geçmiştım ki Naomi'nin sesi yükseldi. Sesi sanki yalvarıyormuş gibi çıkıyordu. Sonra Naomi, "Lütfen yapma," dedi.

Birkaç araba geride durup gri bir arabanın yanına çömeldim. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama ne konuştuklarını duymalıydım. Naomi bir şey daha söyledi ama sesi benim duyabileceğimden çok daha kısıktı.

Sonra Trevor'm, "Bu bir şaka," dediğini duydum.

O anda duygularım karman çorman olmuştu. Trevor'ın bana yardım etmek istediğine inanacak kadar salak mıydım? Yani, niye böyle bir şey istiyor olsundu ki? O bir oyuncuydu ve benimle oynamaya çalışmıştı. Ona kavgım için kendime çok kızgındım.

Sela ve Akılsız İkizler büyük ihtimalle cama yapışmışlardı. Dönüp Sela'ya ne duyduğumu anlatmalıydım ama şu anda onlarla uğraşamazdım.

Park yerinden kaçma arzuma engel olamadım. Pansiyon buradan beş kilometre kadar uzaktaydı, yürüyebilirdim. Sela gittiğini anladığında eve giden yolu yarılarmış olurdu. Ona söylemeden gittiğim için bana kızabilirdi ama neler olduğunu anlatınca anlayışla karşılardı.

Ana cadde üzerinde bir blok kadar ilerledikten sonra gözlerime yaşlar dolu. Yaşları silip gözlerimi kırpttım. Salak bir pislik yüzünden ağlamayacaktım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu.

Köşeyi dönüp omzumun üzerinden geriye baktım. Gri bir araba yavaşça arkamdan geliyordu. İçimi bir huzursuzluk kapladı ve daha hızlı yürümeye başladım.

Bir süre sonra araba yanıma yanaştı ve şoför camını açtı. "Merhaba Alora."

Adrenalin bütün vücudumu kapladı; tam koşmaya başlayacaktım ki adamı tanıdım. Sakinleşmek için kendimi ikna ettim, "Selam Bay Palmer," dedim. "O arabanın sizin olduğunu fark etmemiştim."

Gülümseyip gözlüklerini geriye itti. "Evet, gösterişli bir şey değil ama işimi görüyor."

"Hmm. Anladım."

"Pansiyona mı dönüyorsun? Seni götürebilirim," dedi fotoğraf makinasının yanındaki yeri işaret ederek. "Söz veriyorum ısırmam."

Bir adım gerilemek istiyordum ama kendimi durdurdum. Pansiyonda kalıyor olabilirdi ama onun arabasına binecek değildim. "Hayır, teşekkürler. Egzersize ihtiyacım var."

Çenesi sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi gerildi. "Sen bilirsin. Yakında görüşürüz."

Trevor'la yaşanan fiyaskodan sonra ürpermeye başlamıştım ama Bay Palmer arabasıyla uzaklaşırken ürperti içime işleyip donmama neden oldu. Tarih kitabımı göğsüme bastırırken tek düşünebildiğim arabasıydı. Java Jive'ın park yerinde yanına çömeldiğim araba oydu.

Beni takip mi ediyordu?

Yoksa sadece paranoyaklaşmaya mı başlamıştım? Java Jive'a çok kişi gidiyordu. Bay Palmer orada olsa bile pansiyona dönmek için en kısa yol buydu. Saçmalıyordum.

Trevor'ın kafamı bulandırmasına izin vermenin sonucu buydu.

BRIDGER

17 MART 2146

Annemin evinden çıktığımda güneş gökdelenlerin tepesine yeni ulaşmıştı. Parlaklık beni bir süreliğine kör etti. Baskıyı azaltmak için şakaklarımı ovdum. Ağrı kesici ya da Sakinleştirici almamıştım. Yapacağım iş ayık kafa gerektiriyordu.

Çantamın sapından tutup kalabalığa karıştım. İnsanlar gidecekleri yere ulaşmaya çalışırken çok gürültü yapıyorlardı. Etkisizler sessizce çöpleri topluyor ve mağazaların camlarını temizliyordlardı. Yakalanırsam onlardan biri olabileceğimi bir kez daha düşünmeden edemedim.

Annem, Zed ve Elijah'la birlikte kampa gitmeme izin vermekten vazgeçer korkusuyla evden erken çıkmıştım. Dün insaflı davranıp birkaç günlüğüne buradan uzaklaşmama izin vermişti. Sanırım Vika'nın dünkü anma töreninden sonra kâbus gibi görünüyordum.

Anneme yalan söylediğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Elijah'ın evinde buluşacaktık. Orada birkaç ayda bir yaptığımız gibi Elijah'ı ailesine ait uçan motosikletlerle Rocky

Dağları'na kampa gideceğimizi söylemiştik. Elijah ve Zed gerçekten oraya gidiyorlardı. Annem yerimi tespit etmeye çalışırsa diye DataLink'imi de yanlarına alacaklardı.

Ben Georgia'ya gitmek için hipersonik* uçağa binecektim. Bu gece geri dönebileceğimi umuyordum. Ya da en azından birkaç gün içinde.

Kalabalığın arasından gözüme sarı bir saç takıldı. Aynı Vika'nınkiler gibiydi. Neredeyse ona seslenecektim. Ama onun yerine birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. O Vika değildi. Aynı anma töreninde olduğu gibi gördüğüm yine o değildi. Ben, geç kaldığım için, diğerleri gibi yakılmadan önce Vika'nın bedenini görememiştim. Çok fazla Sakinleştirici kullanmanın olası yan etkilerinden biri halüsinasyonlardı. Ve ben geçtiğimiz hafta çok fazla Sakinleştirici kullandığımı biliyordum.

Maglev'le** şehrin öteki ucuna gittikten sonra trenden inip Elijah'ın evine doğru birkaç blok yürüdüm. Bu yoldan defalarca geçmiş olmama rağmen buradaki evlere hâlâ hayret içinde bakıyordum. Evlerin hepsi kocamandı ve özenle düzenlenmiş bahçeleri vardı. Babamın dediği gibi parayı saklayamıyordun. Ve Elijah'ın ailesi gerçekten zengindi. Büyükannesi, Kronokayışlar'ın icadına katkıda bulunmuştu.

Kapıyı bir hizmetçi açıp Elijah ve Zed'in, beni, genelde takıldığımız yer olan, oyun odasında beklediklerini söyledi. Oraya ulaşabilmek için birkaç oda daha geçmem gerekti. Odaların hepsi son model teknolojik cihazlar ya da paha biçilmez antikalarla doluydu.

Elijah'ı siyah, U şeklindeki koltuğun ucunda otururken buldum. Kocaman TeleNet'te bir video izliyordu. Zed ise karşısında oturmuş Simülasyon Oyunu gözlükleri takıyordu.

* Sesten beş kat hızlı. -çn

** Manyetik tren. -çn

Elijah, "Dostum, bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Antika bilardo masasına yaslanarak, "Evet, yapmak zorundayım," dedim.

"Ama bunu iyice düşündün mü?"

Zed gözlükleri çıkardı. "Ve annen seni ararsa ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye tersledim. Dün çok destekçilerdi. Gerçeği öğrenmem gerektiğini söylemişlerdi. DataLink'i mi hırsıyla çıkarıp Zed'e fırlattım. "Cevap vermeyin. Sizden birini arayacaktır, o zaman DataLink'imın bozulduğunu falan söylersiniz."

Elijah kaşlarını çattı. "Bunu yer mi ki? Annenden bahsediyoruz."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Ne demek istediğinizi anlıyorum ama tuhaf bir şey yapmıyoruz. Biz zaten sürekli kamp yapmaya gidiyoruz."

Elijah, "Ama bu sefer sen bizimle gelmiyorsun," diye mırıldandı. Bana yaklaşıp cebinden yeni bir DataLink çıkardı. "Al bakalım, yenisi. Bana üç yüz kredi borçlusun."

Yeni DataLink'i takarken, "Teşekkürler," dedim. "Artık gitmem lazım. Uçağımın kalkmasına bir saatten az zaman kaldı."

"İçimde kötü bir his var dostum." Elijah elini omzuma koydu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Annem gibi konuşuyorsun," dedim.

Zed suratında bir sırıtışla, "Lanet olsun Bridger. Bu düşmanına söylenmez," dedi. Ayağa kalkıp gerindi.

Elijah bakışlarını benden Zed'e çevirerek güldü. "Gerçekten."

"Kötü herhangi bir şey olmayacak. Annem sizinle olduğumu düşünüyor. Georgia'ya gidip babamın orada olup olmadığını görebilecek kadar geriye sıçrayacağım ve siz ne olduğunu anlamadan dönmüş olacağım."

Elijah, "Evet, eğer bir Kronokayış'ın olsa bunu yapabilirsin," dedi. Bana dik dik bakarken dişlerini sıktı.

Haklıydı. Akademi ya da ZİD dışında kimsenin Kronokayışlar'a erişimi yoktu. İstisnasız.

Elijah ve Zed'i rahatlatmaya çalışırken içimdeki onlara yalan söylediğimi hatırlatan cılız sesi yok saydım. Serbest sıçramada hiçbir şey kesin değildi. Bu normal şartlar altında aklımdan bile geçirmeyeceğim bir fikirdi. Ama şu anda tek seçeneğim buydu.

Kapıya doğru giderken, "Hadi," dedim. "Bunun işe yaraması için evden beraber çıkmanız gerekiyor."

Zed, "Doğru," dedi.

Elijah ve Zed çantalarını omuzlarına asıp benim arkamdan odadan çıktılar. Elijah, yemek odasının girişinde durup ailesine bizim gittiğimizi söyledi. Tam evin kapısına varmıştık ki evde tiz bir çığlık yankılandı.

Zed, Elijah'a, "Büyükannen serbest mi kaldı?" diye sordu.

Elijah cevaplamaya başladığında arkamızdan ayak sesleri duyuldu. Arkamıza döndüğümüzde merdivenlerden koşarak inen bir kadın gördük. Orta yaşlı görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Kadın, Kronokayışlar'm yaratıcısı, Elijah'ın büyük büyükannesiydi.

Ayrıca da bir klondu.

Onu böyle görünce kalp atışlarım hızlandı.

Birçok klon delirdikten sonra klonların çoğu devlet tarafından akıl hastanelerine kapatılmıştı. Yeterince parası olanlar evde bakım görebiliyordu.

"Biri bana yardım etsin!" diye acı içinde bağırdı. "Beni öldürmeye çalışıyorlar!"

Arkasından biri genç bir hemşire, diğeri bir başka kadın olmak üzere iki kişi daha geliyordu. Kadın Elijah'ın büyü-

kannesiydi. Kendi annesinden daha yaşlı görünüyordu. Berbat bir durumdu.

Elijah'ın büyükannesi, "Anne, lütfen bekle. Kimse sana zarar vermeye çalışmıyor," diye seslendi.

Elijah derin bir iç çekti. "Bir dakika izin verin arkadaşlar."

Elijah gidip merdivenlerin sonunda beklerken kendini çaresiz hissettim. Büyük büyükannesi koşmayı bıraktı, bir Elijah'a bir arkasındaki kadına bakıyordu. "Beni rahat bırakın! Rahat bırakın!" Sonra çığlık atmaya başladı.

Sonunda kadın ona ulaştı. Elijah'm büyükannesi, sakinleştirici bir şeyler mırıldanıyordu. Hemşire cebinden küçük bir şırınga çıkardı ve büyük büyükannenin boynuna sapladı. Çığlıklar saniyeler içinde kesildi. Elijah hızlıca merdivenleri çıkarak büyükannesine sarılıp, büyük büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın gözlerini boşluğa dikmiş öylece bakıyordu.

Onlar geri yukarıya çıktığında, Elijah da yanımıza geldi. "Olanlar için özür dilerim. Büyükannemler ziyarete geldiğinde evin halini biliyorsunuz."

İki saatten daha kısa süre sonra Georgia, Athens'te hipersonik uçaktan indim. Terminal, Yeni Denver'da olduğu gibi, burada da kalabalıktı. Tek farkı burada daha fazla Gelenekselci olmasıydı. Gelenekselciler'i ayırt etmek her zaman mümkün olmazdı ama buradakiler gece gökyüzünde parlayan bir Jumbotron kadar çok dikkat çekiyorlardı. Fazla kilolu oldukları açıkça görünüyordu; genetik değişikliğini avantajlarını sürekli reddettikleri için erken yaşlanma ya da sağlık problemleri belirtileri gösteriyorlardı. Ayrıca her zaman çok kötü ter kokuyorlardı. Bir grup salaklardı.

Gelenekselciler iğrenen gözlerle bana bakıyorlardı. Bu, büyük ihtimalle Akademi üniformamı giydiğim içindi. Normal giysiler giymeliydim ama 2013'e vardığımda gizlenmek için pelerinine ihtiyacım olacaktı. Eğer elime bir Aldatma Mücevheri ya da diğer bir deyişle ALMü geçirebilseydim üniformama ihtiyacım olmazdı. ALMüler pelerinin gizleme mekanizmasının mücevherin içine yerleştirilmiş haliydi. Halka sunulduktan kısa süre sonra devlet tarafından yasaklanmıştı. ALMülerin insanları suça teşvik ettiklerini iddia ediyorlardı.

Arkamdan biri, "İğrenç şey," dedi. Arkamı döndüm ama sesin sahibi benimle yüzleşmedi. Tahmin ettiğim gibiydi. Gelenekselciler, büyük gruplar halinde ortalığı karıştırır ya da protesto yapardı. Tek başlarına birer korkaklardı. Değiştirilmiş herhangi birinin canlarına okuyabileceğinin çok farkındalardı.

Willow Creek'e giden araca binmem yarım saatimi aldı. Hayaletin evinin hâlâ ayakta olduğunu öğrendiğimde şaşırmıştım. Onun zamanında bir pansiyondur. Şimdi ise tarih kurumu tarafından yönetilen bir müzeydi. İyi bir müze dahi değildi. Gelenekselciler tarafından kontrol ediliyordu; bu da demek oluyordu ki turlar düzenleyip konferanslar veriyorlardı. O gündeki yaşamı anlatan sanal simülasyonlar yoktu. Oysa olmaları bu deneyimi kat be kat güzelleştirirdi. Dediğim gibi bir grup salaktan ibaretlerdi.

Bir süre müzenin önünde durdum. Üç katlıydı; verandası boyunca uzanan geniş beyaz kolonları vardı. Bu kadar eski bir bina için çok güzel görünüyordu. Anlaşılan Gelenekselciler el değmeden tutacak özeni göstermişlerdi.

Taş bir yol evin iki tarafına da uzanıyordu. Sol taraftaki dar araba yoluna gidene girdim. Bir grup turist arkadaki verandada tıknaz, saçları dökülmeye başlamış bir adam

tarafından verilen konferansı dinliyorlardı. Nasıl uyanık kalabildiklerini aklım almıyordu.

DataLink'im öttü. Arayan Zed'di. Ne istiyor olabilirdi? Hemen aramayı kabul ettim ve anında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım. Zed'in yüzü endişe ile büzülmüştü.

"Dostum, annen biliyor," diye aceleyle söze girdi. "Bizi aradı; ona DataLink'ini yanlışlıkla bozduğunu söyledik. Ama balık tuzaklarını hazırlamaya gittiğini söylediğimizde bize inanmadı."

Gözlerimi kapatıp içimden küfrettim. "Sonra ne yaptı?"

Zed derin bir nefes alıp, "Durum iyi değil. Seni kontrol etmesi için Mekân Bükücü arkadaşlarından birini buraya gönderdi."

Başımın arkasına bir ağırlık saplanmıştı. İnanamıyordum. Niye her şeyi berbat etmek zorundaydı?

"Sonra bizimkilere seni idare ettiğimizi öttü. Bizimkiler ciddi anlamda kızdı. Bir saat içinde Yeni Denver'a dönmemiz gerekiyor."

"Benim nerede olduğumu söylediniz mi?"

Zed başını salladı. "Bize söylemediğini söyledik. Ama ya bizi sorgulaması için bir Zihin Bükücü bulursa?"

Ölmek istiyordum. Zihin sondasına hiç maruz kalmamıştım ama biri beynine bıçak saplıyormuş gibi hissettirdiğini duymuştum. Öyle bir şeyin olmasını istemiyordum. İşin tek iyi yanı, Elijah ve Zed'e gideceğim yılı söylememiş olmamdı.

"Çok özür dilerim," dedim. Konuşmaya devam edecektim ki müzenin arkasındaki ağaçlıkta üç Mekân Bükücü'nün belirdiğini gördüm. Koyu gri üniformaları askeriyeden olduklarını gösteriyordu. Ağzım kurudu. Neden askeriye bu işe dahil olmuştu ki? Hemen beni görüp bana doğru koşmaya başladılar.

Normalde sıçramadan önce ıssız bir yer bulmam gerekiyordu ki başka bir insan ya da nesne ile aynı yerde ortaya çıkmayayım ama buna zamanım yoktu. Mekân Bükücüler sersemleticilerini bana doğrultmuşlardı. Hemen sıçramam gerekiyordu.

Titreyerek gözlerimi kapattım ve 4 Temmuz 2013, diye içimden tekrarlardım. 4 Temmuz 2013, 4 Temmuz 2013. Nefesimi tuttum.

Sonra Boşluk dışında her şey yok oldu. Hiç ışık, ses ya da hava yoktu.

Ciğerlerim patlamak üzereydi.

Gözlerimi karanlığa açtım.

Daha önce hiç zamanda bu kadar geriye sıçramamıştım; hele Kronokayış'ım olmadan. Bir şeyi yanlış yapmış olmalıydım. Ölecektim. Nefes almamak için kendimi zor tutuyordum.

Birdenbire gün ışığı ve oksijen belirdi. Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. Etrafımı kokular sarmıştı; yeni kesilmiş çimen ve çiçek kokuları. Ve tuhaf bir ses vardı; mekanik bir takırtı çakıl taşlarının çatırtısına karışıyordu. Sağıma baktım. Eski model bir araba benden birkaç metre uzaktaydı.

Üzerime geliyordu.

BRIDGER

10 NİSAN 2013

Kendimi arabanın önünden atarken frenler acı acı bağırdı. Yere düştüğümde sol tarafıma bir acı saplandı. Motor durdu. Sonra bir kadın bağıışı duydum, "Aman Tanrım!" Kamyonetin yanında ayak sesleri yankılandı. Kendime baktım. Lanet olsun, hâlâ görünüyordum. Çantamı omzumdan atarak sırtüstü döndüm. Sol dizime keskin bir acı saplandı. Sabit durarak acının geçmesini bekledim.

Kıvrıcık, kumral saçlı hayalet kadın yanıma çömeldi. "Çok özür dilerim, seni görmedim. İyi misin?"

Sıkıttığım dişlerimin arasından, "İyiyim," dedim. Tarihi kirletmeden önce ondan uzaklaşmalıydım. Hayaletlerle konuşmak yasaktı.

"Emin misin?" Bana doğru eğilip yüzüme baktı. "Bir yerini kırdın mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. Oturmaya çalıştım ama dizimdeki ağrı beni durdurdu. Tekrar uzanarak birkaç nefes verdim.

Kadın kendi kendine konuşarak ceplerini kurcalamaya başladı.

Kadının arkasından başka bir ses geldi. "Ne oldu?" Hafif bir korku taşıyan yumuşak bir sestti.

Kadın omzunun üzerinden baktı. "911'i ara."

Mümkün değil, onun bu işe daha fazla insan karıştırmasını önlemeliydim. "Lütfen, gerek yok. Daha iyi hissediyorum. Sadece biraz dinlenmem lazım."

Aslında yapmam gereken yürümeye çalışıp dizimin durumunu kontrol etmektir. Eğer çok kötü değilse, Gelenekselciler'in nefret ettiği genetik değişiklikler sayesinde birkaç saate düzelirdi. Tekrar oturmaya çalıştım ama kadının kiminle konuştuğunu görünce durdum. Ağzım açık kalmıştı. Beyinsiz bir Etkisiz gibi görünüyordum ama kendime hâkim olamıyordum.

Bu, babamın kurtarmak istediği hayalet Alora'ydı. Ve Vika'ya o kadar çok benziyordu ki nefesim kesilmişti.

Kadın kaşlarını çatmış şekilde, "İyi olduğuna emin misin tatlım? Hayalet görmüşse benziyorsun," dedi.

Tahmin bile edemezsin, demek istedim.

"Bence bir doktora görünmen gerekiyor."

Tenimin yapış yapış soğukluğunu yok saymaya çalışarak, "Hayır, gerçekten iyiyim," dedim. "Biraz yürürsem geçer."

Kadın dudağını ısırıp ayağa kalktı. "Bilmiyorum."

Alora daha sert bir ses tonuyla, "Neler oluyor Grace Hala?" diye sordu.

Adı Grace olan kadın Alora'ya baktı. "Geri geri gelirken az kalsın onu eziyordum. Yemin ederim onu görmedim. Sanki bir anda ortaya çıktı."

Bir kahkaha attım. Bu akıllıca değildi ama kendime engel olamamıştım. Haklıydı ve bunun farkında bile değildi.

"911'i aramam gerekiyor mu, gerekmiyor mu?" Alora telefonunu kardırdı. Büyülenmiş bir şekilde telefona bak-

tım. Öyle bir şeyi yanımda taşıdığımı düşünemiyordum bile. DataLinkler çok daha kullanışlıydı.

Grace cevap veremeden, "Hayır," dedim. Sağ elimi onlara doğru uzattım. "Biri bana yardım edebilir mi?" Sanki üçüncü bir gözüm ortaya çıkmış gibi bana baktıkları için, "Lütfen," diye ekledim.

Grace iç çekerek elimi tuttu. Beni oturur pozisyona çekerken dizim ağrıdı. Biraz yalpaladım ama kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ayağa kalkmak yapabileceğim en iyi şeydi. Grace ve Alora'ya arkamı dönüp çekingen birkaç adım attım. Dizimdeki ağrı hâlâ keskindi. Birkaç adım daha attım ve sendeledim. Beni izlemiyor olmalarını istedim. Hatta keşke beni hiç göremiyor olsalardı, diye düşündüm.

Grace yanıma gelmişti. "Tanrı aşkına, bacağına yük bindirmemen gerek," dedi. Gözleri Alora'ya kaydı. "Onu içeriye taşımama yardım et."

Grace nazikçe sol kolumdan tutarken, "Gerçekten, hiç gerek yok," dedim. Alora çantamı alıp diğer koluma girdi. İçimden ilk geçen tepki onlardan kurtulmaktı fakat Grace, hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğini gösteren gözlerle bana bakıyordu.

Alora gözlerini devirdi ve kafasını salladı. Ona baktım; gözlerimi ondan alamıyordum. Yüzü biraz daha yuvarlak, gözleri birkaç ton daha açık bir maviydi ama Vika'yla aralarındaki benzerlik su götürmezdi.

Grace, "Şşt, yeter," dedi. "Seni neredeyse öldürüyordum; en azından bir süre sana bakmam gerekiyor."

Biz tırmanırken arka verandanın merdivenleri gıcırdadı. Kendime dahi itiraf etmekte zorlansam da yardım ettikleri için mutluydum. O birkaç basamağı atlamak bile dizimin daha fazla acımasına neden olmuştu.

Beni ön taraftaki, on dokuzuncu yüzyıldan kalma gibi görünen bir odaya soktular. Grace ayağımı kanepeye uzatmama yardım edip öne eğilmemi söylerken rahatlamayla inledim. Arkama yastık yerleştirdi.

Alora birkaç adım geride durmuş beni izliyordu. Ona gülümsediğimde hızlıca bakışlarını kaçırdı. Bu özelliği kesinlikle Vika'dan farklıydı; Vika asla benden bakışlarını kaçırmazdı. Onu bana bakarken yakaladığımda dahi.

Grace benimle ilgilenmeyi bitirdikten sonra, "İşte oldu, rahat mı?" diye sordu.

"Rahat," dedim.

"Dizin hâlâ ağrıyor mu?"

"Hayır, hareket ettirmedığım sürece sorun yok."

"İyi bari." Grace ellerini birbirlerine çarptı. "Eminim susamışsındır. Tatlı çay ister misin?" Hiçbir fikrim yoktu; daha önce hiç içmemiştim. Ben daha cevap veremedi Grace, "Hepimize getireyim. Sadece birkaç dakika sürer," dedi.

Odadan çıkıp beni Alora'yla yalnız bıraktı. Alora, kapıya doğru bakarken ağzı hafifçe açılmıştı. Şu an burada benimle olmaktansa her şeyi yapmaya razı gibi görünüyordu.

Sonra elinde duran çantama baktı. Çantamı yanıma koyarken, "Sanırım buna ihtiyacın olur," dedi.

"Evet. İçeriye taşıdığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil." Geriye çekilip kanepenin önünde duran sehpanın diğer tarafındaki yeşil koltuğa oturdu. "Ee, adın ne?"

"Bridger."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Alora Walker ve deli kadın da halam Grace Evans."

Sanki bilmiyormuşum gibi başımı salladım. Herhangi bir şey söylememem gerekiyordu ama nankör bir pislik gibi görünmek istemiyordum. Alora ve Grace sıcakkanlı davranmaya çalışıyorlardı. Onlarla konuşmamam gerekse

de onlara aynı nezaketi göstermeliydim. "Ben de tanıştığımızıza memnun oldum."

Bir süre ikimiz de sessizce oturup birbirimizi inceledik. Sonra Alora, "Nerelisin?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. Böyle bir şey soracağını tahmin etmem gerekiyordu. Ve ona cevap vermeliydim. Gerçeğe olabildiğince sadık kalmak en akıllıcasıydı. "Denver."

Alora öne doğru eğildi. "Hep oraya gitmek istemiştin."

Grace odaya girerken, "Nereye?" diye sordu. Gümüş bir tepsi içinde üç uzun bardak taşıyordu. Tepsiyi sehpaoya koydu ve Alora'nın yanına oturmadan önce, ona ve bana birer bardak uzattı.

Alora, Grace'e dönüp, "Denver," dedi. "Bridger, oralıymış."

"Aa, ne hoş." Grace çayından bir yudum alıp sırtıttı. "Ee, Willow Creek'te ne işin var, Bridger?"

Gözlerimi elimdeki soğuk bardağa çevirerek onunla oynadım. Neden kadınlar hep her şey hakkındaki tüm detayları bilmek isterdi? Hangi zamanda olduğunun hiç önemi yoktu, hepsi aynıydı. Bakışlarımı kaldırdığımda hem Grace'in hem de Alora'nın cevabımı beklediğini gördüm. "İyi, buradayım..." Ne söyleyecektim? Cevap birdenbire zihnimde belirdi. "Buradayım, çünkü babamı arıyorum. O kayboldu."

Grace, "Aman Tanrım, ne oldu?" diye sordu.

"Birkaç ay önce ortadan kayboldu."

Alora, "Niye babanın burada olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Lanet. Sanki sorguda gibiydim. "Ona gelen bir mesaj buldum. Mesaj burada olabileceğine işaret ediyordu; ben de gelip kendi gözlerimle görmek istedim."

Grace vahlayarak çayını masaya koydu. "Çok kötüymüş. Umarım onu bir an önce bulursun."

“Evet, umarım.”

Grace, “Yani anladığım kadarıyla bir oda tutmak için buradasın, öyle mi?” diye sordu.

Az kalsın ağızından hayır çıkıyordu. Bir pansiyona gelip de oda tutmak istememek tuhaf olacaktı. Ama kalamazdım. Boğazımı temizleyip, “Şey, müsait odanız var mı diye bakacaktım ama...”

“Aması yok. Burada kalıyorsun.”

En başından beri doğru tarihe sıçramanın zor olacağını farkındaydım. Yanımda birkaç giysi, biraz Sakinleştirici ve babamın bıraktığı paralardan getirmiştım. Parayı, birkaç gün kalmam gerekirse, ormanda kamp yapmak için gereken malzemeleri almak için kullanacaktım. Pansiyonda kalmayı hiç düşünmemiştim. Hayaletlerle etkileşime geçmeyi hiç düşünmemiştim. Ama dizimi incitmeyi de hiç düşünmemiştim. Eğer önemli bir hasar yoksa hızlıca iyileşirdi ama bu halde ormanda kalmam zordu.

Kendimi yapmamam gerektiğini bile bile, “Belki bir gecelik,” derken buldum. Çantama uzandım. “Ne kadar?”

Grace bana elini salladı. “Bedava. Seni neredeyse öldürüyordum, unuttun mu? En azından seni ağırdayabilirim.”

Alora boğuk bir ses çıkardı. Sanırım bu fikirden en az benim kadar o da hoşlanmamıştı. Ama en azından bu gece gözümü üzerinde tutabilirdim. Belki onu neyin özel yaptığını ya da kimin öldüreceğini öğrenebilirdim.

Grace, “İyi misin tatlım?” diye sordu.

“Evet halacığım. Boğazıma bir şey kaçtı.” Elindeki bardağı masaya bırakmadan önce onunla biraz oyalandı.

Grace saatine baktı. “Lanet olsun, postane kapanmak üzere.” Ayağa kalktı ve bana baktı. “Seni ezmeye kalmadan önce oraya gitmeye çalışıyordum. Alora, misafirimizle ilgilenirsin, değil mi? Ben hemen dönerim.”

Grace gittikten sonra Alora tekrar telefonunu çıkardı.

Alt dudağını ısırarak ekranda bir şeylere dokundu. Kendi mi onun ağzını izlerken buldum.

Ne saçmalıyorsun Bridger. O bir hayalet.

Alora telefonunu cebine geri koyup söylenerek ayağa kalktı.

“Bir problem mi var?” diye sordum. Üstüme vazife olmadığının farkındaydım ama üzgün görünüyordu. Yüzü sanki sinirli, üzgün ya da her ikisi birdenmiş gibi büzüşmüştü.

“Önemli bir şey değil. Arkadaşım bana kızgın, çünkü onu bıraktım ve...” Kafasını salladı. “Benim problemlerimi dinlemek zorunda değilsin. Zaten başında yeterince problem var.”

“Yo, dinlerim. Zaten bir yere gidebilecek halde değilim.” Başımla acıyan dizimi işaret ettim.

“Doğru,” diye cevapladı. “Ama benim ödev yapmam lazım.” Kapıya doğru baktı. “Bir şey istersen seslen.”

Alora’ya kalmasını söylemek istedim. Ama bir yabancıнын böyle bir şey istemesini hoş karşılamayabilirdi. “Peki. Ve teşekkürler.” Kapıya doğru yöneldi ama birden aklıma başka bir şey gelmişti. “Şey, bugünün tarihi ne? Tam hatırlayamıyorum da.”

“10 Nisan.”

Sanki zaman durmuştu. Gözlerimi kırıştırdım. Doğru mu duymuştum? 10 Nisan? Hayır, bu doğru olamazdı. Öleceği tarihin üç ay öncesinde olamazdım.

Midem kasıldı ama yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek ona teşekkür ettim. O gider gitmez de kafamı yastığa gömdüm. Bu çok kötüydü. Şu an sıçramayı deneyebilirdim ama incinmiş bir dizle bu salakça olurdu. Biraz daha beklemem gerekiyordu. Sonra yine yanlış tarihe sıçrama riskim vardı. Ya da daha kötüsü geldiğim zamana dönüp Mekân Bükücüler’le başa çıkmak zorunda kalabilirdim;

ZİD'nin buraya Mekân Bükücü yerleştirdiğinden kuşkum yoktu. Kronokayış'ım olsaydı bu dertlerim olmazdı.

Başka çarem yoktu. En azından bir geceliğine burada kalmak zorundaydım. Sadece tarihi kirletmediğimi umuyordum.

Ne yaparsam yapayım başım beladaydı.

ALORA

10 NİSAN 2013

Merdivenleri tırmanırken ön taraftaki salonun girişine baktım. Küçük bir yanım Grace Halamın benden rica ettiği gibi Bridger'ın yanında kalmak istiyordu. Ya bir şeye ihtiyacı olursa ve ben sesini duymazsam? Bu çok kötü olurdu; özellikle Grace Halamın neredeyse çocuğu ezdiği düşünülünce. Ayrıca çok hoş olduğu gerçeği de vardı. Saatlerce gamzelerini izleyebilirdim.

Başımı salladım. Tanrım, ben neler düşünüyordum? Son ihtiyacım olan şey yeni bir çocuğun arkasından ağlamaktı. Yani, burada dahi yaşamıyordu. Birkaç gün burada kalabilirdi ama sonra gidecekti. Ayrıca yakışıklı çocuklar güvenilmez olurlardı. Trevor'a güvenmişim de ne olmuştu? Bana çalışmamda yardımcı olma numarasını yediğime inanamıyordum. Alnımın ortasına koca harflerle *aptal* yazılmasını hak etmişim.

Grace Halamın odasının kapısında durdum, parmaklarım kapı kolunun üzerinde dolanıyordu. Aradığım fırsat buydu. Yirmi dakikalığına gitmişti; bu da bana en alt çekmeceyi incelemek için yeterli zamanı veriyordu. Ama içeri

girer girmez kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. "Kendine hâkim ol," diye mırıldandım.

Şifoniyere doğru yürürken zaman durmuş gibiydi. Çekmece açılırken gıcırdadı. Ve bugün ikinci kez karnıma yumuk yemişe döndüm.

Çekmece boştu.

Grace Halamın her şeyi kaldıracığını tahmin etmeliydim. Bana güvenmiyordu. Ama ona haberlerim vardı. Vazgeçmeye niyetli değildim. Bu, bana yardımcı olacak bilgileri benden sakladığını kanıtlıyordu. Gözlerimi kapattım. Çekmecedeki eşyaları nereye koymuş olabilirdi? Eğer bütün o eski mektup ve fotoğrafları toplamaya uğraşıysa onları kesinlikle odada başka bir yere koymazdı. Müşteri odalarına koyması da söz konusu değildi.

Geriye bir tek tavan arası kalıyordu.

Gözlerimi açıp inledim. Bu mükemmeldi. Grace Halam tavan arasının kapısını hep kilitli tutardı. Ben de dahil olmak üzere pansiyondaki hiç kimsenin orayla bir işi olmadığını söylerdi. Ve oranın anahtarı halamın anahtarlığındaydı.

Kilidi açacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Grace Halamın firketeleri gibi bir şeylere. Grace Halamın tuvalet masası görevini de gören aynalı şifoniyere doğru ilerledim. Saç fırçasının yanında rengârenk lastik tokalarla dolu hasır bir sepet duruyordu. Altlarda firkete olacağını umarak sepeti karıştırdım; parmaklarım firketeye değdiğinde neredeyse *işte* diye bağıırıyordum.

Grace Halamın odasından uçarak çıkıp koridorda ilerledim; soldan üçüncü kapının önünde durup firketeyi kilide soktum. Firketeyi yavaşça oynattım ama kilit açılmıyordu. Dişlerimi kenetleyerek tekrar ve tekrar denedim. Hiçbir şey olmuyordu.

Sonunda, sanki saatler sonra, kilitten hafif bir tık sesi geldi ve rahatlayarak bir oh çektim. Kapı açarken gıcırdadı.

Eşikten geçmeden önce yalnız olduğuma emin olmak için etrafımı kolaçan edip hızla içeri girerek kapıyı arkamdan kapattım.

Ben merdivenleri tırmanırken içerideki hava ağırlaştı. Tavandan sarkan örümcek ağlarından kaçmaya çalışırken bir örümceğin üzerimde yürüdüğünü hissedip ürperdim.

Camlardan içeriye güneş ışığı giriyordu. Işık odayı aydınlatmaya yetmiyordu sadece gölgelerin daha karanlık görünmesine neden oluyordu. Her köşeden, her delikten sayısız örümcek ağı sarkıyordu. Tekrar ürpererek yavaşça odanın içinde yürüdüm ve Grace Halamın sırlarını saklayacağı bir yer aradım. Tavanarası eski mobilyalar, sandıklar ve ıvır zıvırla doluydu; her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Sandıklardan biri dikkatimi çekti. Buradaki diğer eşyalar kadar eski görünmüyordu ve diğerlerinin aksine bu sandığın üzerinde parmak izleri vardı.

Sandığın kapağını açarken içimi tuhaf bir heyecan kapladı. Lütfen bu olsun. Lütfen.

Sandık küçük bir çocuğun hazinesiymiş gibi görünüyordu. En üstte birkaç eski beyzbol eldiveni, iki aşınmış beyzbol sopası, yırtık çizgi romanlar ve rengi solmuş birkaç tişört vardı. Mavi beyaz tişörtü elime aldım. Ön tarafında Eagles' yazan, arkasında üç rakamı ve altında Walker yazısı bulunan bir formaydı. Babama ait olmalıydı. Babamın kokusunu öğrenmeyi, ona ait bir bilgi edinmeyi umarak tişörtü kendime çekerek kokladım. Ama üzerime hayal kırıklığı çöktü; tavan arasının geri kalanı gibi o da küf kokuyordu.

Yığının yanında kâğıt bir alışveriş torbası duruyordu. Torbayı açarken kâğıt hışırdadı. Torbanın kayıp mektup ve fotoğraflarla dolu olduğunu görünce sııttım. İyi dene-meydi Grace Hala.

Torbayı çıkarıp incelemeye başlarken üzerine altın ren-
gi harflerle *Nathaniel* yazısı işlenmiş büyük deri kaplı bir
kitap gördüm. Bu, babamın adıydı. Kitabı açarken sırtı
çatırdadı. Sararmış sayfalar gazeteden kesilmiş yazılar, fo-
toğraflar ve babamın geçmişine ait diğer anı parçalarıyla
doluydu. Lisedeyken aldığı ödüllere denk gelince gülüm-
sedim. Yıllarca tarihten en yüksek puanları almıştı. Bu ko-
nuda kesinlikle ona çekmemiştim.

Sonlara doğru gazeteden kesilmiş daha fazla yazı vardı.
Babamın lise ikinci sınıftayken beyzbol takımının eyalet
üçüncüsü olması ve kır koşusu takımının çeşitli ödülleri-
le ilgili yazılardı. Sayfanın sonundaki fotoğrafta yanında
bir adam vardı. İkisi de ellerinde birer kupa tutuyorlardı.
Adamın yüzünü incelemek ve altında yazan ada bakmak
için eğildim. Adı John Miller'dı. Tanıdık geliyordu. Onu
nerede görmüştüm? Bir anda aklıma geldi; Grace Halamın
odasından çaldığım fotoğraftaki adamdı.

Tavan arasının kapısı açılıp ayak sesleri ve ardından
Grace Halamın, "Alora Walker, umarım burada değilsin-
dir," deyişi duyulduğunda albümü az kalsın elimden dü-
şürüyordum.

Hayır! Daha dönmüş olamazdı. Bedenim otomatikman
harekete geçti. Babam ve John Miller'ın fotoğrafını cebime
attım. Her şeyi sandığa geri koydum. Sonra saklanacak bir
yer bulmak için etrafıma bakındım. Oda'nın diğer ucunda
eski tek kişilik bir koltuk duruyordu. Grace Halam son ba-
samakları tırmanırken kendimi koltuğun arkasındaki dar
alana sıkıştırdım.

Nefesimi tutarak kenardan izledim. Grace Halam sandı-
ğın başında durdu. Aman Tanrım, umarım benim sandığı
kurcaladığımı anlamazdı. Sandığı açıp içindekilere baktı.
Saniyeler dakika gibi geçiyordu. Kalbin yerinden çakacak
gibiydi. Daha fazla dayanmayacağımı düşünürken halam

kapağı kapattı. Tavan arasının kapısı kapanana kadar hareketsiz kaldım. Sonra derin bir nefes aldım.

Yakalanmama ramak kalmıştı.

Nerede olduğuma dair bir yalan uydurmam gerekecekti. Grace Halam odamı çoktan kontrol etmiş olmalıydı ama bunlarla buradan çıktıktan sonra uğraşırdım. Hızlıca tekrar sandığın başına gidip albümü çıkardım. Onu odamda tutmak istiyordum.

Merdivenlerin sonundaki kapının çevresindeki çatlaklardan soluk bir ışık geliyordu. Tek istediğim kimse görmeden buradan çıkıp odama gitmek ve albümü incelemeye devam etmektir. Grace Halamın bir süre Bridger'la uğraşmasını ve beni aramaktan vazgeçmiş olmasını umuyordum.

Dönmesini bekleyerek kapı kolunu çevirdim ama hareket etmiyordu.

Tekrar çevirmeye çalışırken, "Olamaz," diye mırıldandım.

Hâlâ açılmıyordu.

Basamağa çöküp ellerimle alnımı ovdum. Eğer kapıya vurup bağırırsam Grace Halam ondan saklandığımı ve burayı kurcaladığımı anlayacaktı. Babamın sandığını tekrar incelemek istiyorsam bu söz konusu dahi değildi.

Basamakları tekrar tırmanmaya başlamadan önce halime acımak için kendime bir dakika zaman ayırdım. Popo-mun üzerinde oturarak buradan çıkamazdım. Pansiyonun ön tarafına bakan en yakınımıdaki pencereye gittim. Altımda anayola doğru uzanan çakıltaşıyla kaplı yol ve geniş alana yayılmış birkaç ağaç vardı. Parmaklarımı camın üzerinde dolaştırdım. Hiç hoşuma gitmese de tek çıkış yolum buydu.

Hızlıca tavan arasının öteki tarafına gidip pansiyonun sağ tarafına bakan pencereden dışarıya göz gezdirdim.

Yaklaşık üç buçuk metre uzakta bir manolya ağacı vardı. Çok yaşlı değildi, dalları pansiyonun çatısına ancak ulaşıyordu. Ama üzerine atlayıp oradan aşağıya inebilirdim.

Çatıya tırmanmayı düşününce kalbime bir ağrı saplandı. Üç katlı bir binanın çatısına tırmanmayı. Ve o çatının üzerinden ağaca atlamayı.

Bir adım gerileyip tozlu bir kutuya yaslandım; dizlerim titriyordu. Belki de her şeyi göze alıp yardım çağırmalıydım. Bu akıllıca bir hareket olurdu. Güvenli hareket buydu. Ama bu, gerçeği bulma şansımı ortadan kaldırırdı.

Bu işte tek başımaydım.

Fikrimi değiştirmeden önce albümü yere bırakıp pencereye gittim. Kilidini açıp ağır camı yukarı iterken ellerim titriyordu. Cam bir süreliğine yerinden oynamayı reddetti. Neredeyse vazgeçiyordum. Neredeyse. Dişlerimi sıkıp daha sert bir şekilde ittim. Pencere bir gıcırtyla açılmıştı. Ilık rüzgâr yüzüme doğru eserken geriye doğru bir adım attım. Tüylerim diken diken olmuştu.

Albümü bırakmayı düşündüm ama buraya bir daha ne zaman girebileceğimi bilmiyordum. Çalıların üzerine atmanın albüme zarar vermeyeceğini umdum. Tek dileğim ağaçtan tek parça halinde inebilmektir. Pencere çatının neredeyse ucundaydı. Albümü çatının kenarına koyduktan sonra pencereden çıktım ve önündeki uzantıya oturup hareket edecek cesareti kendimde bulmayı bekledim. İçeriden bakıldığında çok da korkutucu görünmüyordu. Şimdi ise dipsiz bir kuyunun kenarına oturmuş sonsuzluğa düşmeyi bekliyormuşum gibi gelmeye başlamıştı. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Biliyordum ki istesem dahi bağıramaz, çığlık atamazdım. Kafamın içi ayrı bir hikâyeydi. Yere bakıp orada olmayı dilerken içimden *lütfeñ biri bana yardım etsin*, diye çığlıklar atıyordum.

Pencereye doğru yaslandım ve albümü elime aldım. Annemle babam hayatımda olmadığı, hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını bilmediğim için bazen nasıl öleceğimi düşünürdüm. Belli ki o gün gelmişti, çünkü buradan kıpırdayabileceğime inanmıyordum. Büyük ihtimalle kalp krizi geçiriyordum. Kalp krizinden ölmezsem tahminen buradan düşüp boynumu kırardım. Ya da burada kalıp açlıktan ölürdüm.

Nefesim daralmaya başlamıştı; sanki beni güvende tutacakmışçasına albüme sarılmıştım. Gözlerim karardı. Gözlerimi kapatıp ölümümün çok acılı olmamasını diledim.

BRIDGER

10 NİSAN 2013

Grace odaya girerken, “Alora’yı bulamıyorum,” dedi. Yüzünde telaşlı bir ifade vardı. İşlerini halledip döndüğünde Alora’yı yanımda bulamadığına bozulmuş gibiydi. Sonra onu aramaya gitti. Geri gelmesine gıcık olmuşum, çünkü *sonunda* DataLink’imi antika internete bağlamayı başarmıştım ve Alora hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordum. O gelince bağlantıyı kesmek zorunda kalmıştım.

“Ödev yapacağını söylediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet. Ve yapacak başka işleri de olduğunu söyledi.”

Grace karşıma oturup iç çekti. “Evet, eminim yapacak diğer işleri de vardır. Bu kıza son zamanlarda ne oldu anlamıyorum.”

İlginç. Yani Alora son zamanlarda normalin dışında davranıyordu. Bu davranışlarının onun ölümüne sebep olup olmadığını merak ettim. Grace’e neden bahsettiğini sormak istiyordum. Ama ben daha soramadan, Grace küçük çaplı bir sorguya başladı.

On dakika boyunca sorgusuna devam etti. Artık Grace benim on dokuz yaşında donanmaya yeni yazılmış bir öğrenci olduğumu; ağustosa kadar teslim olmama gerek olmadığını ama üniforma giymekle ilgili bir takıntım olduğunu düşünüyordu.

Zed ve Elijah burada olsalar bu hikâyeye karşısında yarırlardı.

Grace endişeli görünerek tekrar telefonunu kontrol etti. "Alora'ya bir süre önce mesaj gönderdim, hâlâ cevap vermedi."

Yalan söylemeye başlamışken bir yalan daha söyleyebilirdim. Böylece beni yalnız bırakmasını sağlayabilirdim. "Bir süre önce arka taraftan gelen bir ses duydum. Kapı kapanma sesine benziyordu."

"Bu çok şaşırtıcı değil. Alora koşuya çıkmayı sever." Grace'in yüzü parlak bir gülümsemeye aydınlandı. Ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attı. "Yemek hazırlıklarını başlayacağım. Bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki, bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Grace gittikten sonra DataLink'imi tekrar çalıştırdım, kablolu ağa bağlanması için bir süre bekledim. Alora'dan bahseden herhangi bir şey aradım ama bulamadım. Aynen kendi zamanımdaki gibi hiçbir bilgi yoktu. Bu tuhaf ötesi-ydi. Eski internetten DataNet'e geçildiği yıllarda birçok bilgi kaybolmuştu ama Alora'nın bu zamandaki kayıtlarını bulabilmeliydim. Manyakça geliyordu ama sanki Alora hiç var olmamış gibiydi. Alora buradaydı. Herhalde hiçbir şeye dahil olmamıştı.

DataLink'imi kapatıp elimle yumruğumu ovdum. Alora hakkında hiçbir şey bilmeden onun niye özel olduğunu nasıl anlayabilirdim? Ona sorabilirdim ama onun için ben bir yabancıydım. Bir şekilde onun güvenini ka-

zanmalıydım. Bu onunla daha fazla etkileşime geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama bunu yapmamalıydım.

Yastığı yumrukladım. Babam ne düşünmüştü? Niye Alora'yı kurtarmamı istemişti? Mantıklı olmayan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bulamıyordum. Zihnim bulanıklaşmıştı; doğru düzgün düşünmemi engelliyordu.

İçimde tanıdık bir his baş gösterdi. Göğsümde başlayan his hızlıca tüm vücuduma yayılıyordu. Tam bir panik atak geçirmeden önce çantama uzanıp bir doz Sakinleştirici çıkardım. Sakinleştirici'yi alır almaz arkama yaslanıp hafifçe birkaç nefes verdim.

Zihnimin bulanıklığı geçer geçmez ayaklarımı koltuktan aşağıya sarkıttım. Dizim sızlıyordu ama eskisi kadar çok acıımıyordu. Biraz daha bacağımı uzatarak otursam bir saate hiç acı kalmayabilirdi. Bu akıllıca bir hareket olurdu. Ama hemen Alora'yı bulmam gerekiyordu. Onunla ilgili şeyleri ne kadar çabuk çözebilirsem o kadar çabuk babamın niye onu kurtarmak istediğini anlayabilirdim. Sonra da eve dönebilirdim.

Çantamı alıp topallayarak odadan çıktım. Grace detone bir melodi mırıldanıyordu; sonra bir şangırtı duyuldu. Sese zıplayıp hızlıca ön kapıya doğru gittim. DataLink'imdeki takip özelliğini açıp Alora'nın yakınlarda olup olmadığına bakmak için dışarı çıkmam gerekiyordu. İçerideyken de bunu yapabilirdim ama son ihtiyacım olan şey Grace'in, beni kolumun üzerinde evinin holografik görüntüsü asılı dururken görmesiydi. Bunun onu delirteceğine emindim ve yanımda hafızasını silmek için kullanabileceğim bir Zihin Kurtarıcı yoktu.

Ön verandaya geldiğimde dizim tekrar ağrımaya başlamıştı. Kendimi en yakındaki sallanan koltuğa atıp bacağımı esnettim. İşler kötüden kâbusa doğru gidiyordu. Takip sayesinde Alora'yı bulsam dahi dizim bu haldeyken onun yanına nasıl gidecektim? Tıbbi bantlar ağrıyı geçirebilirdi

ama yanımda hiç getirmemiştim. En azından Sakinleştirici'yi unutmamıştım. Gerekirse ağrının üstesinden gelebilirdim. Sakinleştirici'm olmadan hiçbir şey yapamazdım.

DataLink'imi çalıştırıp takip özelliğini açtım. Kolumun üzerinde holografik bir dünya belirdi. Koordinatlarımı girdim ve dünya yerini pansiyonun holografik bir görseline bıraktı. Arama bölgesini pansiyonun bir kilometre çevresini içine alacak şekilde genişlettim. Sonra programı sadece insana ait yaşam belirtilerini gösterecek şekilde ayarladım. Önümde üç tane kırmızı nokta belirdi. Biri evin içindeki Grace'e, biri verandada oturan bana ait iki nokta ve çatıda bir nokta. Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı. Lanet olasıca takip özelliği bozulmuş olmalıydı. Üçüncü nokta Alora'ya ait olmalıydı ama çatıda ne işi vardı? Tavan arasında olma ihtimali daha yüksekti. Bu Grace'in onu neden bulamadığını da açıklardı.

Takibi kapattım. Tavan arasına gidip Alora'yla konuşmaya çalışabilirdim. Ama ne diyecektim?

Tam o sırada Alora'yı gördüm. Bir saniye önce yalnızdım şimdi ise Alora ağacın altındaydı. Yine halüsinasyon gördüğümü düşünerek gözlerimi kırptırdım. Ama hayır, hâlâ oradaydı.

Ve hareket etmiyordu.

Dizimin ağrısını umursamadan hızla yanına gittim. Büyük bir kitaba sarılmıştı ve tamamen hareketsizdi. Ölü gibiydi. Midem ağzıma gelmişti. Sanki zamanda geri dönmüş Vika'nın önümde yatışını izliyordum. Hareketsiz.

Ama karşımdaki Vika değildi.

Alora'nın göğsü sanki kestiriyormuşçasına hafifçe inip kalkıyordu. Önce ona, sonra çatıya baktım. Eğer çatıdan düşmüş olsa burada böyle sakince yatıyor olmazdı. Ve ne gördüğümü biliyordum. Alora düşmemişti. Bir anda gözümün önünde belirmişti. İnanmaz bir ifadeyle kafamı salladım.

O bir Mekân Bükücü'ydü.

Akademi'deki ilk yılımda doğal yetenekli insanların tarih boyunca var olduklarını öğrenmiştim. Ama çok enderlerdi. ZİD'nin görevlerinden biri de bu kişileri tespit etmektir. Belli ki Alora onlardan biriydi ama bu hâlâ babamın neden onu kurtarmak istediğini açıklamıyordu. Mantıklı değildi.

Ayrıca onun bu durumun farkında olup olmadığını merak ettim. Baygındı; bu da demek oluyordu ki yetenekleri yeni ortaya çıkıyordu. Eğer neler olduğunu biliyorsa sorun yoktu. Ama bilmiyorsa benim de hiçbir şey bilmiyor gibi davranmam gerekiyordu. Halihazırda olmuş olan şeyleri değiştiremezdim.

Alora inledi ve kitabı kavrayışını gevşetti. Kitap elinden kayıp yere düştüğünde bir anda gözleri açıldı. Gözlerini bana dikip, "Aman Tanrım," dedi. Otururken ellerini hızlıca yüzüne götürdü; artık bakışlarını çatıya çevirmişti. "Aman Tanrım."

Evet, kesinlikle Mekân Bükücü olduğundan habersizdi.

Alora'nın yüzü olduğundan daha da soluklaştı. Vika'nunkilerle çok büyük benzerlik gösteren gözlerini çatıdan ayırıyordu. "Ne oldu?"

İçimdeki ona gerçeği söyleme isteği beni şaşırtmıştı. Yüzündeki korkuyu silmek için herhangi bir şey söylemek istiyordum. Ama yapamazdım. "Bilmiyorum. Dışarı çıktım ve seni buldum."

Alora şoktaydı. Bu duyguyu biliyordum. Başıma gelen şeyden haberdar olmama rağmen ilk zaman sıçrayışım da olayları sindirmem zaman almıştı. Alora'nın nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyordum; bir şeyler olduğunun farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyordu. Delirecek gibi hissediyor olmalıydı. Grace'in onunla ilgili bir şeyler olduğundan şüphelenmesi çok normaldi.

Ama bu benim sorularımı cevaplamıyordu. Evet, Alora doğal yetenekli bir Mekân Bükücü'ydü. Ama babamla ilgisinin ne olduğunu bulmalıyım.

Alora yavaşça doğrulup kitabı almak için tekrar eğildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Hızla ön verandaya gidip arkasına bakmadan cevapladı. "Benim... Benim çalışmam lazım. Yemekte görüşürüz."

Verandaya doğru topallamaya başlamadan önce eve girmesini bekledim. Tekrar oturacakken fikrimi değiştirdim. Bu geceyi ya da herhangi bir geceyi burada geçiremezdim. Grace'in teklifini kabul etmek aptallıktı. Yapmam gereken şey Alora'nın ölüm tarihine daha yakın bir zamana sıçarmaktı. O tarihten birkaç günlüğüne hatta haftalığına sapsamak bile nisanda kalmaktan daha iyiydi. Bir yanım bunu denemeyi istemiyordu; kendi zamanıma dönme riskim çok fazlaydı. Ama hayatımın üç ayını burada kaybedemezdim.

Çantamı aldıktan sonra evin yanındaki ormana doğru yürüdüm ve ağaçların arasına girer girmez durdum. Gözlerimi kapatıp kafamı boşalttım. Vücudumu rahatlamaya zorlarken zihnimde 4 Temmuz 2013'ü canlandırdım.

Boşluğa girerken çevremdeki hava yok oldu.

Tek başımaydım. Hiçbir yerdeydim.

Bedenim gerildi. Bu işe yaramak zorundaydı. 4 Temmuz'a gitmek zorundaydım.

Tekrar ortaya çıktığımda güneş batmak üzereydi. Vardığım tarih her ne ise saat başladığımdan daha erkendi. Ciğerlerime dolan oksijenin tadını çıkararak derin derin nefes aldım.

İlk fark ettiğim şey çevremde arabaların olmayışuydı. İkinci fark ettiğim şey ise tedirgin görünüslü bir adamın pansiyonun verandasında lacivert üniformalı biriyle konuştuğuydu. Söylenmemi bastırdım. Bu kişiler benim zamanımdaki turu düzenleyen adam ve askeri ZİD görevlisiydi.

Sonra arkamdan bir ses, "Eller yukarı," dedi.

ALORA

11 NİSAN 2013

Paydos zili midemden gelen gurultuyu bastırmıştı. Trevor sağ olsun, öğle yemeğini atlayıp kütüphanede saklanmak zorunda kalmıştım. Okula ayak bastığım andan itibaren her yerde karşıma çıkmıştı. Ve onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Hem de hiçbir zaman. Mesajı alıp beni rahat bırakmasını istiyordum.

Kitaplarımı dolabıma bırakarak hızla dışarıya çıktım. Tek isteğim eve dönüp John Miller'a ulaşmak için bir yöntem aramaktı. Dünkü baygınlığımdan sonra hiçbir şeye odaklanamamıştım. Nasıl odaklanabilirdim ki? Yani, kendimi öldürmeden o çatıdan inmeyi nasıl becermiştim?

Bridger denen çocuk nasıl becerdiğimi görmüş olabilir. Ama aşağıya indiğimde Grace Halam, Bridger'ın bize haber vermeden gitmiş olduğunu fark edip delirmişti. Bir saat boyunca evi dolaşıp bir şey çalmadığından emin olmaya çalışmıştık. Çalmamıştı.

Dışarı adımımı atar atmaz gerginliğim geçti. Trevor sonunda onun yakınlarında olmak istemediğimi anlamış olmalıydı. Park yerine doğru giden kalabalığa katıldığımda neşeli bile sayılabilirdim. Sela'nın son dersi okulun diğer

ucundaydı, o yüzden arabanın yanına gelmesi biraz daha zaman alacaktı.

Ana binanın çevresini dolaştım; önümdeki kişileri fark edince bir anda durdum: Trevor ve Naomi. Ve bir salak gibi orada öylece dikildim.

Trevor'la konuşurken Naomi'nin yüzü kızarmıştı. Ne dediğini anlayamıyordum ama "takip" ve "sana ihtiyacım var" dediğini duydum. Herkesin önünde ağlayarak çirkinleştiğini umursamadan gözyaşlarını sildi ve daha yüksek sesle, "Lütfen beni dinle," dedi. Sonra ellerini Trevor'ın göğsüne koydu. Trevor ellerini itti.

Bir süreliğine niye bu kadar aciz hissettiğini ve niye Trevor'ı takip etme ihtiyacı duyduğunu düşündüm. Naomi çok güzeldi ve istediği her erkeği elde edebilirdi. Ama onun hali beni ilgilendirmiyordu. Yapmam gereken şey Trevor beni görmeden önce buradan uzaklaşmaktı. En son ihtiyacım olan şey onların olayları her neyse ona dahil olmaktı ama birdenbire Trevor kafasını kaldırıp benimle göz göze geldi. Naomi'ye bir şey söyleyip ondan uzaklaştı. Bana doğru geliyordu.

Neşeli ruh halimden eser kalmamıştı.

Bana ulaşmadan hareket etmeyi başardım. Etraf bu kadar kalabalık olmasaydı koşmaya başlardım ama şu an koşmak çok komik görünürdü. Ayrıca Sela'nın arabasına saklanabilecek durumda değildim. Anahtarlar Sela'daydı.

Trevor'ın arkamdan seslendiğini duyduğumda neredeyse park yerine varmışım. "Alora, bekle."

Ah, bu çok eğlenceli olacaktı. Durdum ve yavaşça ona doğru döndüm.

"Beni duymadın mı?"

"Yoo," diye yalan söylerken gözlerimi ilerideki bir noktaya dikmişim. Sela bir an önce gelmezse onu öldürecektim.

"Dün için üzgünüm. Bütün gün özür dilemeye çalıştım ama bir sebepten benden kaçıyordun." Tüm kızların ken-

dilerini onun üzerine atmasına neden olacak şekilde gülümsedi.

Ama beni etkilemiyordu. Arkamı dönüp yürümeye devam ettim.

Trevor önüme çıkarak, "Hey," dedi. "Bir dakikalığına benimle konuşsan olmaz mı?"

Yanından geçip gitmeyi düşündüm ama işe yaramayacaktı. Belli ki ben durana kadar ısrar etmeye devam edecekti. "Peki. Ne istiyorsun?" Trevor ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "Naomi'yle konuşmak için dışarı çıkmama kızdığını inanamıyorum. Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Dünya üzerindeki en geri zekâlı insan olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Neden bahsediyorsun? Sana laf etmeye kalktı ben de çaresine baktım." Kaşlarını çattı. "Kendin başa çıkmayı mı tercih ederdin?"

Anlaşıldı, yalan söyleyecekti. Uzamadan önce bu konuşmayı sonlandırmalıyım. "Naomi'ye ne dediğini duydum."

Trevor başını hafifçe yana doğru eğdi. "Ne demişim?"

"Benimle buluşmanın bir şaka olduğunu söylediğini duydum." Şaka derken sesim yükselmişti. Yanımızdan geçen iki kız bize baktı. Onlar duyma mesafesinden çıktıktan sonra devam ettim. "Bunu duyduktan sonra da gittim. Bu kadar basit."

Çevresinden dolanmaya çalıştım ama elini kaldırıp beni durdurdu. "Bir dakika, bir dakika, sanırım yanlış duydun."

İnsanlar sinirlenince kanın beyinlerine sıçradığını söylerlerdi. Artık neden bahsettiklerini anlayabiliyordum. "Pardon? Kesinlikle yanlış duymadım."

Trevor ensesini ovdu. "Her şeyi berbat ediyorum. Demek istediğim, sanırım benim söylediklerimi yanlış anladın. Naomi'ye seninle buluşmanın bir şaka olduğunu söylemedim."

“Ben ne duyduğumu biliyorum.”

“Alora, ona bunun bir şaka *olmadığını* söyledim. Naomi seninle onu kızdırmak için buluştuğumu düşünüyordu ama amacım o değildi.” Tekrar gülümseyerek koluma dokunmak için elini uzattı. Ondan kaçtım. Gülümsemesi silinip, “Gerçekten çok üzgünüm. Keşke bana söyleseydin. Belli ki her şey bir yanlış anlamadan ibaretmiş,” dedi.

Aman. Tanrım. Gerçekten bu kadar saf olduğumu mu düşünüyordu? Ona gülümsemesini ve özürlerini alıp ne yapması gerektiğini söylemeye başladım ama tiz bir ses beni bastırdı.

“Ne bok yediğini sanıyorsun?” Kate, Trevor’ın arkasından gelip ters ters ona baktı.

Trevor, onun bakışlarına karşılık vererek, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Cidden onun peşinden mi koşacaksın?” Kate bir bilek hareketiyle beni işaret etti.

“Bu ne seni ne de başka birini ilgilendirir.”

“Annemin bunu onaylamayacağına eminim. Grace’in pis yeğeniyle takıldığını öğrenince kalpten gidecek.”

Akıllıca bir cevap ararken ağzım açık kalmıştı ama Trevor kısık bir sesle, “Öyle mi? Anneme bunu kim söyleyecek? Senin kirli çamaşırlarının hepsini biliyorum o yüzden ağzını kapalı tutsan iyi edersin,” diye cevap verdi.

“Her neyse. Eğlenmene bak. Ama ondan iğrenç bir hastalık kaptığında gelip bana ağlama.” Koyu saçlarını savurarak arkasını döndü ve okula doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Trevor kafasını salladı. “Bunun için özür dilerim. Naomi ve Kate, ben kendimi bildim bileli birbirlerinin kışkırlarından ayrılmıyorlar.”

“Ne mutlu onlara.” Tekrar arkamı döndüm. Belki bu sefer park yerine varabilirdim.

Trevor yanıma geldi. “Naomi’yi kafana takma. Ben onu

hallededeceğim." Ona baktım. Çenesi kenetlenmiş, gözleri uzaktaki bir noktaya dikilmişti.

"Bu ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki Naomi bizi daha fazla rahatsız etmeyecek."

Kaşlarımı çatarak, "Sadece bir sorun var," dedim. "Ortada biz diye bir şey yok."

"Henüz yok."

Tanrım, daha ne kadar kendini beğenmiş olabilirdi? Asla bu numaralarına kanıp Trevor'a tapınmaya başlamayacaktım. Hiç. Bir. Şekilde.

"Seni benimle buluşmaya nasıl ikna edebilirim? Ders çalışmak için bir buluşmaya değil, gerçek bir buluşmaya."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Beni baştan çıkarabileceğini sanıyordu ama dün ne dediğini duymuştum. Naomi'ye benimle buluşmanın bir şaka olduğunu söylemişti. Baygınlıklar yaşıyor olabilirdim ama duymamda bir sorun yoktu. "Hayır Trevor. Söyleyeceğin hiçbir şey, beni seninle buluşmaya ikna edemez. O yüzden neden ikimize de bir iyilik yapıp başka birini bulmuyorsun."

Trevor çenesini kaşıyarak düşünüyormuş gibi yaptı. Gözleri arkamda bir şeye takıldığında sırtıma başladı. "Peki, şuna ne dersin? Çifte buluşma yapalım; ikimiz, senin arkadaşın ve benimkilerden biri."

"Ne derim, biliyor musun? Kulaklarını temizletmen gerekiyor. Hayır dedim ve fikrimi değiştirmeyeceğim. O yüzden lütfen artık beni rahat bırak." Uzaklaşmaya çalıştım ama Trevor beni tuttu; parmakları koluma gömülmüştü. Kolumu mengene gibi sıkkan eline baktım. "Bırak. Beni."

Trevor elini gevşetmeden önce bir saniye kadar daha kolumu sıkı. Geriye bir adım attı; gözleri kocaman açılmış, ağzı hafif aralanmıştı. "Özür dilerim. Sana zarar vermeye çalışmıyordum. Sadece seninle çıkmayı çok istiyorum ve sen beni dinlemiyorsun."

Bir şey daha söylemek istiyormuş gibi durdu. Ama konuşmak yerine dudaklarını birbirlerine bastırarak oradan uzaklaştı. Kolumdaki kızarıklığa bakmadan önce kamyonetine binmesini bekledim. Çok az acıyordu ama acısı bana Trevor'ın yaptığını hatırlatmaya yetiyordu. Evet, istediği olmayınca sakinliğini kaybeden bir çocukla kesinlikle işim olamazdı.

Sela, ben arabasına ulaştıktan az sonra geldi; suratı asıktı. "Kızım, bu Trevor'la aranızda neler dönüyor? Sizin konuştuğunuzu gördüm ve Trevor'ın kolunu sıkıştığını. İyi misin?"

Arabanın kapısını açarken, "Evet," dedim. "Şu an iyiyim."

Benden uzak durduğu sürece problem yoktu.

Sela, beni eve bırakır bırakmaz mutfağa gidip bir şeyler atıştırdım. Musluğun üzerindeki pencereden baktığımda Grace Halam ve Bay Palmer'ın gül bahçesindeki siyah, demir banklardan birinde oturduklarını gördüm. Bay Palmer bir şeyler söyledi ve Grace Halam gülerek elini onun koluna koydu. Bir kahkaha patlattım. Grace Halamın birine asıldığına inanamıyordum.

Grace Halam misafirlerine karşı hep sıcakkanlı davranırdı ama ne zaman Bay Palmer buralarda olsa yanına gidiyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Kocasını öleli çok zaman olduğunu ve halamın kendisini yalnız hissettiğini biliyordum ama biriyle çıkmak istediği hiç aklıma gelmemişti, hele ki Bay Palmer'la. İyi bir adamdı ama Grace Halamın tutulmasını bekleyeceğim tarzda bir adam değildi.

Beni ilgilendirmezdi. Yiyecek bir şeyler alıp John Miller'in iletişim bilgilerini bulmak için yukarıya çıktım.

Bir saatin sonunda hâlâ hiçbir şey bulmamıştım. Grace Halamın bana verdiği azıcık bilgiye göre babam Atlanta

taraflarında bir yerde yaşamıştı. Orada yaşayan otuz dört tane John Miller vardı. Halihazırda yarısını aramış olma- ma rağmen doğru olanı bulamamıştım.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp duvara baktım. Ba- şım uzun süre ekrana bakmaktan ağrımaya başlamıştı. Trevor'la yüzleşmemi kafamdan atamıyordum. Beni tut- tuğu yere baktığımda hafif bir morluk fark ettim. Tüm kaslarım odanın öteki tarafına uçmaya hazır lastikler gibi gergindi.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Koşu ayakkabılarımı giyip parmak ucunda aşağıya in- dim. Mümkünse, Grace Halamla karşılaşmamayı umuyor- dum.

Ama kapıya ulaşmadan, kapı açıldı; Grace Halam ar- kasında Bay Palmer'la içeriye girdi. Yüzünde delice bir mutluluk vardı. Beni görür görmez mutluluk yerini Endi- seli Hala ifadesine bıraktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun küçük hanım?"

"Koşuya çıkacaktım."

"Ödevlerini bitirdin mi?"

"Evet halacığım." Bakışlarımı kaçırdım; son zamanlar- da ona bu kadar yalan söylemiş olmaktan dolayı kendim- den nefret ediyordum ama kesinlikle aslında neler yaptı- ğımı ona anlatamazdım. Ve odamda daha fazla oturursam kafayı yiyecektim.

"Peki, tamam ama bütün akşamüzerini dışarıda geçir- me." Bay Palmer'a bakıp gülümsedi. "Dave, daha önce hiç tavuk ve hamur köftesi yememiş; o yüzden akşam yemeği- ne onlardan hazırlayacağım."

Bay Palmer yanından geçerken gözleriyle beni takip etti. "Birazdan görüşürüz Alora."

Nehre giden patikada yavaş tempoda koştum. Ormana ulaştığımda durup şortumun küçük cebinden iPod'umu çı- kardım. Müzik çalmaya başladığında gerçekten hızlandım.

İyi gelmişti, bacaklarım esniyor kalp atışlarım hızlanıyordu. Birbirine dolanmış ağaçları ve eğri büğrü çalılarıyla bu ormanın beni hem rahatlatması hem de ürkütmesi ilginçti. Düşünmek, sakinleşmek ve yalnız kalmak istediğimde buraya gelirdim.

Bir örümceğin üzerimde dolaşmasına benzer garip bir hisse kapıldım. Yalnız olmadığımı hissediyordum. Durup kulaklıklarımı çıkardım. Tepemde bir kuş ötüyordu. Dalların üzerinde bir şey koşuşturdu, büyük ihtimalle bir sincaptı.

Hiçbir şey yoktu. Kendime sakinleş dedim ve tekrar koşmaya başladım. Kısa sürede nehre ulaşmıştım. Bacaklarımı kendime doğru çekerek iskeleye oturup akan suya baktım. Albümü yanıma almış olmayı diledim. Birçok kez koşmak istemediğim zamanlarda da buraya gelip resimlerimin üzerinde çalışmıştım. Arkada akan suyun sesi bir şekilde beni rahatlatıp her çizgiyi ve ayrıntıyı olması gerektiği gibi yapmak için gereken konsantrasyonu sağlamama yardımcı olurdu.

Arkamda bir şey, bir dala bastı. Dalın kırılma sesi hafifti ama sessizlikte yüksek duyuluyordu. Aceleyle ayağa kalkıp dikkatlice ağaçların arasına baktım. Hiçbir şey görmüyordum. Tahmin etmem gerekirdi. Büyük ihtimalle bir hayvandı.

Sanırım bu hafta başıma gelenlerden sonra iyice paranoyak olmuştum. Bunun delice olduğunu biliyordum. Niye biri beni takip etmek isteyecekti ki?

Her neyse, zaten eve dönmem gerekiyordu. Ne kadar öyle olmasını istesem de John Miller'in bilgileri bir anda gelen kutuma düşmeyecekti. Ve tarih dersinin bilgileri de bir anda kafamın içine girmeyecekti.

Yalnız olmadığımı dair garip hissiyatın geçmeyeceği gibi.

Patikaya geri döndüm ama koşmaya başlayamadan geniş meşe ağacının arkasından Trevor çıktı. Geriye doğru bir adım attım. "Burada ne arıyorsun?"

Omuzlarını silkerek, "Buraya geleceğimi tahmin etmemiştim," dedi. "Okulda senin yanından ayrıldıktan sonra kendimi bok gibi hissettim. Eve gittim ama duvarlar üzerime geliyordu. Dışarı çıkıp yürümem gerekiyordu. Ve sonra bir anda önümde koşan birini gördüm. Biraz yaklaştım ve... seni buldum." Bana doğru birkaç adım attı. Kaçmak istememe rağmen kendimi sabit durmaya zorladım. "Sanırım kaderin bir cilvesi."

Ya da değildi. Monroelerin evi buradan birkaç kilometre uzaktaki koca bir arazinin içindeydi. Oradan, buraya yürüyerek gelmek mümkündü ama işin tuhaf yanı Trevor'ı daha önce hiç ormanda görmemiş olmamdı.

Ne gibi bir oyun çevirdiğini bilmiyordum. Sadece buradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Onu tekrar kızdırmadan bunu nasıl yapacaktım? Eğer okulda herkesin içinde kolumu sıkabildiyse burada yalnızken neler yapabiliirdi? Ondan uzaklaşarak, "Eve dönmem lazım," dedim. "Grace Halam uzun süre dışarıda kalmamamı söyledi."

Ellerini saçlarında dolaştırarak, "İşte yine başladın," dedi. "Benden kaçmaya çalışıyorsun. Seni anlamıyorum."

Bu, büyük ihtimalle doğrudu. Bildiğim kadarıyla şu güne kadar hiçbir kız, Trevor'ı reddetmemişti. Farklı bir yöntem denemeye karar verdim. "Niye beni daha sonra aramıyorsun. Şu an gerçekten eve dönmem lazım."

Trevor'dan birkaç adım daha uzaklaştım fakat bu sefer o da hareket edip önümü kesti. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu. "Dalga geçmiyorum. Eve dönmem gerek," derken sesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Ve ben de seninle birkaç dakikalığına konuşmak istiyorum."

"Burada neler oluyor?"

Bay Palmer, elinde fotoğraf makinesiyle, Trevor'ın birkaç adım gerisinde duruyordu. Derin bir nefes aldım. Tanrım, onu gördüğüme çok mutlu olmuştum. "Hiçbir şey. Ben de gidiyordum."

Bay Palmer, gözlerini Trevor'dan ayırmadan, "Grace yemeğin az sonra hazır olacağını söyledi," dedi.

"Ben de tam Trevor'a gitmem gerektiğini söylüyordum," dedim.

Trevor, neredeyse kendisi kadar uzun olan Bay Palmer'a ters ters baktı sonra bir anda yüz ifadesi yumuşayarak neredeyse sikkın bir ifadeye dönüştü. "Sanırım ben de eve dönsem iyi olacak." Bizden uzaklaştı ve "Okulda görüşürüz Alora," dedi.

Trevor gözden kaybolduktan sonra Bay Palmer, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Bunu söylerken ondan birkaç adım uzaklaşmışım. Bay Palmer'ın tam zamanında ortaya çıkmasına mutlu olmuş olsam da buradan gitmem gerekiyordu. "Ben eve koşarak döneceğim. Bugünkü egzersizimi yapmam gerek."

Trevor'ın gittiği yöne baktı; sonra bana dönerek gülümsedi. "Sorun değil. Sana eşlik ederdim ama birkaç fotoğraf daha çekmek istiyorum." Fotoğraf makinesini gösterdi. "Buradaki manzara çok hoşuma gitti."

Tekrar koşmaya başladım ama üzerimdeki rahatsızlığı atamıyordum. Sanki Trevor hâlâ ormandaydı da benim her adımımı izliyordu.

BRIDGER

17 MART 2146

Arkamı dönerken incinmiş olan dizim sızladı. Askeri Mekân Bükücü birkaç adım ötemde durmuş ve sersemletici silahını göğsüme doğrultmuştu.

Emreden bir ses tonuyla, “Eller havaya,” dedi.

Kuralları çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeleri için, Akademi’deki öğrencilere, ilk yıllarında, yarı sersemletici verilirdi. O deneyimden sonra sersemletici verilen taraf olmama konusunda kendime söz vermiştim. Ellerimi havaya kaldırdım.

Kadın, “Aferin,” dedi. Beni baştan aşağı incelerken gözlerini kısıtı. Bir kadının beni baştan aşağı süzme fikri bana hep çok seksi gelirdi ama şu an beni kızdırıyordu. “Sakın sıçramaya kalkma Creed. Seni gözaltına almak için her türlü güç kullanmaya yetkim var.”

Kendini beğenmiş bir ifadeyle sırttan Mekân Bükücü’ye baktığımda başımın ne kadar büyük belada olduğunu farkına vardım. Kronokayış’ım olmadığı için kendi zamanıma dönme olasılığımın yüksek olduğunu biliyordum. Önlem almış olmam gerekiyordu. Mesela ZİD’nin bu mekân için ayarlamış olduğu takip alanının dışında sıçramalıydım.

Ama hayır, ben aceleci davranıp her olasılığı düşünmeden sıçramıştım. Şimdi ZİD beni mahkemeye sürükleyecekti. Kendimi savunmanın tek yolu delirdiğimi söylemekti.

Ya da geri dönüp başladığım işi bitirebilirdim.

İki seçeneğim vardı.

İkisi de kötü sonuçlara neden olabilirdi.

Gözlerimi kapattım ama Mekân Bükücü, "Dur!" diye bağırdığında kapatmamış olmam gerektiği fark ettim.

Ben vurulmadan birkaç saniye önce kadının sersemletici silahı ateşlendi. Bedenim alev almış gibiydi. Bu yarı sersemletilmekten de kötüydü. Öldüğümü hissediyordum. Kaslarım dondu ve yere çakıldım.

Tek yapabildiğim şey, Mekân Bükücü üniformasının bileğindeki iletişim düğmesine basarken onu izlemektir. "Creed'i yakaladım. Tekrar sıçramaya hazırlanıyordun, o yüzden onu etkisiz hale getirdim."

Birkaç adım uzaklaşarak iletişim setine bir şeyler fısıldadı. Benim kaçmamdan endişelenmesine gerek yoktu; en az on dakika hareket edemeyecektim. Ve sersemleticinin etkisi geçene kadar sıçrama yapamazdım. Öylece yerde yatıyordum. Dişlerimi o kadar çok sıkmıştım ki çenem ağrımaya başladı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak toprak ve çimen kokusunu içime çektim. Rahatlatıcı şeyler düşünmeye çalıştım. Sersemletici silahını alıp nasıl olduğunu görmesi için kadını vurmak gibi.

Arkamdan ayak sesleri geldi. Bir adam, genizden gelen bir sesle, "Aa, bak burada kim varmış," dedi. Çevremden dolaşıp önüme geldi; başka bir adam onu takip ediyordu. Gelenler ZİD yetkilisi ve müze turlarını düzenleyen şişman adamdı.

Şişman adam bana baktı. "Kaçak bu mu?"

Mekân Bükücü, "Evet," dedi.

Terli alnını mendille silerken, “İyi. O zaman artık gider misiniz? Sizin yüzünüzden kredi kaybediyorum,” dedi.

İğrenç görünüyordu.

ZİD görevlisi ona aşağılayan bir bakış atarak, “Anlayışınız için teşekkür ederiz ama bu bir ulusal güvenlik meselesi. Bizi yalnız bırakmanızı rica etmek durumundayım.”

Şişman adamın yüzü kızardı. “Ulusal güvenlik? Niye gerçeği söylemiyorsun? Üzerini örtmeye çalıştığınız şeyi söylesenize. Ben söyleyeyim. Devlet, halkın değerli Zaman Bükücüleri’nin delirdiğini bilmesini istemiyor. Genetikle oynarsanız olacağı budur!”

ZİD görevlisi, adamı kolundan tutmadan önce derin bir iç çekti. “Benimle gelmeniz gerekiyor bayım.”

Görevli, adamı müzeye geri götürürken adam söylenmeye devam etti. Gelenekselci olmasına rağmen adama acımıştı. Büyük ihtimalle ona Zihin Kurtarıcı vereceklerdi.

Zaman geçiyordu. Çok yavaş bir şekilde. Ağzımın içi kupkuru olmuştu.

Tam delirmeye başlayacağımı düşündüğüm anda Mekân Bükücü, “Ayağa kalk,” dedi.

Önce parmaklarımı hareket ettirmeyi denedim. Hiç problemsiz hareket edebiliyorlardı. Yavaşça oturdum. Sersemleticinin kalan etkilerini çok net hissedebiliyorum. Ayağa kalkarken yalpaladım.

Mekân Bükücü, sersemletici silahıyla, müzenin arkasındaki aracı işaret etti. “Yürü.”

Çatlak bir sesle, “Bana ne yapacaksınız?” diye sordum.

“Soru sorma Creed. Sadece yürü.”

Ayaklarım beton kadar ağırdı. Aracın yanında sanki başka bir yerde olmayı diliyormuş gibi görünen bir koruma vardı. Araca ulaştığımızda içeriden bir ZİD görevlisi daha çıktı.

Beni getiren görevliye başıyla selam verdi. “General gelene kadar Creed’i burada tutacağız.”

Bakışlarım iki görevli arasında dolaştı. "Affedersiniz? Neler oluyor?"

ZİD görevlisi, "General yakında burada olur," dedi.

Midem kasıldı; neler olduğunu merak ediyordum. Gözaltına alınıp Yeni Denver'a geri götürüleceğimi düşünmüştüm. ZİD'nin kodamanlarından birinin buraya geleceğini tahmin etmiyordum. Bu çok kötüye işaretti.

Birkaç dakika sonra hafif bir ses gelmeye başladı. Çok geçmeden havada bir araç belirdi ve yere indi. Araçtan ilk önce iki yapılı asker inip girişin iki yanında konuşlandılar. Daha sonra araçtan inen kişi midemin hayal edemeyeceğim kadar kasılmasına sebep oldu.

İnen General Anderson'dı.

Delici bakışlarını bana dikmişti; yanımıza geldiğinde bakışlarını çevirdi. Mekân Bükücüye, "Tebrikler Teğmenim," dedi.

Kadın neşeyle, "Teşekkürler komutanım," dedi.

"Çekilebilirsin. Hemen karargâha dön."

"Emredersiniz komutanım," deyip hemen ortadan kayboldu.

General Anderson bakışlarını ZİD görevlisine çevirdi. "Sen de çekilebilirsin. Lütfen Bay Creed'in burada ortaya çıkmasına şahit olan herkesin hafızalarının silinmesine yardımcı ol."

Görevli başıyla hafifçe onaylayıp dimdik bir şekilde müzeye doğru yürüdü.

General Anderson'un bakışları tekrar bana döndü. Bana çok uzun gelen bir sürenin sonunda, "Kendini savunmayacak mısın?" diye sordu.

"Savunacağımı sanmıyorum. Buraya gelip de üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmaması gerektiğini biliyor." General Anderson'ın arkasından tanıdık bir diğer ses geldi. Kendime engel olamadan ofladım. Gelen Profesör March'tı. İşler gitgide daha da iyileşiyordu. Eğer annem de

onlara katılırsa, dönüp beni vurmalarını isteyecektim. Profesör March, General Anderson'ın yanında durdu. "Nasıl bir tahribat yarattığını bize anlatır mısın?"

İçinde bulunduğum duruma rağmen rahatlamıştım. Bana bunu sorduğuna göre 2013'te kalıcı bir hasar yaratmamıştım. Ama General Anderson'ın aracının yanında duran iki kocaman askere bakılırsa büyük bir olaya sebep olmuştum. Aptala yatmaya karar verdim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum komutanım."

Profesör March, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Tabii. Yani annene hiç nedensiz yalan söyleyip eğlencesine Georgia'ya geldin, öyle mi? Tekrar dene," dedi.

Profesör March'ın bakışları duraklamama sebep oldu. Kafasını hafifçe yana eğip kaşlarını kaldırdı. Bana ne anlatmaya çalışıyordu?

General Anderson, "Bu kadar numara yeter," diye bağırdı. Bana doğru gelip nefesindeki bayat kahve kokusunu alabileceğim kadar yakınımda durdu. "Arkadaşlarının üzerinde Zihin Bükücü kullanıp onlardan cevapları aldık. Böyle bir şey nasıl oldu bilmiyorum ama Foster suikastı zaman yolculuğunda, babanın seninle iletişime geçtiğini biliyoruz. Sana bir mesaj ilettiğini biliyoruz. Bilmediğimiz şey *neden* böyle bir şey yaptığı ve hangi zamana gittiğin. Eminim durumun ciddiyetini kavrayabiliyorsundur. O yüzden bana yalan söylemeye kalkma."

Ağzım açık kalmıştı. Babamın, Foster suikastında onlardan nasıl saklandığını öğrenmek için ölüyordum. Ama en önemli ayrıntı o değildi. Bu soruları bana sorduklarına göre ZİD, babam hayattayken onu izlemesi için bir ekip göndermeyecekti. Bu demek oluyordu ki bu durum zamanımız için büyük bir tehdit içermiyordu.

Yani General Anderson'ın cevap almak için yapabileceği tek şey beni sorgulamaktı. Eğer zamanda geriye izinsiz

bir ekip gönderirse Kronokayışlar bunu kaydedip ZİD'ye bildirecekti.

Bu çok ilginçti.

Profesör March, "İyi düşün. Bu hayatını etkileyebilir," diye ekledi.

Garip bir hisle irkildim. Kafatasımın derinlerinde başlayan hafif baskı yavaşça artıyordu. Ne olduğunu anladığımda gözlerim kocaman açıldı. Bir Zihin Bükücü hafızama girmeye çalışıyordu. Çevreme bakındım ama başka kimse yoktu. Zihin Bükücü her kimse aracın içinde olmalıydı. Ya General Anderson ya da Profesör March Zihin Bükücü'ye hafızama girmesi için bir işaret göndermiş olmalıydı.

Buna izin veremezdim. Bu işe yaramayacaktı.

Gözlerimi kapamadan tek bir şeye odaklandım, babama. Babam, bana Zihin Bükücüler'in hafızama girmesini engellemek için zihinsel engel oluşturmaya öğretmişti. Onunla çalışırken hep onun beni yönlendiren sesine odaklanırdım.

Zihinsel engeli gerçek bir duvar gibi düşünmelisin oğlum. Kendinle Zihin Bükücü arasına bir bariyer koyduğunu düşün. Kat kat, tuğla tuğla. Asla aşılamayacak tuğla bir kale duvarı düşün, saldırı ne kadar kuvvetli olursa olsun yıkılmayacak bir duvar. Bundan daha güçlü olman gerekiyor. Ve öylesin. Sadece kendine güven.

İşe yarayacağından emin değildim. Karanlık bir odadaki tek ışık kaynağı oymuş gibi bu anıya sarılmıştım. Yavaşça baskı yerini hafif bir ağrıya bıraktı.

Gözlerim Profesör March'a kaydı. Kafasını çok hafifçe sallamıştı. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Zihin Bükücü hafızama girmek için daha sert bir şekilde saldıracaktı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bakışlarımı General Anderson'a çevirip kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok komutanım."

Dişlerini sıktı. "Sana kendine yardım etmek için bir fırsat

tanıyorum. Babanın yaptığı hatayı tekrarlama. Leithan ne yapıyordu? Hangi yıla sıçradın? Niye oraya gitmeni istedi?"

General Anderson'ın sözleri beni yumuk yemişe çevirmişti. Eğer yanlış anlamadıysam *general*, babamın 2013'te ne yaptığını bilmiyordu.

Sersemi dönmüştüm. Babam, Bay Daima Kurallara Uy, bir kanun kaçağına dönüşmüştü. Yumruklarımı sıktım.

"Belli ki işbirliği yapmayacaksın." General Anderson, topuklarının üzerinde dönüp Profesör March'ın yanına gitti. "Senin burada olmanın işbirliği yapmasını sağlayacağını söylemiştin."

Profesör March omuzlarını silkti. "Anlaşılan yanılmışım."

General Anderson ayaklarını yere vura vura araca giderken askerlere, "Bay Creed'e araca kadar eşlik edin. Hemmen!" diye bağırdı.

Askerler bize doğru gelirken Profesör March eline baktı. Elini açtığında bir şey yere düştü. Düşen bir sersemletici silahtı. "Baban seninle gurur duyardı," diye fısıldadı.

Zaman, kağıt hızında akıyordu. Profesörün dönüp araca doğru gitmesini izledim. Bir anlığına silahı yerde bırakmayı düşündüm. Halihazırda başım büyük beladaydı. Eğer sersemletici silahı alıp kullandıktan sonra yakalanırsam beni kesin Etkisiz yapıarlardı. Hatta idam bile edebilirlerdi. Buna degeceğine emin değildim.

Ama oyunun kuralları değişmişti. Babam ZİD'nin verdiği bir görevde değildi. Başka biri için çalışıyordu. Bu, büyük ihtimalle DataDisk'te bulduğum mesajı gönderen kişiydi. General Anderson, babamın ne çevirdiğini bilmek istiyordu.

Ben de bilmek istiyordum.

Sersemletici silaha doğru hamle yaptım. Askerler bir anlığına afalladı fakat çabuk toparlanıp kendi silahlarını bana doğrulttular.

General Anderson, "Onu durdurun!" diye bağırdı.

Parmaklarım silahı buldu ve kolumu askerlere döndürdüm. Yana doğru yuvarlanırken tekrar tekrar ateş ettim. Kurşunlar yanımdan geçti sonra askerler yere yığıldılar. Hızlıca ayağa kalktım ve General Anderson'a nişan aldım.

Parlak kırmızı bir yüzle, "Büyük bir hata yapıyorsun," dedi.

Tereddüte düştüm ve ellerim titredi. Sakinleştirici'nin etkisi geçmişti.

"Eğer bunu yaparsan seni bulurum. Ve seni öldürürüm."

Bu sefer ateş ettim. General Anderson yerdeki askerlere katıldı.

Profesör March oflayarak elini ensesine götürdü.

"Profesör," diye konuşmaya başladım ama bana kafasını sallıyordu. Ağzını *vur beni* şeklinde oynattı.

Kalbim patlayacak gibiydi. Ona yapamayacağımı, ona zarar vermek istemediğimi söylemek istiyordum. Daha fazla zarara neden olmak istemiyordum. Ama haklıydı. Onu vurmazsam General Anderson bir şeyler döndüğünden şüphelenecekti. Tekrar nişan alıp tetiği çektim.

Bir süreliğine olduğum yerde donakaldım. Profesör March kasları seğirerek yerde yatıyordu. İçimi suçluluk duygusu kapladı. Onu vurduğuma inanamıyordum. Bir şey olmayacağını biliyordum. Ama yine de daha önce kimseyi vurmamıştım.

Eğildim ve artık ölü bir adam olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Başım fena halde beladaydı.

"Hey!" Müzenin arka tarafındaki verandaya baktım. ZİD görevlisi orada duruyordu. "Dur!"

Sıçrama zamanı gelmişti. Gözlerimi kapatıp Alora'nın ölüm tarihine odaklandım ve hiçliğin beni içine çekmesine izin verdim.

ALORA

12 NİSAN 2013

Park yerinde Sela'yı beklerken midem kaynıyordu. Trevor bugün hiç benimle konuşmaya çalışmamıştı; tarih dersinde bile... Ama beni burada kısıtırmayı planlıyor olabilirdi.

Parlak güneşe karşı elimi gözlerime siper edip gelen öğrencilere baktım. Sonunda bana doğru tuhaf bir hızlı yürüyüş yapan Sela'yı tespit ettiğimde biraz rahatladım.

Beni gördüğünde yüzünde kocaman, manyakça görünen bir sırıtış belirdi. "Aman

Tanrım. Neler olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Büyük ikramiyeyi mi kazandın?"

"Hayır, gerçi kazansam hoş olurdu." Arabaya bindiğimizde Sela'nın yüzündeki sırıtış daha da büyüdü. İstemsizce ona gülümsedim. "Levi yarın gece evinde yapacağı partiye bizi davet etti."

Yüzümdeki gülümseme sanki biri ışıkları kapatmışçasına anında silindi. Levi Banks, Grace Halamın mantıktan çok parası var dediği ailelerden birinin tek çocuğuydu ve ailesi genelde evde olmazdı. Bu sayede Levi, ailesi her

gittiğinde evde parti düzenlerdi ama sadece davetli olan kişileri kabul ederdi.

Kendisi aynı zamanda Trevor'ın en yakın arkadaşlarından biriydi.

Sela park yerinden çıktı. "Dolabımın orada Jess'le sohbet ederken yanıma geldi. Çok nazikti. Beni daha önce davet etmemiş olduğuna inanmadığını söyledi. Hatta yanımda kimi istersem getirebileceğimi de söyledi. Doğal olarak Jess ve Miranda geliyor. Ama sen de gelmek zorundasın."

Trevor beni yeni hedefi yaptıktan sonra Levi'nin hepimizi partisine davet etmesi ilginçti. Hem de çok ilginçti. Sela'ya baktım. Onun keyfini kaçırmak istemiyordum ama benim durumumu unutmuştu. "Gelirdim ama hâlâ cezalıyım. Unuttun mu?"

Sela'nın gülüşü soldu. "Gerçekten mi? Halan şimdiye kadar seni affeder diye düşünmüştüm."

Kafamı salladım. "Hayır. Cezamın hafta sonundan sonra biteceğini söyledi."

"Ama bu haksızlık." Sela parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Belki ben halanı ikna edebilirim."

"İşe yaramaz. Grace Halam bir karar aldı mı sonuna kadar arkasında durur."

Sela uzatarak, "Belki," dedi. "Ama beni ölümüne sever. On dolarına bahse girerim ki onu ikna edebilirim."

"Boşa zaman harcıyorsun. Ayrıca Levi'nin partilerinden birine gitmeme asla izin vermez. O partiler hakkında çok şey duydu."

"Kızım, ona gerçeği söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Kendi aileme bile söylemeyeceğim. Biz resmi olarak yemeğe, oradan da sinemaya gidiyoruz." Resmi olarak derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yapmıştı.

Sela'yla tartışmanın bir anlamı yoktu. Davet onun başını döndürmüştü ve kimsenin keyfini kaçırmasına izin vermecekti. Neyse, eminim Grace Halam onu reddedince keyfi

biraz kaçırdı ama bu uzun sürmezdi. Sela, her halükarda Akılsız İkizler'le birlikte partiye gidecekti. Bu düşünce içimde bir kıskançlık hissi uyandırdı. Partiye gitmek istemiyordum. Gerçekten. Ama Sela, ben etrafta yokken Jess ve Miranda'yla çok fazla zaman geçiriyordu. Üçünün birlikte partiye gitmesi beni aralarından daha da dışlayacaktı.

Pansiyonun önüne park edene kadar Sela, çoktan saçımızı nasıl yapacağımıza karar vermiş ve yeni kıyafetler için bir alışveriş programlamıştı.

Ben yaşlı bir kadın gibi ağır ağır arabadan inerken Sela küçük bir çocuk enerjisiyle yerinde duramıyordu. Omzunun üzerinden bana, "Çabul ol uyuşuk," diye seslendi.

Kitaplarımı sürükleyerek içeri girdiğimde Sela görüş alanımdan çıkmıştı ama mutfaktan gelen sesini duyabiliyordum. Fırından yeni çıkmış bir şeylerin kokusu etrafı kaplamıştı. Kitaplarımı merdivenin yanındaki masaya bırakıp hızlıca mutfağa gittiğimde Grace Halamı, son kalan çilek kremasını pembe bir pastaya yayarken buldum. Yüzündeki şaşkın ifadeden Sela'nın sahte planımızı ona anlattığını anlayabiliyordum.

"Üzgünüm tatlım ama Alora bu hafta sonu dışarıya çıkmaz. Belki hep birlikte gelecek hafta gidersiniz. Tabii, Alora o zamana kadar uslu durursa."

Sela'ya sana söylemiştim bakışı attım. Ama Sela beni umursamadı. "Ama Bayan Evans, sinema biletlerini falan aldım bile. Ne zamandır bunu planlıyordum." Sela, en yakın üç arkadaşını dışarı çıkarıp onlara, Willow Creek'e geldiğinden beri kendisine ettikleri yardımlardan dolayı ne kadar minnettar olduğunu ve onu ne kadar evinde hissettirdiklerini gösterme istediğiyle ilgili ayrıntılı bir hikâye uydurdu. Başka biri anlatsa uydurma olduğu çok rahat anlaşılırdı ama Sela'ya hakkını vermek gerekiyordu; hikâyeyi çok güzel satıyordu.

Sela sözlerini bitirdiğinde Grace Halam altdudağını ısı-
rıyordu. "Bu kadar zorluk çektiğini bilmiyordum tatlım.
Sanırım Alora'yı erken affedebilirim." Elindeki ıspatlayı
ve kâseyi bırakıp Sela'ya sarıldı.

Sela, Grace Halamın omzunun üzerinden bana sırtıp
iki başparmağını da havaya kaldırdı. Kahkahamı zor bas-
tırdım. Bunu becerebileceğine inanmıyordum. Sonra göğ-
süme bir ağrı saplandı.

Şimdi Sela'yla birlikte o salak partiye gitmek zorunday-
dım. Mükemmel.

Sela, Grace Halamın kollarından ayrılırken bastırılmış
bir çığlık duyduk. Musluğun önüne sıkışarak camdan dı-
şarıya baktık. Arka bahçede yaşlıca görünen bir çift, bahçe-
nin ortasında durmuş bir konuda yaygara koparıyorlardı.
Sanki üçüncü bir kişiyle konuşuyor ya da kavga ediyor gi-
biydiler.

Grace Halama, "Kim bunlar?" diye sordum.

"Bay ve Bayan Jamison. Bugün geldiler, hafta sonunu
burada geçirecekler. Kibar bir çift ama biraz tuhaflar."

Sela hafif bir ıslık çaldı. "Yanlarındaki yakışıklı kim?"

Tekrar camdan dışarıya baktım. Bay Jamison aradan çe-
kilmiş, üçüncü kişinin görünmesini sağlamıştı. Midemde
bir karıncalanma hissederek, "Mümkün değil," diye fısıl-
dadım.

Bu, birkaç gün önce burada olan çocuktü.

Grace Halam arka kapıya doğru giderken, "Ne istiyor
acaba," diye söylendi. Sela'yla birlikte halamı takip ettik.

Arka verandanın basamaklarından inerken Sela, "Alo?
Bana çocuğun kim olduğunu hâlâ anlatmadın," dedi.

"Sonra anlatırım."

Karşımızda Bayan Jamison, abartılı el kol hareketleriyle
Bridger'ı işaret ediyor Bay Jamison ise çocuğun fotoğrafı-
nı çekiyordu. Onlara cevaben, Bridger sanki fotoğrafının

çekilmesini istemiyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Üzerinde hâlâ üniformasının olmasına şaşırdım. Kısa süre önce çamur banyosu yapmış gibi görünüyordu.

Bezgin bir sesle, "Şunu yapmayı bırakır mısın?" diye sordu.

Grace Halam yanlarına vardığımızda, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bayan Jamison bana döndü; yüzünde heyecan fırtınaları kopuyordu. "Onu görebiliyor musun?"

"Kimi görebiliyor muyum?" diye sordum.

Bridger'ı işaret ederek, "Hayaleti!" diye bağırdı.

Bridger, "Ben hayalet değilim!" diye bağırarak bana döndü. "Söylesene."

"Charles, o da görebiliyor! Bu mükemmel!" Bayan Jamison ellerini kendine yelpaze yaptı. "Tanrım, başım döndü."

Kocası hafifçe sırtına vurarak, "Sakin ol hayatım," dedi. "Tansiyonunu unutma."

Sela kıkırdadı. Grace Halamın sorusunu tekrarlamadan önce ona sert bir bakış attım.

Bridger, Bayan Jamison'ı gösterdi. "Bu kadın beni bir hayalet sanıyor. Belli ki değilim."

"Evet, o bir hayalet. Bir anda ortaya çıktı. Charles ve ben onu gördük. Değil mi?"

Bay Jamison bir fotoğraf daha çekerek, "Evet, gördük," diye cevapladı.

Gözlerimi kapattım. Mükemmel, hayalet avcılarını ağırılıyorduk. Pansiyonun arazisi eskiden büyük bir çiftlik olduğu için ara sıra böyleleri gelirdi. Hep İç Savaş dönemindeki insanların ruhlarının böyle yerlere dadanacağına inanırlardı. "O bir hayalet değil. Onu tanıyorum."

Jamisonların heyecanlı ifadeleri sanki biri onları silmiş gibi anında yok olmuştu. Bayan Jamison inanmaz bir ses tonuyla, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, birkaç gün önce tanıştık. Adı Bridger..." Bridger'a kaşlarını kaldırdım.

Cevap vermeden önce kısa bir süre şaşırmış göründü. "Creed. Bridger Creed. Ve ben bir hayalet değilim. Yemin ediyorum."

"Ama bir anda belirmediğini gördük."

Grace Halam iç çekti. "Bayan Jamison, hava çok sıcak. Belki gözleriniz size oyun oynanmıştır."

"Ama..."

"Yeğenim ve ben kendisiyle birkaç gün önce karşılaştık. Kasabaya yeni geldi. Ve kesinlikle yaşıyor."

Jamisonlar, Bridger'a efkârlı bir bakış attı. Gerçek bir ruh bulma hayallerinin suya düştüğünü görebiliyordum.

Bay Jamison, karısını kolundan tutarak, "Tatlım, sanırım gidip akşam yemeği için hazırlansak iyi olacak," dedi. "Seni rahatsız ettiğimiz için üzgünüz delikanlı. İstemedен oldu." Pansiyona doğru karısına eşlik etti.

"Delirmişler galiba." Sessizliği bozan Sela'ydı; parmağını kafasının yanında döndürerek deli işareti yapıyordu. "Alora görgü kurallarını unuttuğuna göre ben kendimi takdim edeyim. Ben Sela Perkins."

Bridger, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Ses tonundan bunu içten söylemediği anlaşılıyordu. Omzundaki çantanın kayışlarıyla oynadı ve gözlerini ormana çevirdi.

"Ee, niye geri döndün?" diye sordum. "Ortadan yok olduktan sonra seni bir daha göreceğimizi düşünmemiştim."

"Ben de bu kadar çabuk geri döneceğimi düşünmüyordum."

Grace Halam ellerini beline koydu. "Hiçbir şey söylemeden çekip gitmen çok kaba bir davranıştı."

Bridger'ın ağzı birkaç kere açılıp kapandı sonra, "Özür

dilerim. 11, şey... Annemden çok acil bir telefon geldi. Hem-eve dönmem gerekiyordu. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemedim."

Grace Halam, "Her şey yoluna girdi mi?" diye sordu. "Dizin nasıl oldu?"

"Her şey yolunda, tekrar babamı aramaya geldim."

Grace Halamın yüz ifadesi yumuşadı. Önce bana, sonra Bridger'a baktı. "Neyse, teklifim hâlâ geçerli. Burada kalabilirsin."

Bridger birkaç saniye sessiz kaldı. Sanki görünmez bir yapbozun parçalarını oturtmaya çalışıyor gibiydi. Sonunda, "Peki, burada kalacağım," dedi.

"Ö zaman içeri gel de sana odanı göstereyim."

Grace Halam ve Bridger'ın eve doğru yürümelerini izlerken Sela'nın yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Ee, kasabaya yeni mi gelmiş?"

"Evet."

"Ya-şaaaa-sın." Ben ne olduğunu anlamadan Sela, "Hey, Bridger, bizi bekle," diye seslendi.

Bridger, bize dönerken ağızım açık olanları izliyordum. Grace Halam kafasını bize doğru çevirdi. Sela'nın peşinden gidip neler çevirdiğini öğrenmekten başka şansım yoktu.

"Kasabada uzun süre mi kalacaksın?" diye sordu.

Bridger başıyla onayladı. "Öyle tahmin ediyorum."

"Ne güzel. O zaman sana etrafı dolaştıracak birilerine ihtiyacın var."

Artık Bridger'ın yüzünde far görmüş tavşana benzer bir ifade vardı. Sela'nın bir sonraki sorusunu öngördüğüm-den büyük ihtimalle aynı ifade benim yüzümde de vardı.

Parmaklarından birine saçını dolayarak, "Düşündüm de," dedi. "Yarın akşam ben, Alora ve birkaç arkadaşımız dışarı çıkacağız, sen de gelebilirsin. Sana etrafı gösteririz."

Sela'ya sanki ikinci bir başı çıkmış gibi baktığımın farkındaydım. Ne çevirdiğini sormak istiyordum; tanımadığımız bir çocuğu bizimle partiye gelmeye davet ediyordu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun bu deliceydi.

Belli ki Bridger aynı şeyi düşünmüyordu. Bir anlık tereddüitten sonra, "Tabii, neden olmasın?" dedi.

BRIDGER

12 NİSAN 2013

Grace beni odama çıkardığında yatağa yığıldım. Sürekli aklıma yaptığım salaklıklar geliyordu. Sanki bir gün içinde toplam ne kadar salaklık yapabileceğimi görmeye çalışıyordum. Kaçak olarak geçmişe gitmek. Tamam. Profesörümü ve yüksek rütbeli bir ZİD yetkilisini vurmak. Tamam. Hayaletlerle kaynaşmayı kabul etmek. Tamam.

Eğer 2146'ya ulaşmadan birkaç dakika öncesine sıçrayabilsem her şeyi düzeltebilirdim. Mekân Bükücü beni yakalamadan önce kendimi uyarabilirdim. Böylece şu an etkisizleştirme cezası için sağlam bir aday olmazdım. Ama olan şeyler değiştirilmemeliydi.

Bu yüzden babamın, Alora'nın ölümünü engellemek istiyor olmasını anlamakta güçlük çekiyordum. Tarihi yok etmeden bunu yapmak nasıl mümkün olabilirdi?

Ellerimi gözlerimin üzerine koydum. Kafam alev almış olsa bile bundan daha kötü hissedebileceğimi düşünmüyordum.

Sonra manyak çiftle uğraşırken Alora'nın söylediği şey aklıma geldi. Onlara benimle birkaç gün önce tanıştığını

söylemişti. Yumruk yaptığım ellerimi mavi yorgana gömdüm.

Hâlâ Alora'nın öleceği günün üç ay öncesindeydim.

Yani kısaca burada kısılmıştım, çünkü kendi zamanıma dönmeye cesaret edemezdim. General Anderson deliriyor olmalıydı. Eminim takip alanını Willow Creek'in dışına çıkacak kadar genişletmişti. Ve eğer yakalanırsam tekrar kaçmamam için gereken tüm önlemleri almıştı. Profesör March tekrar yardım etse dahi. Ayrıca, profesör neden kaçmama yardım etmişti? Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Gözlerimi tavana dikip Alora'nın ölüm tarihine daha yakın bir zamana gitmek için yöntem aradım. Ama tabii ki yoktu. Kronokayışı olmadan gidemezdim.

Kafamı toparlamak için gözlerimi kırptırdım. Ne kadar süredir uyanık olduğumu bilmiyordum. Çok uzun bir süre olduğunu düşünüyordum. Zaman yolculuğu çok enerji harcıyordu ve ben bugün üç kere sıçramıştım. Yataktan kalkıp iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Üzerimdekileri çıkarınca ter kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Duş almayı düşündüm ama bekleyebileceğine karar verdim. Onun yerine kendimi geri yatağa atarak gözlerim kapattım.

Nasılsa yakın zamanda herhangi bir yere gidemeyecektim.

Birinin sert bir şekilde kapıya vurmasıyla sıçrayarak uyanırdım. Gözlerimi kırptırıp çevremdeki antika mobilyaları fark ettim. İç çektim.

Daha bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve Alora kafasını içeriye soktu. "Hey, Grace Halam..." Beni iç çamaşırlarımla yatağa serilmiş halde görünce durdu. Gözleri yuvalarından çıkmış gibiydi. "Aman Tanrım, çok özür dilerim."

Hemen kapıyı kapattı.

Yataktan çıkmaya çalışırken, “Alora, bir saniye bekle,” dedim. Pantolonumu alıp üzerime geçirirken yarı zıplar yarı yürür şekilde odadan çıktım.

Alora koridorda duvara yaslanmış derin derin nefes alıyordu. Duvara yapışmış saçının bir tutamı yanağının üzerine düşmüştü. Ellerim, Vika’ya hep yaptığım gibi, o tutamı alıp yüzünden çekmek için can atıyordu.

“Çok özür dilerim. O şekilde içeriye dalmamalıydım,” dedi.

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli. Grace Halam duysa küplere bi...” Alora’nın bakışları beni bulduğunda sözleri yarım kaldı. Gözlerini yere çevirmeden önce bir süre çıplak göğsüme baktı.

Alora’ya acımıştım. Beni yatakta ilk gördüğünden daha da çok kızarmıştı, tabii o renge hâlâ kırmızı denebilirse. Beni çıplak gördüyse ne olmuştu? Sanki daha önce hiç iç çamaşırli bir adam görmemiş gibi davranıyordu.

Kendime engel olamadan çenesine uzanıp kafasını kaldırdım. “Cidden önemli değil.”

Bir şeyler söylemeye devam edecektim ama mavi gözlerini gözlerime diktiğinde bütün düşünceler aklımdan uçup gitti. Sanki zamanda sıcıyor gibiydim. Nefes alamıyordum. Hissettiğim şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı. Kafamı sallayıp elimi indirdim.

Alora hızla bir adım geri kaçtı. “Gitmem gerek. Grace Halam akşam yemeğinin hazırlıklarını bitirmek üzere.”

Neden bilmiyorum ama Alora dönüp uzaklaşmaya başlayınca içimi bir boşluk kapladı. Sonra Alora’nın bir şey söylemek için geldiğini hatırladım. “Bana ne soracaktın?”

“Aa, evet.” Alora geri dönüp elini alnında gezdirdi. “Unutmuşum. Grace Halam yemekte bize katılıp katılmayacağını öğrenmek istiyor.”

Alnımın kırıştığını hissederek, "Ben başka bir yerde yemem gerektiğini düşünmüştüm," dedim. Yanılıyor muydum? Bu tarz eski pansiyonlar sadece kahvaltı verirlerdi.

"Normalde evet ama Grace Halam bu gece bize katılmak isteyeceğini düşündü. Tabii, başka planların varsa katılmak zorunda değilsin." Son cümleyi aceleyle bitirdi.

Az önceki rahatsız edici his yok olmuştu. Bu mükemmeldi. Üç ay boyunca burada kısıldıysam en azından babamın Alora'yı neden ölümden kurtarmak istediğini çözebilirdim. "Yo, katılmak isterim. Ve eğer müsaitsen sonra bana çevreyi gezdirebilir misin?"

Alora alt dudağını ısırıp bakışlarını arkamdaki bir şeye çevirdi. Neye baktığını görmek için döndüm ama kapalı kapılardan başka bir şey yoktu. "Yapmam gereken şeyler var. Ama sanırım öncesinde sana çevreyi gezdirebilirim."

"Süper. Sabırsızlanıyorum."

Alora'nın yüzü gülümsememe karşılık verirken aydınlandı. "Aşağıda görüşürüz."

"Peki. Duşa girip hemen iniyorum."

Odama girmeden önce kısa bir süre Alora'nın uzaklaşmasını izledim. Tuhaftı ama kendimi hafiflemiş hissediyordum ve sırtıyordum.

Kendime gerçeği bulma yolunda bir adım attığım için böyle hissettiğimi söyledim.

Alora'yla zaman geçirmek istediğim için değildi.

Grace, koca bir dilim çilekli pastayı mideme indirirken, "Daha istemediğine emin misin?" diye sordu.

Reddetmeden önce tezgâhta duran pastaya bir bakış attım. Bir dilime daha hayır demezdim. Ama yemek boyunca Grace soru ardına soru sormuştu. Ve sürekli yalan söylemek zorunda kalmıştım. Grace kesinlikle meraklı bir hayaletti.

Alora boş tabaklarımızı alıp musluğa koydu. "İyice karanlık olmadan Bridger'a biraz çevreyi gezdireceğim."

Grace, "Gerçekten mi? Nereye gideceksiniz?" diye sordu.

Alora, "Bu kadar soru nereden çıktı?" diye sordu.

Grace'nın gözleri bana kaydı. "Yeğenimin neler yaptığını bilmek benim görevim. Haksız mıyım Bridger?"

Bu bakışı biliyordum. Benim işime karışırken annem de buna benzer bakardı. Farklı yanı Grace'nin kontrol manyağı olmaması ve gerçekten Alora'nın iyiliğinden endişe ediyor olmasıydı. O yüzden kafamla onayladım.

Grace'nin yüz ifadesi sakinleşti. "Ee, o zaman siz gidin. Bulaşıkla ben ilgilenirim."

Alora hiç vakit kaybetmeden hızlıca dışarı çıktı. Grace'in bana daha fazla soru sormasına fırsat tanımadan Alora'yı takip ettim. Arka verandaya çıktığımızda, "Olanlar için özür dilerim," dedi.

"Neden?"

Alora gözlerini devirdi. "Grace Halam adına. Her şeyi bilmek ister."

"Kafana takma. Halan senin için endişeleniyor. Bunda bir sorun yok."

Alora omuzlarını silkerek, "Evet," dedi. "Ama benim bile sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Senin nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum."

Gülümseyerek, "Sonuçta bir süre burada kalmama izin veriyor ve beni tanımıyor bile," dedim.

"Hadi ama..." Alora gözlerini devirdi. "Problem o değil. Pansiyona hep yabancılar gelip gidiyor." Sonra ellerini arka bahçeyi gösterir şekilde salladı. "Ee, nereyi görmek istiyorsun?"

Bahçeyi inceledim. 2146'daki müzenin bahçesinin aynıydı, yine de farklı görünüyordu. Ormana uzanan çimenlik alan aynıydı ama bu zamanda parlak renkli güllerle

kaplıydı. Ayrıca verandanın solunda Grace ve misafirlerin araçlarını park ettikleri asfaltla kaplanmış küçük alan vardı.

Babamın DataDisk'indeki makaleyi hatırladım. Alora'nın bedeni arazideki terk edilmiş bir binada bulunacaktı. Ormana giden patikayı işaret ettim. "O tarafta ne var?"

Alora'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Patika nehre gidiyor."

"Oraya gidebilir miyiz?"

Alora bakışlarını bir süre patikaya diktikten sonra, "Neden gidemeyelim," dedi.

Basamakları inerken onu izledim; saçları omuzlarında zıplıyordu. Akşamüstü güneşi saçlarını sanki kendilerinden parlıyormuşçasına aydınlatıyor, ona seksi bir görüntü kazandırıyor. İğrenerek kafamı salladım. Neyim var bilmiyordum.

Patikaya vardığımızda Alora hiçbir şey söylemedi. Sanki burada olmak istemiyormuş gibi hızlı yürüyordu. Hızına ayak uydurup ormanı inceledim. Güneş dalların arasından ormanı hafifçe aydınlatıyor, ortama ürpertici bir hava katıyordu. Terk edilmiş binayı aradım ama göremedim.

Sessizlik beni rahatsız etmeye başladı. "Ee, tüm hayatını burada mı geçirdin?"

"Hayır," demeden önce çenesi kasıldı.

Sakince, "Peki o zaman," dedim. "Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?"

"On yıldır. Neden?"

"Bir nedeni yok. Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

"Peki." Ellerini göğsünde kavuşturup daha hızlı yürümeye başladı. "Nehir biraz ileride."

Basit sorulara niye bu kadar kaçamak cevaplar verdiğini merak ettim ama üzerine gitmemeye karar verdim.

Nehre ulaşmadan akan suyun sesi kulağımıza gelmeye başladı. Nehre yaklaştıkça Alora, gözle görünür biçimde,

sakinleşiyordu. Ormandan çıktığımızda gülümsedi. İçten gülümsemesi kalp atışlarımı hızlandırdı. Durup gözlerimi kapattım. Bu çok saçmaydı. Vika'ya benzerliğinden dolayı böyle tepki veriyor olmalıydım. Yine de bu berbat bir durumdu.

Alora nehrin kenarındaki iskeleye koştu. Ahşap iskenin üzerine çöküp dizlerini kendine doğru çekti. Yanına oturup bir şey söylemesini bekledim. Babam hep konuşmak istemeyen bir kızı zorlamanın işe yaramayacağını söylerdi.

Sonunda Alora, "Burası gelmeyi en sevdiğim yer," dedi. "Çok huzurlu bir yer."

Başımınla onayladım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Alora bana baktı. "Senin de evinin yakınında böyle gitmeyi sevdiğin bir yer var mı?"

"Evet." Dağları düşünüyordum. Babamın, Shan'ı ve beni kamp yapmaya götürdüğü zamanları hatırladım. Zed ve Elijah'la birlikte kampa gittiğimiz zamanları da. Babamın ne yapmamı istediğini bulmak konusunda bu kadar kararlı olmasaydım şu an orada olacaktım. Boğazım düğümlendi.

"Orayı özlediğini görebiliyorum."

Birdenbire kaybetme duygusuyla sarsıldım. Babama kafayı takmış olduğum için hiç düşünmemiştim ama artık hayatımın o bölümüne dönemeyecektim. Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Evet, özlüyorum."

Boğuk bir ses ânu bozdu. Alora cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ekranı bakıp küçük bir çılgılık attı. "Buna cevap vermem gerekiyor. Hemen dönerim."

İskeleden inip bir o tarafa bir bu tarafa gitti. Sonunda ormanın kenarında durdu. Yumuşak ama aceleci mırıltıları bana ulaşıyordu.

Alora konuşurken, onun neyi olduğunu çözmeye çalıştım. Belli ki geçmişinden konuşmaktan rahatsız oluyordu.

Bu, babamın onu kurtarmak istemesinde önemli bir rol oynamalıydı. Ama babamın onu kurtarmak istemesini sağlayacak kadar önemli ne yaşamış olabilirdi? Alora'dan bilgi almalıyım.

Ama bunu meraklı ve ürkütücü biri gibi görünmeden nasıl yapabilirdim?

Alora telefonu kapatıp iskeleye geri döndü. Belki ondan şu an bir şeyler öğrenebilirdim. Ensemi kaşıyarak sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. İlgilenmiyormuş gibi bir tavırla, "Önemli bir telefon mu?" diye sordum.

Alçak bir sesle, "Öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Anlatmak ister misin?" Bu soruyla meraklı konuma düşmediğimi umuyordum.

Bir anda ciddileşip gözlerini kısarak bana baktı. "Niye merak ediyorsun ki?"

Düşün Bridger. Alora tamamen kendini kapatmadan önce bu durumdan kurtul. "Biraz gergin görünüyordun. Ve sonra bu telefon gelince epey heyecanlandın ama şimdi tekrar üzgün gibi görünüyorsun. Sen için endişelendim, o kadar."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Son zamanlarda kafam çok dolu."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Bu kadar söyleyip Alora'nın bana güvenmeye karar vermesi için dua ettim. Önce bana, sonra tekrar nehre baktı. Aklım bir şeyler yapmak için çılgınlık atıyordu.

Sonunda Alora iç çekti. "Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum ama birilerine anlatmam gerekiyor." Derin bir nefes aldı. "Arayan John Miller adında bir adamdı ama benim aradığım değildi. Babamın eski arkadaşı John Miller'ı arıyorum. O isime ait bir sürü telefon numarası var ve onları arayıp doğru numarayı bulmaya çalışıyorum."

Alora, telefonuna sanki dünyadaki en önemli şeyi oymuş gibi baktı. "Hâlâ çalışıyorum."

"Baban hakkında bilgi almak için niye o adama ihtiyacın var? Neden halanla konuşmuyorsun?"

Alora devam etmek istediğinden emin değilmiş gibi baktı.

"Önemli değil," dedim. "Bana anlatmak istemezsen anlayışla karşılarım."

Bir anlığına gözlerini kapattı sonra başını gökyüzüne çevirdi. "Babam ben altı yaşındayken, beni Grace Halamın yanına bıraktı; nedenini bilmiyorum. Ondan öncesine dair çok fazla arım yok. Hatta annemle babamın hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum."

"Baban seni niye bıraktı ki?"

"Bilmiyorum ve Grace Halam bana anlatmıyor. Halam babamın ona hiç anlatmadığını söylüyor ama ona inanmıyorum."

"Halan sana niye yalan söylesin?"

Alora kaşlarını çatarak, "Gerçeğin beni inciteceğini düşünüyor," dedi.

Aklım karışmıştı. Alora çocukluğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ve babam onu kurtarmak istiyordu. Bu iki durumun birbirleriyle bir şekilde bağlı olduğuna inanıyordum. Birinin Alora'nın üzerinde Zihin Kurtarıcı kullanmış olmasının mümkün olup olmadığını düşündüm. Belki de sadece çok küçük olduğu için hatırlamakta zorlanıyordu.

"İşte bu yüzden kendi cevaplarımı kendim bulmaya çalışıyorum." Alora sustu ve derin bir iç çekti. "Annenle babanı hatırlamadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemezsin. Yani, bir zamanlar onları tanıyordum ama bir yönden hiç tanımadım. Ve kendimi kandırılmış hissediyorum, anlıyor musun?" Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Lanet, hiç bilmediğim bir konuya gelmiştik. Duygusal bir kadınla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "İl, şey, belki..." diye sözlerime başladım ama Alora'nun arkasındaki bir şey dikkatimi çekti.

Ağaçların orada bir noktada aynen ateşin üzerinde olan gibi bir ışık kırılması vardı. Bunun benim hayal ürünü olduğunu düşünerek gözlerimi kırdım. Ama gözümü tekrar açtığımda ışık kırılması hâlâ oradaydı.

Ormanda pelerinli biri vardı. Ve pelerin teknolojisi bu zamanda henüz icat edilmediğine göre bu bir Zaman Büyücü olmalıydı.

Ayağa fırlayıp orada duran her kimse ona doğru koşmaya başladım.

Alora, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? *Aa, yok bir şey, sadece bizi izleyen görünmez bir zaman yolcusu.* Biri şu an ZİD'ye bulunduğum yeri bildiriyor olabilir.

Ağaçların arasına girdim ama az önce orada olan kişi gitmişti. Etrafımda dönüp kafamı bir o yana bir bu yana çevirdim. Hiçbir şey görmüyordum. Şu an bir iletişim seti için neler vermezdim.

Alora bembeyaz bir yüzle yanıma geldi. "Birini mi gördün?"

Bizi gözetleyen kişi konusunda endişelenmem Alora'nın ne kadar sarsılmış olduğunu fark etmeme engel olmadı. "Gördüğümü sandım ama kimse yok."

"Emin misin?" Birinin bir anda ağaçların arasından fırlamasını bekler gibi ormanı inceledi.

Elimi omzuna koydum. Tuhaf ama kendimi onu korumak zorunda hissediyordum. "Eminim. Sanırım gözlerim bana oyun oynadı."

Elimin altında Alora'nın gevşediğini hissettim. "Hımm, peki." Bana hafifçe gülümsedi. "Şey, benim eve dönmem gerekiyor. Yapmam gereken şeyler var."

“Bu iyi bir fikir.”

Ormandan geçerken sohbet ettik. Alora hâlâ tetikte görünüyordu. Onu korkutan şeyi düşünmemesini sağlamaya çalıştım. Bir süre önce, ormanda Alora’nın başına bir şey gelmiş olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bana anlatmak istemediği bir şey.

Ne olmuş olabileceğini bilmiyordum ama yapabileceğim bir şey vardı. Şu andan itibaren Alora’nın yanından ayrılmayacaktım. Ailesinin onu niye terk ettiğini bulacaktım.

ALORA

13 NİSAN 2013

Sela, Levi'nin evine giden uzun yola girdi. Yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu ve evde kalmış olmayı gitgide daha fazla arzu ediyordum. Ya Trevor bir şey denemeye kalkarsa? Kolumun birkaç gün önce tuttuğu yerini ovdum. Küçük bir morluk kalmıştı.

Girişte arabalar ve kamyonetler duruyordu. Sela park edip çantasından telefonunu çıkardı. Parmakları ekranın üzerinde dolaştı.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye sordum.

"Jess'e."

Aa, evet. Akılsız İkizler olmadan olmazdı.

Kısa bir süre sonra Sela'nın telefonu öttü ve Sela gelen mesajı okudu. "Jess, Miranda'yla birlikte girişte beklediklerini söyledi."

"Süper," diye mırıldandım. Arabadan inerken elbiseimin eteği yukarıya toplandı ve yanımdan geçen iki çocuk bunu fark etti. Çocuklardan biri beni süzdü. Eteğimi toparlarken kotumu giymiş olmayı diledim. Bu elbiseyle kendimi aranıyormuş gibi hissediyordum.

Sela yanıma gelip, "Güzel görünüyor muyum?" diye sordu. Elbisesinin eteğini düzeltti, sonra üst tarafını da düzelterek göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. Göğüsleri bakımından çok şanslıydı. Sela kilo vermiş olabilirdi ama göğüsleri küçülmemişti.

"Şaheser görünüyorsun." Sırıtmaya çalıştım ama daha çok suratımı ekşitiyormuş gibi göründüğüme emindim. Tek odaklanabildiğim şey, Levi'nin evi ve oradan gelen boğuk müzik sesiydi. Birkaç kişi dışarıda durmuş sohbet ediyor ve kahkahalar atıyordu. Acaba Trevor neredeydi?

Bridger arka koltuktan inip bize katıldı. "Ee, kızlar, hazır mıyız?"

Hayır. Ve Bridger'ın yüz ifadesinden onun da hazır olmadığını görebiliyordum.

Sela, Bridger'ın ve benim ellerimizi tutarak, "Kesinlikle," dedi. "Hadi, ben dans etmeye hazırım."

Ayaklarım hareket etti ama zihnim arabada kalmak için çılgınlık atıyordu. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Bridger, "Her şey yolunda, ben yanıdayım," diye fısıldadı; ılık nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Teşekkürler." Komik ama sözleri kendimi az da olsa daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Bridger'ı çok iyi tanımıyor olabilirdim ama buradaki çoğu kişiyle olmaktansa onunla olmayı yeğlerdim.

Akılsız İkizler, Sela'yı görünce resmen üzerine atladılar. Ona sarılıp ne kadar eğlendikleri konusunda çılgınlık attılar. Tabii ki ben yokmuşum gibi davrandılar ama Bridger'a göz kamaştırıcı, yapay gülüşlerinden attılar.

Sela, Bridger'ı onlarla tanıştırdıktan sonra onun koluna dokundu. "Benimle dans edeceğine söz ver, tamam mı?"

Bridger bakışlarını Sela'dan bana çevirdi. "Şey... Tabii." Evet, Sela ne istediğini açık ve net belli ediyordu.

İçeri girdiğimizde kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Durduğumuz yerden evin her noktası ağzına kadar, elinde plastik bardak ya da bira şişesi tutan insanlarla, dolu görünüyordu. Levi partilerine belli kişileri davet ediyor olmalıydı ama sanki okulun tamamı burada gibiydi. Ve koku... tam da erkeklerin soyunma odasının kokmasını beklediğim gibiydi. Dışarı çıkmayı istiyordum ama Miranda'nın başka planları vardı. Bizi müziğin kaynağı olan geniş odaya götürdü.

Sela tekrar elimi tuttu. "Hadi dans edelim."

Başımı salladım. Geçmişimi hatırlamıyor olabilirdim ama hiç dans etmemiş olduğuma emindim. Kesin dans ederken hastalık nöbeti geçiren birine benzerdim.

Sela suratını astı. "Ya, hadi ama..."

Bridger ona, "Sen git," dedi. "Ben Alora'yla burada kalırım." Elini omzuma koydu. Dokunuşuyla tenim karıncalandı.

Sela gözlerini devirdi. "Siz bilirsiniz ama bütün gece burada dikilirseniz perişan olursunuz." Sonra beni kendimi terk edilmiş hissederek bırakıp arkasında Akılsız İkizler'le kalabalığa karıştı.

Vücudum kasıldı; tek yapmak istediğim şey buradan çıkmaktı. Tam kaçmaya karar veriyordum ki Bridger'dan gelen sıcaklık beni gerçek hayata döndürdü. Hayır. Şımarık bir çocuk gibi kaçmayacaktım. Buradaydım ve bunun keyfini çıkaracaktım.

Bir şekilde.

Konuşmak için Bridger'a döndüm ama yüz ifadesi beni durdurdu. Sanki birini ararmışçasına gözleriyle herkesi süzüyordu. Tahminen birlikte takılmak için sıkıcı olmayan birilerini arıyordu.

Birden bana döndü. "Biliyor musun, buradan gerçekten çıkmak istiyor gibi görünüyorsun."

Dikkatimi tekrar Sela'ya vererek, "Yo, hayır," dedim. Sela, ikizlerle beraber kahkaha atıyordu.

"Sana inanmıyorum. Ayrıca ne var, biliyor musun? Bence çok tuhaf görüneceğini düşündüğün için onlarla dans etmeye gitmek istemedin."

Sertçe ona baktım. Sanki aklımı okur gibiydi. "Sen nereden bileceksin ki?"

"Seni anlıyorum. Ben de gece kulüplerine ilk gitmeye başladığımda öyle hissetmişim ama üstesinden geldim. Herkesin ne kadar deli görüldüğünden bahsedeceğini düşünmüştüm. Ama sonra hiç kimsenin umurunda olmadığını fark ettim. Herkes sadece eğlencesine bakıyordu. Ben de eğlenmek istiyordum." Burnumun ucuna dokundu. "Ve bence sen de eğlenmek istiyorsun."

Kalbim yerinde çıkacaktı. Sanki ruhumu görebiliyormuşçasına etkileyici bakışları vardı. Ama bu çok saçma ve klişeydi. Yine de o haklıydı. Daha önce hiçbir partiye davet edilmemiştim. Hayatımdan memnundum ama hiç gerçekten mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Mutlu olmak *istiyordum*.

Bir geceliğine de olsa eğlenmek istiyordum.

Bridger elimi tuttu. "Dans etmek ister misin?"

Başımınla onayladım ve elimi tutuşu sıkılaştı. Ne olduğunu anlamadan kendimi odanın ortasında onlarca dans eden insanın arasında buldum.

Kendimi aptal gibi hissederek donakaldım.

Bridger, "Rahatla. Herkesi unut ve bana odaklan," dedi.

Müzikle birlikte hareket etmeye başladı. Tereddüt ettim ama beni kendine doğru çekti; o kadar yakınına çekti ki onunla birlikte hareket etmek zorundaydım. Başta kendimi garip hissettim ama çok kısa bir süre sonra Bridger'ın bana yapışmış bedenine odaklandım; benimle tam bir uyum içerisinde hareket ediyordu. Gevşediğimde her şey ortadan

yok oldu. Sadece ikimiz vardık. Kendimi son iki yıldır olduğundan çok daha canlı hissederek kahkaha attım.

Kalabalığı yararak bize doğru gelen tanıdık bir yüz görüne kadar iki şarkı boyunca dans ettik.

Gelen Trevor'dı.

Gözlerini bana dikmişti. Ve hiç mutlu görünmüyordu.

Bridger, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Trevor yanımıza ulaşmadan önce, Bridger'a cevap vermeye vaktim yoktu. Trevor, kendimi çamaşır suyuna yatırmayı istememe neden olacak şekilde beni baştan aşağı süzdü.

"Selam Alora. Benimle dans etmek ister misin?" Geveleyerek konuşuyordu; üzerindeki bira kokusu o kadar baskındı ki çevremizdeki yoğun alkol tüketimine rağmen kokuyu alabiliyordum.

Bridger, Trevor'a doğru dönerken dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Ve başını kaldırmak zorundaydı. Trevor ondan sekiz, on santim daha uzundu ama onu korkutmuyordu. Bridger doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi.

"Benimle dans ediyor."

Trevor ona bakmadan, "Sana sormadım," dedi.

"Ve ben de Alora'nın teklifini kabul ettiğini duymadım." Bridger'ın elleri yumruk olmuştu.

Aman Tanrım, hayır. Partinin orta yerinde kavga etmelerine izin veremezdim. Her şeyi berbat edeceklerdi. Aralarına girerek ellerimi ikisinin de göğsüne koyup onları ayırdım. "Yeter."

Bridger'ın gözleri, Trevor'dan bana kaydı. "Peki."

Trevor parmağıyla Bridger'ı işaret etti. "Tabii dövüşmezsin. Kimse bana bulaşamaz."

Artık sinirlenmiştim. Trevor istediği her şeyi elde etmeye alışık ama benim onun kazanabileceği bir ödül olmadığı anılması gerekiyordu. "Beni rahat bırak. Seninle dans etmek istemiyorum."

Çevremizde dans eden insanlar bir şeyler olduğunu fark etmişti. Dans etmeyi bırakıp olanları izlemeye başladılar ama hiç kimse yardım etmeye çalışmıyordu. Çok şaşırtıcı.

Trevor önce hiçbir şey söylemedi. Birasından koca bir yudum alıp omuzlarını silkti. "Seninle mi uğraşacağım. Bir orospudan başka bir şey değilsin."

Ve sonra evin arka tarafına doğru uzaklaştı. Trevor'ın gidişiyle herkes dans etmeye geri döndü.

Bridger, "Bu neydi böyle?" diye sordu.

Kendimi hüüünlü hissederek kafamı salladım. "Uzun hikâye."

"Niye dışarı çıkmıyoruz, bana anlatırsın?"

Bu süper bir fikirdi.

Odanın çıkmaya çalışırken gözlerim Sela'yı aradı. Akılsız İkizler'le birlikte odanın diğer ucunda içerlerinde Kate'in de olduğu bir grup kızla konuşuyordu. Kıskançlık içimi kemirdi.

Dışarıda hava serindi ama içinin basık havasından sonra serinlik iyi gelmişti.

Ön bahçede oturacak yer olmadığından, Bridger beni arka tarafa götürdü. Büyük bir lamba arka bahçenin tamamını aydınlatıyordu. Havuz etrafında bir masa takımı ve şezlonglar vardı. Şezlongların biri hariç hepsi doluydu. Bridger doğrudan boş olana doğru gitti.

Şezlonga yerleştikimizde Bridger'a, ormanda beni takip etmesine kadar Trevor'ın yaptığı her şeyi anlattım.

Bridger eliyle yumruğunu ovdu. "Birinin onu güzelce benzetmesi lazım."

"Hayır," dedim. Bu son istediğim şeydi. Bridger buraya yeni gelmişti ve ilgilenmesi gereken kendi problemleri vardı. Benimkilerle uğraşmasına gerek yoktu. "Yapılacak en

iyi şey o yokmuş gibi davranmak. Kısa süre sonra anlayıp başkasını kovalamaya başlar.”

Kelimelerim kulağa gerçekçi geliyordu. Keşke ben de söylediklerime inanabilseydim.

Bridger eve doğru baktı. “Misafirimiz var.”

Sela bahçeye açılan kapıların orada durmuş etrafına bakınıyordu. Beni görene kadar ona el salladım.

Yanımıza geldiğinde, “Selam,” dedi. Bizi, ona yer açmaya zorlayarak aramıza oturdu. “Her yerde sizi arıyordum.”

Eminim aramıştı.

Bridger, “İçerisi çok sıcaktı,” dedi.

Sela ellerini yelpaze gibi yaparak, “Ya, sorma,” dedi. “İçerisi fırın gibi.”

“Jess ve Miranda nerede?” diye sordum. Sela’nın etrafında olmamaları şaşırtıcıydı.

Sela abartılı bir iç çekti. “Yeni tanıştığımız iki çocukla dans ediyorlar. Orada tek başıma dikilmek istemedim.”

Yayarak, “Peki,” dedim. Yani Sela’nın kankaları onu ekmişti. Nedense onun için kendimi kötü hissedemiyordum.

Sela bir süre ondan bundan bahsetti. Bridger ve ben, o soru sormadığı sürece konuşmadık. Sonra birdenbire, “Aa, az kalsın unutuyordum. Naomi’yi duydun mu?” dedi.

“Hayır. Ne olmuş?” diye sordum.

“Hazır mısın? Kate dedi ki; Naomi, Trevor’la ayrıldıklarından beri ağlayıp duruyormuş. Ve dün okuldan sonra onunla konuşmaya çalıştığında büyük bir kavga etmişler. Neyse, Naomi dün eve dönmemiş ve gün boyunca da kimse onu görmemiş.”

Ürperdim. Büyük ihtimalle önemli bir şey değildi. Naomi’nin hayranı değildim ama Trevor gibi bir şerefsizin arkasından niye bunalımlara girdiğini anlamaya çalışıyordum. İşin tuhaf yanı nereye gittiğini Kate’e de söylememiş olmasıydı.

"Ailesi polisi aramış mı?" diye sordum.

"Kate bir şey söylemedi ama herhalde şu âna kadar aramışlardır. Eminim bir otelde oturmuş kırık kalbini dondurmaya iyileştirmeye çalışıyordur." Sela sanki dondurma yemenin fikri bile çok kötüymüş gibi abartılı bir şekilde titredi. "Bütün bunlar çok saçma. Hiçbir erkek buna değmez. Üzerine alınma Bridger."

Bridger, "Alınmadım," diye cevap verdi.

Sela, eve bayıldığı meyveli smootielere bakar gibi baktı. "Sıkıldım." Ayağa fırlayıp Bridger'a döndü. "Ve sen benimle dans edeceğine söz vermiştin. Unuttun mu?" Elini ona uzattı.

Bridger'ın ağzı tam bir O şeklini almıştı; sanki onu kurtarabilirmişim gibi bana baktı ama Sela'yı tanıyordum. Onunla dans edene kadar ondan kurtuluşu yoktu.

"Sen git. Ben burada iyiyim."

Yavaşça, "Bilmiyorum," dedi.

Sela bana, "Sen de gelebilirsin," dedi. "Kimse tek başına burada kalman gerektiğini söylemedi."

Başımı salladım. Son istediğim şey tekrar eve girmektir. Trevor ilgi odağı olmaya bayılırdı o yüzden herkesle birlikte içeride kalırdı.

Sela, "Of Tanrım," dedi. "Alora koca kız. Birkaç dakika tek başına idare edebilir."

Onlara bakıp gülümsedim. "Haklı, bakıcıya ihtiyacım yok."

Sela onu eve sürüklerken Bridger omzunun üzerinden bana bakıyordu. Sırıtmadan edemedim. Bu kadar korumacı olması tuhaftı. Beni tanımıyordu bile.

Ama sanırım onu daha yakından tanımayı istiyordum.

Bu düşünce beni şaşırttı. Kafayı yiyor olmalıydım. Bridger'a arkadaş dışında bir gözle bakmamalıydım.

Birden bir grup çocuk evden dışarı çıktı. Bağırıyor ve büyük ihtimalle salakça bir şeye kahkahalarla gülüyorlardı.

Trevor da aralarındaydı.

Vücudum gerildi; hızlıca saklanacak bir yerler bulmak için bahçeyi taradım. Eğer ön tarafa doğru gitmeye çalışırsam beni görürdü. Eğer yerimde kalırsam beni görürdü. Tek çarem arkamdaki küçük havuz evine gitmekti.

Kendimi havuz evine gitmeye zorladım. Kendi kendime, bir şey yokmuş gibi görün, dedim. Eğer sakın kalırsam kimse beni fark etmezdi. Okulda genel olarak görünmez olma konusunda çok başarılıydım. Belki burada da yapabiliirdim.

Binaya ulaştığımda titriyordum. Sırtımı tuğla duvara yasladım ve kendime sıkıca sarılıp sakın olmamı söyledim. Trevor arkadaşlarıylaıydı. Eminim beni havuz başında otururken görmemişti.

Geveleyen bir ses, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Gözlerim havuz evinin sol tarafına, Trevor'ın durduğu yere kaydı. Duvardan uzaklaşıp geriye doğru birkaç adım kaçtım. "Beni rahat bırakmanı söylemişim."

Bana doğru yaklaşarak, "Niye böyle davranmak zorundasın ki?" diye sordu. "Tek isteğim seninle dans etmekti." Yüzü sert ve çirkindi. Kızmıştı. "Ama hayır, sen kendini ilk gördüğün adamın kollarına attın. Kate haklıymış. Sen kevaşeden başka bir şey değilsin."

Kaçmam gerekiyordu ama hareket edemiyordum. Hâlâ titriyordum ve titremem sadece korkudan değildi. İçimde kor gibi alev alev bir öfke kabarmıştı. "Ve sen de hep kendini düşünen bir pislikten başka bir şey değilsin. Ne sandın, sen benimle çıkmak istediğine karar verince ayaklarına kapanağımı mı? Yanılmışsın. Asla seninle çıkmayacağım."

Düşündüğümü söylemiş olmanın getirdiği tatmin çok uzun sürmedi. Bana doğru gelip iyice yanıma yaklaştı. Yerimde kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.

Trevor omzuma vurarak yanımdan geçerken bira kokusu burnuma geldi. "Bu söylediğine pişman olacaksın."

BRIDGER

14 NİSAN 2013

ün kahvaltıda Alora tabağını silip süpürmüş ve tekrar doldurmuştu. Bugünse çatalıyla tabağındakilerle oynuyordu.

Dün bir şey olmuştu. Ne olduğunu söylemiyordu ve bu beni deli ediyordu.

Gözlerimi kapatıp partiyi düşündüm. Gözümün önünden geçip giden yüzler bir süre sonra bulanıklaşmıştı. İçlerinden herhangi biri Alora'nın katili olacak olabilirdi. Ama iddiaya girecek olsam ben paramı Trevor'a yatırırdım. Ve eminim şu an sessiz olmasının sebebi de oydu. Keşke onun kendini iyi hissetmesi için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Grace elinde bir sürahi portakal suyuyla yemek odasına girdi. Bardakları doldururken Alora'ya kaşlarını çattı. "İyi misin tatlım?"

Alora düz bir sesle, "İyiyim," dedi. "Dün gece uykumu alamadım."

Yorgun görünmüyordu. Ama beni rahat bırakın demeye çalışan bahanelerini anlayabiliyordum.

Deli kadın Bayan Jamison, "Meditasyon yapmayı denemelisin," dedi. "Mucizeler yaratıyor, değil mi Charles?"

"Aa, evet. Hem ruhu hem bedeni dinlendiriyor." Charles saatine bakıp karısının eline dokundu. "Kahvaltın bitti mi hayatım? Eğer akşamüstü buradan ayrılmak istiyorsak başlamamız lazım."

"Başlamamız lazım"dan kasıtları etrafta hayalet aramaktı. Grace'in dediğine göre dün bütün gün ve gece bunu yapmışlardı. Gözlerimi devirmeyi çok istedim. Grace, bu tiplerin burada kalmalarına izin verdiğine göre fena halde paraya sıkıştı.

Grace boş bir yüz ifadesiyle, "Kolay gelsin," dedi.

Bayan Jamison, "Teşekkürler. Ruhlar bugün çok huzursuz. İçimde hissedebiliyorum," dedi.

Onlar gittikten sonra Bay Palmer, "Ben de gitsem iyi olacak," dedi.

"Akşama kadar burada olacağını sanmıştım." Grace elindeki portakal suyu sürahisini masaya koyup tek elini beline götürdü.

"Tahmin ettiğimden daha erken yola çıkmam gerekiyor." Ayağa kalkarken parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Sizin gibi güzel insanlardan ayrılmak zor olsa da..."

Grace, "Burada daha uzun kalabilirsin. Zaten dün de seni hiç göremedim," dedi.

"Olmaz, gerçekten gitmem lazım."

"Valizlerine yardımcı olmamı ister misin?"

"Hayır." Bay Palmer'ın sesi sertti; odada yankılandı. Sonra gülümsedi. "Özür dilerim. Ben hallederim demek istedim."

Bay Palmer rahatsız görünüyordu; gülümsemesi zorakiydi. Koridora çıkmadan önce kafasıyla bana selam verdi. Grace onu takip etti.

Duyuma mesafesinden çıktıklarında Alora iç çekti. "Gittiği için çok mutluyum."

"Niye ki?" Bay Palmer ilginç görünmesine rağmen çok garip biri gibi görünmüyordu. Geldiğinden beri onu doğru dürüst görmemiştim.

Omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Belki Grace Halamın onun çevresinde ergen gibi davranmasından sıkıldığım içindir."

"Ya da belki sadece gözlüklerindendir." Yorumun şaka gibi duyulmasına çalışmışım ama ciddiymdim. Geçmişteki insanlar gözlük kullanıyorlardı. Benim zamanımda bu görülmemiş bir şeydi, tabii salak Gelenekselciler'i saymazsak.

Alora dün gecedan beri ilk defa gülümsedi. "Haklısın, belki de ondandır. O gözlükler gördüğüm en şapşal şeydi."

Alora dünya sona erecekmiş gibi davranmayı bıraktığına göre onun öyle kalmasını sağlamalıydım. Onu üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek için ölüyor olsam da. "Ee, bugün ne yapacaksın?"

Kaşlarını kaldırarak, "Yarınki kurtarma sınavına çalışmam gerekiyor," dedi.

"Peki, o zaman ben neden aklında başka bir şey varmış gibi hissediyorum?"

Alora, Grace ve Bay Palmer'ın konuşmakta olduğu koridora bir bakış attı. "Çünkü var," diye fısıldadı.

Ben de fısıldayarak, "Neymiş o?" diye sordum.

"Georgia'daki John Miller adına kayıtlı bulduğum her numarayı arıyorum. Ama nerede yaşadığını bilsem işim daha kolay olurdu."

Bir an düşünerek aklında olan şeyi anlayıp sııttım. "Yine tavan arasına çıkmak istiyorsun."

"Evet ama Grace Halam bütün gün evde olacak ve oraya çıkmama izin vermiyor."

"Senin için ne yapabilirim?"

Alora dudağını ısırđı. "Onu bir süre oyalayabilir misin? On beş-yirmi dakika kadar, böylece ben çatı arasına çıkabilirim."

Yarım saat sonra ben hâlâ yemek odasında oturuyordum; yanımda Grace ve hayalet avcıları vardı.

Bay Palmer gider gitmez Alora üst kata çıkmıştı. Biraz kestirmek istediğini bahane etmişti. Grace yemek odasını toparlamak için aşağıya indiğinde, ondan bana pansiyonun geçmişini anlatmasını istemiştım. Grace buna şaşırdı ama anlatmayı kabul etti. Çok geçmeden Jamisonlar da bize katıldı.

Alora'yı merdivenlerde gördüğümde Grace, İç Savaş'ta ölen ve burada gömülü olduğu söylenen askerin hikâyesinin ortasındaydı. Alora onun yanına gitmem için bana el salladı.

Grace'in sözünü keserek, "Özür dilerim," dedim. "Unutmuşum, şu an... birini aramam gerekiyor."

Grace, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ayağa kalkıp, "Evet, babam hakkında," dedim.

Grace, "İyi, peki," deyip Jamisonlara döndü. "Hikâyenin geri kalanını dinlemek istiyor musunuz?"

Ben odadan çıkarken onların coşkulu teşvikleriyle Grace hikâyesine devam etti. Merdivenlerin tepesine vardığımda Alora, "Hiç çaktırmadın," dedi.

"Hey, işe yaradı."

Alora'nın tavırlarından bir şey bulmuş olduğunu anlayabiliyordum. "Ne buldun?"

"Gel, göstereyim."

Alora beni odasına götürüp kapıyı arkamızdan kilitledi. Çiçeksi kokuyu içime çektim. Alora'nın her zamanki kokusu. Gözlerimi etraftan alamıyordum. Her şey çok mordu.

Vika görse nefret ederdi.

Gözlerimi kapatıp içimden *kendine gel* dedim. Alora ve Vika farklı yüzyıllarda yaşayan ya da yaşamış iki farklı insan. Tabii ki farklı olacaklardı.

Alora masadan mavi bir kitap alıp yatağına taşıdı. Hızlıca gidip yanına oturdum.

Önce kapağını inceledik. Kapak mermerimsi bir mavidendi; üzerinde gümüş rengi bir kartal ve GÜZEL GÜNLER – 1988 yazısı vardı. Alora açarken kitabın sırtı çatırdadı ve sayfalarını çevirirken küf kokusu burnuma geldi.

“Bu babamın lise son yıllığı.” Yıllığın başına döndü, ilk sayfaları babasıyla okula gitmiş insanlar tarafından yazılmış notlar ve imzalarla doluydu. Aradığı şey olan babasının memleketini ilk baskılı sayfada buldu.

Larkspring, Georgia.

Halasının, Alora’ya hakkında en ufak bir şey söylemediği yerd.

Alora yıllığı bana verip masasına giderek dizüstü bilgisayarını çalıştırdı.

Bir dakika sonra bir şeyler yazmaya başladı. “Tüm ihtiyacım olan şey buydu. Sürekli çok fazla John Miller buluyordum ama bu onları ayıklamama yardımcı olur.”

Büyük ihtimalle aradığı bilgiyi ondan daha hızlı bulabilirdim. Ama yanında DataLink’imi kullanamazdım. Masaya, onun yanına gittim.

Alora kriterlere uyan birini bulduğunda bir sevinç çığlığı atıp telefonunu çıkardı. Bilgisayarının ekranında görünen numarayı tuşlarken, “Şu an Covington’da, Atlanta’nın hemen dışında yaşıyormuş,” dedi. Alora’yı mutlu görmek güzeldi. Kendimi gülümserken buldum ve kalp atışlarım hızlandı.

Kendi kendime bunun cevaba yaklaştığımız için olduğunu söyledim.

Birkaç saniye sonra gözleri büyüdü. “Alo, merhaba John Miller’la mı görüşüyorum?”

Bazı sorular sorup yanıtlar verirken onu dinledim; git-tikçe daha da heyecanlanıyordu. O konuşurken odada geçmiş hakkında bilgi edinmemi sağlayacak bir şey olup olmadığını düşündüm. Her şeyi inceledim. Düzgünce yapılmış bir yatak, üzeri kız işi şeylerle kaplı bir komodin ve bir çalışma masası vardı. Masanın üzerinde dizüstü bilgisayar ve üst üste dizili yıllıklar duruyordu. Bir şey daha vardı, koyu mor bir defter. Üzerinde bir şey yazmıyordu. Günlük olabileceğini düşündüm.

Alora nefes nefese, "Vay be," dedi. Ona döndüm. Elinde hâlâ telefonu tutuyordu. Yanakları pembe pembe olmuştu.

"Doğru adam sanırım?"

"Evet. Aman Tanrım, onu bulduğuma inanamıyorum."

Bir anda üzerime atlayıp kollarını bana doladı. Hareket edemiyordum. Tek odaklanabildiğim şey, benimkine değen vücuduydu. Tüm vücut hatlarını hissedebiliyordum. Bana bu şekilde dokunan son kişi Vika'ydı.

Geri çekilip bana baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet. Birçok sorun vardı.

"Hayır," diye fısıldadım.

İkimiz de gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk. Kendimi yüzünün detaylarını incelerken buldum. Gözlerindeki yoğun bakış. Burnunun eğrisi. Dudaklarının kavis-i. Dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kapının vurulmasıyla o an yok oldu.

Ayrıldık; ikimizin de gözleri kapıya döndü.

Grace sert bir tonda, "Alora, neler oluyor?" diye sordu.

Alora'nın gözleri yıllığa kaydı. "Bunu sakla," diye tıslarken bilgisayarını kapattı. Ben yıllığı alıp yatağın altına atarken çantasından büyük bir ders kitabı çıkarıp masasına koydu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Başımınla onayladım.

Alora kapıyı açtığında, Grace'in kaşları çatılmıştı. Yüz ifadesi hızlıca endişeliden şaşkına, oradan da kızgına döndü. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bridger ders çalışmamda bana yardımcı oluyordu."

Grace dikkatini bana çevirdi. "Baban hakkında birilerini araman gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Durum kötüden berbata doğru gidiyordu. Sanki annem tarafından sorguya çekilir gibiydim. Ama Grace'i suçlayamazdım. Kasabaya yeni gelen bir adamı yeğenin kapısı kilitli odasında yakalamıştı; durum hiç de iyi görünmüyordu.

Tekrar yalan söylememe gerek kalmadan Alora araya girdi. "Telefon görüşmesi bitmişti ve birinin ne kadar öğrendiğini görmek için bana sorular sorması gerekiyordu. Senin aşağıda Jamisonlarla ilgilendiğini söyledi. Bu sınavı geçmem gerekiyor. O yüzden..."

Grace'in yüz ifadesi biraz rahatladı ama hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "Peki. Ama kapıyı niye kilitlediğinizi anlamıyorum. Ders çalışmak için *kapının kilitli olmasına* gerek yok."

ALORA

15 NİSAN 2013

Servis okula yaklaştıkça terleyen avuçlarımı kotuma sildim. Trevor'ın tehdidini kafamdan atamıyordum. Ya yine bir şey denerse? Onun saçmalıklarıyla artık uğraşmak istemiyordum.

Ayrıca Bay Miller'la konuşmak için Covington'a gitmenin bir yolunu bulmalıyordum. Tek aklıma gelen fikir Sela'dan beni götürmesini istemektir; bu da demek oluyordu ki yeni bir yalan uydurmalıyordum.

Son zamanlarda bu kadar çok yalan söylüyor olmaktan nefret ediyordum.

Bridger niye halamın kamyonetini ödünç alamayacağımı anlamamıştı ama halamı benim kadar iyi tanımıyordu. Grace Halam kamyonetini kullanmama çok ender izin verirdi; verdiği zamanlarda da tam olarak nereye gideceğimi ve ne zaman döneceğimi bilmek isterdi. Tüm cumartesi boyunca Sela'yla olduğumu düşünürse beni sorguya çekmezdi.

Herkes uyku sersemi bir halde servisten indi. Kimseyle konuşmadan dolabıma uğrayıp derse gittim. İlk ders boyunca görünmezdim. Herkes, Naomi'nin ailesinin polisi

araması hakkında atıp tutuyordu. İkinci derse girdiğimde işler değişti. Birkaç çocuk sanki ilk defa benim farkıma varıyorlarmış gibi bana baktı. Üçüncü ders daha da kötüydü. Ders arasında kızlar tuvaletine kaçarak dişimde bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Gün ilerledikçe çevremdeki fısıldaşmalar ve insanların bana bakışları arttı; hakkımda yeni bir dedikodu çıktığından emindim. Bu dedikodunun Trevor tarafından yayıldığına da emindim ama ne olduğunu bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemiyordu.

Öğle yemeğinde Sela'nın yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görmem kötü olduğunu anlamama yetti.

Yanımdaki yere kendimi atarken Sela, "Trevor'ın herkeşe senin hakkında anlattıklarını duydun mu?"

Göğsüm daha da sıkıştı. Söyleyeceklerinden korkarak yavaşça, "Hayır," dedim.

"Levi'nin partisinde ikinizin mercimeği fırına verdiği-nizi söylüyor."

"Ne?"

"Kızım, yaptığını söylediği şeyler gerçekten iğrençti." Dudaklarını sanki bir limon emmiş gibi buruşturdu.

"Ama yalan söylüyor." Yüzüm alev almış gibiydi. "Aman Tanrım... Ve herkes ona inandı mı?"

Kaşlarını çatıp Trevor'ın masasına doğru bir bakış atarak, "Sanırım," dedi. Trevor arkadaşlarıyla konuşuyor, büyük ihtimale onlara yeni yalanlarını anlatıyordu. Bana bakıp tamamen kendini beğenmiş şekilde sırıttı.

Yüzümü ellerime gömdüm. Hiçbirinden Trevor'dan ettiğim kadar nefret edebileceğimi düşünmemiştim. Ve Akılsız İkizler de yanıma gelip durumu daha da berbat ederek Trevor'ın yaptığını iddia ettiği şeyleri tüm ayrıntılarıyla anlatmaya başladılar.

Sela, "Yeter artık, kesin," dedi. "Alora asla öyle şeyler yapmaz."

Jess, "Evet ama bir sürü kişi havuz evinden önce Trevor'ın, arkasından da Alora'nın çıktığını görmüş," dedi.

Sela onun eliyle geçiştirdi. "Sanki Alora, Trevor'la oraya gidermiş gibi."

Miranda, "İşletme dersimdeki Lisa da onları gördüğünü söyledi."

Midem o kadar kasılmıştı ki kusacağımdan korkuyordum. Kısık bir sesle, "Burada oturup bunları gerçekmiş gibi bana anlatmanız midemi bulandırıyor," dedim. "Ne oldu biliyor musunuz? Oraya gittim, çünkü siz hepiniz içeride dans ederken ben dışarıda yalnızdım." Sela sanki ona bir tokat atmışım gibi irkildi. "Trevor dışarı çıktığında havuz evinin arkasına saklandım, çünkü önceden bana bulaşmaya çalışmıştı. Ama Trevor beni görüp takip etti. Ona beni rahat bırakmasını ve onunla asla çıkmayacağımı söyledim sonra o da bana buna pişman olacağımı söyledi. İşte bu kadar."

Akılsız İkizler'e dik dik bakıp bana yönelen meraklı bakışlara aldırmadan yemekhaneden çıktım.

Sela koridorda beni yakaladı. "Özür dilerim ama anlatılanlara inandığımı hiç söylemedim. Hem," dedi ve ellerini beline koydu. "Sen bana Trevor'ın seni tehdit ettiğini söylemedin. Neden anlatmadın?"

"Çünkü korkmuştum. Eğer sana Trevor'ın söylediklerini anlatsam Bridger'ın onunla kavga edeceğini düşündüm. Öyle bir şey olsa kıyamet kopardı ve biri polisi arardı."

"Niye dün anlatmadın?"

"Sadece olanları unutmak istedim." Omzumun üzerinden yemekhaneye baktım. "Sanırım bu artık mümkün değıl."

Sela bana sarıldı. "Çok üzgünüm. Biri o hıyara haddini bildirmeli." Beni bırakıp, "Ee, geri dönüp yemeğini bitirmek ister misin? Ben açlıktan ölüyorum."

Başımı salladım. "Hayır, midemin bir şey alabileceğini sanmıyorum. Ayrıca bugün tarihten kurtarma sınavım var, ona çalışsam iyi olacak."

Sırtarak, "Peki o zaman," dedi. "Okuldan sonra görüşürüz."

Gitmeden önce ona Covington'ı sormaya karar verdim. En azından bu aradan çıkmış olurdu. "Cumartesi bana bir iyilik yapabilir misin?"

Uzatarak, "Olabilir," dedi.

Ensemi ovarak, "Beni bir yere götürmeni isteyeceğim," dedim. Aklım bir bahane üretebilmek için çırpınıyordu. Bir anda mükemmel yalan aklıma geldi. "Şey, aslında Bridger ve beni. Babasıyla ilgili bir ipucu buldu, onu araştırmak için Covington'a gitmesi gerekiyor."

Sela bir süre alt dudağını ısırды. "Götüremem. Cumartesi için plan yaptım."

"Plan mı yaptın?"

"Sana söyleyecektim. İki hafta sonra amigo takımının seçmeleri var, o yüzden tüm cumartesi ve pazar günü Miranda ve Jess'le birlikte antrenman yapacağız. Senin de gelmeni çok istiyorum. Hepimiz takıma seçilirsek çok güzel olur."

Buna inanamıyordum. Bugün bütün olanlardan sonra Sela tezahürat çalışmak mı istiyordu? Başımı salladım. "Hayır."

Sela gözlerini kırptı. "Ama benimle takımın seçmelerine katılacağına söz vermiştin."

"Takıma seçilmeyi isteyen sendin. Ben sadece yanında olmamı istediğin için sana eşlik ediyordum."

"Cidden mi Alora? Geçen hafta sen de istiyordun sonra puf... yeni bir çocuk çıktı ve bir anda fikrini değiştirdin. Aman ne güzel."

Bir anda yalnız kalmak istedim. Herkesten uzaklaşmak.

“İyi öyle olsun. Senden yardım istediğimi unut. Git arkadaşlarınla antrenman yap. Umurumda değil.”

Dönüp uzaklaştım.

Günün sonunda başım biri tarafından sıkıştırılıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Tarih sınavını geçemeyeceğimden emindim, öğretmenlerimin söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordum, en yakın arkadaşım la küsmüştüm ve okuldaki herkes bir sürtük olduğumu düşünüyordu.

Mükemmel.

Dolabıma giderken birkaç çocuk yanıma gelip Trevor’ın yaptığını iddia ettiği iğrenç şeyleri onlarla da yapmamı teklif ettiler. Dolabıma ulaştığımda gözlerim dolmuştu.

Kapağı daha yeni açmıştım ki arkamdan bir ses, “Ee, günün güzel geçiyor mu?” diye sordu.

Dönüp sert sert Trevor’a baktım. Yüzüne bir tokat yapıştırmak istiyordum. “Sayende hayır. Niye o yalanları söyledin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne yalanı? Ben yalan falan söylemedim.”

Etrafımızdaki çocuklardan bazıları kıkırdadı; biri, “Siz ikiniz bir yere mi gidiyorsunuz?” diye sordu.

Trevor’ın gülümsemesi büyüdü.

“Hayır,” diye tersledim.

Bu çok saçmaydı. Trevor ilgiden keyif alıyordu. Eminim ağlamaya başlamam daha da hoşuna giderdi. Gözlerimi hızlıca kırpıştırarak dolabımdan ödevlerim için gerekli kitapları alıp kapağını çarptım. Ama Trevor’ın yanından geçmeye çalıştığımda iki kolunu da dolaba dayayarak gitmeme engel oldu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Bana yaklaşıp, “Hadi, yeni sevgiline koş. Eğlenmene bak. Ama aklında olsun ben

daha yeni başlıyorum,” diye fısıldarken terle karışık parfüm kokusunu aldım.

Geri çekilir çekilmez yanından geçtim. Kitaplarımı göğsüme yaslayarak gözlerimi silip kendimi en yakın kızlar tuvaletine attım. Dolabımın çevresindeki birkaç kişinin beni ağlarken görmüş olması yeterince kötüydü. Okulun geri kalanının da beni bu halde görmesine izin vermeyecektim.

En azından tuvalet boştu. Hâlâ kitaplarıma sarılarak sırtımı kapıya yasladım ve hıçkırıklarına hâkim olmaya çalıştım. Bu hiç adil değildi. Salak bir çocuk hakkımda yalanlar uyduruyordu ve herkes hiçbir şeyi sorgulamadan ona inanıyordu.

Başımdaki baskı artarken gözlerimi kapattım. Bu akşamüstü Sela’yla eve dönmeyecektim. Ya servise binmem gerekiyordu ya da yürümem. Tanrım, keşke evde olsaydım. Bir anlığına sanki bahçesinde duruyormuşum gibi pansiyonu hayal ettim.

Başım döndü. Gözlerimi kapalı tutarak bayılma hissinin geçmesini diledim.

Gözlerimi açtığımda pansiyonun önünde duruyordum. Güneş parlıyordu. Kuşlar ötüşüyordu. Ağzım açık kaldı ve kitaplarım yere saçıldı. Diz çökerek ellerimi toprağın üzerinde dolaştırıp çimenleri parmak uçlarımda hissettim. Bu gerçektir.

Pansiyondaydım.

“Alora!”

Başımı kaldırdım. Bridger, ön verandanın basamaklarından koşarak iniyordu. Yanıma geldiğinde ayağa kalkmama yardımcı oldu.

Etrafıma bakınırken derin derin nefes aldım. En son ha-

tırladığım şey okul tuvaletinde olduğumdu. Ve şimdi evdeydim. “Buraya nasıl geldim?”

Bridger’ın gözleri yere kaydı. “Bilmiyorum.”

“Nasıl yani? Verandada oturuyordun. Hiçbir şey görmedin mi?”

Yutkunup bana baktığında yüzü ifadesizdi. “Ben... bir şeyler okuyordum. Seni az önce fark ettim.”

BRIDGER

17 NİSAN 2013

Alora'nın okulunun karşısında beklerken ılık bir rüzgâr esiyordu. Pansiyondan birkaç saat önce ayrılmıştım. Grace'e kasabaya inip babam hakkında bilgi toplamaya çalışacağımı söylemiştim. Ama onun yerine buraya gelmiştim.

Alora sıçrayalı iki gün olmuştu. Grace ve benimle çok fazla konuşmadığı iki gün. Benim onun sessizlik içinde acı çekmesini izlediğim iki gün. Onu acı çekerken görmek beni ağır yaralamıştı. Ve bu durum beni gıcık ediyordu. Onun duyguları benim için bu kadar önemli olmamalıydı.

Ama önemlilerdi.

Sıçrayıştan hemen sonra nasıl görüldüğünü kafamdan atamıyordum. Yüzü bembeyazdı. Delirmek üzereydi. Yine de ona gerçeği söylememiştim. Söyleyemezdim. Bunun tarihi nasıl etkileyebileceğini bilmiyordum. O yüzden onun kendinde bir sorun olduğunu düşünmesine izin vermiştim. Şimdi kendimi bu yüzden şerefsizin önde gideni gibi hissediyordum.

Okulun yüksek sesli zili duyuldu; hareket etme zamanı gelmişti. Caddeyi geçip servislerin park ettikleri yere

gittim. Grace, Alora'yı eve genelde Sela'nın bıraktığını söylemişti ama dün Alora pazartesi günü kavga ettiklerini itiraf etmişti. Bu beni şaşırtmamıştı. Buraya geleli bir haftadan az olmuş olmasına rağmen aralarının açıldığını fark etmiştim. Bunun sebebi büyük ihtimalle partide buluştuğumuz iki kızdı.

Öğrenciler yığın yığın okuldan çıkıyorlardı. Alora'yı ararken bazılarının kayıp kız hakkında fısıldaştıklarını duydum. Seslerindeki korku çok netti. Bu, acaba Alora'nın katili olacak kişi şu anda burada mı diye düşünmeme neden oldu. İçgüdülerim bana bu kişinin Trevor olduğunu söylüyordu. Ama yanılıyor olabilirdim. Herhangi biri olabilirdi. Keşke kim olduğunu bilebilseydim.

Sonunda Alora'yı gördüğümde bir süreliğine gözlerimi kaçırmam gerekti. Üzerine yapışmış olan mutsuzluk, onu tekrar gülümsetmek için bir şeyler yapmak istememe neden oldu. Başımı sallayıp bu düşünceyi kafamdan attım. Alora görevimin konusuydu. Mutluluğunun görevle alakası olmamalıydı.

Ama beni görüp yüzünde küçük bir tebessüm oluşunca sırtıtmaya başladığımı fark ettim.

Yanıma geldiğinde, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Bugün eve yürümek istersin diye düşündüm."

Kapalı gökyüzüne baktı. "Almayayım, teşekkürler. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Omuzlarımı silkerek, "Yağabilir ama yağmayabilir de," dedim. "Her zaman güvenli yolu tercih edip servise binebilirsin ama bunun eğlencesi nerede?"

Dudakları seğirerek, "Cidden mi Bridger?" diye sordu.

"Cidden. Biraz hayatın tadını çıkar, benimle yürü."

Alora bir süre düşünür gibi yaptı. "Peki, madem bu kadar ısrar ediyorsun."

Birlikte okulun çıkışına giderken kendimi garip bir şe-

kilde uçuyormuş gibi hissediyordum. Ama bu his, bir çocuğun yanımıza yaklaşmasıyla kayboldu. Yüzünde kötü niyetli bir sırıtış vardı. Alora'nın derin bir nefes aldığını duydum.

Çocuk bana bakarak, "Hey, Alora, bu hafta beni de programına sıkıştırabilir misin?" dedi. "Belli ki şu aralar yoğunsun."

Alora'nın yüzü kızardı.

Çocuğu boğazlamak isteyerek dönerken, "Neler oluyor?" dedim.

Alora koluma yapışıp, "Sen karışma," diye tısladı.

Ağzım açık ona baktım. "Neden? Sana hakaret etti."

Gergin bir sesle, "Önemli değil," dedi.

"Hayır önemli. Niye öyle bir şey söyledi?"

"Lütfen, karışma."

Kafamın içinde iki ayrı ses kavga ediyordu. Biri çocuğu benzetmemi söylüyordu. Ya Alora'yı öldürecek kişi bu çocuksa? Öteki, bulaşmamamı söylüyordu; geçmişini değiştirmemeliydim. En azından şu âna kadar değiştirdiğimden daha fazla değiştirmemeliydim. "Peki ama bana bir açıklama borçlusun."

Alora tek kaşını kaldırdı. "Pardon? Sana bir açıklama mı *borçluyum*? Senden bugün buraya gelmeni istediğimi hatırlamıyorum."

Kendimi savunmak için düşündüğüm şeylerin hepsi geçersiz hale gelmişti. Haklıydı; ben kendi isteğimle buraya gelmiştim. Benden ona eve kadar eşlik etmemi istemişti. Yine de o geri zekâlının kendisine hakaret etmesine izin verip bir şey yapmaması doğru değildi.

Aramızdaki ağır ve rahatsız edici sessizlik birkaç blok boyunca sürdü. Sonunda daha fazla dayanamadım. "Özür dilerim. Orada olay çıkarmaya çalışmamalıydim."

Önüne bakmaya devam ederek, "Önemli değil," dedi.

"Hayır, önemli. Sadece..." Durdum ve elimi koluna koydum. Bir anda donakaldı ve dokunuşumla titrediğine emindim. "Bir problemin var. Grace, bunun Sela'yla olan kavgandan kaynaklandığını düşünüyor ama bence tek nedeni o değil. Tıpkı okulda olan şeylerde ve pazartesi günü eve nasıl döndüğün konusunda olduğu gibi."

Alora başını salladı. "O konulara girmek istemiyorum."

"Bunları sır olarak saklamak her şeyi daha kötü yapabilir. Belki neler olduğunu birilerine anlatmalısın."

Konuşmaya başlamadan önce birkaç kere ağzı açılıp kapandı. "Pazartesi öğleden sonra okuldaydım... Tuvalet-tydim. Başım dönüyordu. Eve gitmek istediğimi hatırlıyorum. Ve sonra... evdeydim."

"Bu daha önce başına geldi mi?" Geçen hafta bir anda önümde belirdiğinde sıçrama yeteneklerinin ortaya çıkmaya başladığını fark etmiştim. Bilmediğim şey ne zamandır olduklarıydı.

"Evet. İlki geçen pazartesi oldu. O yüzden tarih sınavından kurtarmaya girmek zorunda kaldım. Okulda gözüm karardı ve kendimi yatağımda yataarken buldum." Ofladı. "Bu pazartesi olan dördüncüydü."

Alora, bana tokat atmış olsaydı beni bu kadar şaşırtamazdı. Bir hafta içinde dört kere mi sıçramıştı? Bu doğru olamazdı. Alora gibi doğal yetenekli doğanlar büyük ihtimalle farklı gelişirlerdi. Ama benim zamanımda bir yetenek ortaya çıktığında yavaşça gelişirdi. Yetenek olgunlaşana kadar birkaç ay boyunca belki haftada bir olay olurdu. Acaba sıçrama kabiliyeti neden bu kadar hızlı ortaya çıkıyor, diye düşündüm. Halasından bunu nasıl saklamıştı?

"Grace'e anlattın mı?"

"Tabii ki hayır. Beni hemen doktora sürükler ve gerçekten buna harcayacak parası yok. Ve ben günbegün deliriyorum. Ne hoş, değil mi?" Sert bir kahkaha atıp yürümeye devam etti.

Bildiğim her şeyi değerlendirerek onu takip ettim. Büyük ihtimalle onu daha fazla zorlamamalıyım ama tekrar benimle konuşmaya başlamıştı. "Sela'yla aranda bir tatsızlık olduğunu biliyorum ama hâlâ babanın arkadaşı ile konuşmak istiyorsan ya başka bir araç bulman lazım ya da onu araman."

"Onunla şahsen konuşmak istediğimi sana söylemiştim."

"Evet, ama her zaman bir..." Bu zamandaki teknolojinin adını düşünürken duraksadım. "Video görüşmesi yapabilirsin."

Alora sıkınlıkla ofladı. "Evet, yapabilirim ama yapmak istemiyorum. Birinin gözlerinin içine bakmanın yerini alamıyor. Yüz yüze olursak Bay Miller'dan daha fazla bilgi alabilirim."

Bir an için düşündüm. "Peki. O zaman aklına daha iyi bir fikir gelmiyorsa Grace'in kamyonetini ödünç alman gerekecek."

"İzin vermez. O kamyonet konusunda çok tutucu," derken kocaman bir yağmur damlası düştü. "Ah, süper," diye mırıldandı.

Gülümseyerek, "Ne var? Sadece su," dedim. "Erimezsin ya."

"Peki, sen istiyorsan burada kal. Ama ben gidiyorum."

Koşmaya başladı ve ben de onu takip ettim. Yağmur, sağanağa dönmeden önce ancak iki blok kadar gidebilmiştik. Pansiyona ulaştığımızda donumuza kadar sıırıslıklamdık. Alora kapıyı açıp Grace'e seslendi.

Bir dakika sonra, Grace verandaya çıkıp bize yumuşak birer havlu verdi. "Aman Tanrım, bir an önce kurulansanız iyi edersiniz yoksa hasta olacaksınız."

Gülümsememi bastırdım. Bu benim zamanımda geçerliliğini yitirmiş bir sözdü.

Etrafı ıslatmayacak hale geldiğimizde Grace bizi içeri kovaladı. Hemen üzerimizi değiştirip yanına, mutfığa gelmemizi söyledi. İtiraz etmedim. Öğleden sonraları Grace'in mutfağında hep fırından yeni çıkmış bir şeyler olurdu. Asla onlardan birini geri çevirmezdim. Kendi yüzüğüme döndüğümde bir daha böyle bir muamele ile karşılaşamayacaktım.

Grace mutfak masasında bize üç kupa sıcak çikolata ve ev yapımı ekmekten büyük dilimler hazırlamıştı. Sıcacık kupayı kavrayıp bir yudum aldım.

Karşıma oturdu. "Siz ikiniz nasıl yağmura yakalandınız?"

"Buraya geri dönerken Alora'nın okulunun yanından geçiyordum, o sırada zil çaldı. Bugün servisle gelmek yerine yürümek ister diye düşündüm." En azından bu bir yalan değildi. O araçlardan birine daha önce hiç binmemiştim ama Akademi'nin servis araçlarından farklı olduklarını düşünmüyordum. Yani kalabalık, gürültülü ve ter kokusu dolu.

"Hı hı. Peki, baban hakkında daha fazla bilgi bulabildin mi?"

"Tam olarak değil."

"Nasıl yani?"

Hay lanet, bu konuyu rahat bırakmayacaktı. Grace'e söyleyebileceğim şeyler kafamda dönüp duruyordu. Alora'nın mutfığa girmesiyle cevap vermekten kurtuldum.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Grace bakışlarını benim üzerimde tutarak, "Bridger'a birkaç soru soruyordum," dedi.

Alora aramıza oturup ekmek dilimine saldırdı. İlk dilimi resmen ağzına tıkıp ikincisini alırken büyülenmiş şekilde onu izliyordum.

Grace, "Öğle yemeği yemedin mi?" diye sordu.

Alora bakışlarını tabağından ayırmadan, "Yemedim," dedi. "Ders çalışmam gerekiyordu."

"Bana yalan söyleme. Sela'dan kaçmak için mi yemek yemedin?"

"Yoo, gerçekten ders çalışmam gerekiyordu."

Grace ikimize bakarken ifadesi sertleşti. "Öyle mi? O zaman niye içimden bir ses benden bir şeyler sakladığınızı söylüyor?"

Alora sessiz kaldı. Gözümün önüne okulda Alora'ya hakaret eden çocuk gelince masanın altında yumuklarımı sıktım. Alora bizden ne saklıyordu?

Kapının sertçe vurulması ânı böldü. Grace'in başı evin önüne doğru döndü. "Acaba bu kim?"

O bakmaya giderken Alora'yla yerimizde kaldık.

Alora tabağını itip, "Ve iştahım da kaçtı," dedi.

"Halan hep böyle midir?"

Alora iç çekti. "Hep. Onu ölesiye seviyorum ama bazen fazla korumacı oluyor. Daha önce rahatsız etmiyordu ama artık... boğazıma yapışmış gibi hissediyorum."

Ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyordum.

Ön taraftan Grace'in sinirli sesi geldi. "Bu lanet olasıca yine ne istiyor?"

Alora kaşlarını kaldırıp hızlıca ayağa kalktı.

Mutfaktan çıkarken onu takip edip, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Grace Halam sadece Celeste geldiğinde böyle konuşur."

Celeste'in kim olduğunu soracaktım ama o zamana kadar girişe ulaşmıştık. Koyu saçlı şaheser bir kadın Grace'e bağıırıyordu. Grace, kadına cevap verdi ama sonra kadın bizi fark etti.

Kadın, parmağıyla Alora'yı işaret ederek Grace'e omuz atıp yanından geçerken duruşum dikleşti. "Ne gibi bir oyun

oynadığını bilmiyorum ama oğlumdan uzak dursan iyi edersin. Senin gibi bir pislüğün onu bozmasına izin vermem!"

Alora kadının sözleri ona zarar veriyormuşçasına geriye doğru bir adım attı. Yumruklarımı sıkmışım. Bugün insanların Alora'yı aşağılamalarından bıkmışım.

Grace, Alora ile kadının arasına girdi. "Celeste, buraya kafana estiği gibi gelip deli saçması suçlamalarda bulunamazsın."

Celeste burnunu kırıştırdı ve ağzından derin bir nefes verdi. "Lanet olası telefonunu açsaydın ben de buraya gelmek zorunda kalmazdım."

Grace, "Meşguldüm," dedi.

Celeste, "Eminim öyledir," diye söylendi.

Grace burnundan soluyordu. "Bridger ve Alora, lütfen bize biraz izin verir misiniz?"

Memnuniyetle. Alora'yı bu deli kadından korumak için daha fazla şey yapabilmeyi dileyerek parmaklarımı onunkilere doladım. Ve mutfağa geri döndük. Mutfaka girdiğimizde Alora elini benimkinden çekti.

Başta bir şey söylemedim. Birlikte, Celeste ve Grace'in boğuk ve sinirli seslerini dinledik. Sonunda, "O kadın ne demek istiyordu? Oğlu kim?" diye sordum.

Alora keyifsiz bir şekilde nefes verdi. "O, Trevor'ın anesi."

Kollarımı kavuşturup, "Niye seni oğlunun peşinde olmakla suçluyor?" diye sordum.

Gözleri yaşlarla dolarak, "Bilmiyorum," dedi. "Belki Trevor okulda benim hakkımda yalanlar uydurduğu içindir."

Alora, Trevor'ın onun hakkın uydurduğu yalanları anlatmayı bitirdiğinde üreme şansını memnuniyetle elinden alabilirdim. İçimi yoğun bir öfke kapladı. Kendimi girişe geri dönmek için zor tutuyordum ama dönsem bile hiçbir şey yapamayacağımın farkındaydım. Belli ki Celeste,

kendi çocukları hakkındaki gerçeği görmeyi reddeden o salak annelerdendi.

O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Alora'yla aramızdaki kısa mesafeyi aşp kollarımı ona doladım. Alora anında kendini kollarıma bıraktı. Göğsüme yaslanmış ağlarken omuzları sarsılıyordu.

Göğsüme yine o tanıdık büyük ağırlık çöktü. Sakinleştirici'ye ihtiyacım vardı. Ama Alora'yı bu halde bırakamazdım. O yüzden ona sarılmaya, bedeninin benimkine mükemmel bir şekilde oturuşuna odaklandım. Onun lavanta ve yağmur kokusunu içime çektim. Göğsümdeki ağırlık azalmaya başlamıştı.

Orada, o şekilde ne kadar kaldık bilmiyordum, belki saniyeler belki dakikalar boyunca sürdü ama umurumda değildi. Bir tarafım Vika'ya olan benzerliği yüzünden ona ilgi duyduğumun farkındaydı. Ama Vika ölmüştü. Aslında Alora da ölüydü. O bir hayaletti. Ama şu anda onun yanındaydım, onun canı yanıyordu ve ben bunu durdurmak istiyordum.

Keşke ona yetenekleri hakkındaki gerçeği söyleyebilseydim. Bu ona biraz yardımcı olurdu.

Ama yapamazdım. Söyleyemezdim.

Kapı çarparak kapandığında Alora ayrılıp bir özür mırıldandı.

Kısa süre sonra Grace hışımınla mutfığa girdi. "O kadının bana söylediklerine inanamıyorum."

Alora, "Ne dedi?" diye sordu.

Grace kendini en yakındaki sandalyeye attı. Celeste'in okulda olanları kuaföründen öğrenmesini anlattı. Kızı, kuaföre Trevor'ın dediklerini anlatmıştı. Ve tabii ki Celeste'in çarpık beyni suçlunun Alora olduğuna karar vermişti.

Grace bütün ayrıntılarıyla duyduklarını anlatmayı bitirdiğinde on yaş yaşlanmış görünüyordu. "Lütfen bana bunların gerçek olmadığını söyle."

“Değil. Ben asla öyle bir şey yapmam.”

Grace zayıf bir gülümsemeyle, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Ama bazen bu kasabada gerçeğin ne olduğu önemini yitiriyor. İnsanların gerçek olduğunu *düşündükleri* şey önemli oluyor. Sela da büyük ihtimalle seninle bu yüzden konuşmuyor, değil mi?”

Bu çok ilginçti. Grace de Sela’yla neden kavga ettiklerini bilmiyordu. Alora’nın bize anlatmasını umuyordum ama o sadece başını eğdi.

Grace üzüldüğünü belirten bir ses çıkardı. “İnsan içine çok çıkmıyor olabilirim ama Sela’nın annesinin kasabanın kodamanlarına yanaşmaya çalıştığını duydum.” Dalga geçen bir kahkaha attı. “Sela’nın, annesi gibi davranacağını hiç düşünmemiştim. Belli ki yanılmışım. Bunlara katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm tatlım. Bunları hiç hak etmiyorsun.”

Alora’nın gözleri tekrar doldu ve Grace ona sarıldı. “Yapabileceğim herhangi bir şey varsa bana söyle. Birçok konuda Sela’ya güvenmiş olduğunu biliyorum ama elimden gelen bir şey varsa yapmaya hazırım.”

Alora’nın gözleri kapalıydı ama “ihtiyacın olan bir şey varsa” sözlerini duyunca bir anda açıldı. Ne düşündüğünü biliyordum.

Grace’ten kamyonetini şimdi mi ödünç istemeliydi, yoksa bekleyip şu anki yardımseverliğini kaçırmayı göze mi almalıydı?

Alora’nın kaşları benden tavsiye istermiş gibi kalktı.

Hiç tereddüte düşmedim.

Ağzımı *kamyoneti iste* şeklinde oynattım.

ALORA

20 NİSAN 2013

Sonunda John Miller'la buluşacağım Starbucks'a gitmek için otobandan çıkarken, "Tanrım, midem bulanıyor," dedim. Ellerim terliyordu; onları kotuma sildim.

Bridger, yolcu koltuğunda camdan dışarıya bakarken, "Kenara çekmeni önerirdim ama bu durumda çok akıllıca görünmüyor," dedi. Haklıydı. Convington'daki cumartesi sabahı trafiği beklediğimden kötüydü. Ayrıca yoğun trafikte araba kullanmaya alışık değildim. Hatta aslında burada olmamam gerekiyordu.

Grace Halam, Bridger'ı babası hakkında bulduğu bir ipucunu araştırmak için Athens'e götürmekte olduğumu düşünüyordu. Kamyonetini ödünç almak istediğimde ilk aklıma gelen yalan buydu, neyse ki halam bunu yemişti. Saat üçten önce dönmemiz ve her saat başı haberleşmemiz koşuluyla kabul etmişti. Şu ana kadar iki kez aramıştı.

Kafeyi bulup arabayı park ettiğimde ellerim titriyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Bridger sıcacık elini omzuma koydu. Vücudumdan geçen elektrik akımıyla neredeyse yerimden zıplamıştım.

"Sadece gerginsin. Bay Miller'la konuşmaya başlar başlamaz geçer."

"Ya geçmezse? Ya tam bir salak gibi davranırsam?"

"Endişelenmeyi bırak. Yapmak istediğin şey buydu. Şimdi ya içeri girer ve Bay Miller'la konuşursun ya da bilgi almaktan vazgeçip eve dönersin. Karar senin."

Bridger, karar vermemi bekleyerek gözlerimin içine bakarken o insanların hep bahsettiği yol ayrımlarından birinde olduğumu fark ettim. Kamyonette kalıp hayatıma şu an olduğu gibi devam etme fikri neredeyse beni cezbediyordu. Şu anki hayatım yumuşak bir yorgan gibi güvenli ve rahattı. Ya da en azından baygınlıklarım başlamadan önce öyleydi.

Omuzlarımı dikleştirip kapıyı açtım. "Hadi o zaman."

İçeri girer girmez Bay Miller'ı gördüm. Bana gözlüklü olduğunu ve Atlanta Braves'in* şapkasını takacağını söylemişti. Masada oturmuş telefonu ile oynuyordu.

Bridger, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Bunu yalnız yapmam lazım."

Hafifçe bana gülümsedi. Başıyla Bay Miller'ın masasına oradan görünebilecek kadar yakın ama konuştuklarımızı duymayacağı kadar uzak bir masayı işaret ederek, "Peki, bana ihtiyacın olursa ben şurada olacağım," dedi. "İçecek bir şey ister misin?"

Midem tekrar ağzıma gelirken, "Hayır," dedim. "Midem kaldırabileceğini sanmıyorum."

Bridger içecek siparişini vermeye giderken bir yanım onunla gitmeyi istiyordu. Ama korkaklık yapamazdım. Kendimi Bay Miller'ın masasına gitmeye zorladım.

Cırtlak bir sesle, "Ah, şey, merhaba," dedim. Harika... sesim sanki beş yaşındaymışım gibi çıkmıştı.

Bay Miller kafasını telefonundan kaldırdı. Gülümsedi ama sonra ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Sen Alora mısın?"

"Şey, evet." Vay be, ne kadar da zekice konuşuyordum.

* Amerikan bir beyzbol takımı. -çn

Ayağa kalkıp tepemde dikildi ve elini uzattı. "Ben John Miller."

Elini sıkıp karşısına oturdum. Dilim damağıma yapışmıştı. Keşke Bridger'a bana bir frappe almasını söyleseydim, diye düşünerek dudaklarımı yalamaya çalıştım. Özlemle dükkânın girişine, onun hâlâ sırada beklediği yere bir bakış attım.

"Ee, Nate'in kızısın demek. Sana nasıl yardımcı olabiliyim?" Sesi temkinli çıkıyordu.

"Sanırım öncelikle babam ve annem hakkında hiçbir şey hatırlamadığımı söylemeliyim. Altı yaşından beri Grace Halamla yaşıyorum ama bir sebepten halam onlara ne olduğunu bana anlatmıyor."

Bay Miller hafifçe somurtarak parmaklarıyla oynadı. "Ve sanırım sen benim sorularını cevaplayabileceğimi düşündün, öyle mi?"

"Evet."

"Sende babanın hiç fotoğrafı var mı?"

"Evet var. Göstereyim." Fotoğrafları bulana kadar çantamı karıştırdım.

Onları Bay Miller'a uzatırken ellerim titriyordu. Fotoğrafları incelerken tek kaşını kaldırdı. "Evet, Nate ve benim fotoğraflarımız. Geçmişten bir esinti gibi."

Sakinleşmeye başladım. "Bana babamın nasıl biri olduğunu anlatır mısınız? Ya da onunla en son ne zaman görüştüğünüzü?"

Bay Miller dudaklarının birbirlerine bastırdı ve resimleri bana geri verdi. Sessizliğini koruması beni geriyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nate ve Grace'e kesinlikle benziyorsun. Ama..." Duraksayıp kafasını hafifçe yana eğdi. "Daha önce de söylediğim gibi, Nate bana bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmedi."

Bundan sonra söyleyeceklerinin iyi olmayacağını düşünürken bedenim karıncalandı.

"Ve ayrıca neye inanmakta zorlanıyorum, biliyor musun? Senin Nate'in kızı olduğuna."

"Ama ona benzediğimi söylediniz."

"Evet benziyorsun ama aynı zamanda Grace'e de benziyorsun. Belki onun kızıdır."

Yüzüme ateş bastı. "Eğer öyleyse, niye bana Nate'in kızı olduğumu söylesin ki?"

Bay Miller omuzlarını silkti. "Bilmem. Bunu ona sorman gerek."

Çılgılık atmak istiyordum. "Beni duymadınız mı? Grace Halam geçmişim hakkında bana hiçbir şey anlatmıyor. Bilmenin beni yaralayacağını düşünüyor."

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Belki gerçekten Nate'in kızıdır ve senden haberi yoktur."

"Hayır, öyle olamaz," dedim. "Grace Halam, beni onun getirdiğini söyledi. Beni orada bırakıp almaya geleceğini söylediğini anlattı ama geri gelmedi."

Birdenbire Bay Miller ayağa kalkıp kahvesini kaptı. "Ne gibi bir numara çevirdiğini bilmiyorum ama bu hiç hoşuma gitmedi."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben bir şey çevirmeye çalışmıyorum. Sadece babam hakkında bilgi almak istiyorum, o kadar."

"Az önce bana yalan söyledin; artık Nathaniel Walker'ın baban olmadığından eminim."

"Nasıl yani? O benim babam."

"Bu mümkün değil. Benim tanıdığım Nate Walker, 1994'te öldü."

Bay Miller'ın öfkeyle dışarıya çıkmasını izlerken yerimde kaldım, şaşkınlıktan hareket edemiyordum. Son sözleri aklıma gelen bir düşünceyle birlikte beynimde yankılanıyordu.

Eğer Nate Walker 1994'te öldüyse, nasıl benim babam olabilirdi?

Ben 1997'de doğmuştum.

ALORA

20 NİSAN 2013

Grace Halam ben daha kamyoneti park edemedi ve-
randaya çıkmış elleri belinde bize ölümcül bakışlar
atıyordu.

Bridger gözleri onda, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

Normalde, Grace Halamı kızgın gördüğümde elim
ayağıma dolaşırdı ama şu anda kızgın olması umurum-
da değildi. Bay Miller'den öğrendiklerimi sindirmek için
Convington'dan buraya kadar vaktim olmuştu.

Ve ben de gerçekten sinirliydim.

Kafam, çoğunluğu Grace Halamın bana tahmin ettiğim-
den daha fazla yalan söylediği üzerine kurulu sorularla do-
luydu. Yolda Bridger, yalan söyleyen kişinin Bay Miller ola-
bileceğini savunmuştu ama buna inanmıyordum. Bridger,
babamın beni Grace Halamla bıraktığını ona söylediğimde-
ki şaşkınlık ifadesini görmemişti. Bridger, babamın 1994'te
öldüğünü söylediğinde sessindeki acıyı duymamıştı.

Kamyonet park eder etmez, "Ondan gerçekleri öğren-
meden önce büyük ihtimalle işler çirkinleşecek, o yüzden
onunla yalnız konuşmayı tercih ederim," dedim.

“Emin misin? Yanında olmamı istersen kalabilirim.”

Teklifini kabul etmeyi çok istiyordum. Çatışmalardan hiç hoşlanmazdım, ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçmaya çalışırdım ama bugün kaçamazdım, bu kadar uzun süredir istediğim bir şey karşısında kaçamazdım. “Eminim. Biter bitmez sana her şeyi anlatırım.”

Ensesini ovdu. “Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım.”

Grace Halam kamyonetin yanına gelmişti. Kapıyı açar açmaz, “Nerede kaldın ve neden telefonuna cevap vermiyorsun?” diye bağırmaya başladı.

“Sadece yarım saat geciktik.”

“Sana *kamyonetimi* belli bir saate kadar ödünç verdiğimde o saatte dönmüş olmanı bekliyorum. Aynen aradığımda telefonu açmanı beklediğim gibi.”

Bridger hâlâ kamyonetin yanında duruyordu. Ona güven verici olduğunu umduğum bir şekilde gülümseyerek, “Ben hallederim,” dedim.

Bridger bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama dudaklarını birbirlerine yapıştırarak verandaya doğru gitti.

Grace Halam onun uzaklaşmasını izledi. “Ne yani? Babasını bulmanız için size kamyonetimi ödünç veriyorum ve bir teşekkür dahi edemiyor mu?” Bridger eve girdiğinde halam tekrar bana dönüp dik dik baktı. “Kendini nasıl savunacaksın küçük hanım? Kaza mı geçirdiniz, kaçırıldınız mı bilemedim. Naomi Burton’ın hâlâ kayıp olduğunu unuttun mu?”

Midem düğüm düğümdü. Bir saniye önce onunla yüzleşmeyi kafama koymuştum ama şimdi kaçmak isteyen o tanıdık duygu geri gelmişti.

“Orada öylece durup masum taklidi yapma. Bana cevap ver!”

Bunu duyar duymaz kararsızlığım geçti. Grace Halamla yaşamaya başladığımdan beri o ne söylerse onu yapmaya

çalışıyordum. Beni kabul edip yetiştirdiği için ona minnet duyuyordum. Ona hep güvenmiştim. Ama bugün bu güvenim sarsılmıştı.

Çantamı alıp kamyonetin kapısını çarptım. “Nerede olduğumu mu bilmek istiyorsun? Bugün babamın eski bir arkadaşını görmeye gittim. John Miller’ı, onu hatırlıyor musun?”

Bir anlığına Grace Halam dik dik bakmaya devam etti ama sonra sorduğum soruyu fark etti. Ağzı açıldı ve şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı. “Onun kim olduğunu sen nereden biliyorsun?”

“Onu *babamın* benden sakladığın fotoğraflarında gördüm.”

Yüzüne anladığını belirten bir aydınlanma geldi. “Geçen hafta tavan arasındaydın.” Nefesini normale döndürmeye çalışırken gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, “Peki, John’la nerede buluştun?”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Tanrım, bundan nefret ediyordum. Nefret. Kendimi, “Bridger’la Covington’a gittik. Bay Miller artık orada yaşıyor,” demeye zorladım.

Grace Halam sesi her hecede yükselerek, “Nereye? Nereye?” diye sordu. “Aman Tanrım! Bana bunu yaptığınıza inanamıyorum. Size güvendim ve aldığım karşılığa bak.”

“Bridger’ı suçlama. Babamın yanımda olmamasının ne demek olduğunu bildiği için bana acıdı. Ben, bana yardım etmesini istedim.”

“Bu ikinizin de bana yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyor,” diye tersledi.

“Senin bana yalan söylediğin gibi mi?”

Grace Halam aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp burnunun dibine geldi. Geriye adım atıp kamyonete çarptım.

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı.

“Nasıl yani?”

“Bunun etkilerini düşün. Ya bu sana bir zarar verirse?”

“Geçmişimi öğrenmek bana nasıl bir zarar verecek? Öğrenmekten korkan kişi senmişsin gibi görünüyor. Ya öyle ya da benim bilmemi istemiyorsun.”

“John sana tam olarak ne dedi?”

“Bana babamın 1994’te öldüğünü söyledi, ben 97’de doğmuş olduğuma göre bir şeyler yanlış.”

Kafasını salladı. “John’un aklı hiçbir zaman başında değildi. Nate’i başka biriyle karıştırmış olmalı.”

“Yo, hayır, hiç bunu deneme. Son derece kararlıydı. Ona bulduğum fotoğrafları gösterdim, yine de Nate’in kızı olamayacağımı söyledi.”

“Bu delice.”

“Öyle mi? Yoksa yalan söylemek için başka bir nedenin mi var? Beni kaçırdın mı yoksa?”

“Alora, nasıl böyle bir şey söylersin?”

“Neden polis merkezine gitmiyoruz? Eminim gerçeği öğrenmemde bana yardımcı olurlar.” Grace Halamın yüzündeki ifade kendimi çok kötü hissetmemeneden olmuştu. Şaşırılmıştı ve kızgındı ama ifadesinde başka bir şey daha vardı. Korku olmasını bekliyordum ama değildi. O kadar üzgün görünüyordu ki anında söylediğim her şeyden pişman oldum.

Grace Halam yüzünü ellerinin arasında saklayarak, “Bu nasıl oldu?” diye feryat etti. Bana cevap vermesi için ona bağırmaı düşünüyordum ama ağladığını fark ettim. Boğuk burun çekmeleri eşliğinde omuzları sarsılıyordu. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim; ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla yüzleşmeye mi çalışmalıyım? Yoksa onu rahat mı bırakmalıyım?

Onu kolundan tutup verandaya doğru götürmekle yetindim; basamaklara oturduk. “Bay Miller’la konuşmam-

dan sonra kafayı yemedim. Sence de gerçeği öğrenmeyi artık hak etmiyor muyum?"

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Sana bir şey söylemek istemedim, çünkü nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Sana her ne olduyrsa çok kötü olmalı ve ben olanları tekrar yaşamamı istemedim. Ve... Nate sana söylemememi rica etti."

Son cümlesi kanımı dondurmuytu. Birkaç kere yutkunarak devam etmesini bekledim. Ama Grace Halam sessizce oturdu; gözlerini sanki geçmişte olanları izliyormuş gibi karşısındaki bir noktaya dikmişti.

Sonunda tekrar anlatmaya başladı. "Nate, liseden mezun olur olmaz orduya yazıldı. O dönemde bunun onun için en iyi karar olduğunu düşünmüştük, çünkü sürekli başını belaya sokardı. Dersleri asar, gece yarılara kadar dışarıda bir şeyler çevirirdi. Her neyse, yirmi dört yaşındayken Irak'ta bir görevdeydi ve kullandığı kamyonet bir mayının üzerinden geçti." Yorgun bir nefes aldı. "John, Nate'in arkasındaki kamyoneti kullanıyordu. Bana daha sonra Nate'in kamyonetinin patladığını gördüğünü anlattı. Bize kurtulan olmadığını söylediler."

Bay Miller'ın babamın 1994'te öldüğünü söylerkenki ifadesini hatırladım. Yüzü öfke doluydu ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Sanki hatırlamak onu üzüyormuşçasına karanlık bakışları vardı.

"O yüzden Nate 2002'de, hem de benim doğum günümde, geldiğinde şoka girmiştim. Nehrin kenarındaki iskelede oturmuş kendime acıyordum. O dönemde annem, babam, Darrel, tüm yakınlarım ölmüştü. Yanıma yaklaştığını görmediğim için Nate ödümü koparmıştı. Sonunda kafayı yemiş olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum." Sert bir kahkaha attı. "Ama o gerçekten oradaydı. Tabii ki neler olduğunu öğrenmek istedim ama Nate, olanların gizli olduğunu söyledi. Bana tek anlattığı şey, yeni bir hayatı

olduğu ve bir süreliğine beni görmek istediğiydi. Sanki hiç gitmemiş gibi saatlerce sohbet ettik. Gitmek zorunda olduğunu söylediğinde çok üzülmüştüm. Bana bir sonraki sene doğum günümde tekrar geleceğine söz verdi. Ve tahmin ettiğim gibi sözünü tuttu.”

Halam yine sessizliğe bürünmüştü; bu sefer uzunca bir süre konuşmadı. Sabırsızlanmaya başlamıştım ve bu kadar bilginin bana yeteceğini düşünmesinden korkup onu konuşmaya teşvik etmem gerektiğine karar verdim.

“Anlamıyorum. Eğer dediğin gibi yeni bir hayatı varsa ve her şey gizliyse, neden beni buraya bıraktı?”

Grace Halam kucagında duran, açıp kapattığı ellerine baktı. “İşin tuhaf kısmı o. İlk geldiğinde senden bahsetmedi bile ama ertesi sene geldiğinde çok heyecanlıydı. Sonunda onu göreve zorlayan her kimse ondan kurtulduğunu ve ailesini alıp yakınlarda bir yere yerleşmek istediğini söyledi. Onun adına çok mutlu olmuştum. Darrel’la benim çocuğumuz yoktu; dolayısıyla bir yeğenim olduğunu öğrendiğimdiki sevincimi tahmin edersin.”

“Sana beni getireceğini söylemedi mi?”

“Hayır ve asıl tuhaf olan şey aynı gün içinde iki kere gelmesiydi. İlk gelişi bana planlarını anlattığı zaman, akşamüstüydü. Sonra aynı gece eve geldi. Sen baygındın. Ve Tanrım, Nate cehennem azabı çekmiş gibi görünüyordu. Annenin ve senin saldırıya uğradığınızı ve sadece seni kurtarmaya vakti olduğunu söyledi. Geri dönüp annene ne olduğunu öğrenmek için seni benimle bırakacağını söyledi.”

“Ee, tekrar geldi mi?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Sadece sana göz kulak olmamı istedi. Ve gitmeden bana bir anahtar verdi. Anahtarın bir kiralık kasaya ait olduğunu ve sadece o geri dönmezse açmamı söyledi. Neler olduğunu anlatması için ona yalvardım ama anlatmadı. Bana bildiğim azıcık şeyi de sana anlatmamam için söz verdirtti. Bu, onu son görüşümdü.”

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu.

Grace Halam, "İşte hepsi bu kadar," dedi. Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Elini tutup ben kaldırmasına izin verdim. "Gerçeği senden sakladığım için özür dilerim ama bunu Nate istediği için yaptım. Annenle senin başınıza gelenler çok kötü olmalı. O kadar kötü ki sen o anılarını beyninin derinliklerine gömmüşsün. Ve kardeşimi tanıyorsam, o da hatırlamamanı tercih ederdi." Diğer elimi de tutup, ellerimi kendininkilerin arasına aldı. "Asla bilerek sana zarar verecek bir şey yapmam tatlım. Sen benim tek ailemsin. Seni korumak için her şeyi yapmaya hazırım."

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Hissettiğim şeyin ne olduğundan emin olmayarak Grace Halamın bakışlarına karşılık verdim. İlk defa bana niye yalan söylediğini anlamıştım. Yalan söylemiş olmasından nefret etsem de bunun için onu suçlamıyordum.

Anlattıklarını nereden düşünmeye başlayacağımı dahi bilmiyordum. Hayatım bir film senaryosu olabilirdi. Mükemmel bir filmde tek eksiği deli bir caniydi.

Grace Halam kısık bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," derken aklıma söylediği başka bir şey geldi. "Kiralık bir kasadan bahsettin. O neredeydi?"

"Atlanta'da."

"İçinde ne vardı?"

Sorumu yoğun bir sessizlik izledi. "Nate'in o dönemde neler yaptığına dair daha fazla bilgi yoktu. Sadece sana sahip çıkabilmem için gereken evraklar vardı. Doğum belgen, sosyal güvenlik numaran gibi şeyler."

"O kadar mı?"

"O kadar."

"Evrakları görebilir miyim?"

Grace Halam ellerimi bırakıp iç çekti. "Gerçekten, sadece evraklar, senin bakmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Güvende olmaları için onları sakladım."

“Bana en azından annemin adını söyler misin?”

Yumuşak bir sesle, “Tabii ki,” dedi. “Annenin adı Ad-die. Ama hakkında bilgi aramakla uğraşma. Ben aradım ama hiçbir şey bulamadım.”

Acaba yine yalan mı söylüyor diye düşündüm. Büyük ihtimalle. Ama onu suçlamak yerine yüzüme bir gülücük oturtup ona sarıldım. “Sana yalan söyleyip arkandan iş çevirdiğim için çok özür dilerim.”

“Ben de sana bildiklerimi anlatmadığım için özür dilerim.” Grace Halam beni kollarında sıkıp bıraktı. “Sanırım ödeşmiş sayılırız, değil mi?”

“Evet, sanırım.”

“Sen iyi misin?”

“Evet halacığım. Sonunda hayatımın bir kısmını geri alabildim.”

“Daha fazla şey bilmediğim için üzgünüm. Hâlâ Nate’in bir gün çıkıp geleceğini umuyorum.”

“Ben de.”

“Her neyse, şimdilik bunları geride bırakalım. Öylece oturup annenin ya da babanın geri dönmesini bekleyemeyiz. Kendi hayatımızı yaşamamız lazım yoksa deliririz.”

Grace Halamı içeriye doğru takip ederken haklı olduğunu düşündüm. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım; sanki hayatımın parçaları teker teker yerlerine oturuyordu. Yine de aldığım bilgilerden tamamen tatmin olmamıştım; her şeyi tam olarak öğrenene kadar da olmayacaktım.

Annemle babam öylece oturup yaşayamadığım hayata üzülmemi istemezlerdi ama bu cevap aramaya devam edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Çünkü Grace Halamı tanıyordum ve eğer kasadan çıkan tek şey evraklar olsaydı onları bana gösterirdi.

Benden bir şeyler daha saklıyordu.

BRIDGER

21 NİSAN 2013

A yın gümüş parıltısı odamı aydınlatıyordu. Saat, gece arası on ikiyi üç geçeyi gösteriyordu. Alora yakında burada olurdu. Gizlice alt kata inmeden önce, Grace'in uyuduğundan emin olmak istemişti. Grace'in ondan bir şeyler daha sakladığına emindi. Ayrıca, sakladığı şey her neyse çalışma odasındaki kasada olacağından da emindi.

Alora, Grace'in itiraf ettiklerini anlattığında kafayı yiyordum. Ya bu zamanın askeriyesi yetenekli insanları keşfettiye? Alora'nın babası onlarla çalışıyor olabilir miydi? Ama bu hiç mantıklı değildi. Akademide öğrendiğim her şey bilim adamları insanların genleriyle oynamaya başlana kadar devletlerin Yetenekler'in varlığından haberdar olmadıklarını söylüyordu. Geçmişte yetenekli doğanlar, yeteneklerini saklamışlardı.

Hafif bir kapı tıkırtısı düşüncelerimi böldü. Yataktan atlayıp kapıyı açtım.

Alora, sabahlık ve terliklerini giymişti. Koridorun loşluğunda herhangi bir renk görmek mümkün değildi ama

üzerindekiler kesinlikle soluk renkliydi. Karanlığın içinde neredeyse meleşimsi bir görünümü vardı.

Bu şekilde düşünmekten vazgeçmem gerekiyordu.

Kafasını hafifçe yana eğerek, "İyi misin?" diye sordu.

Hızlıca, "İyiyim," dedim. "Sadece... böyle giyineceğini tahmin etmemiştim."

Alora şaşırmış görünüyordu; sabahlığına bakıp sırttı. "Benim giysilerimin komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Ya seninkiler nasıl ki, Bay Asker? Grace Halam bizi aşağıda yakalarsa eminim niye böyle giyinmiş olduğunu soracaktır."

Haklıydı. Üniformamı giymiştim. Eğer saklanmam gerekirse pelerininin en iyi yöntem olacağını düşünmüştüm. Ama bunu Alora'ya söyleyemezdim. O sebeple sırtarak, "Bu normalde uyuduğum şeylerden daha iyi," dedim.

Alora'nın gözleri göğsüme kaydı. Acaba beni iç çamaşırlarımla hatırladığı için mi kızarıyor, diye düşündüm. Bu düşünce sırtımama neden oldu.

"Ne istersen onu giy, yeter ki sessiz ol." Cep telefonun ışığını fener olarak kullanarak uzaklaştı. Kapımı kapatıp ona yetişmeye çalıştım.

Alora mutfakın karşısındaki kapalı kapının önünde durdu. Cebinden bir firkete çıkarıp telefonunu bana uzattı. "Işığı kapı koluna doğru tut, olur mu?"

Telefonu elinden alırken parmak uçlarım hafifçe ona dokundu. Ama bu küçücük dokunuş bile, acısı hariç, sersemleticiyle vurulmaktan farksızdı. Bu zamanda daha fazla kalırsam kesinlikle delireceğimi düşünerek hızlıca elimi çektim. Bunu yapamazdım. Alora'ya karşı herhangi bir duygu beslemeye başlayamazdım. O Vika değildi, o bir hayaletti. Başka bir şey değildi.

Alora firketeyi kilide sokmadan önce ellerini ovuşturdu. "Işığı sabit tutar mısın? Bu hiç de kolay değil."

"Kilit açmakta başarılı olduğunu sanmıştım."

“Bunu sadece iki kere yaptım ve ikisinde de gündüzdü. Eğer senin dilediğin kadar hızlı açamıyorsam özür dilerim.”

Bir anlığına bana gıcık olduğundan korktum ama sonra dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. O kapıyı açmaya çalışırken dudaklarına odaklandım. Gülümsemeyi bırakır bırakmaz alt dudağını ısırıldı. Sonra dudaklarını yaladı.

Bakmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Sonunda bir tık sesi ve zafer dolu bir “İşte,” duydum.

İçeri girdiğimizde, Alora kapıyı kilitleyip ışığı açtı. Odanın duvarları puslu bir mavi tonunda boyanmıştı. Odada mobilya koyacak çok fazla yer yoktu. İçeride sadece odadaki tek pencerenin önünde duran çalışma masası, şöminenin iki yanındaki ince kitaplıklar ve köşedeki rahat görünümlü koltuk vardı.

“Buraya.” Alora en yakındaki kitaplığa gidip elini koyu renkli ahşabın yanına soktu. “Geçen sene, Grace Halam ona bir şey olursa diye önemli evrakları nerede tuttuğunu bana göstermeye karar verdi. Göğsündeki ağrı için doktora gittiği dönemdi. Ağrının sebebinin stres olduğu ortaya çıktı.” Üzücü bir anıymış gibi gözlerini yere indirdi. “Her neyse, bunun arkasında bir duvar kasası olduğunu söyledi.”

“Şifresini biliyor musun?”

“Evet, halamın evlilik tarihi. Tek yapmamız gereken şey bunu çekmek.”

Kitaplığı inceledim. “Sana kasaya nasıl ulaşacağını anlattı mı?”

“Hayır, sadece tuş takımına numaraları girmem gerektiğini söyledi.”

Kolay görünüyordu. Ama bildiğim bir şey varsa o da kolay görünen şeylerin genelde öyle olmadıklarıydı. Alora’nın yanına geçip onun tuttuğu yerin üstünden kitaplığı kavradım. “Sen alttan çekerken ben de üstten çekeceğim. Hazır mısın?”

Hırıltılı bir sesle, "Evet," dedi. Az kalsın kitaplığı bırakıyordum. Sesi, Vika'nınkiyle aynı çıkmıştı.

Yemin ederim aklımı kaybediyordum.

Yine de çekmeye devam ettim. Alora'nın yardımına rağmen kitaplık hareket etmeyi reddediyordu. Birkaç dakikalık milim milim uğraşımızdan sonra kitaplığı kasaya ulaşabileceğimiz kadar çekmeyi başardık.

Alora kasanın önünde diz çökerken, "Heyecanlı olduğuma inanamıyorum," dedi. Parmaklarını tuş takımının üzerinde gezdirdi ve tekrar bana baktı. "Ya içinde gerçekten kötü bir şey varsa? Yani, halam, babamın benim öğrenmemi istemediğini söyledi."

Yanına diz çöküp elimi omzuna koydum. Ne hissettiğini anlıyordum. Bulacağın şey hayatını değiştirebileceğinden coşku ve endişe karşımı bir histi. Babamın DataDisk'ini açmadan önce ben de kendimi böyle hissediyordum. "Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Böyle hissetmen çok doğal. Ama ne var, biliyor musun? Eğer vazgeçip kasayı açmazsan buna hep pişman olacaksın. Her gün acaba içinde ne vardı diye düşüneceksin."

"Biliyorum," dedi. "Sadece... her şey o kadar gerçeküstü geliyor ki."

Ben cevap veremeden bakışlarını çevirdi ve şifreyi girdi. Nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı.

Alora suratını asıp tekrar şifreyi girdi.

Yine hiçbir şey olmadı.

"Hadi ama!" Tekrar denedi.

"Şifrenin halanın evlilik tarihi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Evlendiği gün, 26 Haziran 1996."

"Yani, 26, 6, 96 mı giriyorsun?"

"Evet, onu denedim. Bir de sıfır altı deneyeyim," dedi. Parmakları tuş takımının üzerinde gezindi.

Hiçbir şey olmadı.

Alora yumruğunu kasaya gömdü. "Anlamıyorum. Şifrenin evlilik tarihi olduğunu söylemişti. Ya şifreyi değiştirdiyse?" Kafasını duvara yaslayıp, "İşte bu harika," diye mırıldandı.

Ensemi ovarak düşündüm. Grace'in, Alora'ya söylemeden şifreyi değiştirmesi mantıklı gelmiyordu. Özellikle, de acil bir durumda Alora'nın kasayı açabilmesini istediği düşünülduğünde. "Sayıları tersten girmeyi denesene?"

Alora tekrar sayıları girdi. Bu sefer tuş takımının yanındaki yeşil bir ışık yandı. Elini göğsüne bastırarak, "Yaşasın," dedi.

Nefes verdim; nefesimi tutmakta olduğumu fark etmemiştim.

Kapağı açtı.

Alora'nın omzunun üzerinden bakarken kalp atışlarım hızlanmıştı. Birkaç dosyanın üzerinde büyükçe bir yığın zarf duruyordu. Ama hepsinin üzerinde cilalı ahşap bir kutu vardı. Alora ilk onu çıkardı.

Kitaplığın arkasından çıkabilmesi için çekildim. Alora kutuyu kucağına koyup kapağını açtı. Ben de eğilip içinde ne olduğuna bakmak istiyordum ama kendime engel oldum. İçindekiler babasından kalan şeylerdi.

Alora bir kâğıt çıkarıp inceledi. Bana dönüp, "Doğum belgem," dedi. "Annemin adı Addie'ymiş. En azından Grace Halam bu konuda yalan söylememiş. Ve Denver'da doğmuşum. Tuhaf, değil mi? Benim annemle babam, seninkileri tanıyor olsalar çok hoş olmaz mıydı?"

Sadece gülümsemekle yetindim.

Alora doğum belgesini yere koyup diğer kâğıtlara bakmaya başladı. "Bunlar hastalık geçmiş belgeleri. Acaba neden babam bunları benden saklamak istedi. Bu hiç mantıklı değil." Derin bir iç çekti ama sonra gözleri kocaman

açıldı. Acaba ailesinin bir fotoğrafını mı buldu diye düşündüm. Dikkatini çeken şeyi kutudan çıkardı.

Bir anlığına yine nefes almayı unuttum.

Alora elinde zarif gümüş bir zinciri olan ve ucunda pürüzsüz siyah bir taş bulanan bir kolye tutuyordu. Bu daha önce gördüğüm bir şeydi; Profesör March yasaklanmış teknolojileri anlatırken gördüğüm bir şey, bu bir Aldatma Mücevheri'ydi.

Alora'nın babası nasıl henüz icat edilmemiş bir şeye sahip olabilirdi?

Acaba bunu ona benim babam mı verdi, diye düşündüm. Grace, bunları kasadan Alora ilk onun yanına geldiğinde çıkarmıştı. Niye babam zamanda geriye giderek Alora'nın babasına AlMü vermiş, sonra da şu anda bulunduğum zamanda Alora'nın hayatını kurtarmaya çalışıyor olsundu ki?

Alora'nın babasının, onun buna erişimi olmasını istememesi çok doğaldı. Taşa on saniye basılı tutmak pelerini çalıştırıyordu. Bunun halk arasında olmasının yaratacağı karmaşayı hayal edebiliyordum.

Alora, "Ne oldu?" diye sordu.

Sesini duyar duymaz gözlerim ona kaydı. "Sadece ne hoş bir... kolye diye düşünüyordum."

Saçmalıyorsun Creed, saçmalıyorsun.

"Çok güzel. Acaba anneme mi aitti..." Alora AlMü'yü yukarı kaldırdı. Hafifçe sallanıyor ve ışıktaki parıltıyordu. "Ne yapacağım, biliyor musun? Bunu alacağım."

Kolyeyi açıp boynuna taktı. Kolyeyi elinden almamak için kendimi çok zor tutuyordum.

Çünkü emin olduğum tek bir şey varsa, o da Alora'nın bir AlMü'yle hiçbir işi olmadığıydı.

Onu Alora'dan geri almalıydım. Ama nasıl?

ALORA

6 MAYIS 2013

Saatin dakikaları ilerlemek bilmiyordu. Buradan çıkmaya fazlasıyla hazırdım. Biyolojiden sıkılmış olduğum yetmezmiş gibi bir de sınıfta kimyasal ve küf kokusu vardı. Dikkatimi öğretmene vermeye çalıştım ama aklım Grace Halamın babam hakkında anlattıklarına kayıp duruyordu.

Kolyemi bluzumun altından çıkarıp parmaklarımı ona doladım. Ailemden yadigâr bir şeyimin olması beni rahatlatıyordu. Bunu, onlardan bana bir hediye olarak düşünüyordum. Belki bana son verdikleri şeydi.

Ama neden babam bunu benden saklamak istemişti.

Hoparlörlerden sekreterin Kate'in müdürün odasına gelmesini söyleyen sesi duyuldu. Kate hızla eşyalarını toplarken onun nasıl görüldüğünü inceledim. Saçı havalı bir şekilde toplanmamıştı, yüzünde makyaj yoktu ve çok bitkin görünüyordu. Sanırım Naomi'nin ortadan kaybolması Kate'i etkilemeye başlamıştı. Kate kimseye bakmadan sırıftan çıktı.

Öğretmen derse devam etti ama on dakika sonra bir öğrenci daha müdürün odasına çağrıldı; bu seferki Naomi

ve Kate'in en yakın arkadaşlarından biriydi. Kate'den daha iyi durumda görünmüyordu. O da sınıftan çıktıktan sonra kimse tekrar derse odaklanamadı. Birkaç öğrenci dersin başından beri boş olan sıraya bakıp duruyordu, Naomi'nin sırasına.

Naomi ortadan kaybolduktan sonraki ilk hafta herkes Trevor'la ayrıldığı için üzgün olduğundan bir yerlere kaçtığını düşünmüştü ama artık kimse öyle düşünmüyordu. Ailesi ve arkadaşlarıyla iletişim kurmayalı bu kadar çok zaman olduktan sonra durumun ciddiyetinin farkına varmışlardı.

Kaybolalı üç hafta olmuştu.

Ders biter bitmez dolabıma gittim. Neredeyse herkes Naomi'den bahsediyordu. Hatta bazıları sanki kaybolmasına ben sebep olmuşum gibi bana suçlayıcı bakışlar atıyordu. Dolabımın yakınlarında bir kızın ailesinin onu artık hiçbir yere tek başına göndermediğini söylediğini duydum. Onu anlayabiliyordum. Grace Halam da sürekli tetikteydi.

Tarih dersine gittiğimde kendimi Trevor'la yüzleşmeye hazırladım ama sınıfta değildi. Sınıfa hep son dakikada girdiği düşünülüyordu bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama ders başladığında da sınıfa gelmedi. Belki de Kate'le birlikte o da çağırılmıştı. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Dersi dinlemeye çalışarak yerime yerleştim ama çok geçmeden bir anons daha yapıldı.

Bu sefer çağrılan bendim.

Tüm gözleri üzerimde hissederek hızlıca kitaplarımı toplayıp sınıftan çıkarken acaba neler oluyor diye düşündüm. Trevor'ın sınıfta olmaması ve öncesinde Naomi'nin en yakın iki arkadaşının çağırılmış olması tesadüf olamazdı.

Müdürün odasına ulaştığımda tüylerim diken dikendi. Grace Halam iki eliyle çantasını tutarak siyah sandalyede oturuyordu. Beni görür görmez ayağa fırladı.

“Niye buradasın?” diye sordum.

“Şimdi değil,” diye tısladı. Gözleri, bizi dinlediklerini saklama gayreti dahi göstermeyen iki sekretere kaydı. Grace Halam kapıdan çıkıp bana kapıyı tuttu.

Kamyonete bindiğimizde sol elini direksiyona vurdu. “Olanlara inanamıyorum.”

“Neler oluyor?”

“Kısa süre önce bir telefon geldi. Polis amiri sana Naomi Burton hakkında birkaç soru sormak istiyor.”

Nedenini tahmin etmeme rağmen, “Neden benimle konuşmak istiyor ki?” diye sordum. Hepsi Trevor yüzündendi. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Niye kafayı bana takmak zorundaydı ki?

“Bilmiyorum tatlım,” dedi. “Sadece hemen merkeze gelmeni söyledi.”

Polis merkezinin önüne park ederken midem ağzımdaydı. Lobiye girdiğimizde kusmamak için nefesimi tutmak zorunda kalmıştım; etraf sanki biri kokuşmuş bir süngerle yerleri silmiş gibi kokuyordu. Grace Halam kurşungeçirmez camın arkasındaki memura selam vermeden önce yüzünü ekşitti. Adamın, amirine bizim geldiğimizi söylemesini beklerken etrafı inceledim.

Kate ve Trevor’ın burada olmamasına hem şaşırmış hem de sevinmişim. Polis amirinin beni sorgulamak istemesi yeterince kötüydü; bir de Monroelar burada olsaydı bu gözlerimi kızgın demirle oymaktan farklı olmazdı.

Memur döndüğünde, “Amirin odasına geçebilirsiniz,” dedi. Otomata basarak solumuzda kalan kapıyı geçmemiz için açtı. İçeriye girdiğimizde memur bize amirin odasına kadar eşlik etti.

Ellilerinin başında uzun boylu bir adam olan Amir Lloyd, masasında oturuyordu. Gözlerinin altı mosmordu ve saçları sanki birçok kez ellerini arasında dolaştırmış gibi duruyordu. Ayağa kalkıp elini Grace Halama uzattı.

Halam elini sıkmadı.

İfadesi sertleşti. "Lütfen oturun," dedi ve oturmamızı bekledi. "Sanırım sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur."

Grace Halam sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Evet, kesinlikle bu soru aklımdan geçti." Sesi çeliği de-
lip geçebilecek kadar sertti. Bana amirin, Darrel öldükten
birkaç hafta sonra halama asılacak kadar yüz­süz olduğunu
ve halam ona karşılık vermeyince sinirlendiğini anlatmıştı.

Yani kısaca polis amiri hıyarın tekiydi ya da en azından
bir zamanlar öyleydi.

"Başlayalım o zaman." Dikkatini bana çevirdi. "Naomi
Burton'ı en son ne zaman gördün Alora?"

İşte başlamıştık. Boynumu ovdum. "Üç hafta kadar
önce. Cuma okul çıkışı, Nisan'ın on ikisi." Tarihi hatırlıyordum,
çünkü Levi'nin partisinin bir gün öncesiydi. "Onu
park yerine giderken gördüm."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır efendim. Ben... Sela ile birlikteydim. Sela
Perkins'le." Boğazıma bir yumru oturdu. Az kalsın arkadaşım
Sela diyecektim.

Birkaç hafta içinde bu kadar çok şeyin değişmiş olması
tuhaftı.

"Naomi nasıl görünüyordu?"

"Keyfi kaçaktı. Sanki sinirli ya da üzgün gibiydi." Amir
öne eğilip dirseğini masanın kenarına dayadı.

Kafamda o gün Naomi'nin nasıl görüldüğünü canlandırdım.
Ağlıyor olduğunu. Ayrıca olayın bir gün öncesinde Trevor'ı
takip ettiğini ve ona ihtiyacı olduğunu söylediğini duyduğumu
hatırladım.

"Kesinlikle üzgündü," dedim. "Erkek arkadaşı ondan
ayrılmıştı."

"Naomi'yle herhangi bir iletişim kurmadığına emin misin?"

Grace Halam ofladı. "Tanrı aşkına, az önce sana kızla konuşmadığını söyledi ya."

Amir Lloyd, halama soğuk bir bakış attı. "Sessiz kal-mazsanız dışarıya çıkmanızı istemek zorunda kalacağım."

Eğer Grace Halam bakışlarıyla adam öldürebilseydi Amir Lloyd'ün hiç şansı yoktu. Amir Lloyd'un, Naomi'nin kayboluşundan önceki haftayla ilgili birkaç sorusunu daha yanıtladım. Hatta Naomi ve Kate'in, benim Trevor'la yaptığım sözde ders çalışma buluşmasını yarıda kesmesine kadar her şeyi anlattım.

"Peki, o hafta içinde Bayan Burton'la büyük bir kavga etmediğinize emin misin? Trevor Monroe için bir kavga."

"Hayır, size olan her şeyi anlattım." Bütün vücudum gerilmişti. Keşke artık benim gitmeme izin verseydi.

Amir Lloyd beni incelerken tek kaşını kaldırıp, "Bu çok... ilginç," dedi.

"İlginç olan ne?" diye sordum.

"Bay Monroe olanları bu şekilde anlatmadı."

Grace Halam sandalyenin kollarına sıkıca yapışarak, "O piç kurusu her ne anlattıysa yalan söylemiş," dedi.

Amir, "Ben de aynı şeyi düşünmeye başladım," diye cevapladı.

Afallamıştım demek içinde bulunduğum durumu tarif etmeye yetmiyordu.

Grace Halam sandalyenin kollarını bıraktı. "Bunu fark edebilecek kadar zeki olmanıza sevindim."

Grace Halama, adama kötü davranmayı bir süreliğine bırakmasını dileyerek susmasını isteyen bir bakış attım ve sonra amire, "Trevor ne anlattı?" diye sordum.

"Bay Monroe'nun anlattıklarını size anlatma yetkim yok." Bilgisayarında bir şeye bakıp, "Gitmenize izin vermeden önce eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Gitmeme izin vermesi için yok demek üzereyken Trevor'ın kolumu sıkmadan önce söyledikleri aklıma geldi.

Naomi'yi kafana takma. Ben onu halledeceğim.

Söyledikleri ağzımdan çıkmak üzereydi ki yuttum. Korkmuştum. Yani Trevor'ın onunla çıkmayı kabul etmediğim için bana yaptıkları düşünüldünce. Bana tekrar bulaşmasına neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyordum. O yüzden, "Hayır efendim. Hepsi bu kadar," dedim.

"Eğer eminsen şimdilik sorularım bu kadar." Ayağa kalktı ve Grace Halama, "Alora'yı getirdiğiniz için teşekkürler. Başka sorum olursa sizi ararım," dedi.

Halam çantasını yerden alırken iğneleyici olduğu her halinden belli bir şekilde, "Benim için zevkti," dedi. "Bu arada, Naomi'yi bulmak konusunda bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

Polis amirinin çenesi kasıldı. "Evet, ettik."

Grace Halama meraklı bir bakış atarak, "Bu iyi haber," dedim.

Benim aklımdan geçen şeyi halam sordu, "Eğer bulundysa niye Alora'nın gelmesini istediniz?"

Birden nedenini anladım. Amirin cevabını daha duymadan kalp atışlarım hızlandı.

"Çünkü bu sabah Naomi'nin bedenini bulduk. Bu, şu an resmi olarak bir cinayet soruşturması ve tüm ipuçlarını değerlendirmemiz gerekiyor."

Aman Tanrım.

Naomi ölmüştü.

Naomi ölmüştü.

Naomi ölmüştü.

Bu kelimeler kafamın içinde parlak harflerle yanıp sönyordu. Naomi'yi sevmememe rağmen bu çok üzücü bir haberdı. Sandalyeye yığıldım; midem bulanıyordu.

Grace Halam endişeyle büzülmüş bir yüzle, "Tatlım. İyi misin?" diye sordu.

Ona iyi olmadığımı söylemek istiyordum. Bunun ger-

çek olduğuna inanamıyordum. Bir yere kıvrılıp ağlamak istiyordum.

Amir Lloyd boğazını temizledi. "Bir şey ister misin?" Burada benim yanımda olmaktansa herhangi bir yerde olmayı diliyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır... Her şey yolunda," diye yalan söyledim. Dilim ağzımın içinde uyuşmuş gibiydi. Su içmek iyi gelirdi ama buradan hemen çıkmayı tercih ederdim.

Grace Halam, "Emin misin?" diye sordu. "Daha kamyonete ulaşmadan bayılmanı istemiyorum."

"İyiyim. Gerçekten." Sesimin olduğumdan daha güçlü ve emin çıkmasını sağlamıştım.

Grace Halam kalkmama yardım etti ve midemin kasılmayı bırakmasını umarak dengemi bulmaya çalıştım. Buna inanamıyordum. Bir kız ölmüştü. Ya katil Trevor'sa? Tabii ki bana söylediği sözlerden başka, bu konuda hiçbir kanıtım yoktu.

Birkaç dakika önce sözleri o kadar da önemli değildi. Ama artık her şeyi değiştiriyorlardı.

Grace Halam, "Peki o zaman. Hadi gidelim. Dinlenmen gerekiyor," dedi.

Amir bizi kapıya kadar geçirirken, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Ve aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın."

O anda Trevor'ın söylediklerini amire anlatmayı istedim. Anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama ikilemde kalmıştım. Eğer Naomi'yi gerçekten o öldürdüyse benim amire anlattıklarımı duyunca bana ne yapardı? Bu riski almaya değer miydi?

Ya da muhtemel bir katillin kaçmasına izin mi verecektim?

Amirin odasından çıktığımızda kaçmakta olduğumu fark ettim. Yıllardır tüm korkularımdan kaçıyor olduğum

gibi. Grace Halamı dinleyip geçmişim hakkında cevap ara-
maktan vazgeçmiştim, çünkü içten içe bulacağım şeyden
korkuyordum.

Korkmaktan çok sıkılmıştım.

Fikrimi tekrar değiştirmeden önce kolumu halamdan
ekerek amirin odasına girdim. Grace Halam arkamdan
seslendi ama onu umursamadım.

Amir şaşkın bir ifadeyle kafasını düzenlemekte olduğu
evraklardan kaldırdı. "Bir şey mi unuttun?"

"Evet," derken sesim titriyordu.

BRIDGER

6 MAYIS 2013

Yatakta sırtüstü dönerek yanan gözlerimi ovuşturdum. İnternette arama yaparak iki saatimi harcamıştım. Neden hâlâ Alora'nın anne ve babasıyla ilgili daha fazla bilgi aradığımı bilmiyordum. Ama yine de kendimi oyalamaya çalışıyordum.

Yapabileceğim başka bir şey düşündüm ama odaklanamıyordum. Kendimi yapış yapış hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi kapatıp Alora'yı ve onun hakkında bildiklerimi düşündüm. Ve birden kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ama bildiklerimi ne kadar düşünürsem düşüneyim, babamın niye onu kurtarmak istediğini algılayamıyordum. 2146'daki bir adamla, 2013'teki bir hayalet arasındaki bağlantı ne olabilirdi?

Ne kaçıırıyordum?

Delirmeden önce bu odadan çıkmalıydım. Aşağıya inmeyi düşünerek koridora çıktım fakat aklıma başka bir fikir geldi. Daha önce de yapmayı düşündüğüm bir şey, Alora'nın odasını kurcalamak.

Odasında bana yardımcı olacak bir şeyler olabilirdi.

Alora'nın bilmediği bir şeyler. Ya da en azından AlMü'yü bugün evden bırakıp bırakmadığını kontrol edebildim. Geleceğe ait bir teknolojiye sahip olmamalıydı. Ama Grace'in kasasını açtığımız günden beri kolyeyi her gün takmıştı. Hâlâ pelerini çalıştırmamış olması bir mucizeydi.

Eğer Alora'nın odasını kurcalayacaksam bunu şu an, henüz Grace dönmemişken yapmalıydım. Birkaç saat önce acil bir telefon alıp koşarak evden çıkmıştı. Fikrimi değiştirmeden önce koridorda ilerleyip Alora'nın kapısına gittim ve kapı kolunu çevirdim. Avucumu kapıya vurarak, "Hay lanet," diye söylendim. Kapı kilitliydi.

Grace ve Alora'nın ortak kullandıkları banyoya girip çekmeceleri karıştırdım. Çekmeceler kız işi şeylerle doluydu. Makyaj malzemeleri, saç şekillendirmek için yapış yapış bir şeyler ve ne olduğunu anlamadığım daha bir sürü şey. Niye bu kadar şeye ihtiyaç duyuyorlardı ki? Sonunda en alt çekmecedeki birkaç firkete buldum.

Kilidi açmak çok uzun sürmedi. Yine de odaya girene kadar tüm vücudum gerilmişti. Odaya girdim. Alora'nın lavanta kokusu her yere sinmişti ve oradan çıkmak için dayanılmaz bir istek duydum. Bunu anlayamamıştım. Daha önce yüzlerce kez geçmişe yolculuk yapmıştım. Diğer hayaletlerin kişisel eşyalarını kurcalamıştım. Kişisel konuşmaları dinleyip onları kaydetmiştim. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama şimdi kendimi bir sapık gibi hissediyordum.

Bu hissi bir kenara bıraktım. Kendimi böyle hissetmem bile salakçaydı. Tamamlamam gereken bir görevim vardı.

Odayı inceledim. Her şey daha önce odada olduğum zamanki gibi düzenliydi. Bana sarıldığında nasıl hissettiğimi hatırladım. Onun benimkine yapışmış bedeninin düşüncesi içimdeki özlem duygusunu kabarttı.

Lanet olsun! Bunu yapmayı bırakmam gerekiyordu.

Çalışma masasından başlamaya karar verdim. Birkaç dakika çekmecelerini kurcaladım. Çekmecelerin hepsinde normal şeyler vardı. En alt çekmecede küçük ahşap bir kutu vardı. Kutuyu açtım ve içinde mor kadife kaplamanın üzerinde Alora'nın babasının fotoğrafları vardı. Alora'nın, babasına ne kadar çok benzediğini düşünerek fotoğrafları inceledim. Babasıyla aynı koyu sarı saçlara sahipti. Aynı yüz şekline. Aynı göz rengine.

Hâlâ Vika'yla olan benzerliğine alışamamıştım. Bir anlığına gözlerimi kapadım. Vika'yla Alora'yı kıyaslamaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Kutuyu çekmeceye geri koymadan önce kutunun gizli bölmeleri olup olmadığını kontrol ettim. İkinci olarak şifoniyerini kurcalamaya başladım ama masanın yanındaki küçük sırt çantası dikkatimi çekti. Daha önce Alora'nın masasında gördüğüm mor kapaklı defter çantanın içindeydi. Alora geçen hafta ona resim yapıyordu. Hiç resimlerine bakmamı teklif etmemişti.

O yüzden sayfalara bakarken suçluluk duygumu bastırmaya çalıştım. Defter resimlerle doluydu. Defterin başındaki resimler güzeldi. Yanlarına küçük düzgün rakamlarla bir yıldan biraz daha öncesinin tarihi yazılmıştı.

Sonraki resimler daha da güzeldi. Nehrin ve iskelenin bir sürü resmi vardı. Hatta Grace ve Sela'nın da birkaç resmi vardı. Ayrıca, Alora'nın babasının resimlerini fark ettim.

Özellikle iki tanesi dikkatimi çekti. İki kadının resmi. Ağzım açık kalmıştı. Koyu saçlı kadın tanıdık geliyordu.

Ama beni asıl şaşırtan ise diğer kadındı; sarışın olan. Eğer öyle olmadığından emin olmasam resimdeki kadının Vika'nın annesi Albay Fairbanks olduğuna yemin edebilirdim.

ALORA

MAYIS 2013

Grace Halam kamyoneti pansiyonun arkasına park etti ve ben gökyüzündeki küçük beyaz bulutlara bakarak arabadan indim. Bulutlar bana hep pamuk şekeri hatırlatırdı; hafif ve kuş kadar özgürlerdi. Ama burada durmuş rüzgârla hareket edişlerini izlerken ne kadar yanlış göründüklerini düşünmeden edemedim. Gökyüzünün kapkara, şimşekli ve fırtınalı olması gerekiyordu.

Grace Halam, "Hadi tatlım," dedi. Arka kapıyı benim için açık tutuyordu. "Belki biraz uzansan iyi olacak. Hâlâ şoktasın."

Polis merkezinden çıktıktan sonra sakinleşmiş olmasına sevinerek yanından geçtim. Amir Lloyd'a Trevor'ın bana söylediklerini anlatmadan oradan ayrılmayı düşündüğümü fark edince dehşete kapılmıştı ama Trevor'ın nehrin kenarına kadar beni takip ettiğini itiraf edince beni anlayışla karşılamıştı. Ve öfkelenmişti. Amir Lloyd'la, Trevor'a uzaklaştırma emri çıkarma ihtimali hakkında konuşmuştu; bu kendimi hem iyi hem de kötü hissetmeme neden olmuştu. Anlattıklarımı öğrendiğinde nasıl davranacağını öngörmek mümkün değildi.

Sersemlemiş bir şekilde koridorda yürürken ne yapmak istediğimden emin değildim. Sanki bir kâbusun içindeydim. Umarım işler daha da kötüye gitmezdi.

Grace Halam, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu. Arkamı dönüp halamı yüzünde gereğinden daha büyük bir gülümsemeyle mutfak kapısının önünde dururken gördüm. Halam kötü olaylarla böyle başa çıkardı; güzel bir tablo çizip gerçek hayatının da bu tabloya uyum sağlamasını beklerdi. Ben de hep aynı şeyi yapardım.

Ve bundan artık çok sıkılmıştım.

Beni yanlış anlamayın, bana sağladığı hayattan dolayı halama minnettardım. Ama şu anda bu davranışı yanlış geliyordu. Artık her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum.

"Hayır, ben odama gidiyorum. Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Gülümsemesi solarken, "Peki o zaman," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursan ben buradayım."

Halamdan uzaklaşabilmek beni rahatlatmıştı. Sonra üst katta, Bridger'ı koridordabeni beklerken buldum. Normalde onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanırdı. Son birkaç haftada onun arkadaşlığına çok güvenir hale gelmiştim, özellikle de arkadaş konusunda yalnız kaldıktan sonra.

Ama onu görmek bile kendimi iyi hissetmemi sağlayamamıştı. Çökmüştüm. Yanıma gelip, "Hey, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bir anlığına eski alışkanlığım baş gösterdi ve neredeyse evet diyordum. "Hayır."

"Ne oldu?"

Tekrar Naomi hakkında konuşmanın düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. "Polis merkezinden geliyorum. Birkaç haftadır kayıp olan kız vardı ya, bu sabah ölü bulunmuş. Bir koşucu Walton Country'deki ormanın içinde cesedini bulmuş."

“Trevor’ın seninle uğraşmaya başlamadan önce çıktığı kızdı, değil mi?” Başım la onayladım ve Bridger ellerini saçlarında gezdirdi. “Polis neden seninle konuşmak istemiş?”

Trevor’ın bana söylediklerini anlatırken sesim ruhsuzdu.

Odanın kapısında durduk; Bridger elini omzuma koydu. Dokunuşu bedenime bir sıcaklık yayıyordu. “Kendini suçladığını biliyorum ama suçlayamazsın.”

Eve gelirken aklımda olan bir diğer korkuyu seslendirerek, “Peki ama ya olanları daha önce anlatsaydım?” diye sordum. “Trevor, Naomi’yle ilgili problemleri halledeceğini bana perşembe günü, Naomi kaybolmadan önce söylemişti. Eğer bunu birine anlatsaydım şu an Naomi hayatta olabilirdi.”

Bridger kafasını salladı. “Zannetmiyorum. Belki de Naomi’nin zamanı gelmişti.”

Ona kuşkulu gözlerle baktım. “Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Naomi öldürüldü. Eğer salakça davranırsaydım bunu engelleyebilirdim.”

“Kimse olacakları öngöremez. Kendini suçlamaktan vazgeçmelisin.”

“Peki ama...”

“Vazgeç,” diye fısıldadı.

Bakışları o kadar yoğundu ki neredeyse acı dolu bakıyordu. Daha fazla gözlerinin içine bakamayacaktım. Kısmen suçlu olmama rağmen bana bu kadar iyi davranmasını anlayamıyordum.

“Alora, bana bak,” dedi.

Bakışlarımı güçlükle yerden kaldırıp bana bakan gözlerine çevirdim. Sanki bir cevap arıyor gibiydi; benim bilmediğime emin olduğum bir cevap.

“Bu, senin suçun değil.”

İtiraz etmek istedim ama tek parmağını dudaklarıma koydu. Dokunuşuyla dudaklarım karıncalandı.

"Hayır, beni dinle. Naomi'yi, Trevor'ın öldürdüğünden kesin olarak emin misin?" diye sordu.

"Hayır ama polis amiri Trevor'ın anlattıklarında çelişkiler olduğunu söyledi. Ayrıca bana söyledikleri ne olacak?"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Trevor'ın suçlu olduğu kanıtlanana kadar bunu varsayma. Belki de Naomi'yi başka biri öldürmüştür."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Katilin Trevor olduğu gün gibi ortada gibi gelmişti. Ya gerçek katil hâlâ serbestse? Bu, hiç rahatlatıcı bir düşünce değildi ama yine de sapıkça bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Çünkü eğer bu doğruysa, benim hiçbir suçum yoktu. Ama öyle olduğunu sanmıyordum.

"Neyse, ben gidip biraz uzanacağım." Odama girmeye yeltendim ama Bridger'in yüzündeki ifade beni durdurdu. "Bana bir şey mi söyleyecektin?"

Ensesini ovdu. "Bekleyebilir."

"Emin misin?"

Gamzelerini ortaya çıkarır biçimde bana gülümsedi. "Eminim. Zor bir gün geçirdin. Kalktığında konuşuruz."

"Peki, bir saat dinleneyim sonra seninim."

Uzaklaşırken bana omzunun üzerinden arzulu bir bakış attı. Neredeyse onu geri çağırıyordum.

Odama girdiğimde Bridger'in önemli bir şey bulmuş ama ben üzgün olduğum için benimle paylaşmıyor olabileceğini fark ettim. Kendimi suçlu hissetmek için bir neden daha ortaya çıkmıştı. Yatağıma oturup kafamı toplamaya çalıştım, ama başaramadım. Polis merkezinden ayrıldığı-mızdan beri, Naomi'nin açıkta çürüyen bedeninin görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Amir bize fotoğrafını göstermemişti ama beyinim en kötüsünü kurguluyordu.

Yarım saat uyumaya çalıştıktan sonra vazgeçtim. Yalnız kalmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama oda

üzerime üzerime geliyordu. Hava almaya ihtiyacım vardı. Koşmaya ihtiyacım vardı. O yüzden şortumu ve koşu ayakkabılarımı giyip aşağıya indim.

Grace Halam mutfakta elindeki kıymayı köfte yapıyordu. "Selam tatlım. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz. Sana koşuya çıkacağımı haber vermek istedim."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Şu Trevor meselesi çözülene kadar evden çok uzaklaşmaman tarafarıyım."

Benimle aynı şeyi düşünüyordu; nehir kenarını tek başıma gitmemin artık güvenli olmadığını.

"Evden çok uzaklaşmam, belki de otobanın kenarında koşarım."

Bir süreliğine düşünüp iç çekti. "Peki. Ama çok uzun kalma. Akşam yemeği hazır olmak üzere."

"Peki halacığım. En fazla yarım saate dönerim."

Dışarıya çıktığımda nehre giden patikaya özlemle baktım. Trevor'ın beni tekrar oraya kadar takip etme olasılığı düşüktü. Ama yine de bir süre oraya tek başıma gitmeye niyetim yoktu. Ve bu beni sınırlendiriyordu. O budala kendimi iyi hissetmek için gittiğim tek yeri elimden almıştı.

Araç yolundan aşağıya doğru yavaş tempoda koştum. Anayola ulaştığımda Trevor'ın ya da ailesinden herhangi birinin arabayla oradan geçebileceğini düşünüp neredeyse geriye dönüyordum ama durup benimle yüzleşmek için salak olmaları gerekiyordu. Ve daha eve geri dönmeye hiç hazır değildim. Sağa dönüp kasabaya doğru koşmaya başladım. Pansiyon kasabanın bir kilometre kadar dışındaydı. Kasabaya gitmem çok uzun sürmeyecekti.

Willow Creek'e Hoş Geldiniz tabelasına ulaştığımda alnım ve sırtım ter içindeydi. Ama kendimi daha iyi hissediyordum. Zihnim açılmıştı ve Naomi'nin öldüğünü öğrendiğimde üzerime çöken uyuşukluk geçmişti. Bana doğru

yönelen tanıdık kamyoneti gördüğümde eve giden araç yoluna ulaşmak üzereydim.

Trevor'ın kamyonetini.

"Eyvah," diye fısıldadım. Delice çevremebakındım ama gidecek, saklanacak hiçbir yer yoktu. Belki beni tanımazdı.

Ama belli ki o kadar şanslı değildim.

Frene basmasıyla kamyonetin lastikleri gıcırdadı. Donakalmıştım. Birilerinin yoldan geçmesini umuyordum.

Trevor aracından indiğinde kalbim küt küt atıyordu. Parmağını sallayarak üzerime doğru yürüdü. "Seni orospu! Polise ne söyledin?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Yalancı," diye tısladı. "Bundan kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Ne yapıp edip işleri yoluna koyacaksın. Hem de hemen." Benden bir adım kadar uzaktaydı ve yüzü öfke ile kasılmıştı.

Yaklaşan bir arabanın gürültüsü dikkatimizi çekti. İçime bir umut doldu. Arabanın dikkatini çekecek bir şeyler yapabiliyordum, böylece Trevor beni bırakmak zorunda kaldırdı.

Küçük siyah bir araba görüldü. İçimdeki umut bir anda yok oldu; gelen Kate'ti. Yanımızdan geçerken yavaşladı ama Trevor'ın benimle konuştuğunu görünce tekrar gaza bastı.

Kate uzaklaştığında Trevor, "Kamyonete bin," dedi.

"Hayır!" Aklını mı yitirmişti? Bu en son yapacağım şeydi.

Ama Trevor, bana fırsat tanımadı. Etrafta başka araba olup olmadığını kontrol ettikten sonra yanıma geldi ve kolumdan yakaladı; parmakları etime batarak beni kamyonete sürükledi.

"Bırak beni!"

Kapıyı sertçe açıp beni içeriye savurdu. Çıkmaya çalıştım ama bana soğuk bir şekilde sırtıttı. "Kılını bile kıpırtırsan pişman olursun."

Trevor araca binerken tir tir titriyordum. Gazı kökledi ve kamyonet patinaj yaparak hareket etti.

Çatlak bir sesle, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Amire ne yalan söyledin bilmiyorum ama Naomi'yi ben öldürmedim. Bana onu korumam için yalvardı. Birinin onu takip ettiğini söyledi ama ona inanmadım. Beni geri kazanmak için numara yapıyor sandım." Son cümlede sesi çatlamıştı.

Şoka girmiş halde ona bakakaldım. Naomi birinin onu takip ettiğini mi düşünmüştü? Trevor'la onu okulda tartışırken gördüğüm günü düşündüm. "Takip" kelimesini duyduğuma emindim ama bunu benimle buluştuğunda Trevor'ı Java Jive'a kadar takip etmesi olarak yorumlamıştım. Ya yanıldıysam? Onu takip eden başka biri olabilir miydi? Onu öldüren bu kişi miydi?

Trevor'a arkamı dönüp içindeki panik duygusunu bastırmaya çalıştım. Ve o anda ne kadar hızlı gittiğinin farkına vardım. Manzara yeşil ve kahverenginin bulanık bir karışımı gibi akıp gidiyordu. Aracın kontrolünü kaybederse ne olacağını düşündüm. Yavaşlaması için ona bağırarak istiyordum. Sanki bu çok işe yarayacakmış gibi. Onun kadar üzgün biriyle mantıklı bir konuşma yapmak mümkün değildi.

Sonunda, "Biliyor musun, bir süreliğine senden gerçekten hoşlandım," dedi.

Sadece kollarımla kendime sıkıca sarıldım.

"Ve senin kendini beğenmiş bir şekilde öylece oturup hiç kimseyi sallamadığına inanamıyorum. Utangaç falan olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Ne hakkında konuştuğunun farkında bile olmadan milleti suçluyorsun." Soğuk gözlerle bana baktı. Ölü gözlerle. "Kate'i dinlemeliydim. Lanet olsun, Naomi'yi dinlemeliydim."

Bu acıtmıştı. Hayatım boyunca bir sürü şeyle başa çıkmak için çabalamıştım ve Trevor olanları çarpıtarak beni dünyanın en kötü insanıymışım gibi yansıtıyordu. Ama kendimi savunmaya başlarsam nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Sakinleşmesi gerekiyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Üzgünsün, öyle mi! Gidip polislere bir sürü yalan attıktan sonra tek diyebileceğin bu mu?” Okulun oradaki kavşağı dönmek için direksiyona asıldı sonra, “Çıkma teklif ederek sana iyilik yapıyordum. Bana teşekkür etmen gerekiyordu ama senin popon kalktı. Bunun sebebi yoksa o yeni erkek arkadaşın mı? Benim yerime onun gibi değersiz bir cılızı seçtiğine göre çok iyi olmalı,” diye bağırды.

Sözlerinden Bridger ve benim aramda çok da masum olmayan bir şeylerin geçtiğini düşündüğü belliydi. Bu beni öfkeliendirdi. Ama yine de sessizliğimi korudum.

Gözyaşlarımdan kurtulmak için gözlerimi kırıştıtırıp yola baktım. Yaklaştığımız kavşaktaki ışık sarıya döndü.

Gözlerim hız sayacına kaydı. Trevor hâlâ gazı köklemiş halde gidiyordu. Yavaşlamıyordu. Yavaşlamasını söylemek için ağzımı açtım. Sonra onu gördüm.

Bizim yaklaştığımız kavşağa yönelen aracı.

Gözlerimi tekrar kırmızı ışığa çevirdim. Elim anne babamla tek bağlantım olan kolyeye gitti. Gözlerimi sıkıca yumdum. Aman Tanrım, keşke evde olsaydım, keşke burası dışında bir yerde olsaydım. Sadece güvende olmak istiyordum.

Ölmek istemiyordum.

BRIDGER

6 MAYIS 2013

A şağıya indiğimde Grace, "Alora'yı gördün mü?" diye sordu. Odasına bakmıştım ama orada yoktu.

Grace bakışlarını telefonundan kaldırdı. "Koşuya çıkmıştı. Ona mesaj atıyordum çünkü gecikti. On dakika önce gelmiş olması gerekiyordu." Grace sesini normal tutmaya çalışıyordu ama endişesi yüzünden okunuyordu.

Midem endişe ile kasıldı. "Nehre giden patikada mı koşacaktı?"

"Hayır, otoban kenarında koşacağını söyledi."

"Ben onu ararım," dedim. Evden fırlamadan önce yapabildiğim tek şey buydu.

Araba yolundan aşağıya doğru koşarken keşke otobana sıçrayabilsem diye düşündüm. Aklıma dehşet verici düşünceler gelip duruyordu. Bütün düşünceler o sik kafalı herif ve Alora'ya karşı olan sapıkça takıntısı üzerineydi. Alora'nın kendisini iyi hissetmesi için o hayaleti başka birinin öldürmüş olabileceğini söylemiştim. Ama içgüdülerim katilin Trevor'dan başkası olamayacağını söylüyordu. Bu kendi zamanımdayken yaptığım hatalardan biriydi.

Alora'nın ölümünden önceki aylarda bu bölgede gerçekleşen bütün cinayetleri inceleyip aralarında bir bağlantı bulmaya çalışmış olmam gerekiyordu.

Ben beceriksizin tekiydim. Babam böyle bir hata yapmazdı.

Araba yolunun sonuna geldiğimde Alora'yı göremedim. DataLink'imdeki takip özelliğini açtım. Holografik görselde kırmızı noktalar belirdi ama hepsi çevredeki evlerin yakınlarındaydı. Bir nokta kasabadan bana doğru hızla geliyordu. Kafamı kaldırdığımda bana gelen arabayı gördüm.

Tekrar noktaları inceledim. Alora komşularını ziyarette gitmezdi. Burada olduğum süre içinde hiç gitmemişti. Benden başka arkadaşı yoktu. Buralarda olmaması çok saçmaydı.

Tabii biri onu kaçırmadıysa.

Willow Creek'e doğru kısa bir mesafe gittim. Sonra donakaldım. Yolun kenarında birinin oradan hızla uzaklaştığını gösteren lastik izleri ve yolunmuş çimler vardı. Çamurdaki lastik izlerinin tazeliğine bakılırsa gideli çok olmamıştı.

Grace'e gördüklerimi anlatmak için koşarak pansiyona gittim. Eğer Trevor, Alora'yı kaçırdıysa yemin ederim onu elimden kimse alamazdı.

Kasaba sınırına geldiğimizde Grace tekrar, "Onu öldüreceğim," dedi.

Hızla polis merkezine doğru gidiyorduk. Elimizde kanıt olmamasına rağmen Alora'yı Trevor'ın kaçırdığına ikimiz de emindik. Yol kenarında Alora'yı görüp onu zorla arabasına bindirmiş olmalıydı. Ama onu nereye götürmüştü?

Alora'nın okulunu geçtik ama çok uzaklaşmadan yolu kapatmış olan arabalara ulaştık.

Grace kaşlarını çattı. "Yok artık, keşke ara yollardan gitseydim." Boynunu uzatıp önce öne sonra arkasına baktı. "Geri dönmem mümkün değil."

Camımı açıp dışarıya sarktım. Havada duman ve benzin kokusu vardı. Tam göremiyordum ama sanki trafik ışıklarının altında birbirine geçmiş bir metal yığını vardı. Yığın alevler içindeydi. Birkaç itfaiyeci ellerindeki hortumlarla yığına su fışkırtıyordu. Diğer arabalardaki insanlar da camlarından bön bön olayı izliyorlardı. Birkaç kişi kurulmuş barikatın yanında dikiliyordu.

Grace camını açıp barikatın yanından gelmekte olan yaşlıca bir kadına el salladı. Kadını Alora'nın beni birkaç kere götürdüğü pastaneden tanıyordum. Grace, "Merhaba Bayan Randolph," dedi.

"Aa, merhaba Grace."

"Orada neler oluyor?"

Bayan Randolph kafasını salladı. "Durum çok vahim. Bir araba kırmızı ışıktaki geçen bir kamyonete yandan çarpmış. Çok acı."

"Çarpışanların kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan Randolph enkaza bakarak, "Şey," dedi. "Arabadaki adam çarpışma anında ölmüş. Kasabadan geçen biriymiş. Diğer aracın sahibi Monroe'ların oğlu."

Zamanın durduğunu hissettiğim anları daha önce iki kere yaşamıştım. İki defasında da nefes alamamıştım. İlk babamın öldüğünü öğrendiğimdeydi. İkincisi ise Vika'nın.

Ve şimdi.

Grace sesi tizleşerek, "Yani, Trevor Monroe mu?" diye sordu.

"Evet. Kırmızı ışıktaki geçmiş."

Tepemizde kırmızı hoverkraft' benzeri bir araç belirdi. Pervaneleri gürleyerek havayı dövüyordu. Araç karşımızdaki otoparka indi.

* Hava yastıklı taşıt. -çn

Grace, gözlerinde yaşlarla kamyonetten inip barikatın oraya koştu. Onu takip ederken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Barikata aşmaya çalışırken bir polis memuru onu durdurdu.

Grace yanaklarından aşağıya yaşlar süzülürken, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Sanırım yeğenim o arabadaydı."

"Hanımefendi, sakınleşirseniz gidip sizin için bilgi alabilirim. Ama sizin barikati geçmenize izin veremem. Anlıyor musunuz?"

Grace başıyla onayladı ve memur uzaklaşırken bana döndü. Memur elindeki antika iletişim aracıyla konuştu. Grace, "Aman Tanrım," dedi. "Evden çıkmasına izin vermemeliydim. Hepsi benim suçum."

Doğru olmasını umarak, "Hemen sonuç çıkarma. Arabada olduğundan bile emin değiliz," dedim. Ama ben de üzerime çöken korkudan kurtulamıyordum.

Bu oluyor olmazdı. Eğer Alora ölmüşse bu zamanı değiştirdiğim anlamına gelirdi. Tarihi bozmuştum. Ölmek istiyordum. Ellerimi saçımda dolaştırıp sakınleşmeye çalıştım. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Grace, ben ve diğer meraklı hayaletler, beyaz bir örtüyle kaplı bir sedyenin sağlık görevlileri tarafından ambulansa yüklenmesini izledik. Bir diğer sedye de kırmızı hava aracına yüklendi.

Alora araçtaysa şimdi neredeydi?

Memur yüzü sinirden kasılmış bir şekilde yanımıza geri geldi. "Yeğeninizin nerede olduğunu bilmiyorum hanımefendi fakat kamyonette değildi."

Grace gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani? Trevor'la birlikte olduğuna emindim."

Arkamızdan bir tekerlek gıcirtısı geldi. Herkes dönüp sesin geldiği yere baktı. Beyaz bir araba arkamıza park etmişti; içinden üç kişi çıkıyordu.

Arabadan çıkanlar Monroeların geri kalanıydı.

Barikata doğru koşarken çılgına dönmüş gibi görünüyordular.

Adam, "Oğlum nerede?" diye bağırdı.

Yanındaki kadının ve kızın, Trevor'ın annesi ve kız kardeşi olduklarını biliyordum. İkisi de kontrol edilemez şekilde ağlıyorlardı ve bizim olduğumuz yöne bakmadılar bile. Memurlar aileyi ambulansın çevresine toplanmış olan sağlık görevlilerinin yanına götürdüler.

Kırmızı hava aracı kalktıktan sonra birkaç kişi araçlarına döndü. Çoğunluk yerinde kaldı. Grace bir heykel gibi hareketsizdi. Gözlerini kavşaktaki arabaların enkazına dikmişti. Trevor'ın o enkazdan hayatta çıkmış olması bir mucizeydi.

Monroe ailesi, hava aracı hareket ettikten kısa süre sonra yalpalayarak ambulandan uzaklaştı. Adam bir kolunu sıkıca Celeste'e dolamış diğeriyle ise Kate'e sarılmıştı. Celeste'i bu halde görmek çok tuhaftı. Birkaç hafta öncesini hatırladım. Delirip Alora'yı oğlunu yoldan çıkarmakla suçladığını. Ama yine de Celeste adına üzülmüştüm. Hepsi adına. Nasıl hissettiklerini biliyordum.

Grace de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Onlara yaklaşıp, "Celeste, Rob, olanlardan dolayı çok üzgünüm. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen haber verin," dedi.

Durup Grace'e sanki ayakkabılarının altına yapışmış bir sakızmış gibi baktılar. Rob, "Ne yapabilirsin söyleyeyim. Yeğenin bu kazadan sorumlu olduğunu öğrendiğim takdirde kendine bir avukat tutabilirsin," dedi.

"Nasıl yani? Nasıl Alora bu kazadan sorumlu olabilir? Ben polis merkezine gidiyordum, çünkü Alora koşusundan dönmedi ve yol kenarında lastik izleri bulduk. Oğlunun onu zorla arabasına bindirdiğini düşündüm."

Rob gözlerini devirerek, "Bu komik," dedi. "Çünkü sağlık görevlisi, onu kurtardıkları anda Trevor'ın ilk söylediği şeyin bunun Alora'nın suçu olduğunu anlattı."

Yemin ederim bu hıyara bir yumruk indirebilirdim. Artık Trevor'ın kendini beğenmişliğinin nereden geldiğini anlamıştım. Ama daha ben bir şey söyleyemeden adam Celeste ve Kate'i araçlarına doğru yönlendirdi.

Grace arkalarından bakakalmıştı. "Anlamıyorum. Eğer bunun Alora'nın suçu olduğunu iddia ediyorsa Alora nerede?"

"Bilmiyorum." En azından yalan söylemiyordum, çünkü Alora'nın kamyonetin içindeydiyse kazadan önce sıçradığına emindim.

Ama nereye gitmişti?

ALORA

6 MAYIS 2013

A e göreceğimden korkarak gözlerimi açtım. Gece olmuş olduğunu görünce afalladım. Ayın ince hilali sanki benimle dalga geçer gibi gülümsüyordu.

Yine baygınlık geçirmiştım.

Bedenim, üzerinde örümcekler dolaşıyormuş gibi kırıncalanıyordu. Oturmaya çalıştım ama vücudum işbirliğine yanaşmıyordu. Zihnime akşamüstü olan olaylar doluştu. Naomi'nin öldüğünü öğrenmem. Trevor'ın beni zorla kamyonetine bindirmesi. Kavşaktan hızla bize doğru gelen araç.

Etrafıma bakınarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadım. Ay ışığında bile nehir kenarındaki iskelede olduğumu fark edebiliyordum.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Boğucu hava beni sarmalamıştı, nefes almamı engelliyordu. Yan dönüp bacaklarımı kendime doğru çekerek nefes almaya ve gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Elim kolyeme gitti onu kavrayıp pürüzsüz siyah taşın avucuma baskısını hissettim.

Benim neyim vardı?

Olanların hiçbirini anlayamıyordum. Kamyonetten nasıl kurtulduğumu, nasıl şu anda hastanede ya da daha kötüsü ölü olmadığımı bilmiyordum. Sanki gerçekliğin kuralları değişmişti. Hurdaya dönen bir arabadan yara almadan kurtulmak mümkün değildi. Kendimi oturmaya zorlayıp ne kadar zarar gördüğümü anlamaya çalıştım. Hiçbir yerim kanamıyordu. Vücudumda tek bir çizik bile yoktu. Sadece Trevor'ın kolumu sıkıdığı yer acıyordu.

Bana yaptıklarına rağmen Trevor için endişeleniyordum. Acaba kurtulabilmiş midir, diye düşündüm.

Grace Halam kafayı yemiş olmalıydı. Ayağa kalmak çok büyük çaba gerektirdi ve yürüyebilecek kadar dengemi sağlayabilmek için bir süre ayakta sabit durmam gerekti. Bayıldığım diğer zamanlarda da uyandığımda başım dönüyordu ama daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştım.

Ormanın içinde yarı yürür yarı sendeler halde ilerlerken tepemde bir baykuş öttü. Attığım her adımda yerdeki yapraklar ve dalların çatırtısı silah sesi gibi ormanda yankılanıyordu ama umursamadım. Gecenin bu saatinde burada beni avlamaya çalışanlar olacak değildi ya.

Keyifsiz bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkardım. Sonra ağlamaya başladım. Gözyaşlarım durana kadar bir ağaca yaslandım.

Evet, pansiyona varır varmaz Grace Halam beni psikiyatri koğuşuna sürükleyecekti. Ben bir ucubeydim. Şanslı bir ucube ama yine de bir ucube.

Aklıma başka bir fikir geldi. Grace Halama baygınlık geçirdiğimi söylemek zorunda değildim. Onun, Trevor'ın beni bıraktığını benim de kaçıp ondan saklandığımı düşünmesini sağlayabilirdim. Bunu yiyebilirdi. Böylece akıl sağlığımı kontrol ettirmesine gerek olmazdı. Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edebilirdim.

Hiçbir şey yolunda olmasa da.

Yüzümü ovuşturup kendimi devam etmeye zorladım.

Ormanın sonuna geldiğimde durdum. Pansiyonun tüm ışıkları yanıyor, park yerindeki Grace Halamın kamyonetini ve diğer araçları aydınlatıyordu. Lanet olsun, buna hiç katlanabilecek durumda değildim. Kaçırılmış olduğum düşünülüşünde bu normaldi ama cevabını bilmediğim binlerce soruyla muhatap olmak istemiyordum.

Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi neredeyse arka verandanın orada buldum. İçeriden seslerin gelmesini bekliyordum ama ev sessizliğe bürünmüştü.

En üst basamakta tek bir kişi oturuyordu. Oturanın Bridger olduğunu anladığımda rahat bir nefes aldım. Öne eğilmiş, kollarını bacaklarına dolamış bir şekilde oturuyor ve kolunu ovuyordu. Henüz beni fark etmemişti.

Seslenerek ona doğru koşmaya başladım. Daha önce onu bu kadar çok görmek istediğimin farkına varmamıştım.

Kafasını kaldırdı ve gözleri büyüyerek basamaklardan atladı. Bana ulaştığında kollarımı boynuna doladım. O da kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. Sanki onun kollarına aitmişim gibi kendimi güvende hissediyordum.

Şaşkınlıkla ondan uzaklaştığımda yüzüm ve boynum alev almış gibiydi.

“Neredeydin?” diye sordu.

Cevap veremedim. Henüz ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerçeği mi söylemeliydim, yoksa yalan mı? Grace Halamın, Trevor’dan bir şekilde kaçmış olduğumu düşünmesi daha kolay olurdu. Beni doktora götürmesine ve masraf yapmasına gerek olmazdı.

Ama bir problem vardı; artık her şey yolundaymış gibi davranmaktan vazgeçmiştim. Doktora gitmem Grace Halama masraf çıkaracaktı ama daha fazla baygınlık geçirmiyormuşum gibi davranamazdım. Ya ölüyorsam? Böyle bir şeyi saklamaya değmezdi. Çünkü Trevor’ın kamyonetinde araba bize doğru gelirken tek istediğim hayatta kalmaktı.

“Yine baygınlık geçirdim. Bir an Trevor’la kamyonetteydim; sonra kendimi nehrin kenarında buldum.” Tuhaf bir şekilde olanları Bridger’a anlatmak içimi rahatlatmıştı. Kendimi o kadar iyi hissettirmişti ki kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Bridger elini ağzına götürdü. “Yani Trevor’ın kamyonetinde oluşundan nehir kenarında uyanana kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyorsun, öyle mi?”

Nereye varmaya çalıştığını merak ederek, “Evet, öyle,” dedim.

“Dört saattir kayıp olduğunun farkında mısın?”

Gerilmeye başlayarak, “Hayır,” dedim. Dört saat. O kadar süredir ne yapmıştım?

“Seni her yerde arıyorlardı. Ormanı taradılar, Grace en sevdiğin yer olduğunu bildiğinden iskelenin oraya bakmalarını söyledi. Yarım saat önce döndüler ve sen orada değildin.”

İçimdeki rahatlama duygusu uçup gitmişti; sözleri ya ölmekte ya da delirmekte olduğumu kanıtlıyordu. Ya da ikisi birden.

Verandadan biri seslendi, “Bridger, kiminle konuşuyorsun?” Gelen Grace Halamdı. Gölgelemin içinde durduğumuzdan bulunduğu yerden bizi göremeyeceğini biliyordum.

Bridger’ın cevap vermesini beklemeden halama seslenerek verandaya doğru koşmaya başladım.

“Yüce Tanrım!” Basamakları uçarak inip bana sımsıkı sarıldı. Güçlkle nefes alıyordum ama umurumda değildi. Sarılmayı bıraktığımda iki elini de omuzlarıma koydu. “Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım. Hangi cehennemdeydin?”

Bakışlarım Bridger’a kaydı; Bridger başını onayladığını gösterir şekilde hafifçe oynattı. Böylece beni akıl hastanesine sürükleyeceğini bile bile ona gerçekleri anlattım.

Hafıza kayıplarımı ondan sakladığım için beni azarlamasını bekliyordum ama azarlamadı. Tekrar beni kendine çekti. "Bunu sonra düşünürüz tatlım. İyi olduğuna minnettarım," derken sesinden duygu akıyordu.

"Ben de. Bu arada, o nasıl? Son hatırladığım şey kamyonete doğru gelen arabaydı. Kazayı nasıl engellediğini bilmiyorum."

Bridger gözlerini kaçırdı ama Grace Halam hayretle derin bir nefes aldı. "Yani o sırada hâlâ kamyonette olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Yani, evet. Hızlanmış falan olmalı."

Halam, "Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarımı halamdan Bridger'a çevirdim.

Grace Halam da Bridger'a döndü. "Söylemedin mi?"

Bridger, "Hayır," dedi.

"Neyi söylemedi mi?"

Grace Halam titrek bir sesle, "Araba, Trevor'ın kamyonetine çarptı," dedi. "Trevor, Atlanta'daki Emory Hastanesi'nde yoğun bakımda." Sözlerine devam etmeden önce Bridger'la bakıştı. "Ve anlaşılan onu hastaneye götürmelerinden önce her şey için seni suçlamış."

BRIDGER

8 MAYIS 2013

Alora ön kapıdan girer girmez, "Ee, nasıl geçti?" diye sordum.

"Fena değildi." Karşımdaki sandalyeye oturdu. Bakışları ruhsuzdu.

Son iki gündür, Alora baygınlık geçirdiğini herkese itiraf ettiğinden beri kendimle savaşıyordum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum. Hatta birkaç kez az kalsın söylüyordum. Her seferinde kendimi durdurmuştum. Ve her seferinde suçluluk içimi kemirmişti. Kendimi Alora'ya ihanet ediyor gibi hissediyordum. Ama başka ne yapabilirdim ki? Ona gidip de; *Her şey yolunda, hasta değilsin ve delirmiyorsun... Sen bir Mekân Bükücüsü'sün*, diyemezdim ya. Eminim benim delirdiğimi düşünürdü.

"Peki." Öne doğru eğilip parmaklarımı birbirlerine doladım. Onun işine karışıyor gibi olmak istemiyordum. Amaaan boş ver. "Peki, doktor ne dedi?"

Alora'nın bakışları bana kaydı. Sanki onunla odada olduğumu unutmuş gibiydi. "Pardon. Sanırım aklım başımda değil." Bana hafifçe gülümsedi. "Her neyse, doktor deli olduğumu düşünmüyor ama beni bir nöroloğa yönlendirdi."

Sessizliğe gömüldü. İkimiz de bunun daha fazla test anlamına geldiğini biliyorduk. İhtiyacı olmadığını bildiğim daha fazla test.

Kasılmış ellerime odaklandım. "Ne zamana randevu aldınız?"

"Haftaya pazartesi." İç çekti; sonra, "En azından okulların kapanmasına az kaldı. Bir şey bulurlarsa yazın tedaviye başlayabilirim," diye ekledi.

Alora beyin kanseri olduğunu düşünüyordu. Dün bana söylediğinde az kalsın kahkaha atıyordum ama o ciddiydi. Tek yapabildiğim ona abarttığını söylemekti. Bu çok işe yaramamıştı.

"Alora, neredesin?" Grace evin arka tarafından seslendi.

Alora, "Buradayım," diye cevapladı.

Adımları koridorda yankılandıktan sonra, Grace kafasını mutfak kapısından uzattı. "Merhaba Bridger. Burada olduğunu bilmiyordum."

Nerede olacaktım ki? Ona elimle selam verdim. "Alora'ya doktor randevusunun nasıl geçtiğini soruyordum."

Gülümsemesi soldu. "İyiymi."

Alora, "Evet, her şey fazlasıyla mükemmel," diye söyledi.

Sonra odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Alora parmaklarıyla oynadı. Grace alt dudağını çiğnedi. Ben boynumu kaşıyarak söyleyecek bir şeyler düşündüm. Alora'nın kendisini iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler.

Sonunda Grace boğazını temizledi. "Ne düşündüm, biliyor musunuz? Piknik için birkaç sandviç hazırlamayı. Hava içeride kapalı kalmak için fazla güzel." Bir Alora'ya, bir bana baktı. "Ne dersiniz?"

Bu çok iyi bir fikirdi. "Ben varım," dedim.

"Güzel. O zaman ben her şeyi hazırlıyorum. Hemen dönerim."

Grace gittikten sonra bir süre Alora'yı izledim. Şu an kendimi son iki gündür olduğundan daha da kötü hissediyordum. Gözlerinin altı mosmordu; sandalyeye sanki üzerinde ruhunu ezen bir yük varmış gibi yığılmıştı.

Hasta olduğunu düşünmesi yetmezmiş gibi polis tarafından Trevor'la olanlar hakkında birkaç kez sorgulanmıştı. En azından oradan bir şey çıkmamıştı. Trevor da Alora da, onun nasıl araçtan çıktığını hatırlamıyorlardı. Polis, Trevor'ın Alora'yı kırmızı ışığa gelmeden önce bir yerlerde indirdiğine karar vermişti.

Ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Ve artık acı çekmesini durdurmak istiyordum. Keşke yapabilseydim.

Dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Normalde kafasını dağıtmak için yaptığı bir şeylere.

Resim yapmak gibi.

Resim defterini nasıl bulduğumu hatırlayarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Yüzüme ateş basmıştı. Onu sırtından bıçaklıyormuşum gibi hissediyordum. Ama bunu yapmalıydım. Yapmalıydım. Ve hâlâ resmini yaptığı kadının kim olduğunu öğrenmeliydim.

Ellerimi saçlarımda dolaştırdım. Resim hakkında ona nasıl soru sorabilirdim? "Pikniğe gittiğimize göre neden resim defterini yanına almıyorsun? Belki dışarıdayken resim yapmak istersin."

Hiç çaktırmamıştım. Elijah ve Zed burada olsalardı hâlâ kışkırlarıyla gülerlerdi.

Ama Alora gülmedi. Bakışları ciddileşti. "Evet, bu iyi bir fikir. Son zamanlarda resim yapma fırsatım olmadı." Ayağa kalkıp gerindi ve ben, mavi ip askılı tişörtünün havaya kalkıp şortunun üzerinden teninin görünmesini fark etmekten kendimi alamadım.

Ensemi ovarak bakışlarımı kaçırdım. Onu süzdüğümü fark etmiş midir acaba diye düşündüm.

Bu hiç iyi değil Bridger. Hiç iyi değil.

Hızlıca, "Sen ihtiyacın olanları alırken ben de Grace'in yardımı ihtiyacı olup olmadığına bakayım," dedim. Mutfağa yeterince çabuk gidemiyormuşum gibi hissediyordum. Eğer doğrusunu bilmesem Alora'ya karşı duygu beslemeye başladığımı düşünürdüm. Ama bu mümkün değildi. O kadar salakça bir şey yapamazdım.

Grace, "Alora nerede?" diye sordu.

"Resim defterini almak için üst kata çıktı."

"Aa, ne güzel. Son zamanlarda onu resim yaparken görmemiştim."

Grace piknik sepetine, Alora ve benim yiyebileceğimizden çok daha fazla yemek koymakla uğraşıyordu.

Her şeyi yerleştirene kadar Alora geldi. Resim defterinin içinde bulunduğu küçük sırt çantası omzundaydı. Bana, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Piknik sepetine uzandım ama Grace benden önce davrandı.

"Ben taşıyım, merak etme."

Sesimden hayal kırıklığının belli olmaması için uğraşarak, "Sen de mi geliyorsun?" diye sordum.

Grace sırtıttı. "Ee, tabii ki. Tüm eğlenceyi kaçıracak halim yok ya."

Alora'nın gözleri büyüdü.

Süper. Grace yanımızda her şeye burnunu sokarken Alora'yı resimleri hakkında nasıl konuşturacaktım?

Yemeğimizi bitirdiğimizde, Grace'in iskelenin üzerine yaydığı örtüye uzandım.

Grace sessizliği bölerek, "Patlayacak kadar doydum," dedi. Bacaklarını esnetip iç çekti. "Buraya daha sık gelmeliyim. Burası Darrel'la benim gelmeyi en çok sevdiğimiz yerdi."

Alora, "Gerçekten mi?" diye sordu. Bağdaş kurarak Grace'in yanına oturmuş bir şeyler çiziyordu. "Hiç bilmiyordum."

Grace'in yüzünden bir üzüntü ifadesi geçti. "Evet, sana bir şeyleri anlatma konusunda çok iyi bir iş çıkardığım söylenemez."

Grace'in, Darrel'la olan hikâyesinin tamamını anlatmaya kalkmamasını umuyordum. Kendimi bu kadar bencil hissetmekten nefret ediyordum. Ama Alora resim defterini çantasından çıkardığından beri uzanıp defteri elinden almamak için kendimi zor tutuyordum.

"Önemli değil. Benim iyiliğimi düşünüyordun."

Grace yalancı bir kahkaha attı. "Evet, çok işe yaradı."

Şu anda Grace'e gıcık oluyor olsam da onun için üzül-düm. Yaptığı her şey Alora'yı korumak içindi. Keşke an-nem de biraz Grace gibi davransaydı.

Grace, "Benim eve dönmem lazım," dedi. Ayağa kalkıp piknik sepetini aldı. "Ne zaman beklenmedik bir misafir geleceği belli olmaz." Sesinden söylediklerine kendisinin de inanmadığı belli oluyordu. Son iki haftadır pansiyona hiç misafir gelmemişti.

Alora, "Benim yapacaklarım daha bitmedi," dedi. "Sen dönmeye hazır mısın Bridger?"

"Hayır. Burada olmak hoşuma gidiyor."

"Bana eşlik edeceğinizi umuyordum ama madem öyle istiyorsunuz." Grace göz kırptı ama sonra ciddileşerek bana döndü. "Onu yalnız bırakma, olur mu?"

"Bırakmayacağımı biliyorsun," dedim.

Ama aynı anda Alora bezmiş bir şekilde, "Cidden mi Grace Hala?" diye isyan etti.

"Yalnız kalamazsın tatlım. Bu koşullar altındayken olmaz."

Grace gittikten sonra Alora oflayıp gözlerini devirdi. "Keşke bir bebekmişim gibi davranmaktan vazgeçse."

"Sadece senin için endişeleniyor."

"Yine başlama."

Kafamı hafifçe yana eğerek, "Neye başlamayayım?" diye sordum.

"Halamı savunmaya. Beni boğuyor. Hem sen annenin de öyle davrandığını söylememiş miydin?"

"Evet ama benim annem kendisinden başka hiç kimseyi düşünmüyor."

Alora resim defterini kucağına koydu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Dalgaların kıyıya vuruşunu izledim. Kıyıya vuruşları annemin bana davranışına benziyordu. Eleştirileri kısa, hiç durulmayan dalgalar halinde gelirdi.

"Belki haklısındır ama ya değilsen? Ya annen de seni korumaya çalışıyorsa?"

İnanmaz bir kahkaha attım. "Ya tabii, eminim öyledir. Morgan Creed hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kendinden ve kardeşimden başka kimseyi düşünmediği."

Alora tek kaşını kaldırarak, "Bence abartıyorsun," dedi.

"Annemle tanışsan abartmadığımı anlarsın."

Alora'nın yüzünde hayal kurarmış gibi komik bir ifade belirdi. "Bunu isterdim."

"Neyi?"

"Annenle tanışmayı. İlginç birine benziyor."

Ağzım kurudu. Alora annemle hiç tanışamayacaktı. Bu, bana ait olmadığım yerde olduğumu hatırlatan şeylerden biriydi.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim. Annem hakkında konuşmaya nasıl başladığımı bilmiyordum ama konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hem de hemen. Eğilip Alora'nın defterine bir bakış attım. "Resimlerine bakabilir miyim?"

Dudağını ısırdı. "Sanırım ama gülmeyeceğine söz ver."

Defteri elinden alırken, “Söz veriyorum,” dedim.

Nehri çizdiğini düşünüyordum. O yüzden benim yarı bitmiş bir resmimle karşılaştığımda şaşırdım. “Vay.”

Yüzü kızardı. “Özür dilerim. Önce izin almam gerekiyordu. Çizmeyi bırakmamı ister misin?”

Sırıtarak, “Hayır, önemli değil. Hoşuma gitti,” dedim.

Resmi bitirmek istediğini biliyordum ama o iki kadının resmini ilk defa görüyormuş gibi davranmam gerekiyordu. O yüzden bir şey yokmuş gibi davranarak sayfaları çevirmeye başladım. “Güzel,” dedim. Aradığım resimlere geldiğimde durdum. “Bu resimler gerçekten çok güzel. Resimdekiler kim?”

Alora’nın ifadesi hüznünlendi. “Bilmiyorum.”

“Nasıl yani... Ben sadece daha önce gördüğün kişileri çizebiliyorsun diye düşünmüştüm.”

Alora kollarını kavuşturdu. “Yani demek istediğim onları *gördüm*. Onları bazen rüyamda görüyorum. Birinin anem olduğuna inanıyorum ama hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ve birdenbire cevaplar zihnimde ampul gibi parladı. Bütün bedenim adrenaline dolmuştu. Tabii ki! Vika’ya benzerliği. Alora’nın Mekân Bükücü olması. Ya Alora ve Vika kardeşse? Ya da daha doğrusu yarı kardeş? Vika sperm bağışısıyla dünyaya geldiği için babamla ilişkimi hep kıskanmıştı. Ya spermi bağışlayan Alora’nın babasıysa? Ama Albay Fairbanks nasıl ya da daha önemlisi neden geçmişten birinden çocuk sahibi olmuştu? Tahminen doğuştan yetenekli bir Mekân Bükücü’den? Ve neden Alora’nın çevresinde bulunmuştu?

Bir şeyi atlıyordum. Ama o şey neydi?

Alora dikkatimi bir anda kendisine çekerek, “Ne oldu?” diye sordu.

“Pardon, bir şey düşünüyordum.”

“Her ne düşünüyorsan güzel bir şey olmalı. Mutlu görünüyorsun.”

“Tahmin dahi edemezsin.” Sırıttım. Damarlarımda doluşan heyecan baştan çıkarıcıydı.

Alora pazartesi günkü karmaşadan sonra ilk defa gülümse-
di. Gülümseyişi çok güzeldi ve tüm yüzünü aydınlattı.
Gülümseyişine bayılmışıtm. Gözlerim dudaklarına takıldı.

Onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum.

Kendimi durduramadan yanağını avucumun içine al-
dım ve gözlerinin içine baktım. Bunu yapmamalıydım.
Aklım durmam için çığlıklar atıyordu. Hayaletlerle sa-
mimi olmamalıydım. Ama duramıyordum. Dudaklarım
onun dudaklarına değip kafamdaki çığlıkları susturdu. Bu
çok doğru geliyordu. Çok mükemmel.

Alora’nın bedeni önce gerildi, sonra gevşedi. Kolları-
nı boynuma dolayıp bedenini benimkine yasladı. Ve ağzı
hafifçe aralandığında... Aman Tanrım az kalsın kendimi
kaybediyordum. Dilim onunkine karıştı. Ellerimiz birbiri-
mizin bedenlerini keşfetti.

Sonra ne yaptığımı hatırladım. Kimi öptüğümü.

Bunu yapamazdım.

Ondan uzaklaştım. Bedenime değen sıcaklığını anında
özlemiştim. Yüzündeki şaşkın ifadede onun da aynı şeyi
hissettiği belliydi.

Nefes nefese bir sesle, “Ne oldu?” diye sordu.

Bir süre konuşmadım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Tek-
rar düşünebilmeye başladığımda, “Belki de eve dönmeli-
yiz,” dedim.

Alora kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Unutulmuş
resim defterini alarak sırt çantasına koydu. Sonra ayağa
kalkıp bana ters ters baktı. “Birini öptükten sonra bir anda
geri çekilip hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın, biliyor-
sun değil mi? Ben bir şey mi yaptım?”

Hızla ayağa kalkıp ellerini tuttum. "Özür dilerim. Sadece... kendimi kötü hissettim. Senin zayıf anından yararlanıyormuşum gibi geldi."

"Yararlanmıyordun," diye tersledi.

Bu konuda akıllıca davranmalıyım. Problemin ondan kaynakladığını düşünüyordu ama gerçek öyle değildi. "Alora, son birkaç gündür çok şey yaşadın. Ve hâlâ doktora gidip bilmem kaç tane daha teste gireceksin." Kendimi suçlu hissetmeye başlayarak derin bir nefes aldım. "O yüzden bunu yapmayı doğru bulmuyorum. Şu an doğru zaman değil."

Ellerini çekti. "Ne var, biliyor musun? Benim bir arkadaşına ihtiyacım var. Benden hoşlanan ve benimle birlikte olmak isteyen birine ihtiyacım var. Başka bir koruyucuya değil. Grace Halam yetiyor."

Beni orada ona bakakalmış halde bırakıp arkasını dönerek uzaklaştı.

Alora'nın peşinden gitmem gerekiyordu ama yerimde kaldım. Onu öptüğüm için kendimi dövmeliydim. Zed gibi davranmıştım. Hayır, ondan daha kötü davranmıştım. O sadece çekici hayaletleri kesip haklarında atıp tutuyordu; şimdiye dek hiç harekete geçmemişti. Benim Alora'yı öpmem, işte bu tam anlamıyla salaklıktı.

Ya artık benimle konuşmayı istemezse? Grace cevapları bulmaları için doktorlara güveniyordu ama bulamayacaklardı. Mekân-bükme genini bulmaları mümkün değildi. Alora'yı test üzerine teste sokacaklardı. Bunlar ona işkence gibi gelecekti. Bunları yaşamasını istemiyordum.

Ama ya o testlere girmesi gerekiyorsa? Gerçekleşmiş şeyleri değiştirmemem gerekiyordu.

Doğruyu bulmak çok zordu. Bir düğmeyi çevirir gibi Alora'nın anne ve babasının onu yıllar önce neden terk ettiğini hatırlamasını sağlayabilsem işler çok daha kolay olurdu.

Bu düşünceyle bir anda her şey yerine oturdu. Alora'nın hafızasının bilinçli silinmiş olabileceğini daha önce düşünmüştüm. Gerçekte olan bu olabilirdi; özellikle Albay Fairbanks'in işin içinde olabileceği düşünülduğünde. Ya da Alora, çok eskiden olduğu için yaşadıklarını unutmuştu. Neden hangisi olursa olsun anılarını geri getirebilirdim. Zihin Kurtarıcı'nın anıları silmek gibi geri getirme özelliği de vardı.

Problem 2146'ya dönüp onu almam gerekiyor olmasıydı.

ALORA

16 MAYIS 2013

Grace Halam, paketleyip kamyonetin ön konsoluna atmış olduğum yarı yenmiş çizburgere bakarak, “Öğle yemeğini bitirmen lazım,” dedi.

Sabahın çoğunu Athens’teki tıbbi görüntüleme laboratuvarında geçirdikten sonra Willow Creek’e dönmüştük. Birinin beni çağırması için saatlerce beklemenin üzerine bir saat de görüntülerin çekilmesini beklemiştik. Acaba tümör buldular mı, diye düşündüm. Aslında bir şey bulamaları da içimi rahatlatmayacaktı; üstüne üstlük sonuçların çıkması birkaç günü bulacaktı. Bu tam ihtiyacım olan şeydi; daha fazla endişe içinde beklemek.

“Endişelenmenin bir yararı yok. Gücünü koruman gerekiyor.”

Onu duymuyormuşum gibi yaptım. Grace Halamla tartışmanın bir anlamı yoktu. Boğazımdan aşağıya zorla yemek tıkmanın beni büyük ihtimalle kusturacağını anlamıyordu. Eski kafalı olduğundan yemeğin her şeyi çözebileceğine inanıyordu. Ya da en azından iyileştireceğine.

Keşke Sela'yla konuşabilseydim ama hâlâ küstük. Başıma gelen her şeye rağmen okuldayken sanki ben görünmezmişim gibi yanımdan geçip gidiyordu. Diğer herkes gibi. Polis araştırmasını sonuçlandırıp Trevor'ın kazasıyla benim ilgim olmadığını açıklamış olsa da herkes kazanın benim yüzümden olduğunu düşünüyordu. Polis amirinin açıkladığı gibi Trevor'ın durup beni bir yerde indirmiş olmasının kolay bir bahane olduğunu düşünüyorlardı. Onlara göre eğer Trevor benim suçlu olduğumu söylediyse bu doğru *olmalıydı*.

Camdan dışarıya bakıp suratımı astım. Dışarısı benim ruh halime göre fazla parlak ve neşeliydi. Camı açsam kuşların Disney melodilerini şakıyacaklarına iddiaya girebilirdim.

Grace Halam yavaşlayıp Gingerbread House'un park yerine girdi.

"Niye burada duruyoruz?" diye sordum.

Grace Halam *sen ciddi misin* bakışlarından birini attı. "Çünkü surat asmandan çok sıkıldım."

"Grace Hala, ben..."

Elini kaldırdı. "Sözlerimi bitirmeme izin ver." İç çekti ve yüz ifadesi yumuşadı. "O testlere girmek istemediğini biliyorum ama bir problem varsa onu bulmamız lazım ki tedavi edilebilsin. Sen benim bu dünyada sahip olduğum tek şeysin ve senin iyi olman için gereken her şeyi yapacağım."

"Ama ya ücretler?"

"Sen onu kafana takma. Sen daha değerlisin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan itiraz yerine boğuk bir hıçkırık çıktı. Eğilip bana sarılarak saçımı okşadı. Ağlamayı bıraktığımda hıçkırarak ona baktım.

Gülümseyerek, "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Sanırım."

“İşte benim kızım. Bütün bunları içine atmak seni zehirliyor. Sürekli her şeyi kafana takmaktan ülser olacaksın.”

“Beyin kanserinden iyidir.”

Sert bir sesle, “Bu komik değil,” dedi. “Hadi. Birkaç kapkekin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur.”

Dükkâna girdiğimizde Bayan Randolph şaşkın bir ifadeyle iç çekti. “Bak sen, kim varlığıyla beni onurlandırmaya karar vermiş.”

Normalde ona yapıştıracak bir cevabım olurdu ama büyük ihtimalle sahip olduğum beyin tümörü sağ olsun aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Demeyi akıl edebildiğim tek şey, “Değil mi?” oldu.

Grace Halam hemen Bayan Randolph’un yanına gidip onunla sohbete başladı. Büyük ihtimalle Grace Halam ona benim durumumu anlatırken Bayan Randolph da halama son dedikoduları veriyordu. Küçük kasabada yaşamamanın güzel yanı.

Dükkânda dolaşarak vitrindeki tatlılara baktım. Taze ekmek, ılık kurabiye ve pastaların kokusu eski bir arkadaş gibi beni sarıp sarmalamıştı. Ama kokular midemin umurunda değildi. Midem yanarak duruma itiraz ediyordu. Yüzümde ter damlaları birikiyordu.

Grace Halam ve Bayan Randolph lavaboya kaçtığımı fark etmediler bile. Kapıyı kapattım ve ellerimi lavaboya dayayıp derin derin nefes aldım. Yüzüme soğuk su çarptım. Kendimi biraz daha güçlü hissettiğimde dikleşip sırtımı kapıya yasladım.

Elim boynuma uzanıp kolyemi tuttu. Artık babam hakkındaki çoğu gerçeği bildiğimden kolye içimi rahatlatıyor, ondan eski bir hediyeymiş gibi geliyordu. Onu bluzumun içinde saklamak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Kolyeyi sıkarak gözlerimi kapattım. Keşke her şey farklı olsaydı diye düşündüm.

Her şey Trevor bana ilk asıldığında sarpa sarmaya başlamıştı. Keşke zamanda geri gidip o çarşamba günü onunla buluşmayı reddedebilmemin bir yolu olsaydı. O zaman belki Trevor yoğun bakımda, ölümün eşiğinde olmazdı ve Naomi de hayatta olurdu. Ve benim de baygınlıklarımın yanı sıra uğraştığım bir suçluluk duygusu olmazdı.

O çok tanıdık baş dönmesi hissi tüm bedenimi kapladı. Lanet, tam da zamanıydı. Kendimi sabit durmaya ve sakin nefes almaya zorladım ama işe yaramadı. Panikleyip gözlerimi açtım ama her yer kapkaranlıktı.

Kendime geldiğimde hâlâ kapıya yaslanıyordum. Belki bu sefer çok uzun süre baygın kalmamıştım. Saatlerce baygın kalmamak hoş bir değişiklik olurdu.

Aynadaki yansıma baktım. Yüzüm kireç gibiydi ve gözlerimin altı mosmordu. Saçım karman çormandı. Hızlıca saçıma şekil vermeye çalışarak kaşlarımı çattım. Bu ışıktaki bedenim tuhaf bir şekilde parıldıyormuş gibi görünüyordu. Belki de bu benim hayal gücümün ürünüydü. Beynimde tümör varsa bu çok muhtemeldi.

Pastanenin havası lavabonunkinden daha serindi. Dükkânın ön tarafına doğru giderken Grace Halam ve Bayan Randolph'u sohbetlerine devam ederken bulmayı bekliyordum ama tek duyabildiğim televizyondan gelen seslerdi.

Koridordan çıkar çıkmaz gördüğüm şeye inanamaz halde donakaldım.

Gördüğüm *bendim*. Dükkânın diğer tarafında kasanın önündeydim.

Tekrar nefes alabilmeye başladığımda hareketimle diğer benin kaybolmasını bekleyerek çekingen birkaç adım attım. Bu bir halüsinasyon olmalıydı.

Öyle olmak zorundaydı.

Diğer Alora, Bayan Randolph'la konuşmasını bitirip kapıya ilerledi. Pembe bir tişört ve soluk kot bir kapri gi-yiyordu; yani okuldaki cezadan sonra Trevor bana çıkma teklif ettiği gün benim giydiklerimi.

Aman Tanrım. Bana neler oluyordu?

Diğer Alora bir mıknatıs gibi beni kendisine çekiyordu. Kapıya ulaşmadan önce durup dükkâna bakmasını izle-dim. Birinin beni izlediğini düşünerek aynı şeyi yaptığımı hatırlıyordum. Sonra biri bana dokunmuştu. *Ona* dokuna-bilecek kadar yakın duruyordum ama korkuyordum.

Kendime baktım. Ben hâlâ buradaydım ama diğer Alora beni göremiyordu. Bu, bir halüsinasyon olmak zorunday-dı ya da sadece bir ruh olarak buradaydım. Bunun Grace Halamın bazı misafirlerinin ne kadar hoşuna gideceğini düşündüğümde az kalsın kahkaha atıyordum.

Diğer Alora'nın yüzü kapıya doğru dönerken kasıldı. Fikrimi değiştiremeden elimi uzattım. Ne beklediğimi bil-miyordum ama parmaklarım ılık tenine dokunduğunda tüylerim diken diken oldu.

Diğer Alora çığlık attı ve Bayan Randolph hızla tezgâhın oraya gelip ne olduğunu sordu. Devamını izlemek için kal-madım. Kusacağımdan çok emindim.

Lavaboya geri gitmeyi başardım. Ve öğürerek tuvalete eğildim. Midem hâlâ bulanıyordu ama kusmadım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Olanları kafamda dön-dürüp duruyordum. Belki hepsini hayal etmiştim. Ama bunun haftalar önce olduğunu hatırlıyordum. Dokunuşu nasıl kızgın bir demir gibi hissettiğimi hatırlıyordum. O zaman kafayı yemeye başladığımı düşünmüştüm ama şu an daha da kötüydü. Diğer ben çok *gerçek* gelmişti.

Gögsüme bir ağırlık çöktü; güçlükle nefes alabiliyor-dum. Yine mi? Tuvaletin kapağını kapatıp üzerine otura-rak başımı dizlerimin arasına eğdim. Nefes al. Nefes ver.

Gözlerimi kapatıp kolyeyi kavradım. Geldiğim yere dönmek için her şeyimi verirdim. Ve son birkaç dakikada yaşadıklarımı unutmak için.

Sonra karanlık beni yuttu.

Kendime geldiğimde ilk yaptığım şey kusmak oldu. Koridorda ayak sesleri yankılandı ve kapı açıldı. Grace Halam bembeyaz bir yüzle bana doğru koşarken, "Aman Tanrım!" diye ciyakladı.

Bayan Randolph kapının yanında dehşete düşmüş gibi duruyordu. Elini göğsüne götürüp, "911'i aramamı ister misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de onu, ben hastaneye götürmeliyim."

Bu sözleri duyunca irkildim. Halama gördüğüm halüsinasyonu anlatmak istiyordum ama hastane lafını duymak ne kadar oraya gitmek istemediğimi hatırlattı. Eğer ölüyorsam yakında orada yeterince zaman geçirecektim. "Ben iyiyim Grace Hala. Sadece gerginim."

Halam diliyle onaylamaz bir ses çıkararak kalkmama yardım etti. "Büyük ihtimalle o yediğin çizburgerin de yardımı olmamıştır. Senin çorbaya ihtiyacın var."

Bayan Randolph araya girip, "Aa evet, çorba her şeye iyi gelir," dedi.

Keşke bu doğru olsaydı.

Grace Halam sanki sakatmışım gibi beni kamyonette taşıdı. Onun sürücü koltuğuna oturmasını beklerken ona halüsinasyonumu anlatsa mıydım acaba diye düşünmekten kendimi alamadım.

Eğer halüsinasyonlar devam ederse acaba bir dahakine ne görecektim?

ALORA

16 MAYIS 2013

Uykudan uyandığımda saat üçe gelmek üzereydi. Kendimi biraz daha iyi hissederek yumuşak yorganın içinde gerindim ama sonra pastanede olanlar aklıma geldi.

Bir anda ruh halim kötüleşti.

Oda sanki küçülmüştü. Resim defterimin içinde olduğu çantayı kaparak nehrin kenarına gittim. En azından artık Trevor'la karşılaşmaktan korkmama gerek yoktu.

Bridger ormandan çıktığında, diğer Alora ve benim resmimi bitirmek üzereydim. Aklıma geçen haftaki öpüşmemiz geldiğinde yüzüme ateş bastı. Neden bilmiyorum ama Bridger o günden beri bana karşı mesafeliydi ve bu beni çok üzüyordu. Benden *o anlamda* hoşlanmaya başladığını düşünmüştüm. Sanırım fikrini değiştirmişti.

Yanuma geldiğinde, "Selam, ben de seni arıyordum," dedi. "Grace kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Şimdi iyiyim. Sadece biraz kestirmem gerekiyordu."

"İyi bari."

"Evet."

Başka bir şey söylemesini bekledim ama ellerini arkasında kavuşturup topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. Benimleyken böyle tuhaf davranmaya başlamış olmasından hiç hoşlanmıyordum. Sadece bir aydır burada olmasına rağmen sanki çocukluğumdan beri arkadaşmışız gibi hissediyordum. Ama o mükemmel ve berbat öpücük her şeyi değiştirmişti. Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Sonunda, "Ne çiziyorsun?" diye sordu.

Defteri hızla kapatıp çantamın içine tıktım. "Hiçbir şey."

Bridger yanıma oturdu ve ovuşturduğu ellerine baktı. "Özür dilerim."

Şaşkın bir şekilde, "Ne için?" diye sordum.

"Geçen hafta için. Seni öpmemem gerekiyordu. Zayıf ânından yararlandım." Hâlâ bana bakmıyordu.

Ve şimdi kendimi daha da kötü hissediyordum. Yani kötü ruh halimin sorumlusunun beni öpmesi olduğunu düşünüyordu. Tabii ki öpücük beni germişti ama hoşuma da gitmişti.

Bacaklarımı göğsüme çekerek, "Özür dileme," dedim. "Öpücük hoştu." Ah süper, daha boktan bir cevap veremezdim herhalde. Kim bir öpücüğü hoş olarak tarif ederdi ki? "Hayır, hoştan daha iyiydi. Çok tatlıydı."

Bu da kulağa daha güzel gelmemişti.

Bridger sonunda bana doğru bakıp çekingen bir şekilde gülümsedi. "Böyle düşündüğüne sevindim. Benden nefret edeceğini düşünmüştüm."

"Bu yüzden senden nefret edemem. Hele hoşuma gitmişken." Evet, keşke o son cümleyi geri alabilseydim.

Hafif bir kakhaha atarak tekrar ellerine bakmaya başladı. "Benim de hoşuma gitti."

Yine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Onun yanında kendimi rahat hissetmeye, kendim gibi olmaya geri dönmek istiyordum. "Kahvaltıda seninle konuşmadığım için

özür dilerim. Doktor randevusu yüzünden gergindim. Sonra bir baygınlık daha yaşadım.”

Bir anda gözlerini bana çevirdi. “Ne? Yine başka bir yerde mi uyandın?”

Son olayı herhangi birine anlatmak istediğime emin değildim. Hâlâ olanlar kafamda dönüp duruyor, bana normal olmadığımı hatırlatıyordu.

“Hayır, aynı yerde kaldım.”

Umutlu görünerek, “Ee bu o kadar da kötü değil,” dedi. “Uzun süre baygın kalmamışsındır.”

“Evet ama...” deyip sustum. Az kalsın neler olduğunu anlatmaya başlayacağım için kendime kızıyordum. Baygınlık geçirip ayıldığın yere nasıl geldiğini hatırlamamak bir yere kadardı. Birkaç hafta önceki kendinle karşılaştığını düşünmek delilik sınırını aşıyordu. Anlatmaya başlamış olduğumu fark etmemesini umuyordum.

Endişe dolu bir ifadeyle, “Ama ne?” diye sordu. Anlatmama kararımdan caymaya başladığımı hissettim. Belki deli olduğumu düşünmezdi. Belki yine de arkadaşım olmak isterdi.

Yutkunup derin bir nefes aldım. Bridger olanları ona anlatmam için güven verici bir şekilde bana gülümsüyordu.

Anlatmayı bitirdiğimde gülümsemesi silinmişti. Bir heykel gibi hareketsizdi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Ben... Yani, sadece...” diye sözlerine başladı; sonra ensesini ovarak, “Bunu duymayı beklemiyordum,” dedi.

“Evet, benim de ödüm koptu.”

“Tahmin ederim. Şey, benim gitmem gerekiyor. Yapmam gereken bir şey var.”

O hızla uzaklaşırken mideme bir ağırlık çöktü. Ona gerçeği anlattığım için kendimi çok salak hissediyordum, ona güvenmekle çok büyük saflık yapmıştım. Keşke hepsini geri alabilseydim.

Onun ormana girmesini izlerken üzüntüm öfkeye dönüştü. Nasıl öyle endişeli davranıp da sonra çekip gidebilirdi? Salak bir bahanenin yeterli olacağını sanıyorsa yanlışlıyordu. Çantamı kapıp ona seslenerek peşinden gittim. Başta beni duymuyormuş gibi davrandı ama onu durdurmaya kararlı bir şekilde devam ettim.

Onu yakaladığımda, "Senin problemin ne?" diye sordum. "Neden bana olanları anlatmamı isteyip de anlatır anlatmaz çekip gittin?"

"Öyle değil. Gerçekten bir şey yapmam gerektiğini hatırladım." Yine gözlerimin içine bakamıyordu.

"Ya tabii öyledir, zaten ben de masal prensesiyim. Neler yaşadığımı anlamayı beklemiyorum ama bana bu şekilde davranamazsın. Her neyim varsa bulaşıcı değil."

Yüzü kızardı. "Özür dilerim. Seni üzmeyi istememiştim."

"Her neyse," diye söylendim. "Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum ama en azından kaçmama nezaketini gösterebilirdin. Yani benim bunları yaşamayı istediğimi mi düşünüyorsunuz? Bunu ben seçmedim."

Bridger'ın yüzünde duygular uçuştı. "Buna engel olmadığını biliyorum. Böyle doğdun."

Kalbim garip bir takla attı. "O ne demek oluyor?"

Bir süre rahatsız edici bir şekilde sessiz kaldı. "Ya pastanede gördüğün şey halüsinasyon değilse?"

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Peki, halüsinasyon değilse o zaman neydi?"

"Ya zamanda geriye gittiysen?"

Ağzım açık kalmıştı.

Sözlerine hızla devam ederek, "Baygınlık geçirmeden önce geriye dönüp her şeyi düzeltebilmeyi dilediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, yani?"

“Yani, bu düşünce geçmişe gitmeni tetiklemiş olabilir.” Geriye doğru çekilip benimle dalga geçermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Ama bu numarayı yutmayacaktım. Parmağımla göğsünü dürttüm. “Tam bir salak olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Kaşlarını çatarak, “Hayır, düşünmüyorum,” dedi.

“Evet, düşünüyorsun. Yani, cidden mi, *zaman yolculuğu* mu? Bu duyduğum en saçma şey. Eğer deli olduğumu düşünüyorsan bunu adam gibi yüzüme söyle. Aptalca bir hikâye uydurma.”

“Ama öyle değil...”

Omzuna sürtünerek yanından geçtim. Omzumun üzerinden, “Kendine sakla,” diye tısladım. “Ve artık etrafımda olmaktan endişelenmene gerek yok. Bu arkadaşlık dediğin şeyi sürdürmeye hiç niyetim yok.”

BRIDGER

7 MAYIS 2013

Harekete geçtiğimde saat gece yarısı ikiyi biraz geçiyordu. Üniformamın pelerinini etkinleştirip odamdan çıktım. Koridorda ilerlerkenki sessizlik boğucuydu. Hâlâ Alora'nın hem Mekân Bükücü *hem de* Zaman Bükücü olduğu bilgisini sindirmeye çalışıyordum. Bir Çift Yetenek.

Çift Yetenekli kişilerin var olmaması gerekiyordu.

Alora'nın kapısında durduğumda kalp atışlarım hızlandı. Lanet olsun, bunu yapmaktan nefret ediyordum. Ama 2146'ya, Zihin Kurtarıcı'yı almaya gidiyorsam ALMü'yü burada bırakmayacaktım. Gelecek teknolojisi bu zamanda kalamazdı. Ve eğer geri dönemezsem en azından ALMü'nün tarihi değiştirmek için kullanılmadığına emin olacaktım.

Fikrimi değiştirmeden önce kapı kolunu çevirdim. Kapı kilitliydi. Tahmin ettiğim gibi. Cebimden bir firkete çıkardım ve saniyeler içinde kilidi açtım. Ses çıkarmamaya özen göstererek kapının aralığından geçtim.

Hareket etmeden önce odayı inceledim. Oda Alora gibi kokuyordu; onu her zaman çevreleyen lavanta

kokusundaydı. Onun odasına tekrar izinsiz girmenin yarattığı suçluluk duygusunu bir kenara bıraktım. Gözlerim karanlığa alışana kadar hareketsiz bekledim.

Odada bir şeyler aramakla vakit kaybetmedim. Sadece iki şeye ihtiyacım vardı.

İlki kolaydı. Alora'nın küçük çantasını bulup içinden resim defterini çıkardım. Defteri pencereden gelen ay ışığında açtım; Albay Fairbanks ve siyah saçlı kadının bulduğum ilk resmini defterden koparttım. Yırtılma sesi çok yüksek olduğundan gözlerim Alora'ya kaydı. Hareket etmiyordu. Rahatlayarak sayfayı cebime, resim defterini yerine koydum. Sonra dikkatimi tekrar Alora'ya verdim. Ve AlMü'ye.

Alora top gibi büzülmüş, yorganı bir koza gibi çevresine sarılmıştı. Bu kolay olmayacaktı. Ellerim ona yaklaşıırken titriyordu.

Yorganı çekerken kendi kendime *sakin, sakın, sakın*, diye tekrarlıyordum. Sanki ağır çekimde ilerliyormuşum gibi geliyordu. Yavaşça boynu açıldı. Boynundaki AlMü'yü görünce nefesimi tuttum. Şimdi onu boynundan çıkarmam gerekiyordu.

Saçlarını boynundan çekerken yüzüne odaklanmamaya çalışıyordum ama gözlerim işbirliğine yanaşmıyordu. Yüzünün yandan görünüşünü, yavaşça nefes alışını izledim. Yüzünü asıp üzgün bir ses çıkardı. Kötü bir rüya görüyor olmalıydı.

Bunun sebebinin ben olmadığımı umuyordum.

Problem şu ki, Alora'yı üzmeyi hiç istememiştim. Ne düşünüyordum ki? Zaman Bükücü olduğunu pat diye söyleyivermiştim. Bunun üzerine Alora'nın o şekilde davranması hiç de tuhaf değildi. Bu tarz şeyler bu yüzyıldaki insanlara bilimkurgu gibi geliyordu. Keşke uzaklaştığımda gitmeme izin verseydi. Ama rahat bırakamamıştı ve ilk kez de olsa doğruyu söylemek geri tepmişti.

Alora birdenbire hareket etti. Bana çarpmaması için geriye zıplamam gerekti. Yorganı tekmeleyip sırtının üzerine döndü. Bir kolunu başının üzerine uzatmıştı; diğeri ise yanında duruyordu. Kolyesi boynunun kenarından sarkıyordu.

Parmaklarım kolyenin pürüzsüz siyah taşına dokundu. Tekrar Alora'nın babasının kolyeyi nereden bulduğunu düşünmeden edemedim. Albay Fairbanks yanlışlıkla unutmış olabilir miydi?

Alora inledi ve kolyeyi bıraktım. Bir kez daha döndü; bana arkasını vermişti. Bu sefer bir rahatlama hissettim. Kolyenin kopçasını görebiliyordum. Nasıl bilmiyorum ama kopçayı açmayı başardım. Kolyeyi henüz almıştım ki Alora birden gözleri kocaman açılmış şekilde dikildi. Uzanan kolu göğsüme çarptı.

Bir çığlık attı.

Kan dondurucu acı bir çığlık, o kadar yüksekti ki camları indirebilirdi.

Alora'dan uzaklaşıp kendi vücuduma baktım. Pelerinin çalışmamasından endişelenmiştim ama çalışıyordu.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Sonra Grace yatak odasının kapısını açtı. Alora çığlık atmaya bırakmıştı. Sıkıca göğsüne çektiği yorgana sarılmıştı.

Grace, "Sorun ne tatlım?" diye sordu.

"Burada biri olduğunu sandım. Birine değdim." Alora'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Alora beni göremiyor olsa da kafamı çevirdim. Bu doğru değildi. Burada olmamalıydım.

Grace rahatlatıcı bir sesle, "Rüya görmüş olmalısın," dedi.

Alora boynuna dokunarak, "Kolyem," diye inledi.

Bu gitme zamanımın geldiğini gösteriyordu. Ama kapıda durup Alora'nın deli gibi yatakta AlMü'yü aramasını izledim. Grace ona neden bahsettiğini soruyordu.

Babamın onu niye kurtarmak istediğinin Alora'nın bilinçaltında saklı olduğuna emindim. Kurtarmak istemesinin Alora'nın Çift Yetenekli olmasına bağlı olduğuna da. Sadece bunun benim zamanımdaki insanlar için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Sanki Alora'nın geleceğe sıçraması mümkünmüş gibi. Zaman Bükücüler sadece geçmişe yolculuk edebilirlerdi. Hatırlamasını sağlamak için ona Zihin Kurtarıcı getirmem gerekiyordu.

Alora'yı baştan aşağı süzüp her ayrıntısını beynime kazımaya çalıştım. Bunu yaparsam bu gece yapacaktım. Ve Zihin Kurtarıcılar da Kronokayışlar gibi Zamansal İşler Departmanı'nda ve Akademi'de saklandıkları için onlara ulaşmam mümkün olmayabilirdi.

Geri dönmem mümkün olmayabilirdi.

Bu onu son görüşüm olabilirdi. Ona veda etmek istedim. Ona dokunmak, belki bir veda öpücüğü almak istedim. Ama o benden nefret ederken böyle bir şansım yoktu.

Sessiz bir hoşça kal demekle yetinerek odadan çıktım. Belki de hiç dönmemek üzere.

BRIDGER

22 NİSAN 2146

Bošluktan çıkar çıkmaz ılık bir esinti beni sarmaladı. Eski Denver'ın terk edilmiş bir bölgesindeydim. Gökyüzü 2013'de bıraktığım gibi açık ve güneşliydi. Farklı yanı, bölgenin az önce canlı ve insanlarla dolup taşıyor olmasıydı. Şimdi ise bir mezarlığa dönmüştü.

Birkaç derin nefes aldım. Sonra DataLink'imi ve pelearinimi kapattım. Kendimi çıplak gibi hissediyordum ama tekrar takip edilmeyi göze alamazdım. Devlet araçlarının teknolojiyi fark edebilecek sensörleri vardı. Eğer tesadüfen bir tanesi üzerimde uçarsa pelerin gerektiren görevlerle benim bulunduğum yerin kıyaslamasını yapabilirlerdi.

Yeni Denver'e doğru yönelirken elimi cebime sokup Alora'nın AlMü'sünü kavradım. Onu benim aldığımı fark edince benden nasıl da nefret etmiş olmalıydı. Onun odasından ayrıldıktan sonraki dakikaları düşündüm. Evi terk etmeden önce sadece çantamı alacak kadar zaman harcamıştım. Sonra Grace'nin kamyonetini çaldığım için daha fazla suçluluk duygusuyla başa çıkmam gerekmişti. Bu çok zordu. Bana güvenmişlerdi ve ben onlara böyle karşılık vermiştim.

Athens'e ulaştığımda beni Denver'a götürecek otobüse binmek için kamyoneti bırakmıştım. En azından üzerimdeki paranın geri kalanını da kamyonette bırakmıştım. Grace'in bu özrü kabul edeceğini, ettiğini, umuyordum. Her neyse, buraya sıçramanın daha akıllıca olduğuna karar vermiştim. General Anderson'ın ben yakalanana kadar Willow Creek ve çevresini sıkı gözetim altında tutmasını bekliyordum.

Sanki pişmanlıklarımı biriktiriyor gibiydim. Ama şu anda yapmış olduklarımı kafama takamazdım. Zihin Kurtarıcı'yı alıp Alora'nın anılarını geri getirmeye odaklanmam gerekiyordu. Oraya dönebilmek için gereken her şeyi yapmaya hazırdım. Çünkü Denver'a yaptığım hiç bitmeyecekmiş gibi gelen otobüs yolculuğum sırasında aklıma bir şey daha gelmişti. Başta aptalca gelse de giderek daha çok kafama yatmıştı.

Eğer babamın istediği gibi Alora'yı kurtarabilirsem, babamı da kurtaramayacağım nereden çıkmıştı?

Gün batarken Yeni Denver'a ulaştım. Gökyüzü pembe ve turuncu tonlarındaydı. Keşke bu mesafeden dağları da görebilseydim. Gökdelenlerin arasından zor görünüyorlardı. Her şey Willow Creek'dekinden o kadar farklıydı ki. Alora bunları görse ne tepki verir acaba diye düşündüm. Başta delirebilirdi ama içimden bir ses çok seveceğini söylüyordu.

şehir seslerle doluydu. Konuşan insanlar. Birbiri ardına üzerimizden geçen araçların gürültüsü. Jumbotronlardan yapılan duyuruların sesleri. Benimki paramparça olmuş olsa da hayat devam ediyordu. Yakındaki bir Jumbotron'da Federasyon tarafından aranan insanların yayınlanması dikkatimi çekti.

Aralarında ben de vardım.

Ellerimi yumruk yaptım. Eğer yüzümü her yerde yayın-lıyorlarsa başım sandığımdan da büyük beladaydı. Ayrıca başıma kocaman bir ödöl de konulmuştu; tam bir milyon kredi. Bu ödöl herhangi birini bir sene rahat yaşatırdı. Çev-reme bakınıp beni fark eden olup olmadığın kontrol ettim. Kimse fark etmiş gibi görünmüyordu yine de emin olmak için bekleyecek halim yoktu.

Babamın evine gittim. Bu riskli bir hareketti ama anne-min evine gidemezdim. Annem beni ZİD'ye kendi elleri-y-le teslim ederdi. Ve Shan'ın da bana yardım edeceğinden emin değildim. En azından babamın evinde üzerimi de-ğiştirip TeleNet'i kullanarak Profesör March'la iletişime geçebilirdim.

Temizlenip normal giysilerimigiydikten sonra Alora'nın AlMü'sünü çalışma masasının gizli bölmesine sakladım. Böylece ben yakalansam dahi AlMü güvende olacaktı.

Salona geçip TeleNet'i çalıştırdım. Profesör March'ı ara-mak için komut verecekken durdum. Belki babamın başka bir tanıdığı bana yardımcı olabilirdi. TeleNet'e babamını rehberini açması için komut verip rehberdeki kişileri tara-dım. Yüzlerce profil fotoğrafı vardı; çoğu babamın birlikte çalıştığı kişilerdi. Rehberi kapatmak üzereydim ki siyah saçlı bir kadının fotoğrafını fark ettim. Onu bir yerden ta-nıyordum. Büyütmek için sürükledim ve fotoğraf büyüdü-ğünde nefesim kesildi.

Kadın, Alora'nın çizdiği resimle neredeyse aynıydı.

Aman Tanrım.

Yanıp sönen bilgiye göre adı Adalyn Mason'dı. Kişi dosyasının açılması için talimat verdim ve ekranda birkaç dijiğraf belirdi. İlkini seçtim. Dijiğrafta o kadın ve babam vardı. On dokuz, yirmi yaşlarında görünüyordlardı. Bir partideydiler ve babam Adalyn'i dansa ikna etmeye çalışıyordu. Adalyn gönülsüzce yerinden kalktı ama mutlu

olduğunu görebiliyordum. Halihazırda dans etmekte olan birkaç çiftin arasına katıldılar. Profesör March'ı da dans edenlerin arasında görünce gülümsedim.

Dijiğraf sona erdi ve baştan oynamaya başladı. Diğer dijiğrafların birkaçını daha izledim. Hepsinde babam ve Adalyn vardı. Ve birbirlerine âşık oldukları her hallerinden belliydi. Son dijiğraf boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Babam ve Adalyn bir sürü insanla çevrelenmişlerdi. Babam detone bir şekilde bir aşk şarkısı söylüyordu. Sonra tek dizinin üzerine çöküp ona evlenme teklif etti.

Dizlerim boşalmıştı. Bu dijiğrafları izlemek unutulmuş bir anımı gün yüzüne çıkarmıştı. Annemin evliliklerine ikinci bir şans vermek için Shan ve beni babamın evine getirdiği güne ait anıyı. Babamın o gün evin önünde sarıldığı kadın buydu.

Annemle evlenmeden önce birlikte olduğu kadındı. Babamın kalbini kıran kadın.

Ve zamanın bir noktasında bu kadın Alora'yla birlikteydi.

Profesör March bekleyebilirdi. TeleNet'e Adalyn'in adresini çıkarması için komut verdim.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Hem de bu gece.

Adalyn'in kapısına vardığımda tereddüt ettim. Buraya gelmem uzun sürmemişti; Adalyn'in evi babamınkinin iki blok aşağısındaydı. Acaba ne tepki verecek diye düşündüm. Benim kim olduğumu büyük ihtimalle anlayacaktı. Ama bana yardım mı edecekti yoksa beni ZİD'ye mi teslim edecekti? Sensöre başparmağımla bastırdım.

Kısa bir süre sonra Adalyn kapıyı açtı; sade, açık yeşil bir takım giyiyordu. Beti benzi atmıştı. "Sensin," diye fırladı.

“Konuşmamız lazım,” dedim.

Beni eliyle dairesine davet etmeden önce koridoru kontrol etti. Yanından geçerken saçlarının başladığı yerden sol yanağına uzanan bir yara izi olduğunu fark ettim. Acaba nasıl yaralandı, diye düşündüm. Hemen sonra evdeki kokuyu fark ettim. Lavanta. Ev aynen Alora gibi kokuyordu.

Salona yerleştikten sonra, “Sanırım aradığın cevapları bulmak için buradasın,” dedi. Yani, kadın konuya nasıl hemen gireceğini biliyordu. Bu hoşuma gitmişti.

“Evet. Babamın evinde ikinizin bazı eski dijiğraflarını buldum.”

“Evet. Babanla ben... arkadaşık.” Gözleri uzaklara daldı.

“Sanki arkadaştan daha fazlasıymış gibi görünüyordunuz,” diye mırıldandım. Aklıma annemle birlikte onları gördüğümüz gün geldi. Babamın Adalyn’e nasıl dünyadaki en değerli şeymiş gibi baktığını hatırladım. Anneme o şekilde baktığını hiç görmemiştim. Bir anlığına içime bıçak gibi bir kırgınlık saplandı. Ama çok uzun sürmedi. Annem anlaşılması mümkün olmayan biriydi.

Adalyn sözlerine başlamadan önce boğazını temizledi. “Bir zamanlar nişanlıydık ama bu çok zaman önceydi. Akademi’den mezun olmamızdan hemen sonraydı.”

Babamın ZİD askeri kanadını seçmesinin onları nasıl birbirlerinden uzaklaştırdığını açıklamasını dinledim. Adalyn, şimdi olduğu gibi o zaman da askeriyeğe güvenmiyordu.

Sözlerini bitirdiğinde, “Yani sivil taraf için mi çalışıyor-sun?” diye sordum.

“Bir bakıma,” dedi. “Simulasyon oyunlarını programlıyorum.”

“Gerçekten mi? Sen Zaman Bükücü değil misin?”

“Öyleyim ama artık sıçrayamıyorum.” Yara izini işaret etti.

“Ne oldu?”

Adalyn derin bir nefes aldı. “ZİD kızımı elimden almayla çalıştı. Direndim.”

Bedenimin buz kestiğini hissederek, “Bu ne zaman oldu?” diye sordum.

“On yıl önce, kızım daha altı yaşındayken.”

“Kızının adı neydi?”

“Alora.”

Bu cevabı vereceğini tahmin ediyordum da garip bir şekilde sersemleştirdim. Alora bu kadının kızıydı. “Onunla tanıştım,” derken sanki kendimi dışarıdan izliyordum.

“Ne? Sen... nasıl onunla tanıştın? O, bu zamana geri mi döndü?”

Öne doğru eğilerek, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Ya da daha iyisi sen ne biliyorsun?”

Adalyn ellerini birleştirip gözlerini onlara dikti. “Leithan’dan ayrıldıktan birkaç yıl sonra Alora’nın babası, Nathaniel’le tanıştım. Hızlı bir flört döneminden sonra kısa süre içinde evlilik anlaşması için başvuruda bulunduk ama reddedildi. Neden reddedildiğini hiç öğrenemedik ama gizlice görüşmeye devam ettik. Birkaç ay sonra işler değişmeye başladı. Nathaniel dengesiz ve paranoyak davranmaya başladı. Takip edildiğini söyledi. Tüm hayatının yalandan ibaret olduğunu öğrendiğini iddia etti. Klonlanmış olduğunu söyledi.”

Duraksayıp zayıf bir nefes verdi. “Ve öfkesi... Ona inanmadığım zaman küplere biniyordu. İlişkimizi bitirdim ama hamile kalmıştım. Nathaniel’le birlikte olmuyor olmam gerektiği için sperm bağışıyla hamile kaldığımı söyledim. Ama Nathaniel gerçeği biliyordu.”

Alnımı ovuşturdum. “Bir dakika, Alora’nın babasının bu zamanda mı yaşadığını söylüyorsun? Bu mümkün olmaz. Son bir ayı 2013’de kız kardeşinin evinde geçirdim. Onun fotoğraflarını gördüm.”

“Biliyorum ama bu on yedi yıl önce oldu. O zamanlar gerçeği bilmiyordum.”

Kendi kendime *evet, susup dinleme zamanı*, dedim.

“Alora’nın doğumundan sonra Nathaniel geldi ve tekrar hayatımıza girdi. Alora’ya karşı çok iyiydi ama beni hâlâ korkutuyordu. Sürekli geçmişten geldiğini anlatıp duruyordu. O yüzünü Alora’dan saklamak için elimden geleni yaptım. Alora onu çok seviyordu.” Adalyn ellerini saçlarında dolaştırdı. “Bir şey daha var. Alora doğduğunda onun hem zaman hem de mekân bükme genlerine sahip olduğunu öğrendim. Bu beni çok korkutmuştu. ZİD öğrenirse ona ne yapacaklarını bilmiyordum.”

“Peki, ne yaptın?”

“Laboratuvarda çalışan bir arkadaşım vardı; her şeyin üstünü örtmeme yardım etti. Ama ZİD’nin ne yaptığımızın farkına varacağı endişesiyle yaşıyordum.”

“Ya Nathaniel? O da biliyor muydu?”

“Evet. Hamile olduğumu öğrendiğim zaman bana hem zamanı hem de mekânı bükebildiğini itiraf etmişti. Öyle doğmuş olduğunu söyledi. Görene kadar ona inanmamıştım. Ayrıca ZİD öğrenirse Alora’yı elimizden alacaklarını ve onu bir daha asla göremeyeceğimizi söyledi. Kaçmamızı istiyordu ama ben reddettim. ZİD öylece çekip gitmemize asla izin vermezdi.”

Adalyn haklıydı. Bu, Zaman Bükücü olmanın kötü yanlarından biriydi. Devlet daima nerede olduğunun bilgisine sahipti. Ve bizden çok fazla olmadığından Zaman Bükücü olmanın getirdiği görevlerden kaçmamıza asla izin vermezlerdi.

“Peki, Alora nasıl geçmişe gitti?”

“Altıncı yaş gününden birkaç ay sonra askeri bir yetkili yanında iki memurla geldi. Gen laboratuvarında bir denetim yaptıklarını ve bir şey keşfettiklerini söyledi. Alora’nın

özel olduğunu ve onu götürmeleri gerektiğini söyledi. Ne demek istediğini biliyordum ama salağa yattım. Ona nede-nini sordum.” Adalyn’in burnundan ateşler fışkırıyordu; kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. “Bana söylemeyi reddetti o yüzden ben de onları durdurmaya çalıştım. Sonra birdenbire Nathaniel arkamda belirdi. Hemen sonra hatırladığım şey acı içinde yerde yattığımdı. Sağlık merkezinde uyandığımda Nathaniel’in onu kaçırdığını iddia ettiler.”

Ben küçükken kaçırılmış olan küçük kızı düşünürken kuşku dolu gözlerle ona baktım. Demek ki kaçırılan Alora’ydı. Ve Alora’nın çizdiği resim aklıma geldi. Resmi cebimden çıkarıp Adalyn’e uzattım. “Alora’yı götürmeye çalışan kadın bu muydu?”

Adalyn resmi inceleyip kafasıyla onayladı. “Evet, bu o. Adı hiç aklımdan çıkmıyor. Albay Halla Fairbanks.” Bakış-larını bana çevirdi. “O kadından hiç haz etmedim ama şu an onun için üzgünüm. Yakın zaman önce kızının öldüğünü duydum.”

Midem kasılarak yere baktım. “Evet. Vika benim kız arkadaşımıydı.”

Adalyn uzanıp elime dokundu. “Üzgünüm. Eminim hâlâ canın yanıyor.”

Haklıydı. Hâlâ canım yanıyor ama ilk öldüğü zamanki gibi keskin bir acı değildi. Acaba bunun sebebi Alora mı, diye düşündüm. Alora’yla zaman geçirmek acımın hafiflemesine yardımcı mı olmuştu? Kendimi bir hain gibi hissediyordum. Kız arkadaşım öldükten hemen sonra nasıl başka biri için duygular beslemeye başlayabilirdim? Bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Birkaç saniyeliksessizlikten sonra Adalyn, “Bilmek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Vika hakkında... Onun fotoğraflarını hiç gördün mü?”

Adalyn başıyla onayladı. "Alora'nın sadece ölüm ilanındaki fotoğrafını gördüm ama aralarındaki benzerlik inanılmaz."

İkilemde kaldım. Halihazırda çok fazla soru sormuştum ama emin olmam gerekiyordu. "İkisi kardeşler mi?"

Adalyn omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Mümkün. Ama Nathaniel, Vika'nın babasıysa bile bunu bildiğini zannetmiyorum. Bunların cevabını Albay Fairbanks biliyordur."

Bu doğrudu. Vika hep sperm bağışısıyla dünyaya geldiğini düşünmüştü ama Alora ve Nate'e bu kadar benzemesi tesadüf müydü?

Acaba Albay Fairbanks neler karıştırıyor diye düşündüm. Alora'dan ne istiyordu?

Ve bir şey daha.

"Babam tüm bunlara nasıl bulaştı?"

"İlişkimizin sonlarına doğru Nathaniel çok saçmalıyordu. Sadece klon olduğunu değil aynı zamanda yirminci yüzyıldan olduğunu anlatıyordu. ZİD Alora'yı almaya çalışana kadar delirdiğini zannediyordum. Alora'yı kaçırdığı için minnettardım ama onu nereye götürdüğünü bana hiç söylemedi. Başka bir kıtada saklandıklarını zannediyordum. Ama geçen sene onun iddialarını araştırmaya karar verdim ve 1994'te ölen Nathaniel Walker hakkında bir makale buldum. Ve sonra bunu buldum." Adalyn parmağını DataLink'inin üzerine götürerek bazı komutlar verdi. Üzerinde bir hologram belirdi.

Beliren Alora'nın ölüm ilanıydı.

Adalyn, "Geçmişte Nathaniel'in soyadını kullanıyor ama bu zamanda benimkini kullanıyordu. Sanırım bu yüzden ZİD onu bulamadı," diye sözlerine devam etti.

Midem garip bir takla attı. "Bunu babamın evinde sakladığı DataDisk'te görmüştüm."

“Ona bunu ben gönderdim. Uzun zaman önce nişanı attığımda Leithan’ı çok kırdığımı biliyordum ama arkadaş olarak kaldık.” Adalyn’in gözleri yaşlarla dolmuştu. Hızlıca yaşları sildi. “Alora’nın ölüm ilanını bulduğumda kendim gidemeyeceğimi bildiğim için güvenebileceğim birinden gitmesini istemem gerekiyordu. Tek aklıma gelen kişi Leithan’dı. Bebeğimi geri getireceğine söz verdi. Alora 2013’e ait değildi. Ölmemesi gerekiyordu. Burada olmalıydı.”

Yanımızdaki masanın üzerinde duran dijiğrafi alıp bana uzattı. Dijiğraftaki Alora’ydı. Üç ya da dört yaşlarında gibi görünüyordu. Yeşil Bölge boyunca koşuyordu. Bir adamın kollarına sıçrarken kıkırdıyordu. Adam onu göğsüne bastırıp döndürüyordu.

Adam Grace’in fotoğraflarında gördüğüm Nate Walker’ın aynısıydı. 1994’te iddiaya göre yalandan ölmüş, 2003’te Alora’yı Grace’in yanına terk etmiş olan Nate’in ta kendisiydi. Bu zamandaki Nate’ti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zaman Bükücüler kendi geleceklerine sıçrayamazlardı. Ve klonlama yüzyıl başında kanunen yasaklanmıştı.

Ya da yasaklanmış mıydı?

Orada içim uyuşmuş bir şekilde otururken öğrendiklerimi çözmeye çalıştım. Mümkün görünmüyordu ama karşımdaydı. Alora ve babası bu zamandalardı. Ve babam ölümünü önlemeye gitmişti, çünkü Alora’nın hiç 2013’te olmaması gerekiyordu.

Ama beni niye dahil etmişti? Babam gerçekten ölmüş müydü, yoksa başka bir şeyler mi dönüyordu?

Adalyn’in yanından ayrıldıktan sonra kafam babamın evine dönmek için çok karışıktı. Geç olmuştu ama Profesör

March'la konuşmam gerekiyordu. O bir şeyler biliyor olmalıydı. Yani sonuçta, daha önce kaçmama yardım etmişti.

Evine ulaşamadan hemen önce ne kadar dikkatsiz davrandığımı fark ettim. Biri beni işaret etti. Kaçmaya fırsat bulamadan arkamdan tanıdık bir ses geldi.

“Oo, Bay Creed. İşte yine karşılaştık.”

Arkamı döndüğümde üç Mekân Bükücü'yle karşılaştım. Sersemletici silahlarını bana doğrultmuşlardı. Konuşan ortadakiydi. Beni Willow Creed'de yakalayan hatunun ta kendisiydi.

ALORA

3 TEMMUZ 2013

Babamın lise son yıllığının sayfaları onları çevirip resmini ararken hışırdadı. Artık her gün en az bir kez tavan arasına çıkıp babamın eşyalarını kurcalıyordum.

Mayıs sonunda test sonuçları bir şeyim olmadığını gösterdikten sonra Grace Halam “geçmişi hatırlamak her şeyi daha kötü yapar” tavrından vazgeçmişti. Özellikle de doktorlar hatırlamamanın stresinin baygınlıklarımı tetikleyip olabileceğini söyledikten sonra.

Tavan arasının kapısı aralandı ve Grace Halam, “Alo- ra, kasabaya inmen lazım. Ketçabım ve esmer şekerim bitmiş,” diye seslendi.

Söylendim. Geleneksel Dört Temmuz Şenlikleri yarındı ve Grace Halam bu seneki yemek yarışmasını kazanmaya kararlıydı. Bu senenin büyük ödülünün beş yüz dolar olduğunu öğrendiğinden beri sosunu mükemmelleştirmeye çalışıyordu.

“Bir dakika, geliyorum.”

“Peki,” diye cevap verdi. Kapı kapanıyormuş gibi bir ses çıkardı ama halam tekrar seslenerek, “Niye Sela’ya bu

gece bizde kalabilir mi diye sormuyorsun? Son zamanlarda onu hiç görmedim.”

Keşke halam tekrar Sela’yla konuşmam için ısrar edip durmasaydı. Sela amigo kızlara seçilmişti ve yeni arkadaşları benden hiç hazzetmiyorlardı.

Onlar da, kasabanın geri kalanı gibi, Trevor’ın kazasından *beni* sorumlu tutuyorlardı. Tıbbi inceleme sonucu Naomi’nin öldürülmeden önce tecavüze uğradığı ve bulunan DNA’nın Trevor’a ait olmadığı açıklandığında insanlar sonbaharda oynayamayacak olan futbolcuya destek olmak için yürüyüşler düzenlemişlerdi. Eğer ben polisle konuşurken Trevor’ı suçlamamış olsaydım onun zarar görmemiş olacağını söylüyorlardı. Naomi’nin katilinin hâlâ yakalanamamış olması umurlarında değildi.

İşin kötü yanı, benim de bir yanımla onlara inanıyordum. Eğer polis merkezinde ağzımı açmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Evet, tüm durum karman çormandı.

Babamın futbol takımıyla birlikte çekilmiş fotoğrafını parmağımla takip ettim. Eğer hâlâ onunla ve annemle birlikte olsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını hayal ettim. Gözlerime yine salak yaşlar doldu. Sertçe gözlerimi ovuşturdum. Son bir ayda bir okyanusu doldurabilecek kadar gözyaşı dökmüştüm ve artık ağlamaktan çok sıkılmışımdım. Ama yine de her şeyi nasıl farklı –ve daha iyi– olabileceğini düşünüyordum.

Geriyeye dönüp her şeyi değiştirebilsem ne kadar güzel olurdu.

Bu düşünce Bridger’ı hatırlamama neden oldu. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi içim daha da karardı. Benimle işleri karman çorman etmiş olmasına rağmen onu bu kadar özlemiş olduğuma inanamıyordum. Kolyemi alıp Grace Halamın kamyonetini çalmasına rağmen. Tabii

kamyoneti, içinde Grace Halamın mutlulukla kabul ettiği bir sürü parayla birlikte Athens'te bırakmıştı. Ve bıraktığı para doktor masraflarını karşılamamıza çok yardımcı olmuştu ama bu yeterli değildi.

Grace Halam birkaç hafta önce evi Celeste'e geri satmaya karar vermişti. Paranın borçlarını kapatıp hayatımızda yeni bir sayfa açmamızı sağlayacağını söylüyordu. Keşke yeni bir yere taşınsaydık ama halam burayı seviyordu. Büyük ihtimalle babamın hâlâ döneceğini düşündüğü için burada kalmak istiyordu.

Kim bilir? Belki Bridger da geri dönerdi. Ya hıyarlık yapmadıysa, diye fısıldadı içimden gıcık bir ses. Ya doğruyu söylediye? Gördüğüm halüsinasyon çok gerçekçiydi. Diğer beni hissetmiştim.

Ya da hepsi benim kafamın içinde miydi?

Bridger'ın sözleri kafamın içinde yankılandı. *Geriye dönüp her şeyi düzeltebilmeyi dilediğini söylemiştin, değil mi?*

Kendimi durduramadan gözlerimi kapattım. Anne ve babamla birlikte olduğum zamana dönmeyi diledim. Altı yaşında olduğum o güne dönüp başımıza gelen korkunç şeyleri görebilmeyi diledim.

Saniyeler dakikaları buldu ama hiçbir şey olmadı. Bridger'a inandığım için kendimi salak gibi hissederek yıllığı kapatıp öne eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım. Yapabileceğim en iyi şey bunları kafaya takmaktan vazgeçmekti. Geçmiş unutmaya çalışmaktı. Önümüzdeki iki seneyi atlatıp mezun olduktan sonra bu kasabadan çekip gitmekti. İşte o zaman gerçek anlamda yeni bir sayfa açabilirdim.

Tavan arasının kapısı tekrar açıldı ve merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyuldu. Mükemmel, Grace Halam gelip beni buradan indirmeye karar vermişti. Gitmem gerekiyordu. Babamın eşyalarını toparlayıp onları sandığa tıktım.

Grace Halam sandığı odama taşımak için birilerinden yardım isteyebileceğimizi söylemişti ama ben odama taşımak istememiştim. Buraya gelmeyi seviyordum. Buranın bana ait bir yer olduğunu düşünmek içimi rahatlatıyordu.

Ayak sesleri son basamaklara ulaştı ve bir sebepten dolayı ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Omzumun üzerinden bakarak, "Geliyorum," derken Grace Halamı arkamda, elleri belinde dururken göreceğimi düşünüyordum.

Ama arkamda hiç kimse yoktu.

Yanımda biri varmış gibi hissediyordum ama o kişi görünmez olmadığı sürece bu mümkün değildi. Beynim bana oyunlar oynuyordu. Daha fazla halüsinasyon ya da baygınlık yaşamamayı umuyordum. O günleri atlattığımı düşünmüştüm.

Hızla tavan arasından çıkıp fırından yeni çıkmış pasta kokusunun etrafımı sardığı giriş katına indim. Midemden yüksek sesli bir gürültü geldi.

Mutfığa girdiğimde Grace Halam, "Sonunda gelebildin," dedi. Ocağın üzerindeki barbekü sosundan bir kaşık alarak sosun tadına baktı. "Hâlâ tam değil," diye mırıldandı. "Buraya gel. Ne eksik söyle."

Soğuması için tezgâhta bekleyen kocaman pastaya özelemlerle bakarak bana uzattığı kaşığı aldım. Sosun tadı muhteşemdi; her nasılsa aynı anda hem tatlı hem de acı bir tadı vardı. "Çok güzel. Bence bu kazanır."

Grace Halam başını salladı. "Güzel olması yeterli değil. Mükemmel olmalı."

"Ee, ne alınması gerekiyordu?"

Tezgâhın üzerinde duran kâğıdı işaret etti. "Sadece bir iki şey."

Kâğıdı alırken keyifsiz bir kahkaha attım. Grace Halamın "bir iki şey" dediği bütün bir alışveriş listesiydi. Görünen o ki epey bir işim vardı. Aman ne eğlenceli.

“Aa, gitmeden önce listeye bir şey daha eklemem lazım.” Grace Halam çekmeceyi kurcalayıp bir kalem buldu.

Halamın listeyi tamamlamasını beklerken onun bu sene niye şenliklere bu kadar kafayı takmış olduğunu çözmeye çalıştım. Şenlikler, yarın sabah geçit töreniyle başlayıp tüm gün devam edecekti. Adliye meydanı sanki biri her yere mavi, beyaz ve kırmızı kusmuş gibi görünüyordu; yarın buna el işleri ve yağlı yiyeceklerle dolu stantlar, çocukların binmesi için oyuncaklar ve birbiri ardına kötü şarkılar söyleyecek olan yerel gruplar eklenecekti. Gün herkesin havai fişek gösterisini izlemek için eğlence alanına toplanmasıyla tamamlanacaktı.

Hâlâ bu sene şenliklere katılacağıma inanmakta güçlük çekiyordum. Küçükken Grace Halam beni her yıl götürürdü ama son birkaç yıldır gitmeyi istememiştim. Şenlikler yerine halamla nehir kenarına gidip doğum günü pastasından arta kalanları yerken ağaçların üzerinde patlayan havai fişekleri izlemiştik. Hiç arkadaşı olmadığı için yetişkinlerle takılan bir ergen olmak istememiştim.

Bu yıl farklı olacaktı. Grace Halam şenliklere katılmamız gerektiğine karar vermişti. Daha çok insan içine karışmamız gerektiğini söylüyordu. Kasabadaki herkesin benden nefret ettiğini düşünmemin paranoyaklık olduğunu söylüyordu ama ben gerçeğin öyle olduğunun farkındaydım. İnsanların bana bakışlarını görmüş, hakkımda fısıldaştıkları şeyleri duymuştum ama halamın doğum gününü rezil etmeyecektim. Eğer şenliklere katılmak istiyorsa ben de yanında olacaktım. Orada olmaktan nefret etsem dahi.

Grace Halam bana banka kartını uzatırken, “Gelmesi için Sela’yla konuşacak mısın?” diye sordu.

Konuyu uzatmaması için, “Konuşabilirim,” dedim. “Ama yarınki yarışmada annesine yardım etmekle ilgili bir şeyler söylemişti.” Bu doğru muydu bilmiyordum. Okullar kapandığından beri Sela’yla konuşmamıştım.

Grace Halam burnunu kırıştırdı. "Şu barbekü sosunun mükemmel olmasını gerektiren bir sebep daha. O ödül benim olmalı."

Kamyonetin anahtarlarını alıp kafamı salladım. "Bence kimse için endişelenmene gerek yok." Çıkmak için kapıya yöneldim ama çantamı yukarıda unutmuş olduğumu fark ettim. Omzumun üzerinden, "Hemen geliyorum," diye seslendim.

Girişe geldiğimde kapı zili çaldı. Kapıyı açtığımda şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyordum.

Kapıda Bay Palmer duruyordu.

Küçük valizini eline alarak, "Merhaba Alora," dedi. Geriye doğru birkaç adım atmama sebep olacak şekilde içeri girdi. "Burayı kesinlikle özlemişim."

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Bay Palmer yumuşak bir kahkaha attı. "İş canım. Şenlikleri fotoğraflama işini aldım."

"Grace Halamla konuştunuz mu? Evi satıyor, o yüzden..."

Yüzünden üzüntülü bir ifade geçti. "Evet. Bu çok acı. Ama sadece iki günlüğüne burada olacağım için halan kalabileceğimi söyledi."

"Öyle mi? Bilmiyordum." Mükemmel, yine halamın onunla cilveleşmesini izlemek zorunda kalacaktım.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

"Hayır. Grace Halam mutfakta. Gidip onu çağırayım."

Başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan evin arka tarafına doğru yöneldim.

Grace Halam beni görür görmez, "Çabuk döndün," dedi ve sonra kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Kısık bir sesle, "Bay Palmer geldi. Ona bizimle kalabileceğini mi söyledin?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Evet. Abartılacak bir şey yok."

“Niye burada kalmasına izin verdin?”

Grace Halam derin bir nefes aldı. “Yemin ederim bazen seni anlayamıyorum. Ne fark edecek ki? Biraz para kazanmış oluruz, hem ayrıca ona acıdım. Bana karısının uzun zaman önce öldüğünü ve yıllardır doğru düzgün ev yemeği yemediğini söyledi.” Sözlerini bitirdiğinde kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyordu.

Grace Halam, Bay Palmer’ı karşılariken durumun tamamı hakkında kendimi tuhaf hissederek öylece dikildim.

Yemin ederim Grace Halamı ona cilve yaparken görürsem kusacaktım.

BRIGER

23 NİSAN 2146

İçinde bulunduğum küçük hücre çok parlaktı. Duvarları ve yerleri parlak beyazdandı. Dar yatakta tertemiz beyaz örtüler vardı. Sadece ışıkla doluydu. Kör olacaktım. Ve kafayı yiyecektim.

İki, bilemedin üç saattir burada olduğumu tahmin ediyordum. Mekân Bükücüler beni tutukladıktan sonra ZİD'nin ana merkezinin yanındaki on katlı siyah binaya getirmişlerdi.

Namı diğer kara deliğe.

Burası yetkililerin, devletle uğraşanları attıkları yerdi. Bir kere girdiğinizde etkisizleştirilmeden buradan çıkış yoktu. Ya da idam edilmeden.

Belki yüzüncü keredir odada volta atıyordum. Odada pencere demeye bin şahit isteyecek küçücük bir açıklık vardı. Tutukluların kaçmasına izin verecek boyutlarda değildi. Odanın diğer ve sonuncu penceresi kapının üzerindeki küçük camdı. Oradan dışarıyı dahi göremiyordum. Durup oradaki yansımama bakarak acaba dışarıda birileri beni gözlemliyor mudur diye düşündüm. Büyük ihtimalle kimse

gözlemlemiyordu. Odada asılı iki tane kamera vardı. İzlemelerine degecek ilginç herhangi bir şey yapmıyordum. Sıçramamı engellemek için bana önleyici takmışlardı.

Arkamı dönüp yemeğimi görünce suratımı astım. Garip kokulu uyduruk bulamaçtan kalanlar duvarlara ve yere saçılmıştı. General Anderson sağ olsun. Ziyaretini hatırladığımda içim ürperdi.

General giderken kızgındı demek durumunu anlatmak için komik kalırdı.

İlk içeri girdiğinde gülümsüyordu. Birkaç hafta önce sersemlettiğim kırmızı suratlı bağırıp çağırın budaladan eser yoktu. Ama öyle mutlu kalmadı. Bana soru üzerine soru sordu ama ben cevap vermedim. Sonra tepsimi masadan savurdu.

Babam generalin öfkesini kontrol etmekle ilgili sorunları olduğundan hiç bahsetmemiştii.

Kapı kayarak açıldı. Kendimi sakın kalmaya zorladım. Eğer Anderson yine delirmeye geldiyse onunla uğraşmaya hazır olacaktım. Tabii eğer duruşmayı atlayıp beni hemen etkisizleştirmek ya da idam etmek için bir yöntem bulmadıysa. Umarım iş oraya gelmezdi. Duruşma olursa en azından daha hafif bir cezaya çarptırılma şansım vardı.

General yerine içeriye Profesör March girdi. Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Kapıda durup bana uzun uzun ve anlaşılmaz bir şekilde baktı. Mideme bir yumru oturdu. Sonunda, "Aklından neler geçiyor bilmiyorum Bridger ama başının ne büyük bir belada olduğunun farkında mısın?" dedi.

Gözümün önüne Jumbotron'daki aranma resmim geldi. Tekrar volta atmaya başlayarak, "Aslında farkındayım," diye cevapladım.

Elleriyle gözlerini ovuşturdu. Sonra masaya doğru yönelerek sandalyelerden birine oturdu. Kapı arkasından

sessizce kapandı. Başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen otur," dedi. "Senin etrafta dolaşıp durmanı kaldıramayacağım."

Bunları başka biri söylemiş olsa umursamazdım ama profesöre borçluydum. Çekerken sandalye gıcırdadı. "Bana gerçeği söyleyin profesör. Bu durumdan kurtulmanın herhangi bir yolu var mı?"

"Sen söyle. Neler karıştırdığını bilmiyorum." Gözleri arkamdaki kameraya kaydı. "Hangi akla hizmet General Anderson'ı ve beni vurduğunu bilmiyorum. Niye kanunlara aykırı bir sıçrama yapmaya karar verdiğini bilmiyorum. Artık seni tanıyamıyorum bile."

Bakışlarımı kucağıma indirdim. Ellerim seğiriyordu. Birini yumruk yapıp diğeriyle ovuşturdum. "Üzgünüm komutanım."

Vurulma olayı konusunda masum görünmesi gerektiğini biliyordum. Ama içimi kemiren suçluluk duygusuna hazır değildim. Sanki onu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyordum. Keşke kameraları etkisiz hale getirip onunla özel konuşmanın bir yolu olsaydı.

Ruhsuz bir tonda, "Bak, üzgün olduğumu biliyorum. Belki General Anderson'la konuşup bir şeyler ayarlayabilirim. Sadece bilmek istedikleri şeyi onlara söylemen gerekiyor. Bütün olanlardan kurtulmak için yapman gereken tek şey bu," dedi.

Bunu yapma ihtimalim yoktu. Benim tahminim bunları söylemesini profesörden General Anderson'ın istemiş olduğuydu. Birdenbire öfkelenerek yumruklarıma baktım. Bu durumda olduğum için öfkelenmiştim. Profesör March'ı kötü adamı oynamak zorunda bırakmalarına öfkelenmiştim. Kanunlara aykırı bir şekilde geçmişe giderek her şeyi başlattığı için babama öfkelenmiştim. Ve daha sonra ölmüş olmasına rağmen bir şekilde belirip benden

yarım bıraktığı işi bitirmemi istediği için. Bunlar olmadan önce hayatımın belli bir rotası vardı. Ve bir hapishane hücresinde olmak o plana dahil değildi. “Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz.”

Sakinleş Bridger.

Kafamı kaldırdım.

Hayır! Tekrar yere bak. Söylediklerinden emin değilmişsin gibi davran.

Neler oluyordu? Onu nasıl kafamın içinde duyabiliyordum? Kendimi sakince nefes almaya zorladım.

Profesör March tuhaf bir şey yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu. “Hayır, bunu bilmiyorsun. Tüm yaptıklarından sonra senin için en iyi seçenek bizimle işbirliği yapmak. Hangi yıla sıçradığını ve neden sıçradığını bize anlat.” Yüz ifadesini yumuşattı; hatta gülümsedi. “Belki böylece senin için bir anlaşma ayarlayabilirim.”

Sözleri çok yapıcıydı. Tam da General Anderson’ın söylemesini isteyeceği şeyleri söylüyordu. Ama kafamın içinde başka bir ses duydum.

Sakin kal. Yere bakmaya devam et ve benim konuşmama izin ver ama zihnini açık tut. Sana yardımcı olabilmek için elimden geleni yapacağım ama gerçeği bilmem gerekiyor. Sadece olanları kafanda canlandır, böylece ben her şeyi görebilirim.

Bunu yapmak neredeyse imkânsızdı. Üzerine atlayıp onu soru yağmuruna tutmak istiyordum. Aklımda sorular uçuşuyordu; mesela, profesör nasıl aynı zamanda hem Zaman Bükücü hem de Zihin Bükücü olabiliyordu?

Akademi’de bize hep bir kişinin birden fazla yeteneği olamayacağı öğretilmişti. Şimdi Çift Yeteneğe sahip üç kişi tanıyordum. Acaba daha kaç kişi var, diye düşünüyordum. Ayrıca ZİD’nin bize neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyordum.

Zihnini aç Bridger.

Kaslarımı gevşettim ve zihnimi boşalttım. Profesör March anılarıma erişmeye çalışırken kafamın içinde bir baskı oluştu. İlgüdülerim zihinsel engel oluşturmamı söylüyordu. Profesör March'ın anılarıma ulaşabilmesi için bu fikri kafamdan çıkardım. Zihnimdeki basınçtan kaçmak istiyordum. Daha önce hiçbir Zihin Bükücü benden bilgi alamamıştı. Bu, kendimi kirletilmiş gibi hissetmemi sağlayan rahatsız edici bir duyguydu.

Çok uzun sürmedi; yaklaşık on saniye kadar sürdü. Sonunda Profesör March bağlantıyı kopardı. İlgisizlik maske-
sine bürünmeden önce yüzünden bir hayret ifadesi geçti.

“Yani bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?” diye sordu.

“Yok komutanım.”

“Peki o zaman.” Dudaklarını birbirlerine bastırdı.

Başım zonkluyordu. Bunun sebebi profesörün zihnime girmiş olması değil, gerginliğimdi. Profesör tam olarak ne yapmış olduğumu biliyordu ama bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum. 2013'e dönüp başladığım işi bitirmek bir yana buradan çıkmama yardımcı olup olmayacağını dahi bilmiyordum.

Endişelenme Bridger. Sadece beni şaşırttın, o kadar.

Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Çok değil ama biraz. Profesör March'ın bu yönüne alışabileceğimi hiç zannetmiyordum. Daha önce Zihin Bükücüler'le uğraşmamıştım. Genelde insan içine pek çıkmazlardı.

Sonra aklıma beni geren başka bir şey geldi.

Profesör, babam Çift Yetenekli olduğunuzu biliyor muydu?

Hayır. Hiç kimseye söylemedim. Eğer ZİD öğrenirse bana ne yapacaklarını tahmin edebiliyor musun?

Haklı olduğu bir yön vardı. Bilim adamlarının ona ne yapacaklarını tahmin etmek güçtü. Kesin olan tek bir şey vardı ki o da bir daha asla özgür olamayacağıydı.

Yani, siz de babamın ne yaptığını bilmiyordunuz, öyle mi?

Öyle. Bana hiçbir şey anlatmadı ve ben de hiç kimsenin zihnine izinsiz bir şekilde girmedim.

Peki. Bunu anlıyorum. Ama bana neden General Anderson'ın babamın ölümünden önceki hareketlerinin incelenmesini emretmediğini söyler misiniz? Ve hatta benim sıçramadan önceki hareketlerimi?

Profesör March bir anlığına gözlerini kaçırdı. Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum Bridger. Ama bildiğim şey General Anderson'ın, ZİD'deki birilerinden bir şeyleri saklamaya çalışıyor olduğu.

Bunun Çift Yetenekli kişilerle bir ilgisi var mı?

Olduğunu düşünüyorum. Ve bu generalin, babanla senin hangi yıla sıçradığınızı bilmeme nedenlerinden biri. Herkesin haberi olmadan resmi bir inceleme yapamaz.

Peki, o zaman beni neyle suçluyor?

İnceleme sırasında kaçmak, kanunlara aykırı sıçrama yapmak, tutuklamaya direnmek ve üstlerini vurmak.

Beynim dönmüştü; gözlerimi kapattım. Neler dönüyordu? Ve babam nasıl bu işlere bulaşmıştı?

Profesör March düşüncelerimin arasına girdi. Şimdi gitmem gerekiyor. Bana biraz zaman ver ki seni buradan nasıl çıkaracağımı bulayım.

Nasıl çıkaracaksınız ki? General iki gün sonra duruşmaya çıkarılacağını söyledi.

Başka yöntemlere başvurmam gerekebilir.

O ne demek oluyor?

Güven bana Bridger.

Birden ayağa kalkıp avuçlarını masaya dayadı. "Davranışlarının yarattığı sonuçların farkında olduğunu sanmıyorum. Eğer fikrini değiştirmezsen General Anderson Sökücüler'i devreye sokacak."

Kanım donmuştu. Sökücüler, ZİD'nin zihinsel engel oluşturabilen kişilerden zorla bilgi almak için kullandı-

ğı Zihin Bükücüler'di. Zihnine girilmemesini isterken girilmesi acılı bir süreçti. Bayılmadan ya da beyin kanaması geçirirmeden önce acı içinde çılgınlık atan insanların hikâyelerini dinlemiştim. Hikâyelerin hepsi o kişilerin ölümlüyle sona eriyordu.

Profesör March beni korkutmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana yardım etmeye çalışacağının farkındaydım ama ya edemezse? Ya heyet duruşmada beni suçlu bulup da cezaman uygulanmasından önce Sökücü'ye verilmemi uygun görürse? Her iki ihtimalde de ölecektim.

Bridger, güven bana. Sana yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bırak onlar senin direneceğini düşünmeye devam etsinler. Bu bana gereken şeyleri hazırlamak için zaman tanır.

Zorlanarak yutkundum. Sonra geriye doğru yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. İşbirliği yapmaya gönülsüz tutuklu rolümü güzel oynasam iyi olacaktı. "Öyle olsun profesör. Onlara ellerinden geleninin en iyisini yapmalarını söyleyin. Benim ağzımdan tek kelime alamayacaksınız."

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Grace Halam, abur cubur satıcısında kızarmış Ore-o'larla dolu küçük tabağı alırken, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim," dedi.

Lokmalarımın arasında, "Güven bana, çok güzeller," dedim. Bu kızarmış Ore-o'ları bugün ikinci yiyişimdi. Sela yanımda olsa beni nasıl da azarlardı, diye düşündüm. Bu, artık onunla takılmamanın güzel yanlarından biriydi. Onun "abur cubura hayır" kampanyasını dinlemeden canım ne isterse yiyebiliyordum. Koca bir ısırik daha alıp pudra şekeri, çikolata ve kızarmış hamurun ağzımda erimesinin tadını çıkardım. Sanki yağdan yapılma bir cennet gibiydi.

Grace Halam lokmasını yuttuktan sonra, "Tanrım, bunu yemek bir günah olmalı," dedi. "Bugün ne kadar kilo aldığımı düşünmek dahi istemiyorum."

"Şşt! Bugün senin doğum günün. Bunu hak ediyorsun."

"Evet, haklısın." Bana yan gözle bakarak sırtıttı.

İçimi sıcacık bir duygu kapladı. Bugün, buraya gelmek istememiş olmama rağmen güzel zaman geçirmiştım.

Trevor'la karşılaşmamıştım ve bu büyük bir artıydı. Ayrıca Grace Halamın hazırladığı yiyecekleri satmasına yardım etmiştim ve iki yüz dolar kâr etmiştik. Bu kesinlikle güzel bir şeydi. Ama yorulmaya başlamıştım. Grace Halam havai fişek gösterisine kalmak istiyordu. Bense eve dönmeye hazırdım.

Sanırım aklımın bir köşesinde babamın yine doğum günü için halamı ziyarete geleceğine dair bir umut vardı. Böyle düşünmemin aptalca olduğunun farkındaydım ama her neyse. Hayal kurmakta özgürdüm.

Kalabalığın içinde ilerleyip jürinin yemek yarışmasının kazananlarını açıklayacağı adliye binasının önündeki merdivenlere geldik. Okuldan birkaç çocuk bana kötü kötü bakarak yanımızdan geçti. Grace Halam fark etmemişti. Halam, standını temizleyen Bayan Randolph'u gördü.

Bayan Randolph, "Merhaba," dedi. "Sizinle konuşmayı umuyordum ama nasıl kalabalıktı tahmin edersiniz. İş, iş, iş."

Grace Halam ve Bayan Randolph sohbet ederken çevremiz daha da kalabalıklaştı. Onları dinlemeye çalıştım ama hiç umurumda olmayan bir konuda dedikodu yapıp duruyorlardı. Ayrıca akşamüstü içtiğim Dr. Pepper* sağ olsun çok fena tuvaletim gelmişti.

"Ben Java Jive'a gidiyorum."

Grace Halam tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"İlla açıkça söylemem mi gerekiyor?"

Grace Halam neden bahsettiğimi çözmeye çalışırken Bayan Randolph kıkırdadı. "Ay, özür dilem. Peki, git ama çok uzun sürmesin, tamam mı?"

"Biraz orada takılabilirim. Burası çok kalabalık." Şaka yapmıyordum. Açık alanda olmamıza rağmen kendimi klostrifobik hissetmeye başlamıştım.

* Kuzey Amerika'da satılan karabiberli bir kola markası. -çn

“Peki, yarım saat sonra burada buluşuruz.”

Hızla Java Jive’a doğru ilerledim. Tabii ki orası görmeyi hiç istemediğim insanlarla doluydu. Sela. Akılsız İkizler. Kate. Levi. Trevor. Bir anlığına adliye binasının oradaki iğrenç geçici tuvaletlere girmeyi düşündüm. Sonra kendi kendime *hayatta olmaz* dedim. Onlardan kaçmayacaktım. Omuzlarımı dikleştirip lavaboya doğru ilerledim.. Yanlarından geçerken delici bakışlarını üzerimde hissettim.

İşimi bitirdiğimde kapıda durup tekrar dışarı çıkmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Bunu yapabiliirdim. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne atacaktım ve ilerleyecektim. Bu kadar basitti.

Ama bütün şerefsizlerin oturduğu masanın yanından geçerken Trevor, “Hey Alora, selam vermeye de mi vaktin yok?” dedi.

Trevor’ın ekürileri sanki bu bir işaretmiş gibi gülmeye başladılar. Hiç şaşırmadım. Masada gülmeyen tek kişinin Sela olduğunu fark ederek onlar ters ters baktım. Sela sanki telefonunda bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Tanrım, bunun hiç sırası değildi. Yürümeye devam ettim ama Trevor ayağa fırlayıp beni takip etti.

Ölsem daha iyiydi.

Kısık bir sesle, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Deyim yerindeyse savaş baltalarımızı gömebiliriz diye düşündüm.” Kızları tavlama için kullandığı gülümsemelerinden birini attı.

“Kalsın,” diye hırladım. “Bana yaptıklarını unuttuğumu sanma.”

Sevimli gülümsemesi yüzünden silindi ve yerini psikopata bağladığındaki o çirkin yüz ifadesi aldı. “Sen de senin bana yaptıklarını unuttuğumu sanma küçük kız. Yalanların bana bursa mal oldu.”

Gözlerimi devirerek, “Aman ne yazık,” dedim. “Sanki bir bursa ihtiyacın varmış gibi.”

Yüzünde kötü niyetli bir sırıtışla, “Tabii, nasılsa sen asla burs alamayacaksın,” dedi.

Bu fırsatı kaçırmadım. “Aynen senin beni asla tavlayamayacağın gibi.” Trevor’ın kendine özgü saçmalamalarını daha fazla dinlemek zorunda olmadığımı karar verip onu iterek ilerledim.

Cam kapıya henüz ulaşmadan Trevor, “Onu göreceğiz,” diye seslendi.

Tüylerim diken diken olmuştu ama dönüp ona bakmadım. Beni etkileyebildiğini görme zevkini ona yaşatmayacaktım.

Park yerini henüz geçmiştim ki okuldan tanıdığım bir grup kızın fotoğrafını çekmekte olan Bay Palmer’ı gördüm. Kızların hepsi kısacık şortlar ya da daracık etekler giyiyordu. Grace Halamın onlarla asla insan içine çıkmama izin vermeyeceği türden kıyafetlerdi.

Bay Palmer’ın kızların birkaç fotoğrafını çekmesini izledim. Tamam, Bay Palmer’ın herkesin fotoğrafını çekmekle görevli olduğunu biliyordum ama yine de bu durum rahatsız ediciydi. Sonuçta bu beni ilgilendirmezdi. İşvereni büyük ihtimalle ondan birçok farklı poz yakalamasını istemişti.

Dışarısı hâlâ kalabalıktı. Elişi stantlarının sahipleri eşyalarını topluyorlardı ve birçok kişi büyük ihtimalle havai fişek gösterisi için eğlence alanına gitmek üzere arabalarına doğru ilerliyordu. Tek isteğim Grace Halamı bulup beni eve götürmesini rica etmektir. Bugün için yeterince insan içine karışmıştım.

Tam caddeden karşıya geçiyordum yaklaşık üç metre uzağımda duran biri dikkatimi çekti.

Aynı bana benziyordu.

Bir anlığına yine Gingerbread House’taki gibi halüsinasyon mu görüyorum acaba diye düşündüm.

Kız hızla uzaklaştı. Kendimi onu takip etmeye zorladım. Ona yetişip benimle konuşmasını sağlamam gerekiyordu. Ya da en azından kız gerçekse öyle yapmalıyım.

Kalabalıkta onu gözümünden kaçırmak üzereydim ki bir arka sokağa girdiğini gördüm. Havanın kararmakta olduğunu da düşündüğümde o sokağa girmemeliydim ama takip etmeye devam ettim. Kızı kaçıramazdım.

Bir restoranın arka kapısını geçip çöp kutularına geldiğimde durdum. Kız gitmişti. Bu mümkün değildi. Kafamı sağ sola çevirip çöp kutusunun çevresine baktım. Orada yoktu. Sokaktaki arka kapılardan birine girmiş olamazdı. Kapılar kilitliydi.

· Geriye dönmeye başladım ama ensemden sert bir acı hissettim.

Ve sonra hiçbir şey.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Uyandığımda başım zonkluyordu. Ağzıma bir şey tıkmıştı. Öğürerek onu çıkarmaya çalıştım.

Bir erkek sesi, "Aa, uyuyan güzel de uyanmış," dedi.

Alacakaranlıkla sarmalanmıştım. Odadaki tek ışık kaynağı, olduğum yatağın yanında duran sehpadaki mumdu. Daha doğrusu bağlı olduğum yatağın... Kollarım kafamın üzerinde sert bir kabloyla bağlanmıştı. Kollarımı indirmeye çalıştığımda kablo tenimi kesiyordu. Kafamı bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek etrafımdaki eski mobilya yığınlarına, toza ve kire baktım. Nerede olduğumu anlamıştım. Ormandaki terk edilmiş evdeydim.

Ses, "Buna hiç gerek yok," dedi. Aynı zamanda hem sakin hem de tehditkârdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bir gölge karanlıktan çıkıp yatağın ucuna geldi. Dehşet içinde ona bakıp çılgılık atmaya çalıştım ama atamadım. Ne yapıyordu?

Bay Palmer, kısık sesli bir kahkaha atıp bir sandalyeyi yerde yatağın yanına kadar sürükledi. Sandalyeye oturup gözlerinde delirmiş bir pırıltıyla sanki beni tek lokmada

yutacakmış gibi bana bakmaya başladı. "Bu ânu uzun süredir bekliyordum, sevgili Jane."

Jane? O da kimdi?

Yanağımı okşadı ama ben kafamı çekip tekrar çığlık atmaya çalıştım. Hiçbir anlamı yoktu ama yine de denedim. Tek düşünebildiğim ona güvenmiş olduğumdu. Grace Halam da ona güvenmişti. Ve o bunu mu yapıyordu?

Gözlüklerini çıkarıp sehpanın üzerine koyarken camlarından mum ışığı yansıdı. "Oo, evet, bu gece çok eğleneceğim."

Gerçeği fark ederken sanki odadaki tüm hava yok olmuş gibi geldi.

Çığlık atmaya çalıştım.

Palmer gülümsedi ve bana yaklaştı; o kadar yaklaştı ki bayat nefesini hissedebiliyordum. Kulağıma, "Hadi bağır. Kimse seni duymayacak. Kimse seni kurtarmayacak," dedi.

Sonra aşâğılık herif yüzümü yaladı. Midem ağzıma geldi ve tekrar öğürdüm.

"Buna alışsan iyi edersin." Şeytani gülümsemesi çarpık dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Şimdi ağzını açacağım ama bana sessiz olacağına dair söz verersen."

Kendimi başımla onaylamaya zorladım.

Ağzımdaki kumaşı çıkardı ve düşünürken derin birkaç nefes aldım. Beni bırakmasını sağlamanın bir yöntemi olabilir miydi? Grace Halamla aralarında bir bağ varmış gibiydi.

"Bunu yapmana gerek yok." Sesim çatlak bir fısıltı gibi çıkmıştı; kendimi daha yüksek sesle konuşmaya zorladım. "Kimseye söylemem. Grace Halama bile. Yemin ederim."

"Hayır, söylemezsin. Hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin. Hele bir seninle işimi bitireyim. Bana yaptığını sana ödeteceğim. Aynen diğerine ödettiğim gibi."

Diğeri? Naomi'den bahsediyor olabilir miydi?

Ayağa kalktı ve alt dudağını yalayarak ellerini iki yanına koydu. Kıpırdamaktan korkarak hareketsiz kaldım. Nefes almaya dahi korkuyordum. Ama konuşmaya devam edebilmek için kendimi nefes almaya zorladım.

“Niye bunu yapıyorsun? Ben sana ne yaptım?”

Palmer duraksadı ve gözlerini benim üzerimde bir yere sanki orada bir şey görüyormuş ya da bir anıyı tekrar yaşıyormuş gibi dikti.

“Hepiniz aynısınız. Sen, Fran. Yalancı orospulardan başka bir şey değilsiniz.”

“Jane kim bilmiyorum, Fran’i de tanımıyorum ama bir hata yapıyorsun. Benim adım Alora.”

“Bana yalan söyleme!” diye bağırdı. “Sen ve Fran yalanlarınızla benim hayatımı mahvettiniz. İkinize de elimi dahi sürmemiştim ama sizin yüzünüzden her şeyimi kaybettim! Karımı. Çocuklarımı. Öğretmenlik kariyerimi. Tüm hayatımı!”

Uzanıp sehpadan bir şey aldı. Elindeki bıçağı görünce kaçmak istedim. Neredeyse sevgi dolu gözlerle bakarak, “Evet, benden ne aldıysan aynısını senden alacağım. Hayata karşılık hayat. Aynen birkaç ay önce Fran’e yaptığım gibi.”

Artık titremeye başlamıştım. Bay Palmer’la ilk tanıştığımız zamanı hatırladım, bana tanıdığı birine benzediğimi söylemişti. Belli ki Bay Palmer gerçeklikten tamamen kopmuştu. Yani o iki kıza bir şey yapmış ve bunun bedelini ödemişti. Şimdi bu bedeli benden çıkaracaktı –ve büyük ihtimalle Naomi’dan çıkarmıştı. Aman Tanrım.

O sadece bir sapık değildi aynı zamanda da bir *katildi*.

Ve ben sıradaki hedefiydim.

Bıçağı sehpaye geri koydu ve ellerini yüzümün iki yanına dayayarak yanaklarımı okşadı. Sonra elleri boynuma indi.

Lütfen dursun.

Ama durmayacaktı. Kimse bana yardım etmeyecekti. Sadece ben kendime yardım edebilirdim. İçimde bir umut ışığı yanıp tüm bedenimi kapladı. Burada halihazırda ölmüşüm gibi öylece yatıp bunun yanına kalmasına izin veremeyecektim. Ona karşı direnecektim.

Bacaklarımı kaldırıp kalçamı Palmer'a doğru çevirerek onu tekmeledim. Ayaklarım göğsünü buldu. Geriye doğru yalpalayıp kollarıyla dengesini sağlamaya çalıştı. Eli sehpa çarpınca sehpa devrildi ve mum yere düştü. Mum çürümüş perdelerle doğru yuvarlanıp onların alev almasına neden oldu. Yangın hızla yayıldı.

Palmer bir battaniyeyle alevleri söndürmeye çalışırken bağlarımdan kurtulmaya çabaladım. Kurtulamıyordum. Lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyordum. Dışarı çıkmıyordum.

Odayı dolduran dumanla öksürmeye başladım. Gözlerim sıkıca yumup dışarıdaki bahçeyi gözümün önüne getirerek tüm benliğimle orada olmayı diledim.

Bir anda duman yok oldu.

Gözümü açtığımda yıldızları gördüm. Evin önünde yere uzanmışım. Gözlerimi kırıştırdım. Neler oluyordu?

Pencereden dans eden alevler görünüyordu. Hızla ayağa kalktım.

Ne olduğunu henüz anlayamadan kapı açıldı ve Palmer hızla dışarı çıktı. Gözleri benimkileri buldu.

Düşünmedim.

Arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

BRIDGER

29 NİSAN 2146

Bir o tarafa bir bu tarafa volta atarken ayak seslerim hücrenin içinde yankılanıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Artık pencere demeye bin şahit isteyen açıklıktan güneş ışığı gelmiyordu. Öğleden sonranın geç saatleri olmalıydı.

Cezamın uygulanma zamanı yaklaşıyordu.

Duruşmam şaka gibiydi. Sonucunda, bugün anılarımın çıkarılmasına karar verilmişti. Ve sonra etkisizleştirilmeme.

Son ziyaret için görmeyi talep ettiğim herkes gelmişti; Profesör March hariç.

Annem aralarında başa çıkması en zor olandı. Babam ve nasıl her şeyi berbat ettiğiyle, karara itiraz edeceğine dair söylenmeleri arasında gidip geliyordu. Ve sonra yeni bir şey yaptı.

Beni suçladı.

Sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "Sen de aynı baban gibisin Bridger. Bir yerlere gelme şansın vardı ama sen gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın, değil mi?"

Ben de ona çok hoş olmayan şeyler söylemiştim. Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyordum ama "orospu" sözcüğünü

kullandığımı hatırlıyordum. Şu an bu yüzden kendimi çok kötü hissediyordum. Özellikle Shan'ın yanında olduğunu düşündükçe.

Onlardan sonra Elijah ve Zed geldi. Bunalımda ya da öfkeli olacaklarını düşünmüştüm ama öyle davranmıyorlardı. İkisi de gergin bir enerjiyle doluydu ve hücrede volta atıp durdular. Havadan sudan konuşmaya çalıştılar ama ben odaklanamıyordum. Tam gitme zamanları gelmek üzereyken, "Profesör March'la konuştunuz mu?" diye sordum.

Zed ve Elijah bakiştılar. Elijah başını salladı. "Sadece derste gördük."

"Gelip beni ziyaret edeceğıyle ilgili bir şey söyledi mi?" Profesörün bana yardım etmekle ilgili bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek için ölüyordum ama bunu yüksek sesle soramazdım.

Zed kameralardan birine baktı. "Hayır, tek kelime bile etmedi. Hiçbir şey söylemedi."

Şimdi yatağı oturmuş yumruklarımı ovuyordum. Akımda sadece Profesör March vardı. Belki hâlâ beni buradan çıkarmak için uğraşıyordu.

Ya da bana yalan söylemişti.

Kapı açıldı ve mideme bir yumru oturdu. İşte zaman gelmişti. Her şeye hazırlıkliydim ama ya bir şey olmayacaksa? Ya Profesör March yardım etmezse? Neler olacağını bilmemekten nefret ediyordum.

Muhafızların girmesini bekliyordum. Ama onların yerine General Anderson, sanki dolaşmaya çıkmış gibi bir edayla içeriye girdi. Siyah, madalya ve onurlarla süslü üniformasını giyiyordu. Gösteriş budalası. "Gitme zamanı geldi Creed."

"Ne o, hava atmaya mı geldin?"

General, çenesini sıvazlayarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Hiç alakası yok. Sadece cezanın uygulandığına emin

olmak için buradayım.” Odayı geçip ellerimi arkamda kelepçeledi. Daha kısık bir sesle, “Cezarı çekmeni hiçbir şey engelleyemeyecek,” dedi.

Yemin ederim, bu işten alnımın akıyla çıkarsam ona bunları ödetecektim. Yüzünden o lanet olası sırtışı silmenin ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyordum.

Dış bahçeye doğru General Anderson’ı takip ettim; arkamızdan da iki muhafız geliyordu. Her yer batmakta olan güneşin soluk tonlarıyla kaplanmıştı. Etkisiz’e dönüşmek üzere olduğumdan pişmanlıklarım içime sancı gibi saplanıp duruyordu. Bir daha dağları göremeyecektim. Ya da görsem dahi bunu algılayamayacaktım.

Bir da asla kendim olamayacaktım.

Ulaşım aracında kısa bir yolculuktan sonra askeri bir binaya vardık. Aracın ışıkları binanın camdan duvarlarından yansıyor. Araç, bahçeyle çevrili yuvarlak bir iniş alanına doğru alçaldı. İki Etkisiz çiçeklerle ilgileniyordu.

Araçtan ilk General indi. Muhafızlar beni arkasından iteledi. Dışarıda Profesör March’ın beklediğini görünce şoka girdim. Yanında kısa boylu, parlak mavi saçlı ve beyaz tunik tarzı bir üniforma giymiş bir kadınla duruyordu.

Kadın hafifçe eğilerek General Anderson’ı selamladı. “Ben Doktor Santos. Çıkarma seansından sonraki işlemi ben yürüteceğim.”

Zorla yutkunarak Profesör March’a baktım. Profesör sessizliğini korudu. Ona ters ters baktım ama beni yok saymaya devam etti.

Binaya girerken soğuk soğuk ter döküyordum. Yine de çevremi inceleyip kaçış yolları aradım. Giriş salonu genişti. Sol duvarın çoğunluğunu büyük bir TeleNet ekranı kaplıyordu. İçeri girer girmez ekranda gülümseyen bir kadın belirip binadaki çeşitli yerlere nasıl ulaşacağımızı anlatmaya başlamıştı. Karşımızdaki duvarda üç asansör vardı; sağ

tarafımızda ise duvarın önüne aralıklarla dizilmiş sandalyeler duruyordu. Asansörlerin hemen önünde iki tarafa da uzanan bir koridor vardı. Acaba bu koridor nereye gidiyor, diye düşündüm.

General Anderson, "Kaçış yolu aramakla uğraşma," dedi.

Kafamı ona doğru hızla çevirerek, "Bunu aklımdan bile geçirmem," diye hırladım.

Asansörlere ulaştığımızda Profesör March sonunda zihnime girdi. *Zaman geldi Bridger. İyi şanslar.*

Tüm bedenime adrenalin yayıldı. Ama daha sözlerinin ne anlama geldiğini soramadan cam kapıların dışında bir hareketlenme fark ettim. İki Etkisiz bize doğru geliyordu. Bu normal değildi; Etkisizler onlara bir sonraki görevlerini söyleyen bir denetçi olmadan hiçbir yere gitmezlerdi.

Etkisizler koşmaya başlayıp sersemletici silahlarından ateş ederek içeriye girdiler. Benim dışındaki herkesi vurdular. Koridorda koşmaya başladım ama Etkisizlerden biri beni yakaladı. Kolumdan tutup, "Gerzek! Bizimle geleceksin," diye bağırdı.

Düşüncelerimi bulanıklaştıran şaşkınlığımı bir yana bırakarak onları takip ettim. Bahçeyi koşarak geçip araca vardık. Arkamızdan binanın çevresinde birkaç muhafız belirdi. Bize ateş ediyorlardı.

Havalandığımızda yere baktım. Birileri kesin bizi takip edecekti. Ama kimse etmedi.

Etkisizlere dönüp sıırıttım. Maskelerini çıkardılar.

Etkisizler, Elijah ve Zed'di.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Ormandan çıkmayı başardığımda nefes nefese kalmıştım. Eve ulaşmam gerekiyordu. Cep telefonum kaybolduğundan ev telefonuna ulaşmalıydım.

Arka verandaya gidip kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Grace Halam evde olmadığı zamanlarda asla kapıyı açık bırakmazdı. Bir anlığına gözlerimi kapattım. *Düşün. Düşün.* Bir anda basamakların altındaki yedek anahtarı hatırlayıp gözlerimi açtım. Beni şaşırtan bir ses duyunca arkamı döndüm.

Palmer arka bahçeyi hızla aşip arayı kapatıyordu.

Pansiyonun ön tarafına doğru koşarken kalbim küt küt atıyordu. İşe yaramayacağını bilmeme rağmen ön kapıyı da denedim. Kilitliydi. Verandanın sol tarafına atlayıp çalılarının arasına gizlendim. Belki Palmer araç yoluna doğru gittiğimi düşünüp o tarafa yönelirdi. Öyle olursa geri dönüp yedek anahtarı alabilirdim.

Ama onun nerede olduğunu görmeden hareket edemezdim.

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Sırtımdan ter damlaları

akarken titremeye başladım. Beni ararken ayak sesleri gittikçe yükseldi. Kesik kesik nefes alışları gittikçe yaklaştı.

“Ortaya çık Alora. Saklanmanın bir anlamı yok.”

Aa evet, anlamı vardı.

Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim. Keşke nereye gittiğini görebilseydim.

Aklım terk edilmiş eve ve oradan nasıl çıktığıma kaydı. Dışarıda olmayı dilemiş ve kendimi dışarıda bulmuştum. Bridger haklıydı; bir tür yeteneğim vardı. Ama o, zamanda yolculuk yapabildiğimi söylemişti. Zamanda yolculuk yapmamıştım. Sadece her baygınlığımda olduğu gibi kendimi başka bir yerde buluvermiştim. Gözlerimi sıkıca yumup Grace Halamın yanında olmayı diledim.

Hiçbir şey olmadı.

Hay lanet! Neden işe yaramamıştı? Tekrar tekrar dene dim ama hiçbir şey olmuyordu. Çılgılık atmak istiyordum. Buradan uzaklaşmak istiyordum.

Bana yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra kendimi çalıların arasından çıkmaya zorladım. Çıktığımda çırılçıplak ve korunmasız hissediyordum. Çalıların arasına tekrar dalıp orada saklı kalma, güvende kalma isteğini yendim. Bu istek mantıksızdı çünkü Palmer çevrede olduğu sürece güvende olmam mümkün değildi.

Parmak ucunda tekrar evin arka tarafına dolandım. En alt basamağın oraya diz çöküp elimi altına soktum. Anahtar bulamıyordum. Aman Tanrım, anahtar neredeydi?

Etrafı kolaçan ederek elimi ileri geri götürdüm. Duyduğum en ufak ses dahi beni arayan Palmer’a ait olabilirdi.

Lütfen beni bulmasın.

Sonunda parmaklarım toprağın içindeki küçük pürüzsüz bir şeye değdi. Onu tutup çıkardığımda neredeyse sevinç çığlığı atıyordum. Anahtar elimdeydi.

Koşarak basamakları çıkarken gıcırdayan ikinci basamağı atlamaya özen gösterdim. Tam kapıya ulaşmıştım

–neredeyse içeriye ulaşmıştım– ki pansiyonun köşesinden benim olduğum tarafa gelen Palmer’ın kesik kesik nefes alışını duydum.

Olduğum yerde dondum. Belki beni görmezdi.

Ama gördü.

Koşarak bahçeyi geçti. Elinde bir şey olduğunu son anda fark ettim.

Bir silah.

Ellerimin titremesinden az kalsın anahtarı yere düşürüyordum. Anahtar deliğini görmek çok zordu. Karanlık bana yardımcı olmuyordu. Çabalarım sonucu anahtar sonunda deliğe girdi. Anahtarı çevirip kapıyı açtım ve Palmer son basamağa ulaştığında kapıyı hızla çarptım.

Kapıyı yumruklayarak, “Beni içeri alsan iyi edersin. Yoksa yemin ederim senin için işler çok daha kötüye gidecek.” diye bağıırıyordu.

Dehşete düşmüş şekilde geriledim. İşler daha ne kadar kötüleşebilirdi?

Grace Halamın çalışma odasına giderken ayaklarım beni zor taşıyordu. Ev telefonu çalışma odasıındaydı. Kapıdaki yumruk sesleri tüm evin içinde yankılanıyordu. Umursamadan odanın kapısını açmaya çalıştım. Ama kapı açılmıyordu. Bu gerçek olamazdı.

Kapıdaki gürleme yükseldi ve daha da güçlendi. Birdenbire kapı ağzına kadar açıldı ve Palmer yalpalaya yalpalaya içeri girdi.

Geriledim ama silahını bana doğrultmuştu.

“Seni yakaladım.”

Ağzından çıkan iki kelime dünyamı başıma yıkmaya yetmişti.

Bay Palmer, “Şimdi buraya gel,” dedi. Kıpırdamadım. Kıpırdıyamıyordum. Bana yaklaşıarak, “Buraya gel dedim,” dedi.

Ve sonra tam karşımdaydı. Neler olduğunu daha algılayamadan suratıma bir tokat yapıştırdı. Yere yığıldım; ağzım dudaklarımdan gelen kanın tadıyla doldu. Kan bir anda beni değiştirip içimde olduğunu bilmediğim vahşi yanımı ortaya çıkardı. Beni öldürecekti ama savaşmadan ölmeyecektim.

Ayağa zıplayıp ona saldırdım. Yumruklarım göğsü ve yüzüyle buluştu.

Bedenim elektrikle dolmuştu. Belki onu durdurabilirdim. Belki silahı elinden alabilirdim.

Öyle olmayacağını bilmeliydim. Suratıma patlattığı güçlü bir tokat kendimi tekrar yerde bulmama yetmişti. Bu sefer düşerken başımı bir şeye vurdum. Orada sersemlemiş halde öylece yatıp ona baktım. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle tepemde dikildi.

Top haline gelip ağlamak istiyordum. İşte bu kadardı. Böyle ölecektim. Ama Palmer'ın arkasından bir şey hareket etti.

Kafamı yan yatırarak girişi geçip koridora giren kişiyi görünce nefesim kesildi.

Gelen önceden gördüğüm, bana çok benzeyen kızdı.

BRIDGER

13 NİSAN 2146

"**B**unu yaptığınıza inanamıyorum," dedim. Elijah, "Bu kadar şaşıрма dostum," dedi. Cebinden bir anahtar kartı çıkarıp kelepçelere okuttu. Bir klik sesiyle kelepçeler açıldı. Ben kelepçeleri çıkarırken kartı önleyiciye de okuttu. Onu da çıkardığımda kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Özgür.

"Evet, gerçekten hayalet görmüşe benziyorsun." Zed pilot koltuğundan geriye doğru dönüp kahkaha attı. "Keşke bu ânı dijiğraflayabilseydim."

En yakın koltuğa çökerken, "Ne... Nasıl başardınız?" diye sordum. Profesör March'ın binaya dalmalarından hemen önceki mesajını hatırladım. "Yani Profesör March yardım etti, değil mi?"

"Bu mükemmel planın fikir babası olduğumu söylemeyi çok isterdim ama bu yalan olur. Her şey Profesör March'ın başının altından çıktı. Biz sadece onun karmaşa yaratmasını sağlayan araçlardık." Zed göğsünü gerip kaşlarını oynattı. "Ama senin sonsuz minnettarlığının ödülleri reddedecek değilim."

"Sen aracı kullanmaya odaklansan?" Elijah başını salladı ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Ee, sen iyi misin dostum? Bütün bunların seni şoka soktuğunun farkındayım."

Bir süre konuşmadım. Bir şeyler yolunda değildi. Zed'e, "Bizi takip etmeye başladılar mı?" diye sordum.

"Hayır. Tehlike yok."

"Emin misin? Aracı takip edebilirler."

Elijah, "Hepsi planlandı," diye araya girdi. "Profesör March aracı takip edememelerini sağladı. Güvendeyiz."

Plana güveniyorlardı ama bu beni rahatlatmaya yetmedi. Burnuma pis kokular geliyordu. General Anderson'ın anılarımın çıkarılmasını ne kadar istediğini biliyordum. Şerefsiz berüm etkisizleştirilmemi dört gözle bekliyordu. Beni tekrar eline geçirmek için yapamayacağı şey yoktu.

Tabii eğer *kaçmamı* istemediyse. Durum öyleyse, o zaman Profesör March onun adamıydı. Bana karşıydı. Sanki mideme bir yumruk yemiş gibi büzüldüm.

Elijah, "Miden mi bulanıyor?" diye sordu.

"Senin düşündüğün anlamda değil." Profesör March'ın bana ihanet etmiş olabileceğine inanamıyordum. Endişelerim kusarcasına ağızımdan döküldü.

Elijah bir ıslık çaldı. "Yani March sana hiçbir şey söylemedi. Bu tuhaf ama bunun General Anderson için çalıştığı anlamına geldiğini sanmıyorum."

"Ama sence de her şey çok kolay olmadı mı?"

Elijah, "Profesör March onları oyalamakla meşgulse, hayır," diye uzlaşmaya çalıştı. "Bize öyle yapacağını söyledi."

Ona inanmayı istiyordum. Profesör March babamın en yakın arkadaşıydı. Babamın niçin gittiğini öğrenmek için beni kullanıyor olması çok akla yatkın değildi.

Alora hakkında şu âna kadar öğrendiklerimi değerlendirdim. Yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Keşke son kalan birkaç parçayı da bulabilseydim. Adalyn, Nate'in klonlanmış

olduğunu düşündüğünü anlatmıştı. Klonlanma yıllar önce yasadışı ilan edilmişken ZİD niye böyle bir şey yapmıştı ki? Ve babam ne zaman bana Alora'yı kurtarmamı söylemek için Foster suikastına sıçramıştı? Ölmeden önce mi?

Ya da ölmemiş miydi?

Adalyn'in babamdan geri gidip Alora'yı kurtarmasını istediğini biliyordum ama acaba orada olması için başka bir neden daha mı vardı diye düşündüm. Yani, tüm kariyerini bu uğurda riske atmıştı.

Ve Alora'nın ölüm tarihini düşündüm. Kalp atışlarım hızlandı; babamı o tarihte bulabilirdim. Alora geçmişe ait değildi ama ya onu kurtaramazsam? Babam belli ki kurtaramamıştı. O başaramadıysa, ben nasıl başaracaktım? Babamı ve Vika'yı bu kadar kısa arayla kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi. Alora için ne hissettiğimi bilmiyordum ama onu sonsuza kadar kaybetme fikri midemin kasılmasına neden oluyordu.

Serbest sıçrayışla yaşadığım problemleri hatırlayarak, "Ee, Profesör March burada bir Kronokayış bırakmış olabilir mi?" diye sordum.

Zed, "Evet, bende. Sapasağlam. Ayrıca bir iletişim seti de bıraktı," diye atladı.

Sırayla ikisini de bana attı. Kronokayış bileğime takıp iletişim setini yanımdaki koltuğa koydum.

Yani Profesör March her şeyi düşünmüştü. Buna memnun olmam gerekiyordu. Ama onun yerine üzerime bir endişe çöktü. "Peki o zaman. Hadi Georgia'ya gidelim," demek için kendimi zorlamam gerekti.

İki saat sonra eski pansiyon, yeni müzenin arka bahçesine indik. Etrafta ZİD'den kimse yoktu. Herhalde ben yalandıktan sonra geri çağırılmışlardı. Ormana doğru ilerledik. Pelerinin olmadığı için kimsenin beni göremeyeceği bir yerde ortaya çıkmam gerekiyordu.

Elijah, "Biz burada bekliyoruz. İyi şanslar," dedi.

Zed, "Evet, aynen," dedi. Sonra kolumu yumrukladı ve bir anda ciddileşti. "Ama *geri* dön."

Zed'le duygusallaşmasıyla ilgili dalga geçecekken bir anda ölebileceğimi fark ettim. Aynen babam gibi.

Ama yine de denemek zorundaydım. İletişim setimi takıp kendimi gülümsemeye zorlayarak onlarla vedalaştım. Sonra Kronokayışımı çalıştırıp sıçradım.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Palmer arkasında bir şeye baktığımı fark etti. Geriye dönüp, "Sen de kimsin?" diye tısladı.

Kız gözlerine ulaşmayan soğuk bir ifadeyle gülümse-di ve kolunu kaldırdı. Elindeki küçük gümüş şey parıldadı.

Palmer, "Bırak onu yoksa ateş ederim," dedi.

Kız garip aksanlı kesik bir sesle, "Zannetmiyorum," diye cevapladı. Gözlerini kapattı ve yok oldu.

Palmer, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Silahını önünde tutarak etrafta dolandı. Yerde büzüşüp bir top halini aldım.

Palmer silahını bana doğrultarak, "O kız kimdi?" diye sordu. Konuşamıyordum. Tek görebildiğim namlunun ucuydu. Oradan bir kurşunun çıkıp bana saplandığını ha-yal ettim. "Senin kardeşin miydi? Cevap ver!" Beni ayağa kaldırıp etrafı kolaçan ederek girişe doğru sürükledi.

Kız, birden Palmer'ın yanında tekrar belirdi. Palmer'ın tepki verecek zamanı olmadı. Kız yumruğunu adamın su-ratına gömdü ve o yalpalarken silahı elinden aldı.

Palmer hızla toparlanıp kıza saldırdı. Aralarında parlak bir ışık patladı ve adam seğirerek yere yıkıldı.

"Bu çok vahşiceydi." Kız sertçe Palmer'ın kaburgalarını tekmeledi. Adam söyleniyordu ama ağzından kelimeler çıkmıyordu. Kız bana dönerek, "Endişelenme," dedi. "Bir süre bir yere gidemeyecek. Lanet olası psikopat." Adamı tekrar tekmeleyip bana baktı. "Son beş yılda, on beş kız öldürdüğünü biliyor muydun? Sen on altıncı olacaktın. Hepsı becerdiği iki kız öğrencinin onu şikâyet etmesi yüzünden."

Olanları izlerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Beni kurtaran kızı izlerken. Bu kız kimdi? Palmer hakkında tüm bunları nereden biliyordu?

Onu inceledim. Benim giysilerimi giyyordu. Şu ana kadar fark etmemiştim ama nisanda, Levi'nin partisinde giydiğim kıyafeti giyyordu. Ama o kıyafeti dolabımın derinliklerine saklamıştım.

"Yakışmış, değil mi?" dedi ve kendi çevresinde döndü. "Bu kadar modası geçmiş bir şey için oldukça güzel."

"Niye onu giyyorsun?"

Küstahça omuzlarını silkti. "Belki en sevilen kız çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istemişimdir."

Peki, kız artık beni endişelendirmeye başlamıştı. Birkaç adım geriledim ama buz gibi bakışlarını bana dikip gözlerini kıstı. "Olduğun yerde kal."

Sözleri tokat gibiydi. "Ne? Anlayamıyorum."

"Tabii ki anlayamıyorsun. Sen silinmişsin."

"Ben neyim?"

"Silinmiş. Buranın boş olduğu anlamına geliyor," derken elindeki gümüş şeyle kafasına vuruyordu. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Onu anlayamadığım için bir gecede ikinci kez kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Kız gözlerini devirdi. "Üf, bu çok sıkıcı. Senin için bir

Etkisiz'in bile anlayabileceği şekilde anlatayım. Sen bu zamana ait değilsin. Gelecekten geliyorsun." Her kelimeyi yavaşça bir salağa anlatıyormuş gibi söyledi. "Babamız yasaları çiğnedi. Seni buraya getirip kız kardeşinin yanına bıraktı. Çok sevgili halamızın."

Bunları biri bana Bridger'la tanışmadan önce söylemiş olsaydı güler geçerdim. Ama artık gülüp geçemiyordum. Onun zaman yolculuğu hakkında söylediklerini ve hafızamı kaybedip bir yerlerde uyandığımı düşününce... Evet, sözleri hiç de tuhaf gelmiyordu.

"Eğer öyleyse, bana niye kızgınsın? Seni tanımıyorum bile," dedim.

Aşağılayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Çünkü hiç karşılaşmadık."

BRIGER

4 TEMMUZ 2013

2013'e vardığımda hava karanlıktı. Dallarn arasından süzölen ay ışığı etrafı görebileceğim kadar aydınlatıyordu. Saat sekiz civarına varmayı hedeflemiştim. Alora'nın ölümünü anlatan makale ölüm zamanının saat dokuz ila on arasında olduğunu söylüyordu.

Dallarn ve çalıların arasında ilerlerken duman ve yanan ağaç kokuları etrafımı sardı. Ormanın içinde turuncu bir ışık parıldıyordu. Işık, eski evin olduğu yönden geliyordu. Ağzım kurudu. Orası Alora'nın bedeninin bulunaacağı yerdı.

O yöne doğru ilerlemeye başladım ama yalnız olmadığuma dair bir hisle tüylerim diken dikenđ. İletişim setimi etkinleştirip çevreyi taradım. Bir Zaman Bükücü buradaydı. Ve bana doğru geliyordu.

Bu kişi babamdı.

Ve sınırlı görünüyordu.

Uçarak yanına gittim ve resmen üzerine atladım. Aynı anda hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek istiyordum. Gerçektı. Buradaydı. Ve hayattaydı.

Babam başta kaskatıydı ama sonra bana sarıldı. Kollarında kendimi çocukken hissettiğim gibi güvende hissettim. Beni çok çabuk bıraktı. "Neler oluyor oğlum? Burada ne arıyorsun?"

"Alora nerede? Güvende mi?"

"Bir dakika, bir dakika." Babam düşünürken yaptığı gibi ensesini ovdu. "İlk olarak, ben az önce temmuzun üçünden geldim. İkinci olarak, sen Alora'yı nereden biliyorsun?"

Ona bu işe nasıl bulaştığımı kısaca özetledim.

Babamın şoka girmiş ifadesi önce kızgınlığa oradan da inanamaz bakışlara dönüştü. Anlatmayı bitirdiğimde ellerini yüzüne götürdü. "Bridger, neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben hiç Foster suikastına gitmedim. Alora'yı geçen hafta annesinden öğrendim. Bana bunu verdi." Cebinden DataDisk'i çıkardı.

"Biliyorum. Diski evindeki çalışma masasında buldum."

"Ama ben diski çalışma masama bırakmadım ki." Babam gözlerini kapattı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama senin kendi zamanımıza dönmen gerekiyor. Hem de hemen."

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Alora'nın güvende olduğuna emin olmam gerek."

"Ben bunun için buradayım oğlum."

Birbirimize baktık. Ona başaramayacağını söylemek istiyordum. Yalnız başaramazdı. Ama ona nasıl olanları benim bakış açımdan anlatabilirdim, bir hayaletle konuşuyor olduğumu ona nasıl söyledim? İki ay önce öldüğünü nasıl söyledim?

Bir çığlık sessizliği delip geçti. İkimizin kafası da pansiyona döndü. Babam, "Alora," diye fısıldadı.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Sanki bedenimin dışına çıkmış da olanları dışarıdan izliyormuşum gibi hissediyordum. Kız üç adım atarak kolumu yakaladı. Kolumu kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Göründüğünden daha güçlüydü.

Onu oyalamaya çalışarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Eğer kardeşsek neden beni öldürmek istiyorsun?"

"Seninle aramda herhangi bir duygusal bağ yok. Birkaç ay öncesine kadar varlığından dahi haberdar değildim."

"Ne?"

"Kısaca bir süre önce elime ilginç bilgiler geçti. Seni bu sayede buldum. Bu sayede babamızın küçükken nasıl serüven hep Yeşil Bölge'ye oyun oynamaya götürdüğünü, sana hediyeler aldığını öğrendim. Benim için ne yaptı biliyor musun? Hiçbir şey."

Yüzündeki delice ifadeye ve titreyen elindeki silaha baktım. Doğrusunu bilmesem kışkırtıldığını düşünürdüm.

"Biliyor musun, daha önce bir kez daha buraya sığırdım. Ölümünden önce seninle tanışmak istemiştım ama

sen benim Bridger'ıma sulanıyordun. O yüzden senden hoşlanmamı falan bekleme."

Gözlerimi kırıştırdım. Onun Bridger'ı? "Neden bahsediyorsun? Ben hiç ona asılmadım."

"Yalan söyleme. Serbest bir sıçrama yaptığım sırada sizi nehrin kenarında yakınlaştırken gördüm."

Acaba beni öptüğü zamandan mı bahsediyor, yoksa nehir kenarında olduğumuz diğer zamanlardan mı, diye düşündüm. Sonra bir anda fark ettim. Bridger, onun erkek arkadaşıydı. Bridger anılarımı hatırlamama yardım edeceğini söylemişti ama benden hoşlandığını biliyordum. Ya beni sadece bu kıza benzediğim için öptüyse?

Midem bulandı. Keşke tüm bunlar bir kâbus olsaydı da Grace Halamın bana sıcak çikolata ve böğürtlenli pankek yapmasına uyansaydım. Ona bu kâbusu anlatırdım ve her şey yine güllük gülistanlık olurdu.

Korkmalıydım. Hayatım için kıza yalvarmalıydım. Babamızın benim hayatıma dahil olmuş olması benim suçum değildi. Ve lanet olsun ki ben babamla yaşadıklarımı hatırlamıyordum bile. Üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki.

Ama bir deliyle anlaşılamazdınız. Trevor'la yaşadıklarımın dolaylı bunu biliyordum. Ne yapabilirdim? Onun silahı vardı. Benimse hiçbir şeyim yoktu.

Bir şey biyledi. Kız bileğindeki, Bridger'inkine benzeyen kayışa bakıp söylendi. "Misafirlerimiz var."

Elime geçebilecek belki de tek şansı kullandım. Arkama uzanıp girişteki sehpanın üzerindeki vazoyu aldım. Bana doğru döndüğünde vazoyu ona fırlattım ve kız ateş etti. Yere düşerken dışarıda olmayı diliyordum. Dışarıda olduğumu mükemmel bir şekilde kafamda canlandırırdım. Ön bahçede olduğumu.

Ve hemen sonrasında hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerinde bir halde oradaydım.

Ayağa kalmaya çabaladım; istediğim herhangi bir yere sadece orada olmayı düşünerek gidebilmenin şaşkınlığı içindeydim.

Kız da benimle aynı yeteneklere sahipti ama o bu yetenekleri kontrol edebiliyordu. Beni tekrar yakalarsa kesinlikle öldürecekti. Yardım bulmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Pansiyonun arka tarafında top atışı gibi yüksek bir ses yankılanarak zıplamama neden oldu. Ağaçların arasından görünen gökyüzü kırmızı parıltılarla aydınlandı. Havai fişek gösterisi başlamıştı. Herkes eğlence alanındaydı.

İşte cevap buydu.

Eğlence alanı nehrin diğer tarafındaydı. Tek yapmam gereken oraya ulaşmaktı.

Tabii kardeşim olduğunu iddia eden kız beni oraya ulaşmadan yakalamazsa.

Gözlerimi kapatıp orada olma isteğime odaklandım.

Ama bu sefer işe yaramadı.

BRIDGER

4 TEMMUZ 2013

Babam bana sert bir bakış atarak, "Burada kal," dedi. Sonra eve doğru ilerledi.

Onu takip etmeye başlamadan önce bir süre ona bakakaldım. Tabii ki burada kalıp onu beklemeyecektim. Çimleri ezerek ilerledim. Göğsümün sıkışmasını umursamadan nefes almaya çalışıyordum.

Arka verandada babama yetiştim. Bana ters ters baktı. "Sana orada kalmanı söylediğimi sanıyorum."

"Yapamadım."

Eve girdiğimizde girişte şaşkın halde yatan bir adam bulduk; etrafı cam kırıklarıyla doluydu. Adam nisanda gelen misafir, Bay Palmer'dı. Bize baktığında gözlerinde korku vardı. Acaba niye burada diye düşündüm. Ne görmüştü?

Babam DataLink'inin arama özelliğini etkinleştirdi. "Alora pansiyonun arkasındaki ormanda. Nehre doğru hızla ilerliyor."

Canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Problem ne?" diye sordum.

“Yalnız değil. Biri az önce önünde belirdi. İçimden bir ses o her kimse yardım etmek için burada değil diyor.”

Koridora adım atarak, “Hadi,” dedim.

“Senin gelmeni istemiyorum. Bunun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorsun.”

Yüzüme ateş bastı. “Evet, biliyorum. Hem de senden daha iyi.”

“Bununla ne kast ettiğini bilmiyorum ama beni takip *etmeyeceksin*. Dikkatimi toplamam gerekiyor. Senin güvenliğinden endişelenmeye vaktim yok.” İtiraz etmeye başladım ama babam elini kaldırdı. “Yeter. Burada kal, ben de hemen döneceğim. Alora’yla birlikte.”

Bay Palmer’ı göstererek, “Peki, o ne olacak?”

Babam cebinden bir Hafıza Kurtarıcı çıkardı. “Son üç saatini sil.”

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Ormandaki patikada koşarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Neden eğlence alanına gitme isteğimin işe yaramadığını bilmiyordum. Belki işin henüz keşfedemediğim bir ayrıntısı vardı.

Neredeyse iskeleye ulaşmış suya atlayacaktım ki biri, "Sonunda gelebildin," diye seslendi.

Kayarak durdum ve yavaşça arkamı döndüm. Deli kız, yüzünde ona yumruk atma isteği uyandıran bir gülümsemeyle gölgelerden çıktı. Silah hâlâ elindeydi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Sakince benim olduğum yere doğru gelirken, "Söyledim ya," dedi. "Öldüğüne emin olmak için buradayım. Bu senin kaderin."

Eğer aklım başımda olsaydı onu oyaldım. Ama çok sinirlenmişim. Gözlerimi kapatıp kenetlenmiş dişlerimin arasından nefes aldım.

"Sıçramayı düşünme bile. Sen ne yapacağını çözene kadar kafana sıkarım."

"Ne fark edecek ki? Her halükârda beni öldüreceksin.

Hem de hiç nedensiz.” Sesim bir hurultıdan farksız çıkmıştı.

“Aa, ama bir nedenim var. Bugün ölmen *gerekiyor*. Ama ne var biliyor musun, kendimi cömert hissediyorum. Bence babamızın seni bu cehennemde tek başına bırakıp gitmesi çok zalimceydi. Zavallı Alora, anne ve babasından uzakta, bu tuhaf yerde büyümek zorunda kalmış.” Tüyler ürpertici bir şekilde kıkırdadı. “Evet, sana iyi davranacağım. Bana bunun için teşekkür etmelisin.” Daha da yaklaşıp cebinden küçük, yuvarlak, siyah bir şey çıkardı.

Geriledim.

“Yerinde kal,” diye emretti. Silahı kalbime doğrultmuştu. “Canını yakmayacak. Söz veriyorum.”

“Elindeki ne?”

“Bu, yaşlı beyin hücrelerini canlandırmaya yardımcı olacak. Kaybetmek üzere olduğun *her şeyi* hatırlamanı sağlayacak.”

Tüm bedenim dehşetten buz kesmişti. Tek yapabildiğim o diğer elini uzatıp elindekini alnıma doğru tutarken onu izlemekti. Parlak yeşil bir ışık gözlerimi kamaştırdı ve gözlerimin arkasını dağlayan bir acı tüm kafatasımı kapladı. Çığlık atmaya çalıştım ama atamadım.

Acı başladıgı gibi bir anda yok oldu ve unutulmuş anılarım gün yüzüne çıkmaya başladı.

Başlangıçta sadece kırıntılar halindeydi. Küçük bir kızkenki halim, babam beni Yeşil Bölge’de kovalarken çığlıklar atarak ondan kaçışım. Annemin, rüyalarındaki siyah saçlı kadının bana resim yapmayı öğretişi. İkisinin gece beni yatağıma yatırışları. Doğum günü partileri. O kadar çoklardı ki beni tükettiler.

Gülümsemeye başladım ama son anılarımın da ortaya çıkmaya başlamasıyla gülümsemem soldu. Annem ve babam tartışıyorlardı. Babam onunla gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Annem babamı kovuyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ZİD'den adamlar gelmişti. Annem yatak odamda kalmamı söylemişti. Ağlıyordum. Sonra annemin, "Lütfen, yapma!" diye bağırdığını duydum. Bana odamdan çıkmamamı söylemişti ama neler olduğunu öğrenmiydim. Koşarak salona gittiğimde sarışın bir kadın ve iki adam gördüm. Annem göle dönmüş kanın içinde yatıyordu.

Babam arkamda belirirken çığlık atıyordum. Beni tekrar odama götürüp kapıyı arkamızdan kilitledi. "AlMü'n yanında mı?" diye sordu.

Boynuma uzanıp tişörtümün altındaki AlMü'ye dokundum. Babam onu birkaç gün önce vermişti. Anneme söylemememi tembihlemişti.

Babam diz çöküp gözlerimin içine baktı. "Alora, bu çok önemli. Gitmemiz lazım."

"Ama annem..."

"Gözlerini kapat." Ellerimi tuttu. "Ve ne olursa olsun ellerimi bırakma. Anladın mı?"

Tir tir titriyordum ama başımla onayladım.

Gözlerimi açtığımda nehrin kenarındaydık; geceydi. Hava boğucu derecede sıcaktı. Beni ne kadar çok sevdiğini ve annemi almaya gitmek için beni kısa süreliğine bırakması gerektiğini söyledi. Ben, kız kardeşi ile kalacaktım; daha önce varlığından haberdar olmadığım kız kardeşiyle.

Neler olduğunu tam olarak anlayarak kafamı salladım. Zaman bükme geniyle doğduğum için yeteneklerim ortaya çıkmamış olmasına rağmen babam beni 2003'e getirebilmişti. Ama babam beni bu kadar uzun süre Grace Halamla bırakmayacaktı. Annemi kurtarıp onu da bu zamana getirecekti. Bu ZİD'den kaçmak için mükemmel bir yöntemdi.

"Babama ne oldu?" diye sordum.

Kızın yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Annem yaptıklarını ona ödetti."

Gözlerini oymak istiyordum. Ona zarar vermek ve hayatının elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu göstermek için her şeyimi vermeye hazırdım.

Aniden tok bir ses, emir verici bir tonda, "Silahı indir," dedi.

BRIDGER

4 TEMMİZ 2013

Bay Palmer'ın anılarını silip onu baygın yatarken bıraktıktan sonra koşarak pansiyondan çıktım. Arkamdan bir ışık parladı. Döndüğümde ışığın araç yolunda ilerleyen beyaz aracın farları olduğunu gördüm. Grace gelmişti.

Midem daha da kasıldı. Bay Palmer'ı içeride görünce kafayı yiyecekti. Sonra da yetkilileri çağıracaktı.

Bununla şu anda uğraşamazdım. Alora yakında ölecekti. Tarihi değiştirmeden onu nasıl kurtaracaktım? Ölümü kayıtlara geçmişti. Onu kurtarabilirsem herkesin onun öldüğünü düşünmesini sağlamam gerekecekti. Ortada bir beden olmadan bunu başarmak zor olacaktı.

Ormana girdiğimde beni duman kokusu karşıladı. Tırnaklarımı avucuma gömdüm. Duman, Alora'nın öleceğinin bir diğer hatırlatmasıydı.

Nehre yaklaştığımda seslerle karşılaştım. Tanıdık bir kadının ve babamın sesleriydi. Tartışıyorlarmış gibi duyuluyordu. Vücudumu bir adrenalin dalgası kapladı. Daha hızlı koşmaya başladım.

Nehrin kenarındaki açıklığa ulaşmadan durdum. Babam bana hiçbir şeye körü körüne dalmamayı öğretmişti. Ağaçların arasından gözetledim. Havai fişekler üç kişiyi aydınlatıyordu. Babam iki kızın birkaç metre uzağında duruyordu. İki kız da sarışındı. Biri dehşete düşmüş gibi görünüyordu; kollarını kendisine dolamıştı. Diğeri silahını ilk kıza doğrultmuş babama bağıırıyordu.

Sersemleticiyle vurulmuşa döndüm.

Silahu tutan kız Vika'ydı.

Hayattaydı.

Çok az daha oldukları yere doğru yaklaştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi; tabii eğer ölümünden önce sıçramadıysa? Ama öyleyse de niye bana söylememişti?

Arkamdan olduğum yere yaklaşan ayak sesleri duydum. Grace, "Alora!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Hay lanet! Ormana doğru koştuğumu görmüş olmalıydı. Her şeyi batırmadan önce onu durdurmalıydım. Beni geçmeden önüne atladım.

Çılgılık atmaya başladı. Elimle ağzını kapatıp, "Sessiz ol. Alora tehlikede," diye fısıldadım.

Grace'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elimi indirdiğimde, "Neler oluyor? Saatlerdir Alora'yı arıyorum," dedi.

Keşke Grace'i geri göndermenin bir yöntemi olsaydı. Zihin Kurtarıcı'yı çıkarıp son birkaç saate ait anılarını silmeyi düşündüm. Ama henüz fırsat bulamadan arkamdan tekrar sesler yükseldi. Grace'in gözleri seslerin geldiği yere kaydı. Ağzı bir karşı açılmıştı. "Aman Tanrım! Ne kadar benziyorlar."

Arkamı döndüm. Ben, Grace'i durdurmaya çalışırken; babam, Alora ve Vika'ya yaklaşmıştı.

Vika silahı babama çevirdi. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece Alora'nın öldüğüne emin olmak için buradayım."

İçimi yoğun bir korku kapladı. Niye Vika öyle bir şey yapmak istiyordu?

Babam yumuşak bir sesle, "Buna gerek yok," dedi. "Alora'nın burada olmaması gerekiyor. Zamanımıza dönmesi gerekiyor."

Grace beni geçmeye çalıştı ama onu durdurdum. "Bekle," diye tısladım. "Oradaki benim babam."

"Benim de yeğenim orada. Ve ona yardım etmem gerekiyor."

Tam o sırada bir havai fişek daha patladı. Kısa bir süreliğine herkesin yeşilimsi bir ışığa bürünmesine neden oldu. Vika parmağıyla çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yapıyordu. "Öyle olmayacağını bilmen gerekiyor. Alora adına bir ölüm ilanı var. Ölmesi gerekiyor."

Grace tiz bir sesle, "Ne demek istiyor?" diye sordu.

"Kimse ölmeyecek." Grace'in gözlerinin içine baktım. "Ben bu yüzden buradayım."

Ama görünen o ki Grace bana inanmamıştı. Beni tekmeledi. Bacağıma saplanan acıyla eğilip onu bıraktım.

Bırakmam gerekiyordu çünkü Grace yanımdan geçerek ormandan fırladı.

Anında bir el ateş sesi yankılandı.

Grace yere yığıldı.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Az kalsın dizlerim boşalıyordu. Çıglık atarak Grace Halamın yanına gitmeye çalıştım ama deli kız, Vika, "Kıpırdama yoksa bir sonraki sen olursun," dedi.

Onun bana yaptığı gibi kalbini yerinden söküp almak istiyordum. Tek yapabildiğim Grace Halamın dizlerini kendisine doğru çekişini izlemektir.

Vika adama, "Gördün mü?" diye bağırdı. "Beni bunu yapmak zorunda bıraktın! Onun zarar görmemesi gerekiyordu!"

Adam, "Eğer silahı bırakırsan kimse zarar görmez," dedi.

Gözlerimi Grace Halamdan alamıyordum. "Lütfen, gidiş ona bakmama izin ver."

Vika emin değilmiş gibi görünüyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. "Peki. Ama herhangi bir şey denersen seni anında öldürürüm."

Grace Halama koşup yanında diz çöktüm. Sağ omzunu tutuyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözleri hafifçe açıldı ve inledi. "Evet. Tanrım, çok acıyor."

“Bakmama izin ver.”

Grace Halam omzunu bırakırken elleri titriyordu. Taze kanın metalimsi kokusu burnuma çarptı. Yarayı incelerken öğürmemeye çalıştım. Ölümcül görünmüyordu.

Vika, “Durumu nasıl?” diye sordu.

“Doktora ihtiyacı var.”

“Bunun beklemesi gerekecek,” dediğinde Vika’yı tokatlamak istedim.

Vika, dikkatini tekrar adama verdi. “Şimdi yapabileceğin en iyi şey buradan uzaklaşmak. Bu olanlar seni hiç ilgilendirmiyor.”

Adam, “Bunu yapamam,” dedi.

“Çok ilginç. Annem birçok bilgiye ulaşmama izin verdi ama hâlâ bilmediğim bir şey var.”

“O neymiş?”

“Senin de ölmen gerekiyor Bay Creed. Bilmediğim şey *nasıl* öleceğin.” Kafasını yana doğru eğdi. “Acaba seni benim mi öldürmem gerekiyor.”

Kalbim korkuyla dolu. Bay Creed demişti. Yani, adam Bridger’ın babası mıydı? Nasıl bu kadar soğuk davranabiliyordu?

Vika dikleşerek ateş etmeye hazırlandı.

Adam inanmaz bir sesle, “Bunu yapmana gerek yok,” dedi.

Vika, “Aa ama ben yapmam gerektiğini düşünüyorum,” diye cevapladı.

Gergin ortama bir ses daha eklendi. “Bırak o silahı. Hemen.”

Kafamı çevirip sesin kaynağını aradım. Bulur bulmaz üzerime bir rahatlık çöktü.

Sesin sahibi Bridger’dı.

BRIDGER

4 TEMMUZ 2013

6 ölgelerin içinden çıkarken tüm vücudum titriyordu. Bu, benim tanıdığım Vika değildi. Vika hep inatçıydı ama aynı zamanda da mantıklıydı. Nazikti. Kibardı. Hiç kimseyi ölümle tehdit etmezdi, özellikle de babamı. Hep babama hayran olmuştu.

Bu kız bunların hiçbiri değildi. Benim Vika'm değildi.

Babam döndü; şoka girmiş görünüyordu. "Geri dön Bridger!"

Vika da en az onun kadar şoktaydı. "Burada ne arıyorsun?"

Yanlarından geçerken Grace ve Alora'ya bakamadım. Vika'ya silahı bıraktırmaya odaklanmam gerekiyordu. Babama ulaştığımda onu arkama saklama isteğini yenmem gerekti. Gözlerimi babamdan Vika'ya çevirerek, "Lütfen," diye söze girdim. "Herkesin gitmesine izin ver. Neler olduğunu bilmiyorum ama zamanımıza sığrayıp her şeyi orada çözebiliriz."

Vika, "Bunu yapamam," dedi.

"Neden? Birinin ölmesi gerektiği de nereden çıktı?"

“Anlamıyorsun. Tek yapmaya çalıştığım, her şeyin olması gerektiği gibi olmasını sağlamak. Gidip geçmişle oynayamazsın Bridger.”

“Senin yaptığın da tam olarak bu değil mi? Alora’nın ölmesi gerektiği nereden çıktı? Hatta görünüşe bakılırsa ölümü senin işlere karışman *yüzünden* olacak.”

Bir anlığına onu ikna ettiğimi düşündüm. Sanki kelimelerim fiziksel darbelermiş gibi geriledi. Sonra başını salladı. “Bu doğru değil. Ölümü tarihin bir parçası. Eğer ben karışmasaydım pansiyondaki adam onu öldürecekti. Onu akşamüstü o adam kaçırdı, ben değil.”

Pansiyonda baygın yatan Bay Palmer’ı düşündüm. Alora’nın katili o orospu çocuğuydu. Ama neden Vika, Alora’yı sadece daha sonra kendisi öldürmek için adamdan kurtarmıştı? Mantıksız davranıyordu. Deli gibi.

Bir klon gibi.

Yapbozun son parçası yerine otururken nefesim kesildi. Vika *ölmüştü*. Aynen Nate Walker’ın ölmüş olduğu gibi; sonra tekrar ortaya çıkmıştı, canlı olarak ölümünden bir asırdan fazla süre geçtikten sonra.

Birileri yasadışı bir şekilde Zaman Bükücüleri’ni klonluyordu.

Gözümün önüne Foster suikastında yerde yatan Vika’nın görüntüsü geldi. Yanında duran Yabancı’yı hatırladım. O kişi Vika’dan DNA örneği ve bilincini almış olmalıydı.

Vika’dan geriye sadece bir kabuk kalmıştı.

Bir anda içimde bir şeyleri yumruklama isteği oluştu. Albay Fairbanks ve General Anderson’ın bütün bu olanların arkasında olduğunu biliyordum. Ama amaçları neydi?

Babam, “Bridger,” dedi. Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuşçasına bakışlarını Vika’ya dikmişti. “Alora’yı buradan götür,” demesiyle kanım dondu.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Bridger'ın babası, ona bir şey fısıldadı. Bridger *hayır* demek istercesine kafasını salladı.

Silah, Bridger'dan babasına doğru döndü ve ben bunun benim tek şansım olduğunu fark ettim. Eğer Vika'nın arkasında belirirsem silahı ondan alabilirdim.

Gözlerimi kapatıp daha önce hiç istemediğim kadar orada olmayı isteyerek Vika'nın arkasındaki bölgeye odaklandım.

Lütfen işe yara.

Gözlerimi açtığımda ordaydım; arkasındaydım.

Ama geç kalmıştım.

BRIDGER

4 TEMMUZ 2013

Vika'nın dikkati, babam ve benim üzerimizden, Alora'nın Grace'in yanında durduğu yere kaydı. "Nerede o?"

Alora artık orada değildi.

Vika çevresine bakarak, "Nereye gitti?" diye bağırdı.

Alora, Vika'nın birkaç adım ötesinde belirdi. Rahat bir nefes alacaktım ki babam Vika'ya doğru atıldı.

Tam o anda, babamın ölecek olmasının sebebinin Alora olduğunu fark ettim. Babamı durdurmalıydım. Üzerine atlamaya falan çalışmalıydım. Ama yapmadım. Babamın bir zamanlar bana söylediği bir şey kulaklarımda yankılandı.

Her şeyin bir nedeni vardır.

Bu birkaç kelime yerimde kalmamı sağladı. Bir parçam, Vika'nın silahını ateşlemesiyle öldü.

Bu sefer babamı vurmuştu.

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Geç kalmıştım. Bay Creed geriye doğru uçarak yere yığıldı. Bridger donmuş bir halde ona bakıyordu. Bunun üzerine psikopati zapt etme fırsatını kullandım. Arkasından hızla saldırdım. Birlikte yere yığıldık ve tırnaklarımı koluna geçirdim.

Kıvranarak benden kaçmaya çalışıp bir tekme savurdu ve karnuma isabet ettirdi. Bedenim acıyla parçalandı ama savaşımaya devam ettim. Savurduğum yumruklar yüzü ve göğsüyle buluştu.

Bir anda Vika'nın ağırlığı yok oldu. Vika gitmişti. Oturup, "Nerede?" diye sordum.

Bridger, benden birkaç adım uzakta duran silahı alacak kadar kendisine gelmişti. Ruhsuz bir sesle, "Onu görüyor musun?" diye sordu.

Kafamı bir oraya bir buraya çevirirken, "Hayır," dedim.

Bir anda Bridger'ın ağzı açıldı ve kolu gerildi. Silahı bana doğrultmuştu. Ben hareket edemeden ateş etti.

Havai fişeklerin sesini bastıran, sağır edici bir ses çıktı.
Arkamı döndüğümde, Vika alnının tam ortasında bir
delikle yerde yatıyordu; cansız gözleri bana dikilmişti.

BRIDGER

4 TEMMUZ 2013

Babam öldü. O öldü. O öldü.

Babamın cansız bedenine bakarken kafamda bu yankılanıyordu. Bunu engellemek için hiçbir şey yapmamış olduğuma inanamıyordum. Ben tam bir gerzektim.

Onun yanına doğru ilerlerken her şey ağır çekimde gibiydi. Sanki hem buradaydım hem de değildim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bir Etkisiz'den farkım yoktu.

Bedenine ulaşmadan babamın yanında bir parıltı belirdi. İletişim setim farklı pelerin frekanslarını denedi. O pelerininkini bulamadı.

Benim geleceğimden gelen bir Zaman Bükücü olmalıydı. Uzak durmamız gereken Zaman Bükücüler'den.

Parıltı babamın çevresinde dolaştı.

Alora, "Ne oldu?" diye sordu. Hâlâ Vika'yla kavga ettiği yerde oturuyordu; sanki hareket edemiyor gibiydi.

Gözlerimi babamın bedeninden ayırmadan, "Yanımızda başka birileri var," dedim. Yaklaşmak istiyordum ama içimden bir ses yerimde kalmamı söylüyordu.

Alora ayağa fırlayarak geriledi. "Ne istiyorlar?"

“Bilmiyorum.”

Tek bildiğim babamın ölmesine izin verdiğimdi. Geriye sıçrayıp onu kurtarmaya çalışabilirdim ama yapmadım. Bu bir çelişki yaratabilirdi. Kendi tarihimin herhangi bir parçasını değiştiremezdim. İşin doğrusu, Alora da ölmüş olmalıydı. Ama babam onu kurtarmak istemişti. Alora’nın kendi zamanına dönmesi gerekiyordu. İçten içe ölüyor olsam da babamın bu isteğini gerçekleştirmeliydim.

Parıltı Vika’nın bedenine gitti ve ortadan kaybolmadan önce orada biraz oyalandı.

“Yanımızdaki her kimse, az önce gitti.”

Alora, Grace’e doğru koşarak onunla ilgilendi.

“Ne durumda?”

“Yaşıyor ama baygın. Onu doktora götürmemiz gerekiyor.”

Alora ayağa kalktı; kollarını sıkıca kendi bedenine sardı. “Bunlar neden oldu Bridger? Neden o kız ölmem gerektiğini söyleyip duruyordu?”

Gerçekleri anlatmak istemiyordum ama yalan söylemekten çok sıkılmışımdı. Yalanlar çok fazla acıya neden olmuştu. “Çünkü bugün ölmen gerekiyor. O yüzden ben bu zamana sıçradım. Annen ölüm ilanını bulup babamı seni kurtarması için gönderdi.” Boğazımda bir düğüm hissederek sustum. “Ama zaman yolculuklarımdan biri sırasında babam bana görünüp benim seni kurtarmam gerektiğini söyledi. O yüzden buradayım.”

“Aman Tanrım, Bridger, çok üzgünüm. Hepsi benim suçum.”

Kendimi bir hıyar gibi hissediyordum. Aramızdaki mesafeyi geçip Alora’yı kendime çektim. Nasıl hissettiğini biliyordum. Bana da her şey benim suçummuş gibi geliyordu. Beni burada ve bu anda tutan tek şey oymuşçasına sıkıca ona sarıldım.

“Ay, ne tatlı.”

Zıplayarak birbirimizden uzaklaştık. Hayal bile edemeyeceğim kadar şoka girmiş bir şekilde arkamı döndüm.

Sesin sahibi babamdı. Hayattaydı.

BRIGER

4 TEMMUZ 2013

Alora mı ben mi daha çok şaşırmıştık bilmiyorum. Acaba Alora bir hayalete baktığını mı düşünüyordu. Nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Yanımızda babamın iki versiyonu vardı.

Canlı olan farklı görünüyordu. Yüzünde çizgiler yoktu. Saçlarında beyazlar yoktu. Gri bir eşofman takımı gi-yiyordu.

Bir kahkaha attı. "Yüzünüzün halini görmeniz lazım."

Alora yanaklarındaki yaşları sildi. "Bugün gördüklerimden sonra, her şeye inanırım."

"Ben kesinlikle hayalet değilim." Babam bize doğru bir adım atarak kolunu uzattı. "Dokunun isterseniz."

Hareket etmedim. İnanamıyordum. Gözlerim babamın yerde yatan cansız bedeniyle karşımda duran versiyonu arasında gidip geliyordu. Geri dönmesini ne kadar çok istediğimi kelimelerle ifade edemiyordum. Ama şu anki durumdan da şüpheliydim.

"Sen bir klonsun," dediğimi duydum.

Anlamıyordum. Niye biri böyle bir şey yapacaktı ki?

Babam kolunu indirdi ve yüzündeki gülümseme silindi. "Ne düşündüğünü biliyorum oğlum. Kafayı yemeyeceğim."

"Öyle diyorsun ama buna nasıl emin olabilirim?" Elimi Vika'nın bedenine doğru savurdum. "Alora'yı öldürmeye çalıştı. Seni öldürdü!"

Babam iç çekti. "Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim. Bunu çok isterdim. Ama söyleyebileceğim şey benim 2146'dan olmadığım."

Babamın ve Vika'nın bedeninin etrafında dolaşan Zaman Bükücü'yü hatırladım. Belli ki onların bilinçlerini indirmişti. Bu demekti ki babamın ve Vika'nın klonları benim geleceğimdendi. Hastır. "Hangi yıldansın?"

"Üzgünüm. Her şeyi anlatamam. Henüz bilmemen gereken şeyler var. Bazı şeylerin kendiliğinden olmasına izin vermem gerekiyor."

"Bu çok saçma!" diye bağırdım. "Şu an buradasın. Belli ki olmamalıydın."

"Haklısın. Burada olmamalıydım ama bazı şeylerin olmasını sağlamak için yapmam gereken şeyler var."

Bir anda aydınlandım. "Foster suikastında yaruma gelen *sen* miydin?"

"Evet. Ve ayrıca DataDisk'i ve parayı çalışma masamın içine ben koydum. Sadece sen orada bulunduğunu söyledğin için." Sanki espri yapıyormuşçasına gülümsedi. "Şimdi beni dinlemen gerekiyor. Bedenimi 2146'da bulunduğu zamana götür, tamam mı? Sisteme bağlı bir Kronokayışı kullanmadım o yüzden bedenim otomatik olarak olması gereken zamana sıçrayamaz. Alora bedenimi Yeni Denver'm dışına götürsün. Ona DataLink'imden Telfair'e nasıl yardım çağrısı göndereceğini göster. Gerisini Telfair halleder. Sadece mesajı kimin gönderdiğini öğrenmesine izin verme."

Sakinleştim. Profesör March gerçekten bize yardım etmeye çalışıyordu. Aracı çaldıktan sonra Georgia'ya giderken bizi takip etmelerini engellemek için General Anderson'ı oyalamış olmalıydı.

Alora, Vika'nın bedenine bakarak, "O ne olacak?" diye sordu.

Babam, "Yanan eve atın," dedi. Ona ters ters baktım. "Ne? Alora'nın bedeninin orada bulunması gerekiyor. Hiç kimse bedenin kime ait olduğunu sorgulamayacaktır."

"Seni tekrar görecek miyim?" Cevabından korkuyordum. Bir klon olmasına rağmen o benim babamdı. Ayrıca artık benim zamanıma ait değildi.

Babamın yüzü gerildi. "Yakın zamanda göremeyeceksin."

Boğazım düğümlendi. "En azından hayatta olduğunu biliyorum."

"Biliyorum oğlum. Sen güvendesin ve önemli olan bu. Şimdi gidin. Yetkililer gelmeden önce yapmanız gereken çok şey var."

Alora, "Bir şey anlatamayacağını söylediğini biliyorum ama sormam lazım. Döndüğümüzde bana ne olacak?" diye sordu.

Babam bir süre sessiz kaldı. "Olacak şeyleri gerçekten anlatamam. Ama şu kadarını söyleyebilirim, ZİD'ye güvenme konusunda dikkatli ol."

Başım la onayladım. Bu mantıklıydı; özellikle General Anderson'ın da onlara doğruyu söylemediğini düşününce.

Alora ellerini kaldırdı. "Ama neden? Ayrıca babam ne olacak?"

"Tek söyleyebileceğim ZİD'nin Çift Yeteneklilerin lehine davranmadığı." Alora cevap veremeden, babam gü-lümsedi ve sertçe, "Söyleyebileceğim tek şey bu. Eve vardığında Adalyn'e benden selam söyle."

Gerileyip parmağını Kronokayışı'na götürdü. Etkinleştirmeden önce, "Son bir şey," dedi. "Yardım çağrısını Telfair'e göndermek zorunda olsanız da bir daha *sakın* ona güvenmeyin."

ALORA

4 TEMMUZ 2013

Vika'nın bedenini oraya attıktan sonra bir süre yanan binayı izledik. Alevler tüm binayı kaplamış kanser hücreleri gibi evi yiyip bitiriyorlardı. O kadar yakındık ki yangın tenimi rahatsız edici bir şekilde ısıtıyordu ama içim ölmüşçesine buz kesmişti.

Olmam gerektiği gibiydi.

Yangın söndüğünde herkesin içeridekinin ben olduğunu düşünecek olması tuhaftı. Grace Halama baktım. Kesik kesik nefes alarak yarasını tutmuş bir şekilde yanımda duruyordu. Çok kan kaybetmişti ama Vika'nın bedeninden kurtulurken yanımda olmak konusunda ısrar etmişti. Durumu halama anlatmak yeterince zordu. Olan diğer şeyleri anlatmaksa daha da kötüydü. Başta bize inanmamıştı o yüzden birkaç kez sıçrayıp ona göstermem gerekmişti.

Artık inanıyordu.

Bridger gözlerini alevlerden ayırmadan, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. Sessizdi. Babası ve o her kimse Telfair hakkında öğrendikleri onu yıkmışa benziyordu.

"Önce Grace Halamı sağ salim eve ulaştırmalıyız.

Palmer'ın ona zarar vermesini istemiyorum," dedim. Bridger'in, o evden çıkarken Palmer'ın baygın olduğunu söylediğini biliyordum ama işi şansa bırakmak istemiyordum. Hele de katilin o olduğunu öğrendikten sonra.

Halam, "Önemli değil. Ben kendim giderim," dedi. Biraz yalpaladı.

"Hayır, gidemezsin," dedim. "Bayılabilirsin."

Bridger yürümesine yardımcı olmak için kolunu ona dolarken itiraz etmedi. İçim acıdı. Hayatımın büyük bir kısmında bana annelik yapmıştı. Onu burada bırakmak zorunda olduğumu bilmek üzücüydü. Keşke onu da benim zamanıma getirmenin bir yolu olsaydı.

Eve döndüğümüzde Palmer'ın gittiğini görüp şoka girdik. Grace Halam çok üzüldü ama Bridger hafızasından birkaç saati sildiğini anlattı. Palmer büyük ihtimalle bana yaptıklarını hatırlamayarak uyanıp kaçmıştı. Yine de bana yapmayı planladıklarını hatırlıyor olmalıydı. Artık kendim için endişelenmiyordum. Sadece başka birine zarar vermeden yakalanmasını umuyordum.

Bridger, Grace Halamı salondaki koltuğa yönlendirdi. Ben yarasına bastırması için ona havlu götürdüm.

"Telefonun yanında mı? Sana ambulans çağırmam lazım." Sonra ölmüş olmam gerektiğini hatırladım. "Bir dakika, ben çağıramam. Senin araman lazım."

Grace Halamın cebinden telefonu çıkarmasını izlerken kendimi çok kötü hissettim. Gösterdiği çabadan kaşları çatılmıştı.

"Ne diyeceğim?" diye sordu. "Onlara gerçeği anlatamam ya."

Bridger bu âna kadar sessizliğini korumuştı. "Eve dönüşüne kadar gerçekten olanları anlat. Alora'nın kaybolduğunu fark edip eve döndün. Dışarıda biri seni vurdu

ama kim olduğunu görmedin. Makaleye göre Alora'nın bedeninin yarın sabaha kadar bulunmaması gerekiyor."

Halam, "Niye onlara beni Dave'in vurduğunu söyleyemiyorum?" diye sordu.

Bridger kısa bir tereddüitten sonra, "Söyleyemezsin çünkü Palmer'm henüz yakalanmaması gerekiyor. Benim zamanımda makale Alora'nın cinayetinin çözülemediğini söylüyordu. Öyle kalmalı."

Grace Halam suratını astı, onu suçlamıyordum. Ama Bridger'ı anlayabiliyordum. Tarih değişmemeliydi.

Kısa bir süre sonra Grace Halam kafasını salladı. "Bunu yapabileceğime emin değilim. Ölenin sen olmadığını bile bile nasıl arkandan üzgün davranacağım?"

Bridger'in gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. Ne düşündüğünü biliyordum. Ama bunu halama yapamazdım. Onu, tüm ailesinin öldüğünü düşüneceği şekilde geride bırakamazdım. Babam ve ben yanında olamasak da gelecekte yaşadığımızı bilmek onu rahatlatıacaktı.

"Üzüleceğini biliyorum," diye fısıldadım. "Ölmediğimi biliyorsun ama artık seninle kalamayacağımı da biliyorsun."

Gözleri yaşlalar doldu. "Bu çok zor tatlım."

Yanına oturup dikkatlice ona sarıldım. "Biliyorum. Eğer yapabilirsem gelip seni ziyaret ederim. Anlaştık mı?"

Burnunu çekti. "Anlaştık. Ve eğer Nate'i görürsen ona da gelip beni ziyaret etmesini söyle. Onu özledim."

Geri çekilip gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştım. "Emredersin halacığım. Ona ilk sözüm bu olacak."

Titrek bir nefes verdi. "Artık yardım çağırırsam iyi olacak. Başım dönmeye başladı."

"Evet, iyi olacak. İyileşmen gerekiyor." Telefon konuşması bittiğinde ayağa kalkıp Bridger'a baktım. "Sanırım bizim de gitmemiz lazım."

Tam dışarı çıkarken Grace Halam, "Hey, Bridger," diye seslendi.

Bridger ona döndü. "Efendim?"

"Kızımı üzecek bir şey yaparsan seni bulurum. Hortlamam gerekse dahi."

Bridger hafifçe halama gülümsedi. "Aklımda bulunsun."

Bu komikti. Nehre doğru ilerlerken evde hissettiğim yoğun duygular silikleşmeye başladı. Nedenini anlamaya çalıştım. Bir saat geriye gidip olanları değiştirmeye çalışabilirdim ama Bridger'ın dediği gibi geçmişin sabit kalması gerekiyordu. Bunu kabul etmeliydim.

Bridger, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım. Ya sen?"

"Bilmiyorum. Döndüğümüzde birçok açıklama yapmam gerekecek ve artık kime güvенеbileceğimi bilmiyorum."

Ormandan çıkıp Bridger'ın babasının bedenini alacağımız nehrin kenarındaki açıklığa vardığımızda bir anda aydınlandım. Buraya ait değildim. Grace Halam burada olduğu için bu zamanın bir parçasıydım ama bu *benim* zamanım değildi. Bu yüzden kendimi hiç buraya ait hissedememiştim.

Artık Trevor'ın bir daha futbol oynamayacağı için söylenmesini dinlemeyecektim ki eminim oynayabilecekti, ya da beni daha fazla rahatsız edeceğinden endişelenmeme gerek yoktu. Ve psikopat Palmer'ın bana zarar vereceğinden korkmama gerek olmadığını bilmek içimi rahatlatıyordu. Belki Palmer'ın, Naomi'yi öldürdüğünü unutabilirdim ya da en azından geride bırakabilirdim. Bunu zaman gösterecekti.

Grace Halamı deli gibi özleyecektim ama annemi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Bunca zamandır tek dileğim buydu. Ve sonunda babama neler olduğunu öğre-

nebilecektim. Çift Yetenekli olmanın ne demek olduğunu öğrenmem gerekiyordu. ZİD'nin benden ne istediğini de. Önümde uzanan koca bir gelecek vardı. Eve dönme zamanı gelmişti.

SÖN

ZAMANA KARŞI BİR YARIŞ BAŞLIYOR...

Yıl 2013. Alora, teyzesi Grace ile birlikte sevimli bir pansiyon işletiyordu ve birisinin kendisini sürekli takip ettiğine emindi. Onu gittiği her yerde hissedebiliyordu. Bu yetmiyormuş gibi zaman zaman bilincini kaybediyor ve bambaşka yerlerde uyanıyordu. Aklını kaçırıyor olabilir miydi?

Yıl 2148. Bridger, Zaman Yolculuğu ve Araştırması Akademisi'nde eğitim görüyordu. O bir zaman yolcusuydu; genetik değişimler sonucu kazanılmış, az sayıda insanda bulunan bir yeteneğe sahipti. Akademi için yapılan bir zaman yolculuğu esnasında babasını görmüştü. Ölmüş olan babasını.

Babasının ona tek bir şey söyleyecek kadar vakti vardı:

Alora'yı kurtar.

"Hurst'un distopya, romans ve gençlik sorunlarını rahatlıkla harmanlayarak yazdığı hikâyeye bakan ilk romanı olduğunu asla tahmin edemez. Melissa Hurst, kesinlikle takip edilmesi gereken bir yazar." —VOYA

Çeviren: Yaprak Onur

25 TL

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanci yayinlari
twitter.com/yabanci yayinlari
internet sidi: ulknokta.com